

Quay Đầu Lại Ngắm Chân Nhân Thành

Contents

Quay Đầu Lại Ngắm Chân Nhân Thành	2
1. Chương 1: Thất Tình Liên Nhật Được Kỳ Bảo	2
2. Chương 2: Vương Hầu Đại Nhân - Vương An Cơ	5
3. Chương 3: Chân Nhân Thành (1)	8
4. Chương 4: Chân Nhân Thành (2)	10
5. Chương 5: Chân Nhân Thành (3)	13
6. Chương 6: Gặp Gỡ Đặng Vân Du (1)	16
7. Chương 7: Gặp Gỡ Đặng Vân Du (2)	19
8. Chương 8: Thất Tình Vương (1)	22
9. Chương 9: Thất Tình Vương (2)	25
10. Chương 10: Thập Tử Nhất Sinh (1)	27
11. Chương 11: Thập Tử Nhất Sinh (2)	30
12. Chương 12: Thập Tử Nhất Sinh (3)	33
13. Chương 13: Thập Tử Nhất Sinh (4)	36
14. Chương 14: Thập Tử Nhất Sinh (5)	39
15. Chương 15: Thập Tử Nhất Sinh (6)	42
16. Chương 16: Hồi Sinh	45
17. Chương 17: Đi Tìm Nguyên Khí (1)	47
18. Chương 18: Đi Tìm Nguyên Khí (2)	50
19. Chương 19: Đi Tìm Nguyên Khí (3)	54
20. Chương 20: Đi Tìm Nguyên Khí (4)	56
21. Chương 21: Biến Cố Thuỷ Dạ Hầu	59
22. Chương 22: Nguy Hiểm Tột Cùng (1)	62
23. Chương 23: Nguy Hiểm Tột Cùng (2)	65
24. Chương 24: Thuật Hồi Hương (1)	68
25. Chương 25: Thuật Hồi Hương (2)	70
26. Chương 26: Thuật Hồi Hương (3)	74
27. Chương 27: Thuỷ Quái Thoát Ra Ngoài	76
28. Chương 28: Thiên Cát Lâu	79
29. Chương 29: Nạn Đói Khủng Khiếp Kéo Đến	82
30. Chương 30: Sát Nhân Cả Ba Đời Họ Triệu	85
31. Chương 31: Gương Định Thần Phong Ấn	88
32. Chương 32: Ấn Tình (1)	90
33. Chương 33: Ấn Tình (2)	94
34. Chương 34: Ấn Tình (3)	97
35. Chương 35: Giải Toả Hiếu Lâm	100
36. Chương 36: Tiếp	103
37. Chương 37: Tương Kế Tự Kế	106
38. Chương 38: Đặng Vân Du Gặp Nguy	110
39. Chương 39: Trở Về Thế Giới Thực	113
40. Chương 40: Không Còn An Toàn	116

41. Chương 41: Chân Nhân Chiêu Minh	119
42. Chương 42: Cửa Thành Dời Đi	121
43. Chương 43: Trà Trộn Yến Tiệc	124
44. Chương 44: Thoát Chết Trong Gang Tắc	127
45. Chương 45: Gặp Lại Tần Tuệ Minh	130
46. Chương 46: Ta Chính Là Văn Nhi	133
47. Chương 47: Tuyệt Chiêu Của Xà Tinh	136
48. Chương 48: Gặp Liên Hương Bà Bà	139
49. Chương 49: Phát Lệnh Truy Nã Khắp Thành	142
50. Chương 50: Đuổi Bắt Tận Nơi	145
51. Chương 51: Kế Hoạch Trăm Năm	148
52. Chương 52: Bắt Gọn Một Lưới	151
53. Chương 53: Xử Trảm Phạm Nhân	154
54. Chương 54: Gánh Nặng Bỏ Xuống	156
55. Chương 55: Cuộc Sống Bình Yên	159
56. Chương 56: Sự Thật Tiết Lộ	162
57. Chương 57: Triệu Thụy Miên Bị Thu Nhỏ	165
58. Chương 58: Gặp Được Người Quan Trọng	169
59. Chương 59: Trở Về Chân Nhân Thành	172
60. Chương 60: Biến Chuyển Xấu	174
61. Chương 61: Tình Hình Khởi Sắc	177
62. Chương 62: “ta Muốn Nắm Tay Nàng.”	180
63. Chương 63: Ngoại Truyện: Lễ Thành Hôn (1)	182
64. Chương 64: Ngoại Truyện: Lễ Thành Hôn (2)	185

Quay Đầu Lại Ngắm Chân Nhân Thành

Giới thiệu

Đứng đầu yêu giới chính là Vương Hầu Vương An Cơ. Hắn mang tính cách bạo ngược, hai tay dính đầy máu tươi. Nam

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quay-dau-lai-ngam-chan-nhan-thanh>

1. Chương 1: Thất Tình Liên Nhật Được Kì Bảo

Triệu Thụy Miên thất thểu bước đi, lặng lẽ quệt dòng nước mắt lăn dài trên má. Mũi cay xè đến nỗi không thể hít thở thông suốt được. Điền Định Siêu một lần nữa từ chối cô, từ chối thân cận, từ chối nghe cô giải thích.

Vì vậy nên cô cáu giận, làm nũng, xấu xa bêu xấu Liễu Ly Châu trên diễn đàn và trước mặt mọi người. Anh là người thông minh, làm sao lại không nhận ra trò vật vãnh này của cô. Triệu Thụy Miên tình nguyện đóng vai phản diện để thu hút sự chú ý của anh. Cuối cùng cũng thành công, nhưng là ngoài dự đoán của cô, chỉ nhận được chỉ trích chứ không phải quan tâm.

Đó có phải là thích tự ngược bản thân?

11 giờ đêm, Triệu Thụy Miên một mình trên cầu đi bộ, bên dưới xe cộ vắng vẻ qua lại, thỉnh thoảng chỉ nghe âm thanh kéo xe rác đầu đố. Cả thế giới bỗng chốc chỉ còn một mình cô... và còn bà già bán hàng vặt ở đầu cầu. Giờ này mà còn có người bán hàng rong nữa.

- Cháu gái, muốn mua gì không? - Triệu Thụy Miên cũng thấy tội nghiệp cho bà. Tối đến sương lạnh vậy mà bà còn buôn bán. Cô lau nước mắt, lại gần gian hàng nhỏ của bà lão - Ay chao, sao lại khóc sưng mắt

thế kia?

- Không có gì đâu ạ.

- Có phải thất tình rồi không? Nam nữ lang thang giờ này mà còn khóc thì chỉ có thất tình thôi.

Triệu Thụy Miên bật cười, cầm một chiếc gương thủ công nhỏ trên tay. Không có gì đặc biệt nhưng quanh viền có một lớp đồng bao phủ, nhìn giống gương của mấy vị bá tước từ vài thế kỉ trước. Tâm tình thoáng chốc cũng tốt lên.

- Cái này bao nhiêu hả bà?

- Cái đó à? Năm mươi đồng. Bán giá rẻ đấy. - Triệu Thụy Miên lấy vài đồng lẻ trong túi ra đưa cho bà rồi tạm biệt rời đi.

Triệu Thụy Miên cầm chiếc gương trong tay, soi lên mặt. Ay da, đúng là dọa người. Khóc đến hai mắt sưng đỏ, không phân biệt được trông mắt nữa rồi. Triệu Thụy Miên thở dài, cất gương vào túi, rảo bước về nhà.

Hôm sau, cô nằm dính ở nhà không dám đến trường. Bởi vì quả thực tối qua khóc quá nhiều, bây giờ ngay cả mở mắt cũng không được. Triệu Thụy Miên vô cùng chật vật mò mãi mới đến được phòng vệ sinh. Nước mắt thật đáng sợ.

Chườm đá cả buổi sáng, khó khăn lắm mới hé ra được một chút, đập vào mắt cô lại là một bài đăng trên diễn đàn của trường đại học. Tiêu đề nóng bỏng chói mắt: Nam thần Điền Định Siêu sống đôi bên Liễu Ly Châu. Sinh viên cá biệt Triệu Thụy Miên làm nền.

Phi. Khốn kiếp. Lão nương đây mà chỉ dùng để làm nền thôi sao? Đáng ghét là bức ảnh vừa hay chụp được cảnh Điền Định Siêu và Liễu Ly Chiêu đi phía trước cười nói vui vẻ, phía sau là hình ảnh mờ nhạt của cô, đôi mắt ánh lên tia lửa điện. Dù là ảnh không được rõ nhưng là kẻ ngốc cũng đoán ra được cô.

Mấy ngày nay, đề tài Liễu Ly Châu theo đuổi Điền Định Siêu trên diễn đàn đang rất hot. Triệu Thụy Miên nuốt không trôi cục tức này, nhất định phải tìm người đăng nó lên rồi bắt xóa đi. Triệu Thụy Miên tay trái vẫn còn chườm đá, tay phải lướt chuột kéo xuống dưới đọc bình luận.

#1: Nhìn Triệu Thụy Miên liếc kia, sao tôi có cảm giác rằng cô ta sẽ làm chuyện gì độc ác khủng khiếp lắm nhỉ?

#2: Ai biết rằng ma nữ cũng có ngày rơi vào lưới tình, đáng tiếc nam chính không để ý cô ta. Cô ta liền có thái độ thù hận như vậy.

#3: Liễu Ly Châu cẩn thận a. Nói không chừng hôm nay đi học về lại bị chặn đường đánh.

#4: Đừng ăn nói xui xẻo như vậy. Liễu Ly Châu có Điền Định Siêu bảo hộ rồi, Triệu Thụy Miên cũng không dám làm gì đâu.

#5: Được ma nữ như cô ta để ý đúng là xui xẻo của Điền Định Siêu.

Bớt giận đi. Đó là bọn họ chưa biết trước đây, khi Triệu Thụy Miên và Điền Định Siêu có một mối tình đầy sóng gió hồi cấp ba thôi. Triệu Thụy Miên nghĩ là mình quyết định sai rồi. Không nên tìm chủ nhân của bài viết này nữa mà trực tiếp báo cáo spam. Trong phút chốc, bài viết đó cũng không có thêm bình luận nữa.

Buổi chiều, Triệu Thụy Miên lên trường đi tìm Liễu Ly Châu hỏi rõ. Nếu cô ta thực sự muốn công khai theo đuổi Điền Định Siêu thì thôi. Còn nếu không có gì thì nên nói rõ ràng một tiếng, nếu không sẽ có mấy bà tám hiểu lầm.

- Tiểu Châu, cậu thấy bài viết của tớ trên diễn đàn thế nào?

- Của cậu? Cũng khá đặc sắc đấy. - Liễu Ly Châu nhướn mày cười, sắc đẹp quả thật có thể so với hoa khôi trong trường - Nhưng mà nghe nói trưa nay vừa bị đánh sập.

- Đúng vậy. Không biết là ai rảnh rỗi báo spam.

- Chắc là đồng bọn của Triệu Thụy Miên rồi. Còn không là chính bản thân cô ta cũng nên. - Một người khác chen miệng vào nói. Sau đó cả đám che miệng cười.

Triệu Thụy Miên vừa hay đứng ở ngã rẽ nghe được, đầu có thể bốc ra khói. Bọn họ dựa vào gì mà nói cô như vậy? Cô khinh bỉ, toàn một đám nhóc chỉ dựa vào mạng xã hội để gây tai tiếng. Còn nữa, cô báo spam thì thế nào? Liên quan đến liên minh hoà bình thế giới sao? Chỉ là loại bỏ một con bọ thôi mà.

- Tiểu Châu, chiều nay cậu cùng Điền Định Siêu đi đâu thế?

- Không phải, do mình được mời đến hội thảo công nghiệp quốc tế. Đi một mình thì hơi chán nên rủ Định Siêu đi theo.

- Định Siêu cơ đấy. Thân thiết ghê. - Mấy cô bạn hòa theo chọc ghẹo Liễu Ly Châu. Liễu Ly Châu ngại ngùng nhin cười.

- Hai người tiến triển đến bước nào rồi?

- Tiến triển gì chứ? Bây giờ bọn tớ chỉ là bạn.

- Bây giờ? Tức là sau này sẽ không còn là bạn nữa, trực tiếp chuyển thành người yêu luôn phải không?

- Đừng nói bậy nữa mà. Người khác nghe được thì sao? - Liễu Ly Châu ngại ngùng bước nhanh.

- Nghe được thì sao? Đó cũng là sự thật mà. Cả trường này có ai không biết cậu thích Điền Định Siêu đâu?

Triệu Thụy Miên bỗng nhiên thấy ghen tỵ. Nghe bạn bè chọc ghẹo một câu, cho dù có không phải là thật đi chăng nữa, cũng cảm thấy rất vui vẻ. Vậy mà cô không có nỗi lầy một người bạn. Triệu Thụy Miên buồn bã quay đầu. Từ cấp ba đến giờ, người chịu làm bạn với cô duy nhất cũng chỉ có Điền Định Siêu.

Triệu Thụy Miên đi thêm một lúc lại bắt gặp Điền Định Siêu đang ôm tài liệu trên tay đưa cho giáo viên, nói vài câu gì đó, trên mặt vẫn tản ra nụ cười. Cô thật muốn lập tức chạy lại, dúi đầu vào ngực anh, nũng nịu khóc lớn. Lại hỏi một câu quen thuộc: Tại sao không ai muốn làm bạn với em? Tại sao?

Lúc đó, Điền Định Siêu sẽ bất ngờ, rồi buồn cười xoa đầu cô: Em đang ôm bạn của mình đấy thôi. Triệu Thụy Miên ứa nước mắt, quay đầu trở về nhà. Lên trường để làm gì rồi công cốc. Cô biết hiện giờ tâm trạng của mình vẫn chưa ổn định.

Dù ngay từ đầu đã định rằng hai người sẽ chia tay, nhưng khi nghe anh lạnh lùng nói một câu: Từ nay chúng ta đừng làm phiền nhau nữa. Cô vẫn không kìm được mà bật khóc. Lại còn là loại khóc sụt sùi thê lương.

Triệu Thụy Miên đóng cửa phòng, không bật đèn. Đi đến bàn trang điểm, nhìn thấy mặt gương phản chiếu ánh đèn bên ngoài mà nhớ lại đêm qua. Trong ngực dội lên cảm giác khó chịu. Triệu Thụy Miên cầm chặt chiếc gương trong tay, nước mắt tí tách rơi. Tự hứa với bản thân đây là lần cuối cùng khóc vì Điền Định Siêu.

Bỗng nhiên từ dưới bàn tay, không, phải nói là từ chiếc gương phát ra ánh sáng chói mắt. Cô thả tay, ném cái gương xuống đất. Nó không bể mà phát ra tiếng cộp cộp. Nước mắt chưa kịp khô, Triệu Thụy Miên trợn trắng, co hai chân lên giường.

Thứ ánh sáng chói mắt vẫn liên tục phát ra. Nhiệt độ căn phòng tăng lên một cách đột ngột. Đôi mắt không thể kích ứng với ánh sáng có cường độ mạnh, Triệu Thụy Miên che mặt lại. Ánh sáng càng ngày càng mạnh, cuối cùng dừng lại, sau đó yếu dần, yếu dần.

Xong rồi? Triệu Thụy Miên tách ngón tay. Bỗng nhiên thấy mọi thứ sáng rõ hơn. Kỳ lạ, cô đâu có bật đèn đâu mà... còn thứ gì kia? Màu đỏ đỏ.

- Mi... Mi là người à?

Người đàn ông trước mắt, kích thước phi thường tí hon, nhưng nét mặt lạnh lẽo của hắn đánh bại tất cả những thứ to lớn còn lại, làm người ta không kiềm được mà e sợ. Loại sức mạnh vô hình này chắc phải tu luyện trong thời gian dài mới có được.

Triệu Thụy Miên nhìn hắn như sinh vật kì dị bước ra từ tivi. Hắn mặc áo bào đỏ dài đến tận chân. Giống như... xiêm y thời trung cổ? Là người cổ đại? Tóc lại dài đến móng như vậy, vẻ mặt yêu nghiệt như vậy. Là yêu quái à? Tại sao hắn lại bước ra từ cái gương kia?

- Trừ phi mắt cô bị mù, mới không thấy Vương Hầu đại nhân ta đây.
 - Vương Hầu đại nhân? Mi ở thời cổ đại đấy à? - Quả nhiên là vậy, ăn nói cũng trịnh trọng.
 - Đừng nhìn ta thế này mà khinh thường, đúng là lũ người thường mắt mù. Ta chẳng qua bị phong ấn trong cái gương chết tiệt mấy trăm năm mà thôi.
 - Mấy trăm năm? Ta hẳn là điên rồi. - Triệu Thụy Miên vò đầu, ánh mắt trở nên điên loạn. Lúc sau lại đứng dậy đi quanh phòng.
 - Nay, cô đi đâu thế? Ta đang nói chuyện với cô đấy.
 - Đi tìm điện thoại. - Triệu Thụy Miên lục tung mọi góc ngách trong phòng lên. Bây giờ ai mà còn để ý chuyện thất tình hay không chứ - Ta phải gọi người tới bắt cái thứ yêu quái này.
 - Yêu quái? Cô thử gọi người tới xem, ta sẽ giết cái mạng nhỏ của cô.
 - Mạng nhỏ? Nhìn lại mình đi. - Triệu Thụy Miên trào phúng nhìn hắn, đầy vẻ khinh thường. Chỉ là một con búp bê nhỏ biết nói mà tỏ ra hống hách như vậy - A. Tìm thấy rồi.
- Triệu Thụy Miên vừa cầm điện thoại trên tay, một cơn gió vụt qua. Điện thoại không cánh mà bay, bay ra bên ngoài cửa sổ, rơi xuống bên dưới. Thậm chí cô còn nghe thấy vỡ vụn thành từng mảnh. Vương An Cơ bé nhỏ kêu ngạo gật đầu:
- Không tệ. May cho cô là ta vừa mới giải trừ phong ấn, sức lực còn chưa hồi phục.

2. Chương 2: Vương Hầu Đại Nhân - Vương An Cơ

- Anh đi theo tôi làm cái gì? Tôi đã nói rồi, tôi không có tiền.
- Wương An Cơ không ngại người khác nhìn mình bằng ánh mắt kinh hãi, cứ dùng sức mạnh, lượn qua lượn lại trên không trung, hại người khác nhìn cô giống như phù thủy. Còn đi theo cô đến tận trường.
- Ông trời muốn ta đi theo cô, chắc hẳn phải có lý do.
 - Đồ điên. Đúng là mấy người cổ đại rất mê tín. Mở miệng ra là ông trời, khép miệng lại là thần linh.
 - Đây chính là nơi mà cô phải đến? Cô đi buôn đồ cổ à?
- Wương An Cơ khoanh tay nhìn toàn nhà trước mặt. Có lẽ chính là tòa thành cao nhất mà trước giờ hắn thấy. Ăn mặc khác biệt đã không nói, màu tóc cũng khác nhau nữa. Thiên hạ sau 300 năm thay đổi không ngờ. Mà nữ nhân này cũng ở trong số đó.
- Tuy rằng là so với bọn họ, cô ta cũng có chút khác biệt. Còn là khác ở đâu, hắn vẫn chưa nhận ra. Nhìn qua thì chỉ là một cô nương bình thường. Mở miệng ra là chữ bói, thậm chí nói những lời khó hiểu. Phụ nữ thời bây giờ, không lẽ cũng đã thay đổi rồi?
- Buôn đồ cổ? Tên người kiến này, tôi nói cho anh biết, mau cút khỏi mắt tôi. Bây giờ tôi phải đi học, anh đừng có gây sự chú ý đấy.
 - Người tôi nhỏ thế này, làm sao gây sự chú ý?
 - Tốt nhất là vậy.

Triệu Thụy Miên hừ lạnh rồi vùng vằng vác cặp đi thẳng vào lớp. Vương An Cơ nhìn theo một lúc, hắn dời tầm mắt, nhìn đến mấy dãy phòng. Lúc trước có cơ hội đi vào Thiên Cát lâu vài lần, cũng có mấy dãy phòng san sát nhau như vậy. Không lẽ nữ nhân này là kỹ nữ của hiện tại?

Vương An Cơ lạnh lẽo trong lòng. Tại sao một Vương Hầu như hắn lại đụng trúng người phụ nữ này. Nếu không phải hắn còn lạ chỗ, có nằm mơ cũng đừng hòng. Vương An Cơ phất áo bào đỏ, cả người biến thành một con chim đỏ có mào trắng. Nó vỗ cánh bay.

Bay qua rất nhiều nơi trong thành phố. Cũng quan sát rất kĩ. Hắn vốn không có hứng thú tìm hiểu, nhưng ngộ nhờ sau này phải lưu lại nơi này thì cũng phải tìm kế sinh nhai. Theo như hắn biết, người đây còn có một thứ thần kỳ gọi là điện thoại. Như vậy có thể chụp lại hình hắn, lan truyền trong giang hồ.

Vương An Cơ tuy rằng rất nổi tiếng trong giới yêu quái, nhưng với con người thì chỉ là những bóng đen. Hắn vẫn luôn sống ẩn dật bấy lâu nay.

Triệu Thụy Miên suốt cả tiết học cứ nơm nớp cầu mong tên yêu quái kia chỉ là ảo ảnh. Khi ra ngoài thì sẽ không còn thấy nữa. Nhưng cô đi qua cổng trường, có ai nói cho cô biết, tại sao tên ma quỷ kia vẫn ngồi vắt vẻo ở đó không?

- Ách...

- Làm việc xong rồi à? - Vương An Cơ phủi bụi trên áo, đứng dậy từ bồn hoa. Triệu Thụy Miên thấy đau đầu. Không phải là mơ ư?

- Tôi sẽ giết anh nếu anh còn bám theo tôi.

- Tới đi, nếu cô làm được.

Vương An Cơ rất thoải mái, dang rộng vòng tay. Bộ mặt cương lên làm cô thấy ngứa mắt. Không thể không thừa nhận, có một giây phút Triệu Thụy Miên muốn lấy viên gạch đập chết hắn. Vương An Cơ mở mắt, Triệu Thụy Miên đã đi xa. Hắn đạp chân bay theo. Bởi vì người buổi chiều còn đông hơn lúc trưa. Tần suất người nhìn cũng nhiều hơn, Triệu Thụy Miên nghiêng rằng:

- Ngồi lên đây đi, anh cứ bay như vậy nhìn đáng sợ lắm. - Vương An Cơ từ chối cho ý kiến, đáp xuống ba lô trên lưng Triệu Thụy Miên, ngoan ngoãn làm con búp bê xinh đẹp.

Con đường về nhà rất dài. Trời lại sấm tố. Đi ngang qua một công viên vắng người nhiều cây đúng là một hành động mạo hiểm. Triệu Thụy Miên không sợ cướp, cũng không sợ giết người. Bởi vì nơi này từ lâu đã được đồn rằng có quỷ ám.

Một cơn gió thổi qua gốc cây, thổi bay áo bào đỏ bằng lụa tơ tằm của Vương An Cơ. Mái tóc dài của hắn khẽ động. Mắt hắn sáng quắc, lập tức tỉnh táo. Xung quanh, cây rung dữ dội. Triệu Thụy Miên ngỡ chỉ là một cơn gió mùa nên cố gắng giữ chặt lấy cặp và tóc, quật cường bước đi. Nhưng Vương An Cơ biết, không đơn giản chỉ có vậy.

- Haha. Lâu rồi không gặp, Vương An Cơ.

- Ai vậy? - Triệu Thụy Miên nghe thấy tiếng nói từ trên trời, nhưng không thấy ai. Gió lại thổi càng mạnh, đất cát bay lên, cô giơ tay che mắt.

Kỳ lạ là một lúc sau, không còn thấy gió nữa, thay vào đó là xung quanh công viên đã được bao trùm trong một bức tường trong suốt hơi mờ. Hoàn toàn không nghe thấy âm thanh gì. Còn trước mắt là một gã đàn ông mặc đồ kì quái, áo đen bao hết bên ngoài. Cả người gã ta từ trên xuống dưới đều chỉ là một màu đen.

Hai viên mắt kẻ đen, môi cũng màu đen, mắt đen, tóc đen. Gã nhoẻn miệng cười. Còn Vương An Cơ không biết từ lúc nào đã đứng trên vai cô:

- Bớt già mồm đi. Người là ai?

- Bị phong ấn lâu quá rồi nên lú lẫn sao? Ta là bạn tốt của người, Đường Hành Nhật Dạ đây.

- Ô, bạn cũ sao? Ta không nhớ rõ lắm. Tìm ta có chuyện gì sao? Lại muốn xin tiền mua kẹo hồ lô à?

- Vương An Cơ, bao nhiêu năm rồi mà ngươi vẫn ngông cuồng như vậy. Chả trách ngày mà ngươi biến mất, giang hồ lại mở tiệc ba ngày liền. - Đường Hành Nhật Dạ có chút mất mặt, lại miễn cưỡng công kích vài câu. Vương An Cơ nghe vậy, quả thật có hơi khó chịu.

- Ta bị phong ấn, bọn họ lại mở tiệc ăn mừng? Cũng được lắm.

- Oa, này, ngày xưa anh sống cũng thất đức quá đấy. - Triệu Thụy Miên lại tìm được niềm vui khi thấy người gặp nạn.

- Không nói nhiều với người nữa. Hôm nay ta đến đây là muốn lấy cái mạng chó của người.

- Đường Hành Nhật Hạ, càng ngày có phải gan người càng lớn hay không? Ngay cả ta mà cũng dám giết, người có phải không cần mạng nữa?

- Vương An Cơ, người đừng tự huỷ nữa. Người tưởng mình còn là Vương Hầu năm xưa sao? Bây giờ nhìn người đi, chỉ cần ta hất tay một cái cũng chết. Chẳng qua ta cho người chết sớm, siêu linh sớm thôi.

- Nực cười. Bây giờ chuyện đầu thai của ta cũng do người quản à? Coi chừng ta bầm người thành vạn đoạn.

- Không phải ta thì cũng sẽ có người khác, người khác nữa. Người không biết sao, hôm qua lúc người được giải trừ, toàn bộ yêu giới đã biết. Người bây giờ là lúc yếu ớt nhất, ăn thịt được người sẽ có được tu vi ngàn năm.

Nói xong, Đường Hành Nhật Dạ rút cây đao dài từ sau lưng ra. Quả thật, Vương An Cơ cho dù có là thần tiên cũng không đánh nổi. Vương An Cơ nhíu mày, hai quả lửa âm ỉ xuất hiện ở lòng bàn tay. Triệu Thụy Miên mắt thấy sắp có đánh nhau, hơn nữa lại là những người có pháp thuật, không khỏi lo sợ.

Chết tiệt! Tại sao mối thù của bọn họ mà cô cũng bị liên lụy chứ? Triệu Thụy Miên muốn quay sang bàn kế với Vương An Cơ thì đã không thấy hắc đầu. Thì ra là đã bay tới nghênh chiến. Đúng là tự tìm đường chết. Chết rồi càng tốt, cô cũng chẳng quan tâm.

Nhưng Vương An Cơ sẽ chết sao? Hắc là Vương Hầu đại nhân, cho dù chết cũng rất uy nghiêm. Vương An Cơ chống một tay lên đất, ngực bị đánh một chưởng còn đau nhói. Tên Đường Hành Nhật Dạ này quả thực đang đùa giỡn với hắc mà thôi. Vương Hầu xưa nay giết người vô số, có lẽ tên Đường Hành Nhật Dạ này cũng là một trong số đó.

- Haha, Vương An Cơ, người cũng có ngày hôm nay. Nhìn xem, Vương Hầu đại nhân. Cuối cùng ta cũng xả được thù rồi.

Đường Hành Nhật Dạ ngửa cổ cười to. Gã múa một đoạn quyền đao. Hồ đen lớn xuất hiện, che mù cả bầu trời. Vương An Cơ bây giờ đi cũng không nổi nữa. Chẳng lẽ hắc vừa mới tỉnh dậy đã phải chết rồi sao? Triệu Thụy Miên tròn xoe mắt. Nhìn hắc xem ra cũng hết đường chạy rồi. Hết như đối phó với một con kiến. Chết thì cũng thôi đi. Cái đó cũng trách trước đây hắc sống ác quá.

- Đi chết đi!

Keng... Đường đao của gã vừa múa lên để giáng xuống đòn cuối cùng lại chợt bị ngăn lại. Gã thất kinh nhìn cây gậy màu đồng kia, lại nhìn Triệu Thụy Miên nhỏ bé này giờ chỉ đóng vai một thường dân.

- Người... người làm cái gì vậy?

Vương An Cơ sực tỉnh, ôm tay nhìn Triệu Thụy Miên nhếch môi cười, trên tay còn cầm một cây gậy với hình dáng kì quái, phát ra sức mạnh chói sáng, khiến Đường Hành Nhật Dạ trở nên thất thường.

- Ta đến thu thập người. - Cùng với đó là nụ cười có phần đáng sợ của Triệu Thụy Miên.

Cô đánh bay cái đao của Đường Hành Nhật Dạ, nhảy ra phía trước Vương An Cơ, đặt ngang cây gậy trước ngực:

- Thiên Khu trượng nghe lệnh, ta, Triệu Thụy Miên, pháp sư tộc Chân Nhân, ra lệnh cho người ban cho ta sức mạnh tối cao của Chân Nhân tộc để thu thập yêu quái. Ngay lập tức!

3. Chương 3: Chân Nhân Thành (1)

Dứt lời, bốn phương tám hướng đều tỏa ra ánh sáng chói mắt. Triệu Thụy Miên nhẹ bẫng trên không trung. Chớp mắt, thay hình đổi dạng, trang phục màu tím khoác lên người, phía dưới là y phục thời Đường có khắc hoa văn của tộc Chân Nhân.

Đường Hành Nhật Dạ thức thời bị mê hoặc bởi sức mạnh này. Rất nhanh sau đó đã bắt ngờ tấn công. Ngay khi kiểu tóc của Triệu Thụy Miên đã dài ra, đong đưa như một tiểu cô nương, môi phớt màu tím hồng nhẹ.

Cô cảm quyền trượng trong tay, lướt người bay tới. Từ đờ đẫn tới tấn công, không khi nào là lơ là, thuần thực như một pháp sư chuyên nghiệp. Chẳng trách từ đầu đến giờ vẫn luôn giả bộ. Vương An Cơ vẫn không ngờ, thì ra Triệu Thụy Miên là một pháp sư. Nếu hắn có sức mạnh như trước kia, hắn là có thể nhận ra rồi. Hắn gắng gượng đứng dậy, nhìn cuộc chiến dường như không có hồi kết kia.

Một pháp sư mà pháp lực như vậy xem ra cũng không tệ. Đường Hành Nhật Dạ rất nhanh đã không trụ nổi, một cước bị đạp văng ra, đụng trúng kết giới, ngã rạp xuống đất. Triệu Thụy Miên từ tốn đi lại, hươ hươ quyền trượng trong tay, hai mắt híp nhẹ:

- Nhìn xem người cũng đáng giá đấy. Bà đây sẽ thu thập, đem người đi bán đi, lấy ít tiền về nấu cháo ăn. Ngoan chút đi.

- Tha mạng. Xin cô nương tha mạng. Ta... ta không biết lại có pháp sư đi theo Vương An Cơ. Trước đây chưa từng có. Cô tha cho ta một mạng đi.

- Được rồi, nể tình người tổn chút sức. Ta sẽ bán người giá thấp một chút. - Tức thì, không để Đường Hành Nhật Dạ kịp buông lời van xin, Triệu Thụy Miên đã thu gã vào một viên cầu thủy tinh nhỏ, rồi cất vào túi.

Kết giới lập tức biến mất. Bầu trời cũng trở về sắc đỏ hồng của hoàng hôn. Công viên vẫn vắng người như trước kia. Xe cộ mặc dù còn tấp nập nhưng đã ít hơn nhiều. Triệu Thụy Miên đi tới chỗ Vương An Cơ, trên người tản ra lớp bụi màu tím, bộ đồ trên người tan biến, trở về nguyên dạng ban đầu.

- Đi có được không?

- Pháp sư, diễn cũng được đấy, thích hợp đi diễn tuồng. Ta cũng bị cô lừa rồi. - Vương An Cơ vẫn ôm tay trái, ánh mắt kiêu ngạo chuyển sang hướng khác. Đời này hắn chưa từng bị lừa bao giờ. Nay có chút khó chịu, mặc dù vừa được cô cứu.

- Tại sao ta phải khai thật với người, yêu hồ? Ta vẫn muốn sống yên bình thôi. Nếu ta không ra tay, người đã chết từ lâu rồi.

- Vậy cô rút đi, đừng ở đây chướng mắt ta. Ta mất mù mới đi theo cô. Đợi sau này ta khỏe lại, đừng hòng để ta gặp lại cô. Nếu không ta sẽ giết.

- Hung hăng như vậy. Được, ta thành toàn cho người. Chết rồi cũng đừng tìm ta làm phiền.

Triệu Thụy Miên vốn muốn dẫn hắn đến Chân Nhân thành để hỏi xem có cách nào cho hắn lớn lại không. Ai ngờ hắn không biết tốt xấu. Vậy cô cũng không cần kiêng kị gì nữa. Triệu Thụy Miên bước vào cửa nhà kho tầng một của khách sạn Bạch Hoàng. Đặt dây chuyền trên cổ lên tường. Một cánh cửa hiện ra. Cô bước vào trong, cánh cửa dần biến mất.

Hiện trước mắt là khung cảnh đông đúc của Chân Nhân thành, hay còn gọi là chợ Chân Nhân. Từ khi con người trở nên hiện đại, Chân Nhân thành đã xuất hiện để ẩn giấu tộc Chân Nhân ngay trong lòng thành phố. Chân Nhân thành liên tục đổi địa điểm cũng khiến cô rất phiền não. Triệu Thụy Miên cố gắng né tránh mấy gã đàn ông đen hôi đang áp giải mấy con yêu quái về phía trước.

Rẽ trái, đi vào một khu phố hơi vắng người, hay còn gọi là phố Âm Dương. Triệu Thụy Miên mở cửa đi vào cửa tiệm cầm yêu của Liên Hương bà bà.

- Tiểu Thụy, lâu rồi không gặp.

- Bà bà, con đem tới cho bà mấy thứ tốt đây.

Triệu Thụy Miên móc trong cặp ra mấy viên ngọc đỏ xanh lam thu thập được. Bà bà phối hợp, đeo một cái tròng nhỏ bên mắt phải, nheo mắt trái, cầm từng viên lên xem. Đối với trình độ xem hàng của bà bà, Triệu Thụy Miên chưa từng ý kiến. Vì vậy, trong lúc đợi, cô đi quanh cửa hàng xem một vòng.

Làm ăn không tồi, xem ra bà bà còn giàu chán. Mấy thứ đồ chơi này, cô xem ra cũng rất thích thú, nhưng luôn không có tiền mua. Bởi vì mọi thứ ở thế giới loài người rất đắt đỏ, mà lại còn đắt tiền hơn. Cho nên dù có là một pháp sư cao cường thế nào, cô thực chất cũng rất nghèo. Còn nếu so ra, cô ở Chân Nhân cũng là một đại gia đấy.

- Tiểu Thụy, viên này, là đồ cổ đấy.

- Đường nhiên ạ, mới thu được đấy bà bà. - Quả là tên Đường Hành Nhật Dạ đấy.

- Tiền của cháu đây, lần sau nhớ ghé nhé.

Triệu Thụy Miên tạm biệt bà bà. Ra khỏi cửa hàng, cô vòng sang cửa hàng đổi tiền ở phía tây. Bởi vì tiền của con người mệnh giá khác với tiền ở Chân Nhân nên luôn phải đi đổi. Mà mỗi lúc đi đổi đều phải mất thêm một khoản. Triệu Thụy Miên vì chuyện cửa hàng đổi tiền ăn chặn luôn rất chán ghét.

Nhưng ai bảo cả Chân Nhân thành chỉ có một cửa hàng đổi tiền, ai bảo cô sinh ra đã là pháp sư. Sau đó, cô còn mua một xâu hồ lô ăn nữa. Lâu lâu đổi khẩu vị cũng rất tốt. Thời đại ở đây rất hợp với Vương An Cơ. Hẳn mà ở đây thì rất tốt. Nhưng mà tại sao phải nghĩ cho hẳn? Cái tên yêu hồ kiều ngạo, cho hẳn chết đi. Vẫn là hồ lô ngào đường là ngon nhất.

- Tránh ra, tránh ra đi!

Người người tránh sang một bên, nhường đường cho quân lính đến dán cáo trạng. Hầy, thời buổi công nghệ phát triển, ngay cả tàu vũ trụ con người cũng chế ra rồi mà cái tộc Chân Nhân nhỏ bé của cô vẫn còn dùng kiểu loa tin này. Sau khi dán cáo trạng xong, một thị vệ còn đông dặc đọc rõ ràng thông báo. Triệu Thụy Miên chăm chú lắng nghe.

- Nay tộc Chân Nhân đã nhận được một tin báo, bởi vì gương Định Thần đã bị giải trừ phong ấn, thu hút vô số yêu ma quỷ quái, đề nghị mọi người chú ý. Không có việc gì thì đừng nên ra ngoài. - Người nọ liếc mắt thấy Triệu Thụy Miên ngon lành ăn hồ lô, nghiêm trang nói tiếp - Tạm thời chưa xác định được thứ gì vừa thoát ra ngoài nhưng chắc chắn là một thứ vô cùng mạnh. Chân Nhân để sẽ tìm mọi cách phong ấn lại gương Định Thần sớm nhất. Mọi người không cần quá lo lắng.

- Vậy mà còn nói đừng ra ngoài, lại bảo đừng lo lắng, vậy là có ý gì? - Người dân xôn xao không ngớt. Kiểu thông báo nửa vớ thể này chỉ giỏi làm người khác hoang mang. Thị vệ bị chỉ trích thì nói nhanh.

- Bên cạnh đó, hoàng đế muốn mời các vị pháp sư tứ phương về hội họp nhằm tìm giải pháp. Sẽ có thưởng lớn... - Lời còn chưa nói xong, người dân là lần lượt giải tán. Triệu Thụy Miên thấy không có chuyện gì nữa thì nhún vai bỏ đi. Không ngờ vừa quay lưng liền bị thị vệ chặn lại - Thứ lỗi, mời cô nương theo ta về một chuyến.

- Tại sao ta phải đi theo người? - Nhìn theo ánh mắt của anh ta, cô nhìn xuống sợi dây chuyền Thiên Khu của mình bị lộ ra mới vỡ lẽ. Không muốn tình nguyện, lại muốn ép buộc à?

Khi Triệu Thụy Miên đến Chân Nhân điện thì pháp sư đã ngập tràn, xếp hàng như tranh nhau mua hàng giảm giá. Thị vệ đi sau lưng cô dẫn đường cũng đã không thấy đâu. Triệu Thụy Miên nhanh chóng nhập vào hàng ngũ, lại bắt đầu nghe những lời bất quá hay ho.

- Nghe nói, gương Định Thần sau khi giải trừ thì biến mất rồi, để lại một con yêu quái trên kia. Nhanh thôi, loài người sẽ loạn cào cào lên cho mà xem. - Pháp sư A đoán già đoán non.

- Tôi thấy mấy người chúng ta cứ ở đây thì có sao đâu. Chết cũng đâu phải chúng ta. Chân Nhân để đúng là muốn ra oai với những tộc khác mà thôi. - Pháp sư B mỉa mai, rõ ràng không đồng ý với cách làm của hoàng đế.

- Ở cái thế giới bây giờ, giữ được mạng sống là tốt lắm rồi. Hơi đâu đi giúp đỡ người khác. Những kẻ nghiệp dư như chúng ta chẳng qua chỉ muốn chút tiền thưởng mà thôi. - Pháp sư C trái lại nhân cơ hội này mà kiếm tiền.

- Tuần trước có một trên pháp sư tu luyện từ trên núi xuống, nói là mơ thấy huyền cơ ở thế giới loài người. Mơ mơ màng màng đi ra ngoài kia rồi, đến bây giờ vẫn còn chưa thấy về. - Pháp sư A sợ chết, còn run rẩy kể lại.

- Chết rồi. Về thế nào nữa? - Pháp sư C thấp giọng.

- Hừm. Hồi những pháp sư cao cường của tộc Chân Nhân... - Hoàng đế đứng trên cao hắng giọng - Nay chúng ta đang phải đối mặt với một thử thách lớn chưa từng có. Đó là chiếc gương Định Thần đã bị giải phong ấn. - Ngừng một lúc, hoàng đế quan sát sắc mặt của mọi người rồi nói tiếp - Như các vị đã biết, gương Định Thần là một bảo vật vô giá thời cổ xưa của giang hồ. Là bảo bối mà bậc trưởng bối của pháp sư thu phục yêu quái. Năm xưa, ông đã phong ấn một con yêu tinh trong đó.

- Nay, không biết tại sao lại bị giải trừ. Yêu tinh thoát ra ngoài đã không nói, còn hại biết bao yêu ma quỷ quái hội tụ nhằm tiêu diệt gương Định Thần, như vậy bọn chúng sẽ mãi mãi không có mối đe dọa. Trước kia, một mặt vì sợ uy lực của gương Định Thần, một mặt vì bọn chúng e ngại sức mạnh của con yêu tinh trong đó nên không dám lại gần. Gương Định Thần vì vậy mà cũng bị thất lạc.

Hoàng đế thở dài một hơi:

- Vì vậy, con yêu tinh kia có thể tốt, mà cũng có thể xấu. Quan trọng nhất là, nếu bọn chúng hợp lực lại còn có thể tấn công Chân Nhân thành của chúng ta.

- Sao có thể như vậy?

- Chẳng phải nói kết giới của chúng ta mạnh nhất sao? Chưa từng ai phá được. - Pháp sư B.

- Vì vậy mới nói, nhiệm vụ lần này liên quan đến vận mệnh của cả Chân Nhân tộc. Các vị pháp sư hãy cố gắng hết sức. Xin hỏi, còn ai có ý kiến gì không?

Bên dưới im lặng hồi lâu. Không có ai trả lời. Hoàng đế vừa mỉm cười lập tức bên dưới dồn sang một bên.

- Xin lỗi, xin nhường đường. - Triệu Thụy Miên chậm chạp cất bước. Nhìn Chân Nhân để chân chân thật thật đứng trước mặt mình, Triệu Thụy Miên có một cảm giác thật vinh dự. Quả nhiên ăn nhiều đồ bổ, già rồi vẫn đẹp lão - Tham kiến hoàng đế, thảo dân là Triệu Thụy Miên. Muốn hỏi ngài một câu.

- Người hỏi đi.

- Chẳng hay, ngài dự định có kế sách gì không?

- Ta đương nhiên có tính toán, sau khi ghi danh xong, các pháp sư lập tức phân chia theo nhóm, nằm vùng rộng rãi, có thể nhanh chóng tra ra manh mối của chiếc gương Định Thần.

- Vậy thần xin hỏi câu cuối cùng. Hiện tại, thần có thể đi được chưa?

4. Chương 4: Chân Nhân Thành (2)

- Người không phải đến để ghi danh nhận thưởng à?

Trong mắt Triệu Thụy Miên thoáng qua tia khinh thường. Hừ, bà đây thèm đi làm những chuyện tầm thường này sao? Số tiền bà đây kiếm trong một năm cũng đủ sống ở Chân Nhân thành vài năm rồi. Ta cũng được coi là đại gia đấy nhé.

- Xin thứ lỗi cho thần. Thần không có hứng thú.

- Chẳng hay, người muốn nhiều tiền hơn?

- Vấn đề không phải tiền bạc. Mà là... mà là thần sợ mình không có đủ năng lực để hỗ trợ, sợ làm vướng chân những người khác. - Thị vệ lúc này nhú mày, đến cạnh hoàng đế, nhìn cô gay gắt.

- Bẩm hoàng đế. Kẻ này vốn muốn trốn tránh nhiệm vụ. Ban nãy nếu thần không chặn đường cô ta lại, có lẽ cô ta đã bỏ đi rồi. Người thân là pháp sư, xã tắc đang gặp nguy thì đừng đừng bỏ đi. Đáng mặt pháp sư sao?

- Cái đầu người! - Triệu Thụy Miên bây giờ cũng không chịu khúm núm cúi đầu nữa mà ngẩng lên, chỉ tay vào mặt thị vệ kia, giọng nói chua ngoa - Đúng là gần mực thì đen, hoàng đế bên cạnh người bị người nói cho u mê rồi. Ta không có trách nhiệm thì sao? Vậy người nói, người là quân lính Chân Nhân, người ta đỡ để người cũng đi theo à?

Toàn thành điện bị sốc trước lời nói thô tục của Triệu Thụy Miên, nhốn nháo hẳn lên. Nào là mất mặt, nào là xấu hổ cho giới pháp sư, nào là hỗn xược, trước mặt vua lại dám chỉ chỗ này nọ, ăn nói ngông cuồng. Chân Nhân để đã hoàn toàn hóa đá. Từ lúc lên ngôi đến nay có lẽ cũng chưa từng có người ăn nói láo xược với ông như vậy, nhất thời ngây ngốc.

Thị vệ thấy vậy thì mặt mày đỏ gay đỏ gắt, hận không thể rút đao ra.

- Người... người ăn nói hỗn xược. Có phải muốn đầu rơi cổ sớm không?

- Người chém đi, chém liền luôn cũng được. - Triệu Thụy Miên càng nói càng hung hăng, đưa cổ ra khiêu khích. Thị vệ nọ nắm chặt vỏ kiếm đến nổi gân xanh - Người chém chết ta rồi, cư dân Chân Nhân sau này cũng sẽ theo người xuống mồ. Người tưởng thế giới loài người, muốn tới là tới, muốn đi là đi sao? Không khéo còn bị cảnh sát bắt cả lũ bây giờ.

- Cảnh sát? Cảnh sát là cái gì mà dám bắt chúng ta?

- Pháp sư chúng ta há lại để loài người yếu ớt bắt được sao?

Chỉ có Chân Nhân để vừa nghe được những lời kia đã chấn động. Lập tức khoác tay cho thị vệ lùi xuống, kích động chạy xuống túm lấy Triệu Thụy Miên.

- Triệu Thụy Miên, nghe người nói vậy thì chắc đã từng đến đó rồi. Người nói xem, có cách nào... - Triệu Thụy Miên hừ lạnh, rũ bỏ tay hoàng đế xuống, chỉnh lại áo mũ. Đảo mắt nhìn những gương mặt ngơ ngác của các pháp sư khác mà thấy số phận pháp sư thật là bi đát. Nhưng mà coi như cô từ bi, sẽ nói một chút hiểu biết của mình.

- Các người có còn nhớ, từ khi con người phát triển, cải tiến, tộc Chân Nhân chúng ta chia làm hai phe. Một phe vẫn kiên quyết giữ vững lập trường cùng chung sống với loài người như trước kia. Còn một phe thì không muốn, nói không thể hòa nhập nên mới lập ra Chân Nhân thành bây giờ. Gia đình ta là một trong số những người còn sống ở thế giới loài người cho đến nay.

- Thật... thật sao?

- Đúng vậy. Chúng tôi đã bị vứt bỏ đi, chết cũng nhiều, mất tích cũng nhiều. Cuối cùng cũng tìm được cách hòa nhập với con người. Con người 300 năm trước và bây giờ hoàn toàn khác nhau. Nếu hoàng đế ra ngoài bên kia, cùng lắm cũng chỉ là một đại tư sản, chức vụ giống như quan thường vụ mà thôi. Ngài khẳng định cho bọn họ chút tiền thì bọn họ có thể sống sót được sao?

- Tuổi thọ con người ngắn hơn chúng ta rất nhiều. Còn chúng ta thì lại không già đi, qua một thời gian phải chuyển nơi sống, hoặc là tự lập bia cho mình. Nếu như bị nghi ngờ là yêu quái thì sẽ bị cảnh sát bắt đi. Cảnh sát cũng giống như quân lính mà thôi. Tệ hơn là bị bắt đi làm vật thí nghiệm. Bị tiêm đủ thứ thuốc vào người, lóc da, nạo thịt, cho đến khi tìm được thứ làm cho bọn họ sống thọ như chúng ta thì thôi.

Thấy mọi người bắt đầu hoang mang, cô mỉm cười. Đúng vậy, muốn cô hợp tác với đám gà mớ này để ra ngoài kia bắt quái ư? Cô thà ăn chay.

- Nhưng chúng ta là pháp sư, pháp sư thì có pháp thuật, không sợ bọn họ. - Pháp sư A cổ cãi.

- Đúng đấy. Cô quá coi trọng con người rồi. Chung quy bọn họ vẫn sợ quỷ thôi.

- Con người ấy à? Thần cũng không sợ, đừng nói là pháp sư. Vũ khí hạt nhân của họ có thể tiêu diệt toàn bộ Chân Nhân thành của chúng ta trong vài giây, chỉ bằng một cái nhấn nút. Các người đừng vọng tưởng có thể làm gì được họ. Cách duy nhất chính là an phận thủ thường sống cho qua ngày. Còn, nếu các người

chưa tìm hiểu gì mà đã đến đó, nói không chừng còn tưởng là người điên mà giam vào trại tâm thần cả đời. Đại loại là, không được đâu.

Hoàng đế trầm ngâm một hồi. Tính nhẩm trong tay, nhất thời rơi vào trạng thái trầm mặc. Bọn pháp sư cũng không dám nói nhiều. Những lời Triệu Thụy Miên nói thì hiểu được nửa. Nói ra thì thật hổ thẹn, bọn họ còn thua cả đứa trẻ mới chào đời. Đến khi thị vệ khẽ gọi thì hoàng đế mới hoàn hồn. Ông ta vút cầm một cái, vẫn cười đạo mạo.

- Triệu pháp sư, nghe cô nói vậy, chắc hẳn là am hiểu rất nhiều. Hay là, cô dạy bọn họ một chút. Tốn bao nhiêu tiền cũng được. Bằng không, cô đi thăm dò thử đi.

- Không được. Chuyện này không có khả năng. - Triệu Thụy Miên hơn nữa còn mơ hồ cảm thấy chuyện này liên quan đến tên người kiến kia và cái gương nhỏ ở nhà mà cô mua từ một bà lão vô danh bên đường. Nghĩ kĩ lại, đêm đó, bà lão kia vô cùng kì quái.

- Hồn láo, đây là hoàng đế ra lệnh cho người. Người đang kháng lệnh đấy sao? - Thị vệ lại một lần nữa buộc tội cô.

- Ủ đây, ta kháng lệnh đấy. Có ngon thì giết ta đi, giết đi! Cổ này.

- Đừng tưởng ra không dám làm gì.

- Được rồi, người nói bớt vài câu đi. Triệu pháp sư, nể mặt ta, cô về suy nghĩ cho cẩn thận vài ngày. Có điều kiện gì thì cứ nói với ta.

- Được rồi, vậy thần đi trước. - Xem như hoàng đế này còn biết thức thời, chẳng giống tên thị vệ ngang ngược kia.

Triệu Thụy Miên vội vã bước ra từ khách sạn Bạch Hoàng. Bên ngoài vừa ẩm vừa lạnh như vừa dứt một cơn mưa lớn. Mặc dù vậy, cô vẫn băng băng qua đường, càng nghĩ càng sợ. Nếu đúng thật giống như cô suy đoán, vậy chiếc gương cô mua bữa bên đường chính là bảo vật thiên hạ đấy sao? Còn tên người kiến cô vừa vút ngoài công viên bỏ mặc sống chết lại là yêu tinh có ảnh hưởng lớn đến vận mệnh của cả Chân Nhân tộc sau này?

Có đánh chết cô cũng không dám tin. Bởi vì hoang mang cho nên mới dám mạnh miệng gia hạn với hoàng đế. Nếu lỡ như, chỉ là lỡ như tên kia đã chết rồi thì sao? Cô đi vào trong Chân Nhân thành cũng đã một ngày một đêm rồi.

Càng nghĩ, bước chân của cô càng nhanh hơn. Triệu Thụy Miên vừa chạy, tay lấy sợi dây chuyền trong cổ áo ra, lăm lăm thần chú. Sợi dây chuyền bỗng hóa thành quyền trượng. Triệu Thụy Miên lại khoác lên người chiếc áo bào màu tím. Phất một cái, áo bào biến thành đôi cánh, che mưa bay lất phất phía trên.

Triệu Thụy Miên ước tính quãng đường đến công viên, cô nhảy lên quyền trượng. Tốc độ phóng đi nhanh như gió, người đi bên đường chỉ tưởng là một con chó vừa chạy qua.

Công viên tối mịt, vẫn không có người. Nhưng để tìm một sinh vật nhỏ bé như vậy, trong lúc không có đèn đường, trời lại bắt đầu mưa lớn. Ông trời đúng là muốn trừng phạt cô mà. Triệu Thụy Miên cầm quyền trượng, đầu bên kia gậy phát sáng. Cô bắt đầu soi đường tìm người.

Cho dù có tìm mãi cũng không thấy. Triệu Thụy Miên sử dụng khứu giác đặc biệt của mình. Nhưng đáng tiếc tên người kiến kia quá nhỏ bé, mùi cũng không nghe ra. Trái lại mùi chó hoang lại nhiều vô kể. Chó hoang?! Triệu Thụy Miên bán mạng chạy theo mùi chó, quả nhiên phát hiện một bầy chó hoang đang gặm nhấm thứ gì đó, không phải là hân ta chứ?

- Trời đất, mấy con chó này... cũng quá biến thái rồi.

Thấy có ánh sáng gay gắt chiếu tới, mấy con chó đề phòng lùi ra sau. Lúc Triệu Thụy Miên “nhặt” được hân thì Vương An Cơ đã trong tình trạng lơ đãng thể không một mảnh vải che thân. Chả là đồ có sắc đỏ thì rất luôn hấp dẫn đối với mấy con chó. Chúng không ăn luôn hân là đã may lắm rồi.

Nếu Vương Hầu đại nhân biết mình bị một đám chó cường gian thì chắc chắn sẽ tức long trời lở đất. Vương An Cơ tung hoành thiên hạ, chưa từng bại dưới tay ai cũng có ngày suýt bị chó ăn thịt. Nghĩ lại vẫn còn

thấy nhục nhã. Tốt nhất là không nên nói gì tránh gây tổn thương tinh thần cho hắn.

- Người tỉnh rồi? Ăn chút cháo đi. - Triệu Thụy Miên rất có lòng, sáng sớm nấu cháo, băm thịt bò thật nhỏ, còn đi siêu thị mua mấy đồ chơi làm bếp để phù hợp với kích cỡ hiện tại của Vương An Cơ.

Vương An Cơ đương nhiên nhớ rõ tối qua xảy ra chuyện gì, hắn cũng không muốn nhắc lại ký ức tối tăm đó. Hắn quán chần khắp người, bưng tô cháo bằng nhựa, chậm rãi cho vào miệng mà không nói một lời.

Triệu Thụy Miên lẳng lặng khép cửa lại. Có lẽ hắn cũng không muốn nhìn thấy mặt cô. Mà cũng đúng là như vậy. Vương An Cơ vừa ăn vừa quan sát trong phòng. Rõ ràng là phòng của Triệu Thụy Miên. Tấm bình phong vẽ một bức tranh thủy mặc đặt ngay trước ban công, che đi ánh nắng buổi sáng, cũng làm sáng lên bức họa.

Còn hắn, đang nằm trên một tấm nệm, mà đúng hơn là một cái hộp giấy có lót vải ở trong. Xem ra cũng có tâm, không vứt bừa bãi ở đâu đó. Đang nghĩ đến việc nên bắt đầu hồi phục công lực thế nào thì Triệu Thụy Miên mở cửa bước vào.

- Người uống cái này đi. Đây là đan dược mà ta mua được ở Chân Nhân thành. Chẳng phải người nói mình bị phong ấn rất lâu nên mất gần hết sức mạnh sao? Nay còn bị trọng thương, coi như chừng thành phế nhân đấy.

Triệu Thụy Miên đã nghiền nhỏ ra rồi. Vương An Cơ há miệng, thuốc tự động chạy vào miệng hắn. Vương An Cơ vận công. Áo bào đỏ lại xuất hiện một lần nữa pháp phối. Da mặt hồng lên một chút.

Triệu Thụy Miên chăm chú nhìn hắn khôi phục pháp lực. Thực sự tò mò lai lịch người này. Nhưng mà quan trọng trước nhất là phải nhanh chóng nện nọt hắn để hắn không phát điên lên mà giết chết cả Chân Nhân tộc. Ngay hôm nay nhất định phải đưa hắn cùng với cái gương chết tiệt kia đến Chân Nhân thành để Chân Nhân để phong ấn hắn lại một lần nữa.

Nhưng mà... Triệu Thụy Miên đưa mắt nhìn Vương An Cơ. Cảm thấy có chút hối lỗi. Hắn mới vừa được giải thoát ra ngoài. 300 năm, hắn bị nhốt 300 năm đó. Bây giờ lại lừa vào một lần nữa. Rồi sau này, sau này cũng sẽ có người làm vậy. Hắn sẽ bị phong ấn cả đời sao?

5. Chương 5: Chân Nhân Thành (3)

- Sao cô nhìn ta với ánh mắt như vậy?

- Không, không có gì. Nếu người đã khỏe rồi. Ta muốn đưa người đến một nơi này, chắc người sẽ tìm được cách cứu mình.

- Tốt vậy à? - Hắn nhìn cô bằng ánh mắt ngờ vực lạnh lẽo. Triệu Thụy Miên thoáng lạnh sống lưng, cô gượng cười.

- Đương nhiên rồi. Ta vốn định đưa người đi từ sớm, mà lúc đó người đuổi ta đi.

- Vậy đi, ngay bây giờ.

- Cũng được.

Chết sớm siêu linh sớm. Triệu Thụy Miên đưa hắn đến Chân Nhân thành qua khách sạn Bạch Hoàng. Nhìn thấy một thế giới cổ đại nằm ngay trong lòng thành phố, Vương An Cơ không khỏi bất ngờ, nhưng cũng rất phấn chấn.

- Người... rất vui sao?

- Vui hơn ở cái thế giới xa lạ kia.

Cũng đúng, Chân Nhân thành chính là hiện tại 300 năm trước mà. Triệu Thụy Miên không nỡ cắt ngang cảm xúc đang dâng trào của hắn. Đuôi mắt hắn rõ ràng cong lên.

- Đi thôi, ta dẫn ngươi đi gặp một người. - Vương An Cơ ngồi trên vai Triệu Thụy Miên, được cô dẫn đi vào Chân Nhân điện, nơi mà hoàng đế và hàng trăm thị vệ đang chờ đợi sẵn.

- Hoàng đế của cô canh phòng nghiêm ngặt thật đấy. Bọn họ thấy ta cũng không sợ.

Triệu Thụy Miên dừng chân, đặt Vương An Cơ xuống đất. Cho dù nhỏ bé, phải ngẩng cổ lên nhìn người khác nhưng hần vẫn toát ra vẻ cao ngạo của bậc đế vương. Chân Nhân để nhìn thấy Vương An Cơ, vẫn rất đề phòng. Triệu Thụy Miên lấy chiếc gương từ trong túi ra, đưa cho thị vệ. Hoàng đế đứng từ rất xa để quan sát.

Ngay từ đầu Vương An Cơ đã cảm thấy rất lạ lùng. Cho đến khi nhìn thấy gương Định Thần, hần mới hoàn hồn, phát áo bay lên không. Đám thị vệ bấy giờ đã phục kích ngay trong điện, đao kiếm lập tức rút ra bao vây.

- Cô... cô lừa ta.

Vương An Cơ nghiêng rằng, sức lực mới phục hồi hiện tại không cho phép hần bay lâu. Thị vệ đông như vậy, lại có gương Định Thần. Một tên thị vệ lao tới, Vương An Cơ vì né tránh mà bay thấp xuống. Cứ như vậy, lợi dụng thân hình nhỏ bé, Vương An Cơ luồn lách khắp nơi. Gương Định Thần khó có thể chiếu trúng. Triệu Thụy Miên rồi rảo nhìn cục diện. Lòng cô nóng như lửa đốt.

Hoàng đế phía trên đã không còn kiên nhẫn, lập tức hạ lệnh:

- Giết nó đi! - Lệnh vừa ra, đao kiếm chăm chăm đâm về phía hần. Triệu Thụy Miên nhăn mày, nhân lúc hỗn loạn mà chạy đến trước mặt hoàng đế.

- Hoàng đế, ông nói... ông nói chỉ phong ấn hần thôi mà, không được giết hần.

- Như vậy có gì khác nhau đâu. Ngươi tránh ra, đừng cản trở. Trẫm nói cho ngươi biết, đây là vận mệnh của cả Chân Nhân tộc. Nhiệm vụ ngươi tới đây là hết rồi.

- Lão già thôi. Ông nói không giữ lời. - Triệu Thụy Miên không thềm nói lí lẽ. Mối cô sắp cắn đến mức bật máu. Vương An Cơ sắp không xong rồi. Hần sẽ chết sao? - Lãi hoàng đế, nếu ông đã không giữ lời... - Triệu Thụy Miên lấy dây chuyền trong cổ ra. Hoàng đế thất kinh.

- Triệu Thụy Miên, ngươi định làm gì?

-... Đừng mong ta giữ lời. - Cô đặt dây chuyền trước ngực - Thiên Khu trường nghe lệnh, ta, Triệu Thụy Miên, pháp sư tộc Chân Nhân, ra lệnh cho ngươi ban cho ta sức mạnh tối cao của Chân Nhân tộc để thu thập yêu quái. Ngay lập tức!

Đám thị vệ đang hăng say đâm chém thì tất cả bị hất tung ra một bên. Vương An Cơ thừa lúc dùng chút sức lực cuối cùng bay ra ngoài.

- Triệu Thụy Miên! Người đâu, bắt giam cô ta lại cho ta. - Hoàng đế gào thét ra lệnh. Nhưng Triệu Thụy Miên há nào để cho lão ta muốn làm gì thì làm. Cô phát tay một cái, áo bào tím đã hòa vào trong gió. Cuốn đi - Người đâu, người đâu. Lập tức đóng tất cả cửa thành lại, ngay cả một con ruồi cũng không được lọt. Phát lệnh truy nã hai người kia cho ta. Mau lên!

Hoàng đế tức giận đến mức lật đổ cả bàn công văn. Vương An Cơ sau khi chạy thoát thì núp vào một căn miếu hoang gần đó. Chắc chắn trong tối hôm nay sẽ phát lệnh truy nã xuyên đêm. Nay trên người hần lại mang theo thương tích, không thể làm được gì. Vương An Cơ tạo một ngọn lửa nhỏ để sưởi ấm.

Không ngờ hần lại một lần nữa bị Triệu Thụy Miên lừa. Thế nhưng điều hần càng không ngờ tới là cô ta dám phản lại lệnh của hoàng đế. Đó là tội khi quân, sẽ bị xử chém. Cô ta không sợ hay sao? Mặc kệ đi. Bấy giờ hần lâm vào tình trạng thế này cũng không còn tâm trạng nghĩ tới người khác.

Tất cả pháp sư trong Chân Nhân thành đều được lệnh dốc hết sức lần theo dấu vết của Triệu Thụy Miên và Vương An Cơ. Tuy vậy, Triệu Thụy Miên thì có phần chật vật hơn, chạy trốn cả đêm.

Tên hoàng đế đứng là nham hiểm, hạ lệnh đóng tất cả cửa thành. Lão biết một khi cô thoát ra ngoài sẽ không bao giờ bắt được nữa. Vấn đề là, Vương An Cơ bây giờ sống chết không rõ. Cô nắm chặt gương Định

Thần trong tay. Trong lúc hỗn loạn, cô đã cướp nó từ tay thị vệ kia. Có được thứ này, bọn họ sẽ không dám làm gì cô. Qua đêm nay, cô nhất định sẽ đi tìm Vương An Cơ.

- Tìm kĩ bên này cho ta. - Đám thị vệ lục đục chạy đi lung sục khắp nơi. Đám pháp sư thì ngày đêm bay lơ lửng trên trời thay phiên nhau. Kiểu này có muốn đi ra ngoài cũng khó chứ đừng nói đi tìm người.

- Tướng quân, ở bên kia phát hiện có người khả nghi. - Pháp sư B chỉ về hướng căn miếu nhỏ. Chân Nhân Chiêu Minh nheo mắt, mũi thoang thoang ngửi thấy mùi củi đốt.

- Các người qua bên kia đi. Để bên này cho ta.

- Vâng. - Pháp sư B không có ý kiến, kéo một đám người đi qua hướng ngược lại. Chân Nhân Chiêu Minh giữ chặt đao bên hông, khề khàng đi vào trong căn miếu.

- Cuối cùng cũng tìm được người rồi.

Căn miếu nhỏ như vậy, không quá khó để tìm người. Nghe tiếng động, Vương An Cơ lập tức mở mắt, tay phóng quả cầu lửa. Chân Nhân Chiêu Minh nhanh tay dùng vỏ kiếm đỡ lấy.

- Là ta. Triệu Thụy Miên đây.

- Hừ. Ai biết ngươi là thật hay giả. Lại muốn lừa ta nữa à?

- Thật mà. Lần này không lừa ngươi nữa đâu. Nói đúng hơn, lão hoàng đế kia lừa ta. Bây giờ ta cũng bị truy nã rồi, chúng ta mau tìm cách ra ngoài nếu không đầu không giữ được đâu.

- Tại sao ta phải tin ngươi? Triệu Thụy Miên, nếu bây giờ ngươi cứu ta. Đợi sau này ta mạnh lên, sẽ lập tức giết ngươi đấy.

Triệu Thụy Miên sững người một hồi. Nội tâm đấu tranh dữ dội. Dẫu sao người bắt đầu chuyện này cũng là cô. Nếu hấn chết, cô sẽ áy náy cả đời. Chuyện sau này, để sau này tính vậy.

- Đừng nói nhiều. Thị vệ sắp đuổi đến nơi rồi, mau nhảy vào đây. Ta chưa nói thì không được ra.

Vương An Cơ nhảy vào cái túi gấm đeo bên hông của Chân Nhân Chiêu Minh. Bên trong kì thực là một kết giới ảo, phòng ốc, đồ dùng đều được xếp ngăn nắp. Thì ra Triệu Thụy Miên đã có chuẩn bị sẵn rồi. Hấn đi một vòng quanh phòng, toàn là những thứ linh tinh không cần thiết. Bỗng hấn thấy có lọ thuốc đề chữ “Dành cho người kiến. Hồi phục công lực”.

Cho hấn? Vì sao cứ phải gọi hấn là người kiến? Hấn có tên mà. Vương An Cơ nuốt viên thuốc vào bụng. Cả ruột gan đều nóng phừng phừng. Hấn thấy đầu óc xam xoàng. Không phải Triệu Thụy Miên lại lừa hấn nữa đấy chứ.

- Triệu Thụy Miên, ngươi chạy không thoát đâu. Mau nộp Vương An Cơ và gương Định Thần ra đây. Hoàng đế sẽ tha mạng cho ngươi.

Triệu Thụy Miên nhú mày. Phát hiện cũng nhanh quá, lại trong thời gian ngắn tập hợp được tất cả thị vệ và pháp sư. Tên này không tồi. Đã vậy, cô cũng không cần diễn nữa.

- Ngươi thật sự nghĩ ngươi lừa được bọn ta hay sao? Ta chỉ muốn bắt cá mè một lưới mà thôi.

- Tên thị vệ đáng ghét. Cho đến chết ngươi vẫn muốn làm con chó cho lão hoàng đế kia phải không?

- Hỗn láo. Ta xem ngươi hết thuốc chữa rồi. Vậy đừng trách ta vô tình.

Triệu Thụy Miên lập tức làm phép, phân thân ra thành mười nhân bản. Đám thị vệ vất vả đánh trả. Đám pháp sư càng bận rộn hơn. Chiêu thức của Triệu Thụy Miên cực kì quái đản. Khác với tất cả pháp sư. Đó là vì cô ta sống ở thế giới loài người ư? Dần dần, những nhân bản của Triệu Thụy Miên biến mất. Chân Nhân Chiêu Minh tìm người thật thì đã chẳng thấy ai. Chỉ còn một đám người ngơ ngác nhìn nhau.

- Chết rồi. Bị trúng kế rồi.

- Bọn họ biết mình bị trúng kế, chẳng lẽ ta không biết hay sao?

Triệu Thụy Miên hào hứng bước ra khỏi khách sạn Bạch Hoàng. Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu. Đã một ngày trời rồi cô không ăn uống gì. Vì vậy cô ghé vào một tiệm gà rán gần đó. Sau đó, Triệu Thụy Miên đến siêu thị mua ít đồ rồi mới về nhà. Tắm rửa, ngủ nghỉ. Đến khi tỉnh lại đã là sáng hôm sau. Chạy trốn ròng rã một đêm làm cả người cô như bị rút hết xương.

Triệu Thụy Miên tính nhầm thời gian, chắc cũng đã đủ rồi. Cô lấy túi gấm, đổ ra bàn. Vương An Cơ bây giờ cả người nóng bừng, ngồi xếp bằng ở đó không nhúc nhích, còn tưởng hấn chết rồi cơ. Ai ngờ Vương An Cơ đột nhiên mở mắt, đánh cho cô một chưởng vào mặt. Uy lực thật lớn, cô bắt đầu muốn khóc. Triệu Thụy Miên xoa trán.

- Đau thật đó.

- Biết đau là tốt. Cô lại cho ta uống cái gì nữa? - Hấn thu tay lại. Cô chu mỏ, vất vả lắm mới tìm được thuốc quý về cho hấn lại bị cho là thuốc độc. Nhìn công lực của hấn bây giờ mà xem, nếu như trở lại lúc trước không biết sẽ đáng sợ thế nào nữa. Cô dù sao cũng chỉ là một pháp sư nhỏ bé thôi mà.

- Trên đời không tìm được viên thứ hai đâu. Là ta xin của Liên Hương bà bà đấy.

- Liên Hương bà bà nào?

- Là Liên Hương bà bà ở tiệm cầm yêu. Viên này chính là máu của chín loại yêu quái kết thành. Còn gọi là Cửu huyết thạch, khôi phục công lực cho yêu hồ cực tốt.

- Chỉ cho yêu hồ?

- Chỉ cho yêu hồ.

- Làm sao cô nhìn ra ta?

- Ta ngửi thấy mùi yêu hồ trên người người.

- Sau này đừng gọi bậy bạ nữa. Ta có tên, gọi là Vương An Cơ.

- Vương An Cơ, ta phát hiện ra ta sống 300 năm rồi cũng không biết người. Thì ra lúc ta sinh ra thì người đã bị phong ấn rồi.

- Cô già vậy rồi? 300 tuổi?

- Nay, so với người thì ta chỉ là một cô thiếu nữ thôi đó. Người mấy tuổi rồi? Chắc cũng ngàn tuổi. - Cô bĩu môi.

Wang An Ji không thêm nói chuyện nữa. Mặc dù sức mạnh cũng coi như là khôi phục nhưng tất nhiên vẫn chưa bằng trước kia. Đặc biệt với thân hình nhỏ bé này thì rất hạn chế. Phải tìm cách ngay mới được.

6. Chương 6: Gặp Gỡ Đặng Vân Du (1)

Liễu Ly Châu đi cùng bạn bè đến căn tin ăn bữa trưa. Không ngờ đang muốn tìm một bàn trống lại thấy Triệu Thụy Miên ngồi một mình một bàn. Liễu Ly Châu mặt mày rạng rỡ kéo đám bạn đi tới.

- Chào Thụy Miên, tôi ngồi đây được không?

Triệu Thụy Miên đang chăm chỉ ăn cơm của mình thì ngẩng mặt lên. Tưởng ai, hóa ra là tình địch trăm năm. Bạn bè Liễu Ly Châu đa số đều là người có gia cảnh bình thường, chẳng qua cũng có chút dễ nhìn giống như cô ta. Thấy Triệu Thụy Miên sắc mặt âm u thì có người kéo Liễu Ly Châu:

- Hay là thôi đi Tiểu Châu. Người như cô ta vẫn không nên day dưa.

- Không sao đâu mà. Thụy Miên đâu có làm gì chúng ta.

- Cũng được. Ngồi xuống đi.

Ai ngờ tai chưa nghe được câu cảm ơn, cả người Liễu Ly Châu đã úp lên bàn ăn, chén canh của Triệu Thụy Miên làm ớt sùng ngực cô ta, một chút nước canh còn làm bắn áo Triệu Thụy Miên. Liễu Ly Châu giống như bị tạt một đồng cảm heo lên người.

- Ai da, Tiểu Châu sao vậy? Ớt hết người rồi.

- Triệu Thụy Miên, cậu thật quá đáng. Không muốn ngồi chung thì thôi, sao lại cố tình gạt chân Tiểu Châu chứ?

- Tiểu Châu có sao không? Chúng ta nhường nhịn cậu ta lâu rồi. Cậu định cứ để mình bị bắt nạt vậy à?

Triệu Thụy Miên cười lạnh trong lòng. Rút khăn lau sơ áo. Loại kịch bản đồ tội này cô thấy quen mắt rồi, cảm xúc cũng không còn mới mẻ. Càng không muốn phí lời giải thích.

- Này, cậu không nói tiếng giải thích nào sao? Ít nhất cũng phải xin lỗi chứ.

- Tại sao tôi phải xin lỗi? Làm ra chuyện là các người mà. - Hừ, chị này hơn các người cả 300 tuổi nhé. Lúc chị này còn đang phơn phớt thì bà cố nội của cô còn chưa ra đời đâu. Lấy cái gì mà cô phải nhún nhường trước cô ta chứ.

- Triệu Thụy Miên, cô thật quá đáng. Đừng ý thế hiếp người nữa. - Có tiếng người từ xa quát.

- Tôi ức hiếp người? Anh chứng kiến tôi làm nhục cô ta sao? - Triệu Thụy Miên thấy anh thì càng cãi lớn.

- Tôi đứng từ xa đã thấy hết những gì cô làm rồi. - Điền Định Siêu sắc mặt khó coi. Một tay đỡ lấy Liễu Ly Châu, một tay chỉ vào mặt Triệu Thụy Miên.

- Đúng vậy, Cả cái trường này có ai mà không biết. Cậu vì ghen tỵ với Liễu Ly Châu nên mới hại cậu ấy hết lần này đến lần khác. - Những người còn lại bắt đầu công kích.

- Coi như Điền Định Siêu là của cậu. Tiểu Châu của chúng ta đâu có giành giật gì. Là cậu tự đổ kị, bị bỏ rơi cũng đáng.

Điền Định Siêu không ngờ câu chuyện lại đột nhiên lái sang hướng khác, có phần không thích ứng được. Chân mày lại càng cau chặt.

- Thôi mà, cậu ấy đã nói không cố ý. - Liễu Ly Châu cố gắng hóa nhỏ mọi chuyện. Nháy mắt, Triệu Thụy Miên cười càng tươi, mà càng tươi lại càng đáng sợ.

- Nếu không phải vì Điền Định Siêu thích con tiểu bạch kiểm này, thích vẻ mặt trong sáng của nó, tôi cũng chẳng hơi sức đâu mà quan tâm. Tình đầu tình cuối gì thì cũng như nhau thôi. - Triệu Thụy Miên ung dung vắt chéo chân. Trong túi áo lại lộ ra vạt áo màu đỏ, còn bụng cô thì không ngừng nóng lên. Con yêu hồ này lại muốn giở trò gì đây.

- Nếu các người muốn đến với nhau cũng được. Tôi không có ý kiến. Liễu Ly Châu, cô còn muốn thế nào? Cô muốn Điền Định Siêu vì thương hại mà quan tâm đến cô sao? Chiều này của cô xưa rồi. Điền Định Siêu vốn là một tên một sách ngây thơ, hần sẽ vì cô mà buông bỏ tất cả, nhưng sẽ không vì cô yếu đuối mà thương hại. Đây coi như là lần cuối cùng tôi cảnh cáo các người. Thấy tôi từ xa thì nên tránh xa một chút. Đừng đến lúc đó sắp chết lại đem cục lửa ném sang cho tôi. Tôi sợ nóng lắm, giữ không nổi.

Triệu Thụy Miên hoàn toàn gạt bỏ tất cả. Xem như mấy ngày trước, người mà khóc lóc tỉ tê kia không phải là cô. Triệu Thụy Miên bây giờ lạnh lùng như đá tảng, ăn nói vẫn cay nghiệt như vậy, vẫn chọc cho người ta tức điên.

Cô căn bản không phải đang tỏ vẻ mà là thật sự không có tâm tư để ý tới. Đau lòng thì cũng đau lòng rồi, khóc thì cũng khóc rồi. Điền Định Siêu sẽ vì cô mà nói câu xin lỗi sao? Hơn nữa, vì chuyện đó mà cô còn vướng phải Vương An Cơ đang không biết làm sao, nào còn tâm tư để ý những chuyện khác chứ.

- Triệu Thụy Miên, xem ra tôi đã nhìn lầm em rồi. Năm xưa em là cô gái nghịch ngợm, quậy phá thế nào chứ? Nhưng cũng chính là đáng yêu nhất, thật thà nhất. Sao bây giờ lại như vậy? Là tình yêu làm em mờ mắt? Hay đổ kị? Tôi cứ tưởng chúng ta quen nhau rồi em sẽ bớt hồ nháo đi, nhưng rồi ngựa quen đường cũ. Hơn nữa càng ngày càng tâm cơ. Em làm tôi... quá thất vọng. - Nháy mắt Điền Định Siêu cứng rắn, nhưng hơi ần chứa đau lòng.

- Tôi vốn không cần anh kì vọng. Là anh tự chuốc lấy. Chuyện sau này của mấy người đừng tìm tôi quản nữa.

Triệu Thụy Miên nói xong thì đập bàn bỏ đi. Mỗi lần Triệu Thụy Miên cãi nhau với đám Liễu Ly Châu đều để lại tàn cuộc hỗn độn và mớ lời bàn ra nói vào. Triệu Thụy Miên vẫn luôn là sinh viên cá biệt, cũng hung hăng và khó chơi nhất trường. Có một câu nói từng lưu truyền, đó là bạn có thể vô lễ với hiệu trưởng, nhưng không thể lỗ lã với Triệu Thụy Miên. Đó là vì hiệu trưởng chỉ có thể đuổi học bạn, nhưng Triệu Thụy Miên sẽ theo bạn về nhà, bất kể là ở đâu.

- Áo cô bao năm rồi chưa giặt vậy? Hôi chết đi được.

Vương An Cơ này giờ bí bách phải trốn trong đó. Vừa ra ngoài đã nhăn nhó. Bù lại, hắn nghe được vài chuyện thú vị. Thấy Triệu Thụy Miên không lên tiếng, hắn ngó nhìn. Vẫn nét mặt khó ưa đó, nhưng tựa như đã lạc vào những hồi ức. Đoán chắc trong quãng đời 300 năm dài đằng đẵng, cô ta cũng không có bao nhiêu người bạn.

Điền Định Siêu kia, chắc cũng là một nhân vật khá quan trọng. Vương An Cơ phất áo đứng dậy. Thoáng chốc đã biến mất trong không trung. Dùng thuật định thân để xuất hiện trước mặt cô. Triệu Thụy Miên cúi gằm đầu, tóc rũ xuống gương mặt không nhìn thấy. Bỗng nhiên Vương An Cơ thành linh biến ra, làm cô trợn mắt.

- Khóc à?

- Làm gì có. Người nghĩ sao mà ta khóc chứ?

- Rõ ràng. Mắt cô đỏ lên kìa.

- Bụi thôi. - Triệu Thụy Miên chớp chớp mắt, rồi dụi. Vương An Cơ nhếch môi, chấp hai tay sau lưng.

- Đợi ta trở lại như trước, sẽ không cần đi theo cô nữa. Nữ nhân phiền phức.

- Nói thì hay lắm. Nên nhớ, Vương Hầu đại nhân, chúng ta vẫn còn là phạm nhân bị truy nã ở Chân Nhân thành đấy. Muốn tìm cách cũng phải đến đó.

- Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không làm bài tập giúp các người nữa.

- Mà nói cái gì? Nói lại nghe xem.

- Không... không làm nữa. - Đặng Vân Du bị dồn ép đến chân tường. Rốt cuộc không còn đường lui. Mấy tên con trai to con, ăn mặc sáng sủa tùm ba tùm năm lại.

- Khốn kiếp. Mà...

- Trường đại học dạo này cũng thịnh hành kiểu bắt nạt bạn học quá. - Triệu Thụy Miên từ một góc sau trường đi ra. Vốn muốn tìm một chỗ yên tĩnh để thả Vương An Cơ ra, không ngờ lại gặp phải sự tình này.

- Triệu... Triệu Thụy Miên. - Đặng Vân Du ôm chặt cặp, lấp bắp kinh hãi. Tên con trai nheo mắt, như cố nhớ ra cô.

- Triệu Thụy Miên? Lâu rồi không gặp, chơi tên kia chán rồi à? Dạo này không thấy làm lớn nữa.

- Tôi biết anh sao? - Triệu Thụy Miên liếc đám người, đi về phía Đặng Vân Du - Một đám con trai vậy lại ức hiếp một đứa con gái? Có cần tôi mua vấy tặng mấy người không?

- Cô... - Tên cầm đầu ngăn đồng bọn mình lại. Nét mặt của hắn cũng có phần thiếu kiên nhẫn.

- Trước giờ cô đâu có xen vào chuyện người khác. Hôm nay dở chứng muốn làm người tốt à?

- Đúng vậy, hôm nay tôi muốn đại phát từ bi.

Không ổn. Cô đang ở tình trạng người thường, nếu muốn làm phép phải biến hình. Triệu Thụy Miên nhìn thấy cái nhú mày đăm chiêu của đối phương, phòng trường hợp xấu nhất. Cô thò tay vào túi áo, khe khẽ người nào đó đang nằm nghỉ. Vương An Cơ nhú mày, phóng một hỏa tiễn, làm Triệu Thụy Miên thiếu chút nữa la lớn. Tên này quả thật thành tinh rồi, ngón tay cô phồng rộp lên.

- Tôi nói này, cô đừng có chọc tôi nữa. Nếu không tôi nướng chín tay cô đấy.
- Ai nói vậy? - Đám người toang đánh tới thì nghe thấy một giọng nói đâu đó phát ra. Đặng Vân Du hai chân mềm nhũn, sắp không đứng vững. Vương An Cơ lù lù từ trong túi áo bay ra, còn bay vô cùng chậm. Nhìn như một con búp bê bằng sứ. Cả đám mắt tròn mắt đẹp nhìn.
- Người ra đây làm cái gì? - Triệu Thụy Miên rít lên.
- Là cô ép ta ra. - Vương An Cơ tỏ vẻ không có gì là liên quan đến mình. Hắn nhớn nhor bay lơ lửng. Đến khi đám người hung hăng lấp bắp nói một câu “Có ma!” rồi bỏ chạy mất dạng. Hắn thần nhiên nói - Vô dụng.
- Ngay sau đó, Đặng Vân Du nhất xui lại chỗ. Khi tỉnh lại, đã không thấy người đâu, còn cho rằng mình đã mơ một giấc mơ thật dài. Quả nhiên, nhân vật như Triệu Thụy Miên, người tầm thường như cô không thể nào với tới. Đặng Vân Du sửa lại mắt kính, đeo cặp lên vai.
- Cho đến một hôm, Đặng Vân Du gặp lại bọn người kia, bọn họ né cô như né tà. Đạo gần đây cũng không hay đến tìm cô làm phiền nữa. Chuyện này thì hơi lạ. Đặng Vân Du nghi ngờ. Vì vậy cô đi tìm Triệu Thụy Miên, chỉ muốn hỏi một chút thôi. Nếu không phải cùng lắm chỉ là mất mặt. Còn chưa chủ động đi tìm, người đã tự tìm đến.
- Trong nhà vệ sinh nữ, Đặng Vân Du nhìn thấy Triệu Thụy Miên đang nói chuyện với một người tí hon. Chính là cái con búp bê sứ cổ trang đó. Thật sự là đang nói chuyện, lại còn rất đẹp trai. Không giống vẻ đẹp của mấy nam sinh bây giờ. Vậy là chuyện ngày hôm đó không phải là mơ.
- Đặng Vân Du kiềm nén tâm trạng kích động để không ngất xỉu lần nữa. Cô giữ chặt quai cặp, lấy hết dũng khí, mở cửa phòng ra ngoài, cắt ngang cuộc hội thoại của hai người:
- Xin chào.

7. Chương 7: Gặp Gỡ Đặng Vân Du (2)

- Cậu vừa nói cái gì?
- Cô gái trước mặt Triệu Thụy Miên, thân hình cao chưa được một mét rưỡi, nhỏ đến không thể nhỏ hơn, vậy mà trên vai lúc nào cũng mang cặp lớn, lại còn đeo một cặp kính dày, che mất đi ngũ quan phía sau, nhìn như sinh viên khoa công nghệ thông tin. Ăn mặc thì chẳng có gì đặc biệt, thậm chí còn hơi nhếch nhác.
- Thụy Miên, xin hãy cho tôi đi theo cậu.
- Đặng Vân Du còn lén lút nhìn Vương An Cơ. Chỉ thấy hắn đang khoanh tay, liếc cô một cái rồi quay đầu ngấm lá rơi. Chỉ trong phút chốc mà tim Đặng Vân Du đã đập nhanh một nhịp.
- Đi theo tôi làm cái gì?
- Tôi biết cậu không giống người thường, cậu biết phép thuật. Còn có... người này...
- Đừng có chỉ chỗ lung tung, ta là Vương An Cơ. - Vương An Cơ nhú mày sửa lại. Cái tên của hắn nghe kiêu ngạo biết bao. Tại sao bọn họ đều không biết?
- Cậu đừng có ở đây nói diên nữa. Mau về nhà học bài đi.
- Không được. Nếu cậu không giúp tôi, tôi sẽ chết mất. Tôi biết cậu có phép thuật, dạy cho tôi một ít, hoặc là cho tôi đi theo là được rồi. Tôi nhất định sẽ không cản trở đâu. - Đặng Vân Du nói rất thành khẩn. Triệu Thụy Miên xua tay, ngay cả bản thân cô còn lo chưa xong. Nay đã thêm một tên Vương An Cơ là đủ lắm rồi.
- Làm sao cậu biết tôi có phép thuật?

- Tôi... nghe một số tin đồn ở trường. Nói cậu rất lợi hại. Tôi sẽ tuyệt đối giữ bí mật mà.
- Vẫn là không được. Cậu đừng nghe bọn họ nói bậy. Tôi thật sự cũng chỉ là người bình thường thôi.

Triệu Thụy Miên xách cặp đứng dậy. Vương An Cơ chủ động biến mất, hiển nhiên là đã nằm trong túi áo của cô. Đặng Vân Du vẫn còn khiếp sợ trước thế lực thần bí này nhưng cũng không có biểu hiện ra ngoài. Nếu như chút bản lĩnh chịu đựng này cũng không có thì còn làm ăn được gì nữa chứ. Nghĩ vậy, Đặng Vân Du đứng phắt lên:

- Nếu cậu không đồng ý, tôi sẽ đem chuyện này nói cho mọi người biết. Để biết cậu là một bà phù thủy.

Triệu Thụy Miên khựng bước chân. Cô cười trào phúng:

- Hiện tại tôi trong mắt người khác, so với phù thủy thì có khác gì đâu.

Triệu Thụy Miên đi về nhà, lấy hết tất cả sách trong kệ tủ đem ra phòng khách. Vương An Cơ luôn sắm vai là một người khách trong nhà. Ở đây cũng được vài ngày, hắn cũng thấy kỳ lạ:

- Cha mẹ cô đâu rồi?
- Chết lâu rồi. Bọn họ đâu phải pháp sư, già rồi sẽ chết thôi. - Một mình Triệu Thụy Miên sống trong căn nhà ở nơi hẻo lánh không có người ở này. Lại còn là một pháp sư. Liếc thấy đồng sách trên bàn viết toàn Chân Nhân tự, hắn nói:
- Cô tìm gì thế?
- Ta phải tìm cách đi vào Chân Nhân thành mà không phải đi qua cửa thành. Đoán chắc cửa thành sớm đã đổi nơi rồi, không phải khách sạn Bạch Hoàng nữa. - Triệu Thụy Miên vừa lật sách vừa giải thích - Cha mẹ ta năm xưa dù sao cũng có nhiều kinh nghiệm hơn trong chuyện này nên chắc sẽ tìm ra được đầu mối. Chúng ta phải vào Chân Nhân thành thì mới mong tìm được cách hồi phục cho người, mà ta cũng muốn tìm hiểu chút chuyện về gương Định Thần.
- Nhiều sách vậy, cô tìm đến khi nào?
- Không nghĩ tới. Đây là cách duy nhất.

Vương An Cơ cũng không phải không nghĩ tới vấn đề của mình. Thời gian này hắn tìm hiểu được không ít chuyện, cũng xem như có hiểu biết chút ít thế giới con người. Chung quy rằng Chân Nhân thành 300 năm trước sống vẫn tốt hơn. Nghĩ vậy, Vương An Cơ vung tay, tất cả đồng sách đều bay lơ lửng xung quanh Triệu Thụy Miên.

- Như vậy dễ đọc hơn, cũng đọc nhanh hơn.

Vậy là hai người cùng nhau đọc sách. Đọc đến rạng sáng ngày mai, hai con mắt Triệu Thụy Miên đã thâm quầng, còn ngáp lên ngáp xuống. Vương An Cơ vẫn còn tỉnh táo:

- Vương An Cơ, nghỉ chút đi. Người không phải là người à?

Vương An Cơ không thèm trả lời cô, hiển nhiên là vẫn đang chăm chỉ đọc sách. Mà cũng đúng, hắn đâu phải là người. Triệu Thụy Miên thiết nghĩ vì thiếu ngủ nên đầu óc cô hẳn đã lú lẫn rồi.

Cô đứng lên đi vào bếp, hâm nóng lại cafe tối qua. Vương An Cơ vẫn tiếp tục đọc cho đến khi điện thoại liên tục reo lên. Triệu Thụy Miên rất khó chịu nếu ai đó cứ gọi điện vào sáng sớm. Mà cũng rất ít người biết số điện thoại riêng của cô.

Cô đã lâu rồi không dùng tới điện thoại. Đặc biệt là sau khi chia tay Điền Định Siêu. Nhìn xem, hăng điện thoại cũng dừng lại ở thời điểm ba năm trước. Triệu Thụy Miên lè mề nhắc máy. Bên kia là giọng nói xa lạ mà quen thuộc.

- Chào cậu. Tôi là Đặng Vân Du.
- Lại là cậu? Làm sao cậu có số điện thoại của tôi?
- Tôi... tôi xin được từ phòng giáo vụ. Cậu đừng tức giận, nghe tôi nói đã.

- Tôi không nghe. Tại sao lại có người như cậu chứ? Đọc truyện tranh nhiều quá sao?
 - Không phải đâu. Bây giờ... cậu có thể tới nhà tôi không?
 - Làm gì?
 - Tôi... tôi sợ...
 - Sợ? Cậu là con nít chắc, ở nhà còn cần người trông.
 - Không phải. Tôi nghĩ... nhà tôi hình như có ma rồi. Tối qua đến giờ tôi cứ nghe nó rên. Hay là cậu qua xem thử đi. Tôi sẽ trả tiền cho cậu.
- Triệu Thụy Miên nghĩ, chắc cô ta sẽ không dám nói dối đâu. Đạo gần đây, cô đang thiếu tiền. Vì trước đây đã tốn một đồng mua Cửu huyết thạch cho Vương An Cơ. Mà cho dù có cũng không bán được.
- Thực tế, cô đánh giá quá thấp Đặng Vân Du rồi. Không ngờ nhà cô ta lại khá giả đến vậy, nhìn không ra con một sách Đặng Vân Du lại là con đại gia. Cũng không ngờ cô ta dám gọi điện lừa cô:
- Cậu chịu đến đây, tức là đã thừa nhận cậu có phép thuật rồi?
 - Cậu dùng trò đỡ hơi này để dụ tôi tới à?
 - Vương An Cơ đâu? - Đặng Vân Du có vẻ rất cao hứng nên bỏ qua lời vạch trần của Triệu Thụy Miên, dáo dác tìm Vương An Cơ. Vương An Cơ đang ngồi trên vai Triệu Thụy Miên dần hiện ra - Oa, không ngờ anh còn biết tàng hình nữa. Thật lợi hại.
 - Bớt nói nhảm đi. Thật ra cậu lừa bọn tôi đúng không? Làm gì có yêu quái nào.
 - Thật xin lỗi. Tôi chỉ muốn nói chuyện với cậu thôi.
- Triệu Thụy Miên gần như là phát điên, quay đầu đi cái phắt, sống chết cũng không muốn quay lại. Đặng Vân Du biết lần này mình đã thật sự làm sai rồi. Vương An Cơ thì chẳng bao giờ quan tâm đến mấy chuyện vặt vãnh này, lại bỗng nhiên lên tiếng:
- Cô ta không hẳn là nói dối.
 - Ý ngươi là gì?
- Dứt lời, một đồng khói trắng phả ra. Cửa sổ và cửa chính đồng loạt đóng mạnh cái “rầm”, rõ ràng là không muốn để bất cứ ai thoát ra ngoài. Vương An Cơ đập lên vai Triệu Thụy Miên, nhảy lên đèn chùm treo trên trần nhà.
- Đặng Vân Du sợ vã mồ hôi. Triệu Thụy Miên bắt đầu ngửi thấy mùi yêu quái. Từ đầu bước vào căn nhà này thấy cũng không có gì quái lại. Thì ra bản thân con yêu nghiệt đã hóa thân thành căn nhà, lâu ngày mùi yêu cũng không ngửi được nữa.
- Kẻ nào? Là kẻ nào dám vào đây quấy nhiễu sự yên tĩnh của ta?
- Một giọng nói như góa phụ ai oán vang lên. Vọng đi khắp căn nhà. Triệu Thụy Miên vội lấy Thiên Khu trưng ra thì dây chuyện đã bị tước lấy, bay vòng vèo trên không rồi biến mất. Triệu Thụy Miên khóc ròng:
- Thiên Khu trưng của ta!
 - Không ngờ pháp sư vẫn còn tồn tại, hôm nay xem ra rất vui vẻ.
 - Một yêu quái nhỏ như người mà cũng dám lớn miệng.
- Vương An Cơ duỗi ngón tay, căn nhà dường như hóa thành hỏa diệm sơn thứ hai, bức yêu quái phải hiện nguyên hình. Là một người đàn bà tóc dài tới hông, trắng toát như lão bà bà. Hai mắt sâu hoắm như khoét tới sọ. Không có mũi, cũng không có miệng. Cả người mù ta mờ mờ ảo ảo như sắp rã ra. Chỉ là linh khí vẫn còn trong xương cốt căn nhà nên vẫn còn tồn tại được đến bây giờ.
- Nói đi. - Vương An Cơ vươn tay liền làm cổ mù ta thắt chặt như bị ai bóp lấy. Tuy nhiên, Vương An Cơ vốn chỉ là một người tí hon, là hẳn dùng sức mạnh của mình phóng đại lên.

- Trời đất ơi, trong nhà ta thật sự có yêu quái. - Đặng Vân Du từ nhỏ đã thích đọc sách khoa học, diễn hình theo chủ nghĩa duy vật. Vậy mà bây giờ đang chứng kiến cảnh tượng kinh thiên động địa. Nếu có máy ảnh, nhất định phải chụp lại.

- Nói... cái gì?

- Người sống ở đây lâu như vậy, chắc biết Chân Nhân tộc chứ?

- Ta làm sao biết được.

- Có biết hay không? - Vương An Cơ hỏi lại một lần nữa, đồng thời tay siết chặt hơn. Mụ yêu quái biết đây là nhân vật cao cường, không dám không khai.

- Có... có... - Mụ vùng vẫy điên loạn trên không trung. Chỉ bằng một chiêu, Vương An Cơ đã dễ dàng khống chế mụ. Nếu không phải có thể khai thác được một chút thông tin, hắn đã sớm kết liễu mụ rồi. Vương An Cơ thả lỏng tay để mụ dễ nói chuyện.

- Người cũng biết Chân Nhân thành đổi cửa lên tục. Vậy hiện tại cánh cửa đó ở đâu? - Bọn họ đã tìm rông rã một đêm cũng không tìm ra cách.

- Thì ra các người là người của Chân Nhân tộc a. Đơn giản lắm, thả ta đi, ta nói cho.

- Chỉ bằng người mà cũng có tư cách trao đổi? Hay là người chết đi rồi nói cho bọn ta biết cũng chưa muộn.

- Á khoan. Ta biết rồi... ta biết, người đừng làm vậy. Cửa thành, chính là cửa tử quần áo của Đặng Vân Du.

- Cửa quần áo của tôi? Nó từ khi nào biến thành cửa thành vậy?

- Đại nhân. Tôi nói xong rồi, ngài thả tôi đi được chưa?

- Ta nói sẽ thả người đi, nhưng không nói là sẽ không giết người.

Mụ yêu quái vừa há miệng định nói thêm lời nào nữa thì cổ họng đã bị rút gân. Mụ trợn ngược mắt. Ánh sáng xung quanh đã trở lại, còn thi thể mụ thì ngã rạp trên đất, trở thành một đồng bùn nhùn nhìn không rõ.

Đặng Vân Du che miệng đi nôn mửa. Triệu Thụy Miên nhận lại dây chuyền, nhanh chóng lấy một viên thủy tinh, phong ấn yêu quái vào trong. Đợt lần này đến Chân Nhân thành rồi phải đem tất cả yêu quái ra bán. Ngộ nhỡ sau này không có cơ hội quay lại thì cũng phải có chút tiền phòng thân.

8. Chương 8: Thất Tinh Vương (1)

Vương An Cơ sau khi giết xong yêu quái thì đi lên lầu, tìm được ngay phòng của Đặng Vân Du. Triệu Thụy Miên đặt dây chuyền lên cửa, ánh sáng bên trong chiếu ra. Đặng Vân Du há hốc:

- Cái này... cái này... là thế nào? Quần áo của tôi đâu?

Vương An Cơ vừa định lao vào, Triệu Thụy Miên đã cắt dây chuyền đi, chỉ còn lại một mảng màu gỗ. Đặng Vân Du lập tức mở cửa kiểm tra mọi thứ bên trong.

- Cô làm cái gì vậy? Mau mở cửa ra.

- Từ từ đã. Người có biết một khi chúng ta xuất hiện, có bao nhiêu thiên binh vạn mã bên kia không? Có chẳng tên hoàng đế thối đã báo động cho các tộc khác rồi. Chúng ta là tội đồ của cả thiên hạ đấy.

- Chuyện đó với ta không quan trọng. Chỉ cần ta trở lại, bọn chúng đừng hòng động được tới ta.

- Ý của ta không phải là vậy. Chúng ta phải chuẩn bị một số thứ đã, có kế hoạch rõ ràng rồi mới tốt.

- Kế hoạch gì vậy? Tôi có thể tham gia không? - Đặng Vân Du ở bên cạnh hóng hớt, tựa như bản thân đang che giấu bí mật quốc gia.

- Trước mắt ta phải về nhà, thu dọn những vật dụng cần thiết. Người muốn làm gì thì làm. Còn cậu, ở đây ngó chừng cái cửa, có động tĩnh lập tức báo.

Đặng Vân Du lần đầu được giao nhiệm vụ, cảm thấy mình thực sự có thể làm được. Hai mắt sáng rõ, đáp to: “Được”.

Vương An Cơ vẫn ở lại nhà Đặng Vân Du. Dù sao cũng không có việc gì, đợi Triệu Thụy Miên quay lại.

Triệu Thụy Miên trở về nhà, đầu óc hiện ra một đồng thứ cần phải chuẩn bị. Thật giống như đang đi đánh trận vậy. Cô lấy quyền trượng, làm phép cho cái túi nhỏ của mình, tạo ra một không gian ảo bên trong. Lấy mấy viên thủy tinh chứa yêu quái dạng hiếm mà cô chỉ dùng để dành sau này, bây giờ phải bán hết. Sau đó đem theo mấy bộ đồ, mấy bảo bối để phòng dùng, còn có gương Định Thần. Thức ăn nhanh ở thế giới con người cũng được lắm. Quan trọng là tiền, cô không còn Chân Nhân tệ ở đây, mà tiền của loài người cũng cạn kiệt nốt.

Triệu Thụy Miên xuống phòng cha mẹ, lấy mấy loại thuốc quý ở Chân Nhân tộc, mấy viên thuốc ở thế giới con người. Còn những vật dụng cơ bản đều có trong túi phòng thân của cô. Triệu Thụy Miên tức tốc chạy đến nhà Đặng Vân Du. Trước khi đi còn không quên lạy trước linh cửu cha mẹ một cái. Mong hai người phù hộ cho cô sớm vượt qua kiếp nạn này.

11 giờ đêm. Triệu Thụy Miên chạy đến nhà Đặng Vân Du thì thấy cô ta đang ngấu nghiến ăn mấy cái bánh mì. Quần áo cũng đã thay, lại còn mang theo một cái ba lô nhỏ. Vương An Cơ thì vẫn ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền trước cửa tử. Đặng Vân Du mang sẵn ba lô trên vai, đội mũ lưỡi trai. Triệu Thụy Miên nhú mày:

- Cậu làm gì vậy?

- Đi theo a.

- Ai cho cậu đi theo? Cậu không biết Chân Nhân thành, lại còn là con người, bị bọn họ bắt lại thì phiền phức. Lúc đó tôi tội chồng thêm tội.

- Yên tâm. Có bị bắt tôi cũng không khai ra cậu đâu. Vả lại, cậu nhất định cần có sự giúp đỡ.

- Cậu tưởng cậu không khai ra thì bọn họ sẽ không biết sao? Còn nữa, cái mắt kính của cậu vừa nhìn là quái dị rồi. Cậu thì giúp được cái gì chứ?

- Tôi... tôi có rất nhiều tiền.

- Tiền? - Đặng Vân Du mãnh liệt gạt đầu. Kéo khóa cặp ra, bên trong quả thật rất nhiều tiền. Đặng Vân Du này là một đại gia a. Chút nữa nếu có thể đem chút tiền này đi đổi, vậy cũng không tệ - Nhưng mà nếu đến đó, cậu chết rồi thì đừng có trách tôi.

- Yên tâm, không liên lụy đến cậu đâu. - Đặng Vân Du giống như cắt máu ăn thề.

Vương An Cơ bất động đột nhiên mở mắt.

- Đã đi được chưa? - Hấn phất tay, mắt Đặng Vân Du đột nhiên biến đổi, trở nên khác thường. Đặng Vân Du chớp chớp, tháo mắt kính ra, nhìn thấy mọi vật rất rõ ràng. Hiển nhiên là nhờ pháp thuật của Vương An Cơ. Như vậy, chứng tỏ hắn đã công nhận cho cô vào đội - Chỉ có tác dụng nửa ngày.

- Vương An Cơ, cảm ơn anh.

- Đừng lo. Nếu cô dám gây phiền phức, chính tay tôi sẽ tiễn cô về trời.

Triệu Thụy Miên liếc mắt một cái rồi đặt dây chuyền lên cánh cửa. Cửa thành mở ra. Đặng Vân Du lấy tay che mắt.

- Uống cái này đi, mấy pháp sư khác sẽ không ngửi thấy mùi trên người cậu. - Đặng Vân Du không chán chừ mà cầm lấy viên thuốc của Triệu Thụy Miên nuốt chửng, mùi vị giống như thuốc Bắc.

- Còn có những người khác giống như cậu nữa sao?

- Tốt nhất đừng có la hét ồn ã lên, đừng đem mấy thứ kỳ lạ ra.

Đặng Vân Du còn đang thích ứng với đàn dược mới, ù ù cạc cạc nghe lời dặn dò của Triệu Thụy Miên. Bên tai lao xao dần vang lên âm thanh chợ búa. Thì ra bọn họ đã đến Chân Nhân thành.

Không hề khác cảnh tượng trong phim là bao. Đặng Vân Du mắt tròn mắt dẹt, há hốc mồm nhìn. Có một số người nhìn bọn họ. Ban đầu chỉ vài người, nhưng sau đó càng ngày càng nhiều. Triệu Thụy Miên sớm biết Chân Nhân để cho dân cáo trạng truy nã bọn họ, kéo Đặng Vân Du và Vương An Cơ đến một chỗ thích hợp.

Kì thực chỗ thích hợp cũng chỉ là một con hẻm nhỏ. Đặng Vân Du lần đầu tiên được tiếp xúc với thế giới trong phim mà không thông qua cặp kính mắt, vẫn không thể tin được, quá kỳ diệu đi. Triệu Thụy Miên mò tay vào túi gấm, lấy ra hai bộ đồ, đưa một bộ cho Đặng Vân Du.

- Sớm biết cậu không phải người thường, không ngờ lại có một nơi thần kỳ như vậy.

Đặng Vân Du đưa mắt nhìn từng mái ngói, từng bức tường, từng chiếc xe kéo, còn có tiếng người nói chuyện. Giọng nói của người ở đây nghe cứ thanh thanh thế nào. Triệu Thụy Miên nhíu mày:

- Thay đồ nhanh lên, cậu cứ tính mặc thế này đi ra ngoài đường à? - Triệu Thụy Miên chỉ cần hươ một cái là thay xong rồi.

Đặng Vân Du trái lại lúng túng, không biết thắt dây áo, mặc đồ lại còn bị ngược. Triệu Thụy Miên thở dài, ai nói người này chính là sinh viên ưu tú ở trường cô hả? Thì ra một người học rộng hiểu sâu ở thế giới hiện đại, trở về cổ đại chính là một phế nhân sống. Nếu là ở đây, Đặng Vân Du hẳn đã bị người ta khinh bỉ chết rồi.

Triệu Thụy Miên đưa cho Đặng Vân Du thêm một cái đầu lạp. Loại mũ này, là cái mấy người giang hồ thường đội lên, nhằm che đi dung nhan, vốn nhìn rất ngẫu. Nhưng bọn họ đều không phải mặc y phục màu đen, mà chỉ là những trang phục của tiểu cô nương bình thường, đeo cái này hình như không hợp cho lắm.

- Vương An Cơ đâu rồi? - Đến khi Triệu Thụy Miên loay hoay một lúc, không thấy tên cuồng vọng kia đâu.

- Không biết nữa. A, này giờ chúng ta thay đồ... có phải bị anh ta nhìn thấy...

- Đầu óc cậu đang nghĩ bậy bạ cái gì thế? - Triệu Thụy Miên lập tức không vui ngắt lời, Đặng Vân Du thức thời ngậm miệng - Tên đó là kẻ không biết đánh vần hai từ “xấu hổ” đâu. Hắn là yêu hồ. Nhưng mà, bây giờ không thấy hắn đâu... - Triệu Thụy Miên vén đầu lạp để nhìn kĩ một lần nữa - Chắc là tự đi làm việc của mình rồi. Kệ hắn đi, tôi cũng không quan nổi.

- Vậy bây giờ chúng ta làm gì? Chẳng phải nói hai người đang bị truy nã, hành sự bất tiện sao?

- Bây giờ, chúng ta đi đổi ít tiền trước. Tiền của cậu đâu, đưa ra đây. - Đặng Vân Du thành thật lấy hết tiền mặt trong cặp ra, cô lắc đầu - Lấy một nửa thôi, chúng ta chưa chắc xài hết nhiều chừng này.

- Chỉ chừng này thôi à? Có đủ không?

- Yên tâm, chừng này thôi, cậu đã là một địa chủ giàu có ở đây rồi đấy. - Triệu Thụy Miên nhếch môi cười - Đủ rồi. Đi thôi.

Đặng Vân Du theo chân Triệu Thụy Miên đến cửa hàng đổi tiền duy nhất ở Chân Nhân thành. Đây là nơi ít nhất Đặng Vân Du còn thấy được một số thứ thuộc về thế giới con người. Ngơ ngác ngắm nhìn. Triệu Thụy Miên nóng lòng chỉ muốn nhận tiền rồi đi. Mặc khác, ông chủ nhìn cô với ánh mắt kì quái, tay hơi chần chừ.

Lâu hơn bình thường, Triệu Thụy Miên nhận tiền rồi đi. Vừa ra khỏi cửa hàng, chưa đi được vài bước đã nghe tiếng quan binh từ xa đuổi đến. Triệu Thụy Miên giật mình, nhìn vào cửa hàng, đã không thấy ông chủ đâu. Cô thấp giọng chữ thê:

- Chết tiệt. Là ông chủ đó.

- Thụy Miên, đừng nói bọn họ đến bắt cậu chứ? Chúng ta chỉ mới đến đây có nửa tiếng thôi mà. - Đặng Vân Du cả đời chưa từng bị truy nã, cảm giác thật sự sợ hãi cực độ. Mặc dù người bị truy nã đương nhiên không phải cô. Mà nếu Triệu Thụy Miên bị bắt, cô chẳng khác gì đã chết.

- Chúng ta cứ chạy đi đã, tiền này, cô cầm lấy một nửa, phòng trường hợp bất trắc. Còn đồ... - Bởi vì gấp gáp, Triệu Thụy Miên lôi một đồng đồ đồ vào cặp Đặng Vân Du. Đặng Vân Du hoảng loạn, đâu phải giống như chia xa, phải chia tài sản sao? - Giữ lại một chút, có mỗi thứ đều có ghi chú.

- Triệu Thụy Miên! Đừng hòng chạy. - Triệu Thụy Miên thoáng chốc đã nghe được tiếng Chân Nhân Chiêu Minh từ xa. Nắm tay Đặng Vân Du - Chạy mau!

Đặng Vân Du hoa mắt chóng mặt. Đến một thế giới xa lạ, gặp những người xa lạ. Cô bắt đầu hối hận khi đến đây. Không ngờ bọn họ lại gặp nguy hiểm như vậy. Chẳng lẽ mỗi ngày đều phải trốn nhui trốn nhủi hay sao?

Lòng bàn tay Triệu Thụy Miên đổ mồ hôi, nhưng cũng chưa từng nói lỏng. Đặng Vân Du đột nhiên căng thẳng. Cô đang làm cái gì vậy? Người đòi đến đây là cô, nay Triệu Thụy Miên không có cô, với năng lực cậu ta có thể cao chạy xa bay rồi. Là vì cô nên Triệu Thụy Miên mới chật vật như vậy. Bây giờ cô còn nghĩ đến những chuyện vặt vãnh này sao?

Đặng Vân Du bỗng tỉnh táo, giống như vác chân lên cổ mà chạy, tốc độ nhanh hơn bình thường. Triệu Thụy Miên nường mảy, cũng không nói gì. Quân lính Chân Nhân đều là những người được đào tạo từ nhỏ, luận về thể lực hay tinh lực đều hơn người, sao có thể so sánh với hai cô gái nhỏ.

9. Chương 9: Thất Tinh Vương (2)

Đặng Vân Du chỉ là một con một sách trong nhà kính, nên mới chạy được một lúc hai chân đã không có cảm giác, giống như bông hoa tàn, yếu dần, yếu dần. Triệu Thụy Miên thấy phía trước không còn đường lui nữa, dường như bọn họ đã chạy ra khỏi Chân Nhân thành. Cô dùng sức lực cuối cùng, đánh bật Đặng Vân Du ra xa.

Cơ thể có biến chuyển lớn, Đặng Vân Du gần như là bay qua mấy căn nhà. Đồng thời có một vầng ánh sáng xuất hiện, khi cô ngược mặt lên, chỉ thấy Triệu Thụy Miên đã không còn là Triệu Thụy Miên nữa. Cô trang điểm ma mị, làn da trắng muốt. Trên người mặc bộ đồ màu tím nhạt, áo choàng trong suốt, còn cầm một cây gậy lấp lánh.

Giây phút đó, Triệu Thụy Miên giống như một tiên nữ. Đặng Vân Du nháy mắt thấy đám quân lính không còn đuổi theo hướng cô nữa, hoàn toàn chuyển sang đi bắt Triệu Thụy Miên.

- Triệu Thụy Miên!

Đặng Vân Du kêu lên, nhưng âm thanh nhỏ đến mức đáng thương, bọn họ vốn chẳng hề quan tâm. Tốc độ đuổi bắt đã chuyển sang một mức độ khác. Rốt cuộc cô đã nhận ra, Triệu Thụy Miên vì không muốn cô bị liên lụy nên mới chọn cách tách ra thế này. Ngay từ đầu cô ấy đã muốn biến trận chiến này chỉ có một mình.

Xung quanh Đặng Vân Du chẳng hề có một bụi cỏ. Mặt đất khô cằn như lâu ngày không được tưới nước. Đặng Vân Du mặc kệ trang phục chật vật vì té ngã. Bên ngoài Chân Nhân thành không có lấy một bóng người. Cô chơi vơi nhìn Triệu Thụy Miên gương đồng kích tây, mang đám quân lính đi xa.

Đặng Vân Du bật khóc, tâm can khó chịu vô cùng, hai mắt lại bắt đầu mờ mờ đi. Một cơn gió nóng thổi qua, Đặng Vân Du ngồi bệt dưới đất như một gã ăn xin. Vương An Cơ biến mất, Triệu Thụy Miên không biết tung tích, bây giờ chỉ còn một mình cô, phải làm thế nào?

Triệu Thụy Miên vừa xuất hiện liền mang đến nguy hiểm. Cậu ấy nói đúng, cô không nên vì ham vui mới đến đây. Có thể hôm nay, Đặng Vân Du phải bán mạng ở đây cũng nên. Cô bắt lực gục đầu lên tay, hai vai yếu ớt run rẩy.

Vương An Cơ nhìn vào hang động trước mắt. Kể từ khi đến đây, hắn đã quyết định phải tự mình làm rõ mọi thứ, không thể tin tưởng ai, kể cả Triệu Thụy Miên. Bọn họ đã cùng gặp nạn, không thể hưởng chung

phúc. Sống chết của cô ta, cứ mặc kệ vậy. Hắn nâng người, chậm chậm bay vào bên trong.

Cả người phát ra ánh sáng đỏ nhàn nhạt, hắn muốn đi tìm người trước kia đã phong ấn hắn. Muốn tháo nút phải tìm người gỡ nút. Thế nhưng lúc trước gây oán quá nhiều người, thật sự không nhớ được là ai mới có thể phong ấn hắn. Chỉ có tìm đến Thất tinh xà ngàn năm, chính là một con yêu xà, năm xưa cũng coi như có giao du với Vương An Cơ. Hai người đều ác như nhau, có cùng chí hướng muốn đứng đầu yêu giới.

Càng đi vào bên trong, Vương An Cơ càng nghĩ thấy nhiều mùi hương kỳ lạ. Thất tinh xà là một mỹ nam mặc bạch y, áo trễ một vai, lộ ra vòm ngực rắn chắc mà gợi cảm, quả không làm xấu hổ tộc xà yêu. Ngay cả nam nhân mà cũng yêu nghiệt như vậy. Xung quanh hắn đang có hàng chục yêu nữ khác, ăn mặc hơi hở, dường như chỉ có một miếng vải che người.

Đây quả thật là một cái động tình đúng nghĩa. Vương An Cơ cười lạnh trong lòng, tên yêu xà này lâu ngày không gặp, không ngờ càng ngày càng biết ăn chơi lạc thú. Thất tinh xà đang nằm trên ghế quý phi, âu yếm bên mỹ nữ, có thức ăn ngon ở dưới, mí mắt nhướng lên, nhìn thấy Vương An Cơ, thoáng chớp kinh ngạc, rồi lại mỉm cười. Giống như 300 năm trước.

- Vương An Cơ, lâu ngày không gặp. Đúng là,... càng ngày càng nhỏ? Bọn họ đã làm cái gì người thế kia?

Thất tinh xà híp đôi mắt hẹp dài uyển chuyển của mình, giọng nói chậm chậm quyến rũ, mỗi chữ nhả ra đều như hoà tan vào không khí. Hắn ta nhìn xuống, một yêu nữ biết điều bóc một trái nho dút hún ăn. Loài yêu xà như hắn ta, da mặt trắng toát như bị bệnh, nhưng kỳ lạ lại khiến cho người khác có cảm giác muốn chiều chuộng nâng niu giống như thuốc phiện.

- Ta muốn tìm người hỏi một chuyện. - Vương An Cơ không thèm để mấy mỹ nhân đang đưa mắt tò mò kia, trực tiếp lại gần Thất tinh xà.

- Vương gia, người này là ai vậy? - Một yêu nữ giọng nũng nịu tựa vào lòng Thất tinh xà.

- Là Vương An Cơ, bạn cũ của ta. Chẳng hay, hắn vừa được giải phong ấn. - Thất tinh xà cười trào phúng

- Muốn hỏi gì thì hỏi nhanh đi, ta còn bận chơi đùa cùng mấy mỹ nữ.

- Vương An Cơ? Vương An Cơ, Vương Hầu đại nhân trong truyền thuyết đó sao?

Nghe một kẻ nói vậy, mấy mỹ nữ khác giật mình bàn tán. Không ngờ dung nhan của hắn lại mỹ miều như vậy, vẫn còn hơn Thất tinh xà một chút. Thoáng chốc, mấy ánh mắt đã có phần thay đổi. Một Vương Hầu đại nhân uy phong, tuấn tú, cao ngạo, lại lạnh lùng, nếu ai được hắn sủng ái thật phải tu tạc ba kiếp.

- Năm xưa là kẻ nào dám phong ấn ta?

- Ta và người đi khắp nơi, giết bao nhiêu người, ta cũng không còn nhớ. Ai biết trong số đó ai hận người tới vậy chứ? - Thái độ nhiệt tình ban đầu của Thất tinh xà đã không còn. Ai bảo Vương An Cơ tới, thu hút mỹ nữ của hắn. Thất tinh xà thả người trong lòng ra, bóc một hạt điều.

- Người không nhớ kẻ nào có ấn tượng sâu đậm nhất à?

- À... có... người thậm chí đã giết cả gia tộc người ta mà, phải không? Tìm thử đi, ta cũng không nhớ rõ lắm.

- Người mau nhớ lại cho ta. Nếu không...

- Nếu không thì sao? - Thất tinh xà lớn tiếng - Ta đường đường là Thất tinh vương, lại phải phục tùng người sao? Vương An Cơ, người tưởng mình còn là Vương Hầu đại nhân năm xưa, hô mưa gọi gió à? Người nhìn lại mình đi, còn không bằng một con gà. - Vương An Cơ thoáng kinh ngạc, không ngờ kẻ duy nhất mà mình tin tưởng bấy giờ lại trở nên như vậy.

Thất tinh xà tức giận đến mức vẩy nổi trên da, suýt nữa thì biến thành một con yêu xà khổng lồ. Một yêu nữ thấy vậy, mắt ánh lên vài phần tính toán. Cô ta ghé lại tai Thất tinh xà nói vài câu. Không rõ nội dung là gì nhưng thành công làm nét mặt Thất tinh xà dần ra, đồng thời cũng vươn tay cứng nện cô ta một cái.

- Vương An Cơ, ta nghe nói, người mới vừa được thả ra thôi phải không?

- Thì sao? - Vương An Cơ không mặn không nhạt đáp. Trong đầu vẫn đang nghĩ đến nên làm gì tiếp theo.

- Yêu giới đồn đại, không biết người đã nghe chưa? - Thất tinh xà quần lấy lọn tóc dài của mình, tựa lưng vào ghế - Nếu ăn thịt được Vương An Cơ, sẽ có được tu vi ngàn năm, còn có được gương Định Thân trừ yêu diệt ma kia, sẽ là bá chủ của cả yêu giới.

Sống lưng Vương An Cơ cứng đờ. Hắn đảo mắt qua một vòng, ánh mắt bọn họ đang dần thay đổi. Không phải người, mà là yêu. Nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra trấn tĩnh.

- Giang hồ đồn đại quá rồi, không đến mức như vậy.

-Ồ, vậy người nói xem. Là thế nào? - Thất tinh xà không rõ đã biết được bao nhiêu. Vẻ mặt tươi cười của hắn giống như chỉ đang chơi đùa với một món đồ vật mà thôi.

- Ta trước khi tới đây đã gặp phải một pháp sư biến thái. Mục ta muốn chiếm đoạt ta nhưng chưa đến thời cơ. Nên mục cho ta nuốt một viên đan dược. Tác dụng thoát nhìn thì không có gì, nhưng kẻ ăn ta vào hoặc là hấp thụ linh khí sẽ tan thành mây khói. Hơn nữa còn là kiểu chết dần chết mòn, đau đớn không thể tả.

Đám yêu nữ xung quanh đang muốn nhe nanh múa vuốt, nghe đến vậy chợt khựng lại. Không biết thật giả, cũng có phần e dè. Nếu như là giả thì không sao, nhưng nếu là thật... bọn họ chẳng phải chết rất khó coi hay sao? Đám yêu nữ nhất loạt nhìn về phía Thất tinh xà, chờ mệnh lệnh.

Thất tinh xà sống hơn ngàn năm, tâm cơ cũng không phải vừa. Chút chiêu bài nhỏ này chỉ sợ không qua mắt được hắn. Nhưng một mình Vương An Cơ đấu lại đám yêu nữ này không chết vì bị thương cũng chết vì mệt. Huống hồ lại có thêm một Thất tinh vương.

- Vương An Cơ, ta từ khi nào không biết người còn có tài diễn kịch. Xem xem, diễn đến mức khiến ta còn suýt bị lừa. - Thất tinh vương cười mỉa mai.

- Không tin tùy người. - Vương An Cơ phất tay.

- Thế này đi, chỉ bằng ta ra ngoài bắt một con yêu xà cấp thấp, xem xem có đúng như lời người nói không.

- Đề nghị của Thất tinh xà lập tức được yêu nữ ủng hộ. Chỉ có Vương An Cơ là biết, kế hoạch của mình bị lộ rồi.

Vương An Cơ bước một chân ra phía sau. Thất tinh xà liền biết suy đoán của mình là đúng. Chỉ dựa vào chút uy nghiêm mà dám hù dọa hắn à? Xem ra Vương An Cơ thu nhỏ nên não cũng nhỏ theo rồi. Năm xưa Thất tinh xà đi theo Vương An Cơ bầu bạn, kì thực bên trong chẳng khác nào một con chó trung thành, suốt ngày chỉ biết nói lời ngon tiếng ngọt. Nay cơ hội trả thù cuối cùng cũng đến, hắn làm sao bỏ qua?

Nghĩ đến đó, Thất Tinh xà cười như điên dại, sau đó nét mặt loé lên tia độc ác.

Chân Nhân đế chấp hai tay sau lưng, đi theo hộ vệ đến ngục tối. Cũng lâu rồi, hoàng đế không đến những nơi dơ bẩn thế này. Tuy nhiên đám thị vệ đã bắt một con mèo ngon đến đây, lão không thể không đến nhìn một chút. Xem xem sau mấy ngày nay chạy trốn như một con chuột thì Triệu Thụy Miên trở nên thế nào.

Chân Nhân Chiêu Minh thấy hoàng đế bước vào thì hành lễ, đồng thời tiếp nhận, dẫn đường đến nơi sâu nhất trong ngục tối, là nơi giam giữ những nên phạm nhân quan trọng. Đi qua một dãy phòng giam tịch mịch, người thường có, yêu quái cũng có, lần lượt dùng ánh mắt sáng lên như đom đóm trong đêm nhìn lão hoàng đế.

10. Chương 10: Thập Tử Nhất Sinh (1)

Nhanh chóng đã đi qua dãy phòng giam lạnh lẽo kia. Vừa mới đến, hoàng đế đã nghe thấy giọng nói sinh động của Triệu Thụy Miên.

- Lũ khốn nạn, có ngon thì kêu lão hoàng đế tới đây nói chuyện với ta. Đồ con rùa rụt cổ.

Triệu Thụy Miên hiện tại chẳng khác nào con mụ điên. Cả người bị treo dính vào cây gỗ chữ thập, hai tay bị xích ngang lên. Trên mặt hơi khò và mồ hôi làm nước da cô trở nên sạm đen. Đây chính là kiểu tra tấn kinh điển trong phim. Có điều ngoài đời thật thì khốc liệt hơn nhiều. Triệu Thụy Miên đã được chiêm nghiệm điều đó một tuần nay rồi.

Thứ duy nhất sáng lên trên gương mặt kia chính là đôi mắt. Đôi mắt đầy căm thù nhìn chòng chọc hoàng đế như muốn liêu mạng với lão, có phần giống với những tù nhân khác. Lão hoàng đế bấy giờ vẫn ung dung, nhìn một pháp sư có tài phải ra nông nổi thế này, lão cũng không nề.

- Triệu Thụy Miên, nhìn người bây giờ, cũng có một phần giống bọn tù nhân kia rồi đấy.

- Vào đây rồi, không điên cũng bị ép thành điên. - Giọng nói cô đã có chút bình ổn.

Cai ngục lấy cho hoàng đế một chiếc ghế sạch sẽ để ngồi. Chân Nhân để nâng vạt áo, ngồi chễm chệ. Quả là có phong thái của một vị vua. Đáng tiếc nhân phẩm chỉ bằng một con chó. Hoàng đế cũng không vội, thổi tách trà mới pha, nhấp một miếng, rồi đặt xuống bàn. Mùi vị đúng là không thể nuốt nổi, vẫn là trà thượng hạng trong điện ngon hơn.

- Triệu Thụy Miên, người ở đây lâu ngày rồi cũng thấy nhàm chán. Trẫm sẽ thành toàn cho người, chỉ cần nói ra, Vương An Cơ đang ở đâu?

- Ta không biết. - Triệu Thụy Miên trả lời rất nhanh, cũng rất dứt khoát.

- Cái này... người đừng làm khó trẫm. Hẳn cùng người đến đây, hẳn người cũng biết. - Hoàng đế vắt chéo chân, thông thả ngả lưng - Liên Hương bà bà gì đó, bà ta cũng chút giá trị đấy.

Thấy Triệu Thụy Miên bắt đầu chú ý, hoàng đế cười nói:

- Người nghĩ tại sao chúng ta có thể theo dõi người từ cửa thành nhanh như vậy. Chính vì bà ta nắm rõ nước đi của người. Trong vòng hai ngày, mỗi người trong Chân Nhân thành này đều là tai mắt của trẫm. Trẫm chỉ cần treo thưởng, lưới tự nhiên có cá thôi.

- Lão hoàng đế. Người được lắm. Ta còn tưởng người là một lão già u mê, xem ra ta khinh thường củ gừng này rồi. - Triệu Thụy Miên giãy dụa.

- Mới vừa rồi ta nói đến Liên Hương bà bà. Cái cửa hàng nhỏ của bà ta chắc cũng chẳng kinh doanh được bao lâu nữa đâu.

- Người... bí ối! Cầm thú! - Triệu Thụy Miên nghiêng rằng - Người cho rằng người sẽ được như ý sao?

- Vương An Cơ đang ở đâu? - Hoàng đế đã không còn kiên nhẫn, đập bàn quát Triệu Thụy Miên.

- Ta đã nói không biết. - Cô trợn mắt lên - Lúc ta đến đây, hẳn đã bỏ trốn rồi.

- Người đâu, giết Liên Hương bà bà.

- Dừng tay! Các người mau dừng tay lại. - Triệu Thụy Miên gào thét, lệ ngắn quanh tròng - Ta thật sự không biết hẳn đang ở đâu. Hẳn thật đã trốn rồi, có lẽ sợ ta lại đem tới cho người. Người là một hoàng đế, nếu chuyện giết người vô tội này truyền ra ngoài. Người sẽ yên ổn sao?

Hoàng đế xoay người lại. Ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, không còn một tia ngả ngớn trong đó. Tất cả chỉ có trống rỗng. Bỗng một thuộc hạ từ bên ngoài đi tới, thông báo:

- Bẩm hoàng đế, đã tìm kĩ rồi, trên người cô ta không có gì đặc biệt. Chỉ là mấy bộ đồ thôi. - Vừa nói, thuộc hạ vừa dốc ngược túi gấm. Mấy bộ đồ vương vãi rơi ra. Sắc mặt hoàng đế lại càng thêm trầm trọng.

- Dốc toàn lực tìm kiếm cho ta. Còn người... - Hoàng đế nhìn cô - Dừng hình cho đến khi nghĩ ra cách tìm ra hẳn thì thôi.

Triệu Thụy Miên mệt mỏi rũ người xuống, càng muốn thả lỏng thì sợi xích trên người càng thắt chặt như muốn đứt từng mảng thịt. Xúc giác tê liệt toàn hoàn. Mấy ngày nay cô đã gào đã thét rồi, cổ họng khàn khàn sắp nói không ra hơi. Cô căn bản cũng biết, trừ phi có phép màu, bằng không sẽ không thoát khỏi đây được.

Nói xong, hoàng đế thật sự đã rời đi, mang theo thị vệ Chân Nhân Chiêu Minh bên người. Cánh cửa lạnh lẽo đóng lại, mang theo hút hơi ẩm còn sót của Triệu Thụy Miên.

Đặng Vân Du tỉnh lại ở một ngôi miếu hoang. Lại một ngày nữa không có ý tưởng gì. Đặng Vân Du sắp trở lại rừng rậm rồi. Mấy ngày không tắm, thức ăn mang theo cũng hết sạch, gà rừng không biết bắt, lại không biết đường đi. Chỉ có thể hái trái cây ăn, cũng không biết có độc hay không.

Đặng Vân Du chán nản bóc vỏ nhãn. Ở đây mà cũng có loại trái cây này, thật hay ho. Bất quá, cũng tránh được cái đói. Nhãn rừng quả nhiên không giống nhãn trồng. Vừa nhỏ, hạt to, ít cơm, lại hơi nhạt. Đặng Vân Du ăn xong rồi thì tìm bờ sông rửa mặt cho sạch sẽ. Vừa nghiêng người xuống thì cặp trên lưng chẳng may nghiêng theo, thế là đồ đạc trong cặp đều rơi xuống nước hết.

Đặng Vân Du thất kinh, mặt gì cũng không rửa, vội nhảy xuống sông nhặt đồ. Cũng may đây chỉ là con sông nhỏ, cạn nước, nước lại trong nên cũng nhặt được gần hết. Đặng Vân Du nhìn tới nhìn lui, không biết Triệu Thụy Miên đi hành sự còn mang theo gương làm gì, tò mò lại cất vào túi.

Tiếp theo là mấy lọ đan dược. Nhưng mà rơi xuống nước rồi, chữ mờ đi, không nhìn rõ là thuốc gì. Mà dù sao cô cũng chẳng dùng tới. Tiền, quần áo, còn có mấy cuốn sách mà cô mang theo đọc giải trí, đều bị lấy để đốt lửa. Cuối cùng là mấy viên thủy tinh nhiều màu. Đặng Vân Du neho mắt nhìn vào bên trong, là mấy con vật hình thù kỳ lạ đang nằm cuộn tròn. Nhìn cũng hơi đáng yêu. Triệu Thụy Miên đúng là có thú vui sưu tầm những thứ này.

Đặng Vân Du lần lượt cất gọn vào trong cặp. Những thứ dễ vỡ thì để phía trên. Còn một viên cuối cùng, nhưng hơi xa, cô với tay để lấy. Không ngờ viên thủy tinh di chuyển một đoạn. Đặng Vân Du trợn mắt, hoài nghi mình nhìn lầm. Sẽ không phải đói quá nên mờ mắt chứ?

Đặng Vân Du quyết định tỉnh táo, lấy nó một lần nữa. Lần này thì quả thực không sai, viên thủy tinh lăn tròn, lăn tròn. Cô dụi mắt lần nữa, viên thủy tinh đã yên ả lăn xuống nước.

“Bùm” một tiếng. Nước bắn lên tung toé, làm ướt sũng người Đặng Vân Du. Cô đứng như trời trồng. Nhìn con quái thú chui từ trong nước ra, to lớn như hà mã. Chỉ biết tay chân cứng đờ, không còn lực chống đỡ nữa liền ngã xuống. Đặng Vân Du run rẩy chỉ tay:

- Người... người là yêu... yêu quái?

Ồi mẹ ời. Cả đời Đặng Vân Du chưa từng đối mặt với yêu quái. Trừ lần trước vô tình gặp ra, đây là lần đầu tiên cô chân chính độc chiến với con yêu quái này. Thầm nghĩ cô thật giống với Đường Tăng hiền lành, không biết yêu quái là gì.

- Không lẽ là người giống người sao? - Yêu quái kiêu ngạo lắc đầu - Triệu Thụy Miên nhốt ta trong cái quả cầu đó, ta sắp chán chết rồi.

- Vậy người... muốn làm gì? - Đặng Vân Du rút cuộc bình tâm. Đối mặt với những thứ kì quái lâu ngày cũng thành quen.

- Không làm gì cả. Bất quá ta tự hứa, nếu sau này có một người giải thoát cho ta khỏi đây, ta sẽ nhận làm ân nhân. Bây giờ, ân nhân, người muốn ta làm gì? - Yêu quái đột nhiên nói một tràng, cuối cùng cung kính gọi cô một tiếng “ân nhân”. Đặng Vân Du có phần ngây dại.

Tình tiết phim truyền hình diễn biến nhanh quá. Nam nhân cứu nữ nhân, nữ nhân lấy thân báo đáp. Đặng Vân Du muốn nói không cần. Nhưng trong hoàn cảnh nghèo đói không có miếng ăn này, có một nô lệ cũng tốt. Đặng Vân Du nghĩ vậy, ưỡn ngực nói:

- Vậy, trước tiên người biến nhỏ lại, tốt nhất là thành người bình thường để ta dễ nói chuyện.

- Cái này thì có gì khó.

Yêu quái mỉm cười, nước tưới lên người hắn, toả ra hơi mát lạnh. Một thiếu niên trong sáng, ánh mắt linh hoạt xuất hiện. Bước chân nhẹ như bay, thoáng chốc đã đứng trước mặt Đặng Vân Du. Cô choáng ngợp. Đây là yêu quái lúc này? Tạo hình cũng hơi quá đáng rồi. Thiếu niên không nhiễm chút bụi trần này vốn là yêu quái chuyên lừa gạt người khác.

Đặng Vân Du nháy mắt. Hai người đứng cạnh nhau thế này đúng là cóc ghẻ đứng cạnh thiên nga. Hắn y phục trắng toát, là một thư sinh thông thái, làn da mịn màng như da thiếu nữ, đôi mắt lại hơi xếch lên kiêu ngạo. Cô là một bà cô già nhếch nhác, đen nhẻm từ trên xuống. Đặng Vân Du cười khở, hẳn là hẳn giống chủ nhân hơn.

- Người là cái gì? Tên gì? Lai lịch ra sao?

- Ta tên Tần Tuệ Minh, là tên giả mà ta đặt. Còn người khác hay gọi ta bằng tên Thuỷ Dạ Hồn, là thủy quái ngàn năm dưới thủy cung. Chẳng qua ta đi lạc, nên mới bị con nha đầu Triệu Thụy Miên bắt được, đã bắt ta mấy chục năm rồi. - Nhắc đến nỗi nhục này, hẳn vẫn còn thấy tức.

- Tần Tuệ Minh, người... bị giam mấy chục năm mà vẫn chưa chết sao? Con người mấy chục tuổi đã gọi là sống thọ rồi. - Đặng Vân Du nhìn vào dung nhan láng mịn của hắn.

- Ta đã sống mấy ngàn năm rồi đấy. - Tần Tuệ Minh liếc mắt - Được rồi. Người có tâm nguyện gì mau nói đi, để ta còn đi làm việc khác.

Mỗi động tác gợn tay nhắc chân của hắn, có chỗ nào giống yêu quái đâu chứ? Từ đầu đến cuối, cô chỉ có cảm giác mình đang đứng gần một vị trich tiên nào đó. Ngay cả động tác liếc mắt, giọng nói cũng có chút phần tuý hứng, giống như mọi chuyện thế gian tất thấy đều không liên quan đến hắn. Càng thấy khó tin hơn là vị trich tiên này lại xem cô như ân nhân. Có thể sẽ không giết cô đâu.

- Ủ. Tình trạng của ta bây giờ đang rất khẩn cấp. - Đặng Vân Du cẩn thận suy nghĩ rồi nói ra một câu.

- Có thể nhìn ra được.

- Ách... - Bị câu này của Tần Tuệ Minh làm hững hờ - Cho nên ta phải cẩn thận suy nghĩ. Dùng bộ não của con người thế kỉ 21 để tính toán - Đặng Vân Du thực ra mấy ngày nay cũng đã suy nghĩ rồi. Logic ở đây hoàn toàn không giống người thường - Người có thể biến cho ta thật nhiều thức ăn, thật nhiều quần áo không?

- Người chỉ yêu cầu cái này? - Tần Tuệ Minh khinh thường, phụ nữ đúng là chỉ cần những thứ này. Còn nói chuyện có vẻ nghiêm trọng.

- À không không. Không được, cái này không hợp lý. Bây giờ đầu ta rất loạn. - Đặng Vân Du ôm đầu. Mấy ngày nay nung nấu ý nghĩ muốn thoát ra ngoài, đến khi có cơ hội lại chẳng biết nghĩ gì.

Nếu bây giờ yêu cầu Tần Tuệ Minh mang cô tới cửa thành, vậy thì cô có thể trở về nhà rồi. Chuyện gì cũng không cần lo. Nhưng Triệu Thụy Miên thì sao? Triệu Thụy Miên có bị bắt không? Cũng tại cô nên mới thành ra như vậy. Không được, phải đi tìm Triệu Thụy Miên trước. Còn có Vương An Cơ, có hẳn ta ở đây thì tốt rồi.

- Người có thể giúp ta đi đến Chân Nhân thành không? Ta muốn mua ít đồ.

- Cũng được. - Vừa dứt lời, ở bên núi có tiếng bước chân lại gần. Hơn nữa lại càng ngày càng nhiều.

11. Chương 11: Thập Tử Nhất Sinh (2)

Tần Tuệ Minh nhạy cảm phát hiện ra tiếng động, đứng thủ sẵn thế. Xuất hiện là một đoàn người ăn mặc giống như bang chủ cái bang, râu dài lê thê, tay hoặc cầm đao hoặc cầm búa. Đặng Vân Du nhìn cũng biết không phải bọn người tốt đẹp gì, thất thủ lui về phía sau.

- Sơn... sơn tặc...

Một đám gần chục người, áo xé lộ hai cánh tay vạm vỡ, có người có vài vết sẹo dài ngoằn đáng sợ. Một gã mắt thọt cứ lảo liên nhìn cô, yết hầu di chuyển lên xuống. Tay ai cũng cầm một cây đao vừa lớn vừa sắc, có thể bằng với đao tử hình cũng nên. Vậy mà bọn họ hươ tới hươ lui như chơi đồ hàng. Đặng Vân Du phản

xạ nép sau lưng Tần Tuệ Minh. Nhìn cô gái bé nhỏ sợ sệt, kích thích cơn thèm người của đám sơn tặc. Có kẻ không kiềm được mà giở điệu cười trâm đực:

- Ay da, không nghĩ con người thật sự dám tới đây? Thịt người hình như cũng rất thơm ngon. - Một gã to béo cười lớn.

- Còn có một con cá to, như vậy, tới nay chúng ta không sợ đói rồi.

- Làm sao bọn họ biết ta là người? Triệu Thuỵ Miên đã...

- Trên người người toàn mùi con người. Bọn sơn tặc mũi thính như chó.

- Vậy phải làm thế nào? - Đặng Vân Du đưa mắt nhìn Tần Tuệ Minh.

- Hồn láo, ta là Thuỵ Dạ Hầu, là người các người dám động sao? - Dù sao trước đây Tần Tuệ Minh coi như cũng có chút uy phong, có thể hù dọa.

- Thì ra là Thuỵ Dạ Hầu. Bọn ta thật có mắt không trông. - Một người trong đó biết Tần Tuệ Minh, nói đỡ một câu - Nhưng con người kia thì liên quan gì đến người. Anh em ta đã hai ba ngày không ăn rồi. Hay là người cứ giao lại cô ta.

- Nằm mơ, người bên cạnh ta người cũng không bỏ ý định sao?

Tần Tuệ Minh đứng chắn trước một bước. Tuy hẳn không cao cũng không to, so với bọn họ chỉ giống như một sách và còn đồ, lại che chắn Đặng Vân Du hoàn hảo. Nhưng Tần Tuệ Minh có một phong thái của kẻ khôn ngoan, giống như đã nắm chắc phần thắng. Khung cảnh đối nghịch khiến cô nhớ tới một bức tranh sơn mặc, thanh cao thuần khiết như Tần Tuệ Minh, hẳn là nhân vật được mọi người ca ngợi.

- Thịt ta rất thối. Ta một tuần rồi chưa tắm rửa đó. Ăn cũng không ngon đâu. - Đặng Vân Du vẫn không yếu thế, rướn cổ lên nói. Thật không ngờ, một thiên tài biện luận cũng có ngày rơi vào hoàn cảnh giành giật sự sống thế này.

- Không sao, có người sẽ tắm rửa sạch sẽ cho người.

Nghे tiếng cười man rợ của gã đàn ông, lại tưởng tượng cảnh thân thể trong trắng bị đám đàn ông thô lỗ động tay động chân, Đặng Vân Du thấy dịch bụng sôi trào, ôm miệng nôn ọe. Tần Tuệ Minh nhú mày, kiêu nói chuyện khiêm nhã này cũng chỉ có sơn tặc.

- Chi bằng hôm nay chết dưới tay ta đi rồi tính. Bản vương lâu ngày cũng không giết chút đồ chơi rồi.

Tần Tuệ Minh thoát cái, từ một thiếu niên xinh đẹp biến thành một con yêu quái có râu dài ngoằn, xung quanh toả ra khí tức màu đen nồng đậm. Bọn sơn tặc có lẽ đánh nhau với yêu quái đã quen, xông xáo xông tới. Đặng Vân Du ôm gốc cây, nhìn Tần Tuệ Minh sức lực cường đại lần lượt đánh tay từng tên ra khỏi bán kính năm mét.

Đặng Vân Du ở bên này vỗ tay hoan hô. Chưa tính những thứ khác, chỉ riêng kích thước thôi, Tần Tuệ Minh đã đủ để chết mấy người bọn họ rồi. Đặng Vân Du chăm chú xem kịch, lại không hay biết phía sau có người tiến tới, chụp lấy vai cô. Đặng Vân Du giật mình la oai oái. Tần Tuệ Minh nháy mắt bay đến, định tung một chưởng nhưng tên kia đã lôi Đặng Vân Du ra trước, hại hắn phải vất vả thu tay lại.

- Haha... nhìn xem, ta bắt được ai này.

Một bàn tay to lớn đen nhẻm bóp chặt cổ, một tay ghì chặt hai tay sau lưng cô. Đặng Vân Du hốt hoảng cảm nhận thân lửa nóng rực phát ra từ người đàn ông phía sau. Có một mùi hôi thối bốc lên, gã này có phải cả tuần chưa tắm rửa rồi không?

- Thả ra, thả ta ra... - Đặng Vân Du vùng vẫy, nước mắt chảy dài trên má.

Tình cảnh làm cô nhớ lại mấy cảnh tượng bất hiệp trong phim. Cô gái nhỏ vùng vẫy giống như cá bị mắc cạn, đau đớn nhục nhã dần xé. Hay bọn họ sẽ biến cô thành món đồ chơi, để mấy lũ đàn ông chơi một lần? Đặng Vân Du chỉ mới có tốt nghiệp trung học được hai năm mà, chẳng lẽ phải mất tấm trinh trắng ở đây?

- Người đừng động. Thả cô ta ra trước đã, bằng không ta sẽ san bằng cái địa đạo của người. - Tần Tuệ Minh cứng rắn nói.

- Có gan thì người làm đi. Nhưng trước tiên phải để bọn ta thưởng thức cô ta đã.

Nghe đến đó, Đặng Vân Du càng khóc lớn hơn. Thôi xong rồi, vậy là cô sẽ bị mười mấy gã đàn ông chơi một lần, còn hơn cả thống khổ. Trước sau gì cũng chết, chỉ bằng chết ngay bây giờ còn hơn. Đặng Vân Du nguyện ý giữ thân trong sạch cho đến chết. Cắn răng vùi tay vào cặp lấy thứ gì đó bén bén ra, chẳng hay đụng phải một vật cứng.

Đặng Vân Du suy nghĩ đó là thứ gì mà lại có trong cặp của mình. Những thứ Triệu Thụy Miên đưa cho cô cũng không lớn chừng này. Hai mắt Đặng Vân Du sáng lên. Nếu nhớ không lầm, đây chính là thiết bị phòng thân mà cô đem từ nhà, không biết có còn sử dụng được không. Tim cô đập nhanh một nhịp, máu tuần hoàn lên não với tốc độ đáng sợ, da tay đổ một tầng mồ hôi, ấy vậy mà không hề trơn trượt, lại còn nắm rất chắc.

Xuyên qua tầng hơi nước trong mắt, Đặng Vân Du nhìn thấy bản thân mình sống lại. Chỉ xem lần này cô có đủ bản lĩnh hay không thôi.

Máy chích điện như phi tiêu phóng ra từ trong cặp. Gã đàn ông không kịp để phòng, giật giật vài cái rồi nằm bất tỉnh ở đó. Cả đám sơn tặc mắt tròn mắt dẹt, không biết bảo bối trong tay Đặng Vân Du là thứ gì. Đồng bọn của chúng cũng không phải nhỏ con, bị thứ đó tấn công, giật vài cái rồi bất tỉnh. Hình như còn rất đau đớn.

Một tên trong chủ động hạ vũ khí xuống. Đặng Vân Du nuốt nước miếng. Máy chích điện trong tay suýt nữa thì rơi xuống đất. Cô đánh liều cầm chặt nó, giương giương:

- Đã... thấy chưa? Vũ khí của ta rất lợi hại. Giết người được đó. Muốn thử không? - Đặng Vân Du dè dặt đe dọa đám sơn tặc. Tần Tuệ Minh tán thưởng nhìn cô. Ít nhất cũng không phải quá vô dụng.

- Được rồi. Ta đây không phải muốn hại các người, mà đúng thật ân nhân của ta rất lợi hại, có nhiều bảo bối. Nếu không Thủy Dạ Hồn ta làm sao phải làm nô lệ cho cô ta. - Tần Tuệ Minh trở lại hình dáng ban đầu, cười ngả ngón - Ta là muốn tốt cho các người. Nếu rơi vào tay cô ta, thật sự chết rất khó coi - Câu cuối cùng, Tần Tuệ Minh còn cố ý nói nhỏ.

Da đầu Đặng Vân Du run lên. Cái này, nói quá khoa trương rồi, cô đâu có bản lĩnh lớn như vậy. Chỉ có cái máy chích điện làm oai mà thôi. Đặng Vân Du cố gắng không để mất phong độ. Khó khăn lắm mới nắm được cơ hội sống sót, không thể vì sự ngu ngốc của cô mà để vụt mất.

- Tiểu thư, đắc tội rồi. - Tên cầm đầu, chính là đại ca chủ động cúi đầu rút lui. Chỉ vì một miếng ăn nhỏ mà tiêu tốn biết bao lực lượng cũng không đáng - Bọn ta cũng chỉ vì miếng ăn. Cáo từ.

- Trái lại... - Lúc bọn họ vừa định nhanh chóng rời đi, trong đầu Đặng Vân Du đột nhiên loé lên một ý nghĩ - Ta có một đề nghị. Không biết các người nghĩ như thế nào?

- Đề nghị gì?

- Ta có tiền, rất nhiều tiền cho các người. Chỉ cần các người giúp ta một việc. - Bọn sơn tặc đưa mắt nhìn nhau. Vị cô nương cả người nhếch nhác thì lấy đâu ra nhiều tiền chứ.

- Nói thử xem.

- Ta muốn khi ta mời, các người có thể giúp ta cướp ngục, cứu một người bạn của ta. - Đặng Vân Du lâu rồi không thấy Triệu Thụy Miên liên lạc, chắc là đã bị bắt đi rồi - Sau đó, số tiền này sẽ là của các người.

Bọn sơn tặc nhìn thấy đồng tiền trong cặp, sắc mặt thay đổi. Ngay cả Tần Tuệ Minh cũng hơi để ý. Người này có nhiều tiền mà mỗi ngày phải sống trong căn miếu hoang, hái trái cây ăn sao? Đặng Vân Du nhìn bọn họ còn hơi chần chừ, có lẽ không đáng tin. Cô cầm cặp, chốc ngược xuống, tiền rút ra như giấy, bay lả tả.

- Bây giờ, ta đưa hết cho các người, coi như làm lệ phí. Cứ ăn uống đầy đủ, chuẩn bị vũ khí. Đợi ta gửi thư tới, các người giúp ta một tay là được.

- Cô nương này, không sợ chúng ta sẽ nuốt lời sao? - Đại ca sơn tặc tiến tới một bước, kiểm tra tiền.

- Người giang hồ, quan trọng là tình nghĩa. - Đặng Vân Du không biết đã từng nghe câu nói này trong bộ phim nào - Thế nào?

Người nọ vốn lại hơi lưỡng lự, hoài nghi thân thế của Đặng Vân Du. Nhỡ như phạm nhân mà cô ta muốn cứu là trọng phạm thì sao? Gã chẳng phải mang tội sát cả sơn trại sao? Nghe một câu đầy khí phách kia, nháy mắt gã ần nói hào sảng.

- Được. Chúng ta đợi tin của cô nương. Xin hỏi cô nương xưng hô thế nào? - Người nọ nở nụ cười sảng khoái hỏi cô.

- Đặng Vân Du.

- Tại hạ Bành Đắc Cường. Chúng ta có duyên với nhau, xem như là bạn. Chẳng hay tối nay cô nương có rảnh, đến chỗ chúng ta tắm rửa ăn uống, hàn thuyên tâm sự. Chỗ chúng ta cũng gần đây thôi.

- Cũng được. - Đặng Vân Du hào phóng nhận lời.

- Huynh đệ, mang tiền về. Mang luôn... tiểu huynh đệ kia. - Chính là cái người bị chích điện. Bành Đắc Cường ái ngại hỏi - Xin hỏi, vị huynh đệ của ta...

- À, không sao... ngắt chút thôi... - Nếu cô ra tay quá, không biết sẽ dẫn tới hậu quả gì nữa. Bành Đắc Cường khẽ thở phào. Nhìn vị huynh đệ cường tráng chưa đầy hai giây đã xỉu trong tay cô gái không khỏi tò mò.

- Đặng cô nương, không biết vũ khí mà cô dùng là gì. Thật lợi hại, chúng ta chưa từng thấy.

- Có nói các người cũng không hiểu đâu. - người cổ đại mà, điện một chiều với điện xoay chiều gì chứ? Sau lại nói thêm - Chỉ có những người trình độ cao mới sử dụng được nó thôi.

-Ồ. Pháp thuật cô nương thật là cao minh.

Đặng Vân Du mỉm cười hưởng thụ lời khen tặng. Chỉ là một cái máy chích điện đã khiến bọn họ kinh ngạc đến vậy. Nếu có một ngày bọn họ đến thế giới con người, phải chăng sẽ ngắt giống như cô lần đầu tiên thấy Vương An Cơ?

12. Chương 12: Thập Tử Nhất Sinh (3)

Đặng Vân Du theo bọn Bành Đắc Cường leo lên một sườn núi phía đông. Bên trong là một cái sơn trại nhỏ. Thì ra ở đây còn có một vài phụ nữ, cô còn tưởng chỉ toàn đàn ông sống với nhau. Bọn họ xếp cho cô một căn lều mới dựng. Dù sao cũng chỉ ở có một đêm. Sáng mai cô phải xuống thành nữa.

Căn lều của cô cũng đơn giản lắm. Ngoài một cái giường, tủ đựng đồ, và một cây đèn nền ra, chỉ có một bức tượng phật nhỏ ở góc phòng. Xem ra bọn họ cũng không phải ở đây lâu dài. Chỉ toàn ở lều, không dám xây nhà, chực có quân lính đuổi tới thì lại chuyển đi. Cuộc sống hình như cơ cực, nay đây mai đó.

Đặng Vân Du tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ y phục của nữ nhân mượn được. Chỉ là cũ hơn so với đồ của Triệu Thụy Miên. Nhắc tới Triệu Thụy Miên, bỗng thấy thật nhớ cô ấy. Dù chỉ tiếp xúc được vài ngày, nhưng Triệu Thụy Miên kì thực rất có tình nghĩa. Bất luận thế nào, cô cũng phải cứu được Triệu Thụy Miên. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Phi, phi. Triệu Thụy Miên có pháp thuật mạnh như vậy, làm sao dễ dàng chết đi được.

Khi cô ra sân trại thì mọi người đã ngồi trên bàn ăn xung quanh củi lửa, ăn thịt uống rượu, ăn nói thoải mái. Bành Đắc Cường thấy Đặng Vân Du thì vẫy tay kêu lại. Cô kéo ghế ngồi xuống cạnh Tần Tuệ Minh. Nhìn hẩn ần rất tao nhã, hoàn toàn tách biệt với xung quanh.

- Đặng cô nương, cô cứ ăn tự nhiên, đừng chê cười. Lâu lâu chúng ta mới có khách đến. - Đặng Vân Du cười cười nhận ly rượu, không uống lại đặt xuống. Trời tối, mắt cô khó mà thấy rõ mọi thứ, chỉ nghiêng đầu kêu Tần Tuệ Minh.

- Tuệ Minh.
- Gì? - Tần Tuệ Minh lơ đãng nhìn qua.
- Mắt ta mờ quá.
- Hả?
- Không phải ta sắp mù đâu. - Đặng Vân Du không biết giải thích thế nào cho hẳn hiểu được từ “cận thị” - Người có thể làm phép một chút không?
- Mắt mờ à? - Tần Tuệ Minh nghĩ ngợi rồi búng tay. Đặng Vân Du dần nhìn rõ dung nhan trước mặt. Cô chớp mắt hai cái, quả thật đã nhìn rõ lại rồi.
- Cảm ơn.
- Đặng Vân Du thích thú trở lại bàn ăn. Tần Tuệ Minh gắt gao quan sát. Mắt mờ thường chỉ có những bà lão lớn tuổi. Sao cô nương này lại bị?
- Đặng Vân Du vừa ăn vừa nói hăng say. Sau khi tắm xong, đường nét và làn da trắng sáng do thường xuyên ở trong nhà của cô lộ ra. Quả thật là vẻ đẹp tươi mát hiếm có. Bành Đắc Cường cứ nói đùa rủ cô ở lại đây luôn cũng được. Nhưng Đặng Vân Du kiên quyết từ chối.
- Cô nương thật trọng tình nghĩa. Người bạn kia hẳn là rất quan trọng với cô.
- Đúng vậy. Người bạn kia rất quan trọng với ta. Gặp cô ấy xong, ta sẽ trở về nhà của mình.
- Đây không biết là lần thứ mấy Đặng Vân Du mơ ước được trở về nhà. Thật muốn mau mau tìm được Triệu Thụy Miên, cho dù nghe cô ấy mắng thế nào cũng được. Đặng Vân Du giống như đứa trẻ mới sinh lạc lõng ở cái thế giới này, tự sinh tự diệt, quả thật đáng sợ mà.
- Cũng không còn sớm, cô nương trở về ngủ nghỉ đi.
- Đặng Vân Du về lều, chợt nhớ ra gì đó lại quay trở ra gọi Tần Tuệ Minh.
- Tìm ta có chuyện gì?
- Trên người ta có mùi hương của người. Người có thể giúp nó biến mất được không?
- Cái này thì không được, chỉ có uống đan dược thôi. Mà người, ta thấy trong túi cũng có khá nhiều thuốc. Có thể có đây.
- À. - Đặng Vân Du cũng nhớ lần trước Triệu Thụy Miên lấy một viên trong này đưa cho cô uống - Còn nữa, sáng mai, phiên người chỉ cho ta một số việc ở đây. Kì thực, ta tới đây không bao lâu, còn chưa quen.
- Chưa lâu? Còn ta thì đã bị nhốt từ trước khi mẹ người sinh người ra đấy. - Tần Tuệ Minh nói mỉa mai - Nhưng mà, đúng là về phương diện này ta am hiểu hơn người. Được rồi, ngủ đi.
- Ngủ ngon, Tần Tuệ Minh. - Nháy mắt, sắc mặt cô bỗng tốt lên.
- Sáng hôm sau, trước khi xuống núi, Đặng Vân Du kéo Tần Tuệ Minh ra một chỗ khuất, lấy mấy viên thủy tinh còn lại trong cặp, đưa trước mặt hẳn:
- Người chọn một viên mạnh nhất. - Tần Tuệ Minh chọn một viên màu trầm. Đặng Vân Du cất mấy viên còn lại vào cặp - Tối qua ta chợt nghĩ, nếu ta có thể cứu người ra, vậy cũng có thể cứu thêm một yêu quái nữa.
- Có ta là được rồi. Người còn cần thêm nữa làm gì? - Đặng Vân Du cầm viên thủy tinh lên soi qua soi lại, không để ý tới giọng điệu đầy ỷ khuất của Tần Tuệ Minh. Một mình Thủy Dạ Hồn hẳn còn chưa đủ hay sao?
- Ta cần thêm một người nữa để giúp ta tìm Vương An Cơ.
- Vương An Cơ? - Toàn thân Tần Tuệ Minh chấn động - Người người nói chính là Vương An Cơ, Vương Hầu đại nhân?

- Hình như là vậy. - Cô từng có một lần mơ hồ nghe Vương An Cơ nói vậy. Tuy là hỏi lại cho chắc chắn nhưng Tần Tuệ Minh biết chính là Vương An Cơ đó - Cái này mở thế nào?

- Người có quen biết Vương An Cơ? Hắn đã giải được phong ấn rồi?

Nhắc đến Vương An Cơ, hắn lại nhớ tới một số chuyện trước kia. Sắc mặt hơi đông cứng, nhưng nhanh chóng biến mất.

- À, chắc là vậy, cũng không hẳn, là Vương An Cơ gặp Triệu Thụy Miên. Bọn ta cùng đến đây nhưng đã bị tách ra rồi. Nay ta muốn tìm lại Vương An Cơ. - Đặng Vân Du soi mói viên thủy tinh một hồi, nhìn không ra bên trong có thứ gì. Chỉ thấy một màu đen đen.

- Người đừng nói với ta người người muốn cứu là Triệu Thụy Miên? - Tần Tuệ Minh cao giọng.

- Đúng vậy. Chứ người nghĩ tại sao ta lại có đồng yêu quái này của cậu ta?

- Cái gì? Người bảo ta đi cứu Triệu Thụy Miên? Con mẹ đã giam ta vào quả cầu này? Lại còn bảo ta đi tìm Vương An Cơ. Ta chính là vì nghe lời đồn nhằm hắn đã giải trừ phong ấn, muốn tìm Vương An Cơ thách đấu nên năm đó mới bị đi lạc, mới bị bắt vào đây. Thật không ngờ tất cả ta làm đều là công cốc. Bây giờ người nói muốn ta đi giúp hai kẻ ta ghét nhất trên đời? Ta không đi. - Tần Tuệ Minh chưa từng tức giận như vậy. Nhìn hắn, cô thấy hơi khó chịu.

- Tần Tuệ Minh, người nói không giữ lời. Người đã gọi ta là ân nhân thì phải trả ơn. Bây giờ lật lọng, người còn không bằng đám sơn tặc trên kia. - Đặng Vân Du thật muốn khóc. Mọi chuyện đã đến nước này rồi còn không thành công.

- Người... đừng lấy nước mắt dọa ta. - Thủy Dạ Hồn ghét nhất là nước mắt nữ nhi - Được rồi. Ta biết rồi. Chỉ là làm xong việc ta sẽ lập tức đi, không muốn nhìn thấy bọn họ chút nào.

- Vậy, cái này mở thế nào? - Đặng Vân Du nhướn miệng cười, coi như không có chuyện gì. Tần Tuệ Minh liếc mắt một cái.

- Nếu không biết cách cứu nó ra thì cứ dùng phương pháp nguyên thủy, đập vỡ nó đi, yêu quái sẽ tự động chui ra. Nhưng mà... - Tần Tuệ Minh còn chưa nói xong đã nghe tiếng “Choang”. Viên thủy tinh bể thành từng mảnh vụn - Người ném nhanh thế? - Hắn há mồm kinh ngạc.

- Thì người nói ta đập, ta liền đập thôi. - Đặng Vân Du ngây thơ đáp.

- Nhưng mà ta còn chưa nói xong mà.

Dứt lời, một làn khói đen từ dưới đất chui lên, bóng đen bao trùm lấy vạn vật. Đặng Vân Du thất kinh, theo phản xạ nhích lại gần Tần Tuệ Minh. Sức mạnh kinh thiên động địa toả ra, làm cây cỏ xung quanh héo úa, thoáng chốc ẩn ẩn hiện hiện gương mặt ma quỷ. Hắn nhìn thấy Tần Tuệ Minh cùng một tiểu cô nương ở đó, thân phận có chút đặc thù. Một người một quái, lại còn là Thủy Dạ Hồn. Nháy mắt ác cảm liền biến mất.

Bóng đen tan đi, chỉ còn lại một nam tử to lớn bặm trợn, nhìn kỹ chính là đối nghịch với phong cách thanh tao của Tần Tuệ Minh. Thân hình hắn có hơi to cao, rậm rạp đầy lông, nhưng chỉ ít có thể nhìn ra gương mặt chữ điền nghiêm nghị.

- Huynh đệ, lâu rồi không gặp. Thì ra người cũng bị nhốt giống ta à? - Nam nhân nét mặt dù có hơi dữ tợn, nhưng mỉm cười lên trông cũng chất phác.

- Khỏi Ca, người già quá. - Tần Tuệ Minh tiến về phía trước chào hỏi - Ta cũng vì bất đắc dĩ nên mới bị bắt thôi.

- Là người cứu ta ra?

- Không. Là vị cô nương này. - Lúc này, ánh mắt nam nhân mới hướng về Đặng Vân Du. Cô ngại ngùng cúi đầu.

- Người hẳn phải có việc mới cứu ta ra.

- Đúng vậy. - Đặng Vân Du gật đầu như già tởm.

- Con người đều thật tham lam. Lúc nào bọn họ cũng có mục đích của mình. - Hắc hừ lạnh một cái, rõ ràng khinh thường con người.
- Ta... - Đặng Vân Du há miệng, nhưng rồi cũng chẳng biết nói gì.
- Nói đi. Coi như ngươi là ân nhân của ta, ta sẽ giúp ngươi một việc. - Nam nhân lạnh lùng nói. Đặng Vân Du chỉ chờ có thế.
- Ta muốn nhờ người đi mang Vương An Cơ về đây.
- Vương An Cơ? - Nam nhân nhíu mày, đưa mắt nhìn Tần Tuệ Minh. Hắc đúng là Vương An Cơ đó - Là Vương An Cơ giết người vô độ đó sao? Tên yêu hồ đó đã sớm bị phong ấn rồi.
- Hắc đã được giải trừ phong ấn rồi. - Đặng Vân Du giải thích. Nam nhân cơ hồ ngưng trọng.
- Ngươi muốn bảo ta đi mang tên ác nhân đó. Nhỡ như hắc muốn giết ta thì sao?
- Không thể nào. Vương An Cơ bây giờ chỉ bé như một con chim nhỏ. Ngươi cứ bảo Triệu Thụy Miên đang gặp nguy hiểm, anh ta sẽ nghe lời. Còn không... cứ trực tiếp mang về là được.
- Bé bằng một con chim nhỏ? - Tần Tuệ Minh nghe đến cũng khó tin.
- Mặc dù ta không rõ nội tình nhưng đúng là vậy. Mục đích anh ta đến đây cũng là để tìm cách lớn trở lại.
- Thú vị đấy. Ta cũng muốn nhìn thử Vương An Cơ chặt vật thể nào. - Nam nhân vuốt cằm - Nhưng ngươi không nghĩ tới hắc có lẽ đã sớm lớn lại. Còn đang hưởng thụ cuộc sống mới của mình hay sao?
- Ta... ta không nghĩ nhiều như vậy. - Đặng Vân Du cúi đầu. Cô chỉ nghĩ làm sao để cứu Triệu Thụy Miên ra ngoài. Nếu như hắc đã đặt ra giả thiết, cô cần thận suy nghĩ.

13. Chương 13: Thập Tử Nhất Sinh (4)

Nam nhân thấy vậy cũng không nói nhiều nữa, vội biến đi. Đặng Vân Du liền hỏi:

- Hắc là ai vậy?
- Ngày xưa bọn ta coi như cũng có giao tình. Đó là một con hầu tinh ngàn năm trên núi Vân Sơn, gọi là Thân sát vương. Không biết tại sao lại rơi vào tay Triệu Thụy Miên. Nhưng có thể thấy, những quả cầu mà cô ta mang theo xác thực toàn là yêu tinh ngàn năm tu luyện.
- Trong khi đợi tin tức của hắc, chúng ta xuống Chân Nhân thành một chuyến. Ta phải đi dò la tin tức của Triệu Thụy Miên.
- Nói xong, không chần chừ liền lên đường. Cả hai đi dọc theo đường núi xuống. Tần Tuệ Minh nghĩ nghĩ:
- Ngươi có uống đan dược chưa? Sao trên người vẫn còn mùi thế?
- Mùi? Thì ra đó là mùi người. - Đặng Vân Du cũng hít nghĩ.
- Mùi con người chỉ có Chân Nhân tộc và yêu quái nhận ra. Ngươi nghĩ được cái gì? - Hắc nhíu mày nghi hoặc.
- Được. Ta quả thật nghĩ ra mùi mà. Với lại, tối qua ta đã uống một viên rồi. - Đặng Vân Du nói chắc như đóng đinh. Tần Tuệ Minh bị dẫn từ khó hiểu này đến khó hiểu khác.
- Đưa lọ thuốc đó cho ta xem. - Đặng Vân Du lấy ra đưa cho hắc. Tần Tuệ Minh mở ra nghĩ. Lọ thuốc này chưa từng nghe qua nhưng chắc chắn không phải loại đó - Ngươi vì sao uống thứ này?
- À, ta mở ra, thấy hình dạng giống viên trước đó ta uống nên cứ uống thôi. Lúc trước bởi vì bị rơi xuống nước nên chữ trên đó đã mờ đi rồi. - Vừa nói, cô vừa chỉ lên tờ giấy dán chữ trên thân lọ, chứng minh cho hắc thấy chữ thật sự bị nhoè đi không thể nhìn rõ.

- Ngốc. Đan dược nào nhìn mà không giống nhau, quan trọng là mùi vị. Xem ra người uống lộn đan dược rồi.

- Cái gì?! Vậy... vậy phải làm sao? Ta có chết không? - Đặng Vân Du hoang mang, xui xẻo sao còn uống nhầm đan dược. Cô khóc không ra nước mắt.

- Không chết được. Tồi qua đến giờ người có cảm thấy kỳ lạ không?

- Không có.

- Người được mùi người cũng là kỳ lạ rồi. - Tần Tuệ Minh trả lọ thuốc lại cho Đặng Vân Du - Cứ đi rồi tính tiếp. Sau này đừng uống bậy bạ nữa.

Nơi sâu nhất của ngục tối.

Âm thanh gào thét điên người vang lên. Triệu Thụy Miên đã gào đến tắt tiếng, hai mắt đỏ hồng, khắp người toàn là máu, có chỗ bị thương rồi đông máu lại, có chỗ mới bị thương vì nhiễm trùng mà nứt toát ra. Hiện tại, cô đang bị kẹp mười đầu ngón tay. Thịt sớm đã bị kẹp đến lóc hết, chỉ còn xương khô. Có kẹp thêm nữa cũng vậy thôi. Chân Nhân Chiêu Minh đứng đó giám sát.

- Triệu Thụy Miên, phạm nhân cứng đầu như ngươi cũng là lần đầu tiên ta gặp. Sớm khai ra thì tốt rồi.

Triệu Thụy Miên trừng mắt nhìn bộ dạng ung dung của Chân Nhân Chiêu Minh. Thở phì phò. Không muốn phải lặp lại câu “Ta không biết” bao nhiêu lần. Dù sao bọn họ cũng không tin. Hai mắt cô mờ đi, lão đảo ngất. Cai ngục lấy chậu nước lạnh tạt lên người cô. Triệu Thụy Miên run rẩy tỉnh lại. Cả người quá mệt mỏi, không còn chút sức lực. Nếu không có cây gỗ này xích cô thì đã sớm ngã xuống rồi.

- Ta thấy ngươi đúng là không yêu thương bản thân. Người vì hấn mà chịu bao nhiêu tổn thương như vậy, lại còn là một cô nương. Hấn sẽ quan tâm ngươi sao? Sẽ đến đây mà cứu ngươi sao?

- Cầm... th... ú...

- Người nói cái gì? - Chân Nhân Chiêu Minh giả vờ hỏi lại, mà thật ra hấn cũng chẳng quan tâm - Ta mới vừa nghĩ ra một trò mới. Người có hứng thú không?

Mỗi lần hấn nói câu này, cô lại một lần nữa bị hành hạ. Lần này cũng không ngoại lệ, cai ngục mang vào một con rắn độc màu tím. Triệu Thụy Miên nhìn chăm chăm con rắn, mắt đã hơi mờ đi, tơ máu nổi lên. Hấn bắt đầu giải thích:

- Đây là một con rắn độc. Là cống phẩm đến từ Tiêu quốc, người không ngại kiểm tra thử giúp hoàng đế chứ?

Bị rắn cắn xem ra cũng chỉ như kim chích mà thôi. Bọn chúng cho rắn cắn ngay động mạch của cô. Để độc ngấm nhanh hơn. Triệu Thụy Miên không còn sức vùng vẫy nữa, nằm im chịu đựng. Qua một lúc sau, da mặt, da cổ bắt đầu thấy ngứa. Sau đó là cả người ngứa ngáy.

- Đi thôi. Để xem cô ta còn sống nổi tới ngày mai không.

Chân Nhân Chiêu Minh mang bọn cai ngục ra ngoài. Cắn ngục tối tăm chỉ còn lại Triệu Thụy Miên và ánh đóm lập lòe kêu lách tách của củi cháy.

Khó chịu quá! Cả người ngứa ngáy mà không thể gãi. Nước mắt cô ứa ra. Thà chết đi còn hơn. Mà cô cũng sắp chết ở cái nơi tăm tối này. Thần không biết, quỷ không hay. Đáng lẽ ngay từ đầu cô không nên bán đứng Vương An Cơ, tên hoàng đế này là một tên cầu tặc.

Nửa ngày sau, từ ngứa chuyển sang đau rát. Giống như có người lột hết da thịt. Triệu Thụy Miên đau đến rên rỉ. Nhưng tiếng rên khàn khàn trong đêm nghe còn đáng sợ hơn. Bọn tù nhân nhìn đã quen với cảnh tượng này, cũng mất điếc tai ngơ. Mạch máu trên cổ nổi lên, Triệu Thụy Miên gồng mình vùng vẫy với đau đớn.

Sợi xích vang leng keng báo cho cô rằng, không bao giờ có thể thoát ra khỏi nó. Triệu Thụy Miên tuyệt vọng nghĩ, nếu bây giờ có ai đó giết cô, cô sẽ tạ ơn người đó. Xương cốt tan rã. Loại độc hành hạ sống không

bằng chết này cũng chỉ có Chân Nhân Chiêu Minh mới nghĩ ra. Quả thật hẳn là một bầy tôi trung thành của cầu hoàng đế.

Chân Nhân thành lại phát cáo trạng. Giữa trưa ngày mai, khi mặt trời lên đỉnh cao nhất, hoàng đế sẽ xử tử một tù nhân. Người này là nghịch tặc, là đồng bọn của quỷ vương. Vì không khai ra tin tức, tránh tai hoạ về sau, hoàng đế hạ lệnh chém đầu. Dân chúng xôn xao. Đã lâu rồi bọn họ không được chứng kiến một cảnh tử hình công khai.

Ấy vậy mà số người đến xem nhiều vô kể, giăng kín cả pháp trường. Hoàng đế còn đích thân đến xem. Về mặt lão ta trước sau vẫn lạnh nhạt. Triệu Thụy Miên này đã hết thuốc chữa rồi. Bây giờ, lão muốn thử cơ hội cuối cùng, xem Vương An Cơ có tự động xuất hiện không.

Triệu Thụy Miên được mang ra. Đã được thay một bộ đồ tù nhân mới nhưng những vết thương vẫn không kiềm được rỉ máu, làm loang hết cả một vùng. Tuy vậy vẫn đỡ nhếch nhác hơn bộ đồ cũ. Mọi người tranh nhau muốn nhìn rõ mặt nhưng không ai thấy được.

Bởi vì Triệu Thụy Miên cúi gầm đầu, tóc tai rũ rượi. Không phải cô không muốn ngẩng đầu, mà không còn sức để ngẩng đầu nữa. Bị độc hành hạ cả đêm qua, người cô chỉ còn là một cái xác không hồn, gần như là bị người khác kéo đi. Triệu Thụy Miên bị lôi dậy trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê, cũng mơ màng nghe được phải đi tử hình.

Bây giờ chính mắt nhìn thấy đao phủ, hơi thở cô dần nhẹ nhõm. Xem ra đã đến lúc cô đến thăm cha mẹ rồi. Triệu Thụy Miên mím chặt đôi môi đã nứt toát, đau rát. Trước giờ cô không thể khép nó lại vì đụng vào vết thương. Bây giờ sắp chết rồi, chút đau đớn này thì có là gì.

Triệu Thụy Miên bị xốc như một con rối, đặt đầu lên bục gỗ dùng để chém đầu. Đao phủ là một tên mặc áo ba lỗ màu da bò, mặt mày bặm trợn. Tay cầm đao và một vò rượu gạo. Con đao sắc bén đã sớm được hắn mài sạch sẽ, loé lên trong mắt Triệu Thụy Miên. Cô cong môi cười, chết dưới con đao sạch sẽ này xem như cũng xứng đáng.

Công công hạ lệnh đã đến giờ. Đao phủ uống một ngụm rượu, phun lên trên trời. Hai chân dang ngang, hai tay cầm chắc đao, nhắm ngay vào gáy cô mà chém xuống. Triệu Thụy Miên không còn lưu luyến gì. Chỉ tiếc chưa nói rõ ràng với Điền Định Siêu, còn chưa vạch trần bộ mặt thật của Liễu Ly Châu, chưa bán hết mấy quả cầu trừ yêu, chưa đưa Đặng Vân Du trở về được.

Nhưng không sao, sau chuyện này, hoàng đế chắc cũng cho mở cổng thành. Đặng Vân Du có thể dễ dàng trở về. Triệu Thụy Miên lặng lẽ nhắm nghiền hai mắt.

Đao phủ đưa đao lên cao. Đao bổ xuống một tiếng “Phập”. Người người che mắt mình lại, không dám nhìn tiếp nữa. Chim muông giật mình, cất cánh bay đi, chỉ để lại một mùi máu tanh tuổi dậy lên trong không trung. Ngửi muốn rợn người.

Lúc lâu sau, một người mở mắt ra, thấy khung cảnh hoàn toàn biến chuyển thì kinh ngạc. Máu phun ra không phải từ người Triệu Thụy Miên mà là từ người của tên cai ngục gần đó. Thị vệ xung quanh nhất loạt bị một kiếm chém đứt yết hầu. Không kêu không rên đã ngã xuống, người người ngã rạp làm pháp trường trở nên hỗn loạn.

Tên đao phủ bấy giờ biến thành một cậu thiếu niên trắng trẻo mặc bạch y, hoàn toàn không nhiễm chút bụi trần, còn thanh đao thì biến thành một cái quạt xếp tao nhã. Tuy nhiên trái với đó là xác người đầy rẫy, máu đỏ ứ cả pháp trường. Người dân Chân Nhân la hét, bỏ chạy tán loạn, ai cũng không muốn mình bị liên lụy, người này dẫm đạp lên người kia, tranh nhau chạy trốn.

Thị vệ nhận lệnh có cướp ngục thì xông ra ngoài. Từ đâu xuất hiện một đám sơn tặc nhảy ra, tiếng đao kiếm vang lên đánh thép. Đánh nhau dữ dội. Hoàng đế trợn ngược mắt, ăn nói lấp bắp, không ngừng ra lệnh mau giết sạch bọn người này. Chắc chắn là đồng bọn của Vương An Cơ. Hôm nay lão ra chiêu này đúng là không sai mà.

Đang nói bỗng nhiên da đầu hoàng đế trở nên tê dại. Có thứ gì đó lạnh lạnh chạm vào tóc lão.

- Dừng tay! Tất cả dừng tay!

Tiếng đao kiếm dừng hẳn lại. Đặng Vân Du không biết từ khi nào đã leo lên pháp trường, gỡ trói cho Triệu Thụy Miên. Một tay cầm máy chích điện, một tay đỡ Triệu Thụy Miên đã gần chết cùng với Tần Tuệ Minh vẫn luôn mỉm cười. Đặng Vân Du đặc ý nhìn lão hoàng đế run rẩy trên kia.

- Muốn giết người trong tay ta à? Nằm mơ đi. - Đặng Vân Du phản kích nói. Cảm giác làm nghịch tặc này rất thống khoái. Tần Tuệ Minh liếc mắt, cô từ khi nào học được mấy lời ngông cuồng như vậy.
- Vương An Cơ, người mau thả hoàng đế ra. Muốn chết sao? - Chân Nhân Chiêu Minh đứng ở dưới ra lệnh.
- Câm mồm.

Một tiếng lạnh lẽo đó vang lên, làm hần nín bật, cũng thành công làm Triệu Thụy Miên suy yếu mở mắt. Cô chẳng còn nhìn thấy gì nữa. Mờ như sắp bị mù đến nơi. Có lẽ do độc được trong người. Nhưng cô cảm thấy hai tay mình thả lỏng, lại có mùi người nồng đậm bên cạnh. Là Đặng Vân Du tới cứu cô. Còn người vừa nói kia, hình như là Vương An Cơ.

14. Chương 14: Thập Tử Nhất Sinh (5)

- Ta xem các người làm sao sống nổi. Triệu Thụy Miên chịu cái gì, thì các người chịu cái này.

Vương An Cơ nghiêng răng nói. Hần không bao giờ quên được khi nghe Đặng Vân Du rồi rầm kể Triệu Thụy Miên sắp bị tử hình đến nơi, đã mất tích mười ngày nay rồi. Hần là bị hoàng đế bắt. Mười ngày, chính là từ lúc hần rời đi. Vương An Cơ tuy hung ác nhưng cũng có sĩ diện của mình, hần chẳng bao giờ muốn nợ ai.

Mà khi đứng dưới kia, nhìn Triệu Thụy Miên cùng với Đặng Vân Du. Đặng Vân Du đã khóc nức lên, còn hần chỉ cảm thấy cảm phẫn, ngoài cảm phẫn còn có chút đau lòng. Đặng Vân Du kéo áo hần hỏi có phải bọn họ bắt nhầm người hay không, Triệu Thụy Miên sao có thể biến thành như vậy. Nhưng hần biết, chính là cô, hơi thở yếu ớt đến đáng thương. Nếu không phải vì kế hoạch đã tính trước, hần đã cướp ngục từ lâu rồi.

Nghĩ đến đó, tâm hần quặn thắt. Triệu Thụy Miên ngày thường xấu tính, hay chạy đi chạy lại trước mặt hần nay chỉ còn một cái xác khô. Lỗi này hoàn toàn là do hần, hần cũng không ngờ lão hoàng đế lại độc ác đến vậy, càng không muốn nhìn thấy cô vì hần mà chịu hành hạ. Hần bị Thất tinh xà bắt không biết gì, nhìn cáo trạng, hần cũng đoán ra được lão hoàng đế bắt cô khai ra hần. Nhưng đúng thật cô không hề biết.

- Hay là lão đi xuống trước đi. - Dứt lời, Vương An Cơ đứng trên đầu hoàng đế, vung tay định bổ một cái xuống đầu. Chỉ một cái này đã đủ để kết liễu lão ta.
- Dừng. Dừng đã, có gì ta từ từ nói. - Hoàng đế run rẩy khuyên, chỉ sợ làm kinh động hần - Người xem, không phải người vẫn còn sống đó sao. Các người mang cô ta đi cũng được
- Người nghĩ ta sẽ tin người sao? - Vương An Cơ gần giọng.

Triệu Thụy Miên đang bất tỉnh đột nhiên mở mắt, bụng còn cào, miệng há ra, phun một ngụm máu tươi trên không. Không gian yên tĩnh đột nhiên có tiếng động mạnh. Ai cũng bắt giác quay đầu lại. Triệu Thụy Miên còn nửa cái mạng, sau khi phun ra ngụm máu gần như là trút hơi thở cuối cùng. Tần Tuệ Minh xắn tay áo xem mạch cho cô, nháy mắt tái nhợt:

- Trúng độc rồi. Phải mau tìm cách giải độc đi, thời gian không còn nhiều nữa.
- Cái gì? Người còn dám hạ độc Thụy Miên? - Đặng Vân Du nghiêng răng. Không lẽ bọn họ chỉ được gặp Triệu Thụy Miên lần cuối thôi sao.

Vương An Cơ đang định nói tiếp thì một mũi tên từ đâu bắn tới, hần nhảy phốc lên trời. Chân Nhân Chiêu Minh hạ cung tay, chạy lại đưa hoàng đế ra khỏi chỗ đó. Nháy mắt, cục diện lại trở về chiến đấu ác liệt. Bọn Bành Đắc Cường sớm đã ngựa mất với thế lực của Chân Nhân đế. Ở biên giới không ngừng đuổi đánh bọn họ, làm tuyệt đường sống của các anh em. Nay có cơ hội đánh trả, thật là hả dạ.

Chân Nhân Chiêu Minh nhân cơ hội đưa hoàng đế và đám thị vệ rời đi. Vương An Cơ bị cướp người ngay trước mắt thì tức long trời lở đất. Hấn rống một tiếng, cả bầu trời mây đen giăng kín, hận không thể một phát giết sạch lũ người này. Vương An Cơ phát tay, bọn người kia bay sang hai bên, dẹp thành một đường để hắn đi tới chỗ Triệu Thụy Miên.

- Quân lính kéo tới ngày càng đông, chúng ta mau đi thôi. - Đặng Vân Du đỡ Triệu Thụy Miên đứng dậy.
- Hai người mau đi. Ta đã chuẩn bị đường rút ở cửa thành phía bắc rồi. - Tần Tuệ Minh phụ đỡ Triệu Thụy Miên. Mối cô tái nhợt dần. Ngay cả máu cũng không buồn chảy ra nữa - Mau đi thôi!

Ở phía trước, Đặng Vân Du, Vương An Cơ, Triệu Thụy Miên, Tần Tuệ Minh trốn chạy, ở phía sau bọn Bành Đắc Cường chống đỡ, bảo hộ bọn họ. Quân lính quả nhiên càng đến càng nhiều. Sơn tặc cũng bị thương hoặc chết hơn phân nửa. Nháy mắt đã thấy cửa thành dần khép lại, có lẽ hoàng đế cũng đoán được ý đồ của bọn họ. Tần Tuệ Minh nói:

- Các người mau chạy nhanh lên, cửa thành sắp đóng rồi. Ta ở đây chặn bọn họ.
- Cảm ơn người trước.

Đặng Vân Du chỉ kịp nói một câu, Vương An Cơ đã đánh một chưởng, cả ba người họ bay qua cửa thành ngay trước khi cửa thành đóng lại. Tần Tuệ Minh quay đầu, một cổ sức mạnh từ trong người túa ra. Thiếu niên xinh đẹp hoá thành một con thủy quái điên cuồng đập phá đám quân lính.

Đặng Vân Du bị văng ra khỏi cửa tử của chính mình. Khi cô nhận ra mình rốt cuộc trở lại nhà sau bao nhiêu ngày tháng thì mừng muốn rơi lệ. Trái lại, Vương An Cơ ngốc đầu, nhìn thấy Triệu Thụy Miên liên bình tĩnh:

- Đặng Vân Du, mau đỡ Triệu Thụy Miên lên giường. Mau lên!

Đặng Vân Du rút cuộc tỉnh táo, chống tay đứng dậy, dìu Triệu Thụy Miên lên giường. Cân nặng có thể còn chưa tới 40 kg. Rốt cuộc bọn họ đã làm gì.

- Trước tiên phải tìm cách giải độc. - Vương An Cơ nhìn hai mắt nhắm, dường như không còn hít thở của Triệu Thụy Miên mà rối rắm.
- Tôi có một ít thảo dược, không biết có dùng được không? - Đặng Vân Du kéo cặp mình xuống, lấy một đồng lọ thuốc ra. Chợt nhớ mình còn mấy viên thủy tinh chưa dùng tới, cô cũng lấy ra luôn - Những thứ này, có thể giúp được không?

Wương An Cơ đảo mắt qua một loạt, cuối cùng bật nắp một lọ thảo dược, đổ vào miệng Triệu Thụy Miên.

- Anh cho cậu ấy uống gì vậy?
 - Không biết, nhưng nó có tác dụng trị thương, kéo dài mạng sống của cô ấy. - Sắc mặt hắn thâm trầm khó đoán. Đặng Vân Du thả lỏng cơ thể một chút.
 - Tiếp theo phải làm sao?
 - Cô đập vỡ viên này đi. - Vương An Cơ cũng không chắc lắm. Chỉ thấy dấu răng trên cổ tay, đoán là cô bị trúng độc của một con rắn. Độc rắn thì phải do rắn giải. Kể xà tinh hẳn quen nhất là Thất tinh xà cũng đã chết trong tay Thân sát vương rồi. Vậy chỉ còn quả cầu trừ yêu này của Triệu Thụy Miên.
- Đặng Vân Du không chút chần chừ làm theo. Dù sao cũng đã làm quen rồi, đập thêm mấy lần nữa cũng không sao. Quả thật yêu quái kia chính là một con xà yêu. Xà yêu thấy Vương An Cơ, tuy trong hình hài nhỏ bé nhưng ánh mắt vẫn toát lên đáng sợ thì không dám tác oai tác quái, vội biến thành dạng cũ. Là một ca cơ ma mị, đẹp một cách yêu nghiệt. Những tên xà yêu đều như vậy hay sao?
- Thỉnh Vương Hầu đại nhân, ngài tìm tiểu nữ không biết có chuyện gì? - Đặng Vân Du nghe được không khỏi khinh bỉ. Lời đầy mật ngọt này đúng là để nói cho đàn ông nghe.
 - Bớt lẳng lơ đi. - Vương An Cơ lại nhớ tới tên phản bội Thất tinh xà đã chết kia - Mau nghĩ cách cứu người này.

Xà yêu đang nghĩ xem rốt cuộc người nào mà lại khiến Vương An Cơ máu lạnh vô tình để tâm như vậy. Khi nhìn tới Triệu Thụy Miên không khác gì đã chết trên giường, ả ta giật mình:

- Ái chà, đây là người sao? - Xà yêu lại gần nhìn một chút - Là người thì cũng sắp chết rồi. Cô ta đã bị trúng độc của loại rắn độc nhất xứ Tiêu quốc. Là độc nhất trong các loại độc. Hơn nữa đã bị hành hạ một ngày một đêm, cho dù muốn cứu cô ta cũng không còn ý chí muốn sống nào đâu

- Nói vậy, Triệu Thụy Miên... cứ vậy mà chết sao? - Đặng Vân Du nức nở.

- Vậy cũng chưa chắc. Có một loại đan có thể cải tử hồi sinh. Vốn là khắc tinh của các loại độc, còn có thể cứu sống một người đã chết, do thái thượng lão quân làm ra. Nhưng lão ta rất keo kiệt, giấu nó ở nơi sâu nhất trong đại dương. Người có thể đi tìm thử.

- Trong lòng đại dương? Đại dương lớn như vậy, tìm đến khi nào chỉ một viên thuốc nhỏ chứ? - Đặng Vân Du vừa nghe lại càng tuyệt vọng hơn.

- Muốn cứu người đã sắp chết thì phải như vậy thôi. Bộ các người tưởng cái gì cũng có sẵn hay sao? - yêu xà ngồi tà mị.

- Ta đi. - Một lúc sau, Vương An Cơ dứt khoát nói - Đợi ta quay lại, người phải cứu được Triệu Thụy Miên. Nếu không, ta khiến người vĩnh viễn không thể hồi sinh.

Yêu nữ nháy mắt cứng đờ, không ngờ cũng có ngày nghe được những lời này từ Vương An Cơ. Vương An Cơ năm xưa chính là nam tử được các yêu nữ ngưỡng mộ, cũng ao ước được chạm vào vòng tay của hắn. Nếu không biết bây giờ có người nghe được hắn vì một nữ nhân bình thường mà chịu vượt ngàn đại dương, không biết sẽ khóc thành cái dạng gì nữa.

- Được thôi, ta đợi ngài trở về.

Wương An Cơ không hề chần chừ, hoá thành một cơn gió, biến mất ngoài cửa sổ. Không hiểu sao, trong lòng Đặng Vân Du dâng lên một cỗ bất an.

Sau khi Vương An Cơ đi rồi, xà yêu tiến lại gần Triệu Thụy Miên, làm phép. Đặng Vân Du đứng phắt dậy:

- Người định làm gì?

- Ta phải phong ấn cái xác này lại.

- Cái xác? Triệu Thụy Miên đã chết đâu.

- Cô ta chết rồi. - Xà yêu nhíu mày liều. Đặng Vân Du thất thần - Cô ta đã chết được một lúc rồi. Bị độc hành hạ một đêm, ta cũng không biết làm sao cô ta sống được đến bây giờ. Ta phải phong ấn lại để cái xác không thối rữa. Vương An Cơ về trễ chút cũng không sao. Nếu đợi đến khi xác rã ra, muốn cứu cũng không được.

Đặng Vân Du buông tay yêu xà. Yêu xà làm phép, khắp cơ thể lạnh ngắt của Triệu Thụy Miên xuất hiện một lớp màng mỏng trong suốt. Nước mắt rơi lã chã. Như vậy là thế nào? Như vậy là thế nào?

- Ta đi đây. Nếu Vương An Cơ trở về, cứ bẻ gãy cây kim này, ta sẽ tới. - Yêu xà cũng không muốn phí thời gian ở đây, nên thăm thú nhân gian một chút

Đặng Vân Du không có ý kiến. Dù sao Vương An Cơ ở đây, ả ta cũng không dám làm bừa. Yêu xà nháy mắt đã không thấy đâu. Đặng Vân Du ngồi thẩn thờ trên giường một lúc lâu. Cứ nhìn Triệu Thụy Miên bất động thanh sắc. Lòng càng nặng trĩu. Cô nhìn đồng hồ, đã gần tối. Hôm nay lại là ngày 14. Tròn hai tuần bọn họ rời đi. Còn nửa tháng nữa thì cha mẹ cô sẽ về nhà.

15. Chương 15: Thập Tử Nhất Sinh (6)

Đặng Vân Du lấy đồ đi tắm rửa. Nhìn cô ốm đi một vòng. Cũng chẳng còn tâm trạng ăn uống, Đặng Vân Du gọi thức ăn nhanh. Trong khi đợi đồ ăn tới, cô ngồi ở phòng khách, bật ti vi lên xem. Ở đây cũng chẳng có gì thay đổi, ngoại trừ cảnh sát mới vừa bắt được một tổ chức in tiền giả. Đặng Vân Du nhìn đồng thư trên bàn, điện thoại hiển thị cuộc gọi của nhà trường, thông báo cô đã nghỉ quá lâu. Chợt nhớ đến Triệu Thụy Miên, chắc bên trường học cũng phải giải quyết một chút. Người còn không biết có tỉnh lại hay không, đừng nói là đi học

11 ngày rồi. Vương An Cơ biến mất không có tung tích 11 ngày trời. Đặng Vân Du cứ mỗi ngày đợi Triệu Thụy Miên càng thóp lại, càng già đi, tóc lại rụng càng nhiều. Nhiều đêm không tìm được nước mắt lại khóc tức tưởi. Cô đem mấy viên thủy tinh đặt ở đầu giường, trưng cho đẹp. Còn thuốc của Triệu Thụy Miên thì vẫn xếp đầu vào đấy.

Mỗi ngày đến trường rồi lại trở về, không có gì thay đổi, cô lại một sầu não. Mắt hết tác dụng, cô lại trở về với cặp kính dày cộp trên mặt, là một cô sinh viên chăm chỉ.

Một buổi sáng, Đặng Vân Du đi dự buổi đàm toạ về thì gặp Điền Định Siêu và Liễu Ly Châu đang đi cùng nhau. Cô thoáng liếc mắt, Triệu Thụy Miên thì đã chết, bọn họ lại ở đây ân ái ái.

- Triệu Thụy Miên mấy hôm nay làm gì vậy? Không thấy tới trường.
- Liên quan gì đến anh. - Đặng Vân Du đáp lại câu hỏi của Điền Định Siêu như vậy. Làm anh ngớ người, Đặng Vân Du mọi khi không phải hiền lành lắm sao?
- Tôi chỉ hỏi thôi. Trường học bớt đi cô ta cũng yên tĩnh hơn. - Liễu Ly Châu che miệng cười.
- Sao anh có thể nói như vậy? Thụy Miên bây giờ sống chết không rõ, hai người vui lắm sao? - Đặng Vân Du ứa nước mắt, giống như gà mái che chở gà con.
- Cô nói vậy là sao?
- Tính tình Thụy Miên đâu phải anh không biết, có ngày cũng gây chuyện với người ta mà. - Liễu Ly Châu lí giải như vậy.
- Có cô mới là rắn độc.

Đặng Vân Du nói vậy rồi đi. Điền Định Siêu biết, dù Triệu Thụy Miên xấu tính cỡ nào cũng không tùy tiện tìm người khác gây chuyện. Liễu Ly Châu cười cười:

- Bạn Thụy Miên toàn những người kì quái. Định Siêu, anh sao vậy?
 - Tiểu Châu, xin lỗi, anh chợt nhớ mình có việc bận. - Điền Định Siêu gỡ tay Liễu Ly Châu ra - Không thể đi xem phim với em.
 - Nhưng mà... em đã đặt vé rồi. - Liễu Ly Châu hất hăng.
 - Vậy em có thể mời người khác đi xem. Hoặc là, hôm sau anh sẽ trả tiền vé lại cho em. - Điền Định Siêu vội vàng rời đi. Thứ Liễu Ly Châu muốn đâu phải là tiền, chỉ là trái tim của anh mà thôi.
- Đặng Vân Du về nhà, nhìn thấy cửa ngõ nhà mình mở toang thì vui vẻ chạy vào. Cô nhớ ra hôm nay là ngày cha mẹ trở về
- Cha, mẹ, hai người... - Đặng Vân Du chạy ù vào trong. Nụ cười hân hoan dập tắt. Va li lớn nhỏ để trong nhà - Hai người đi đâu vậy?
 - Vân nhi, về rồi à? Ba mẹ vừa về, không đợi được con lại có cuộc họp gấp bên Pari rồi. - Mẹ Đặng vỗ mu bàn tay của cô.
 - Mang những thứ đó ra xe đi. Toàn là tài liệu quan trọng đấy. - Đâu có cô nghe thấy giọng cha vắng vắng. Cha Đặng thấy cô thì chân mày dãn ra - Cha có mua mấy lọ nước hoa cho con đấy. Xem thử có thích không?

Đặng Vân Du đứng bất động. Nhìn cha mẹ nói một hai câu rồi vội vàng vàng xách túi lớn túi nhỏ ra xe. Cô đâu có dùng nước hoa. Đặng Vân Du quay đầu lại, thấy cốp xe đã đầy ắp đồ, trong nhà lại dần hiu quạnh. Cha mẹ vẫy tay cô một cái rồi ngồi lên xe. Ô tô rời đi, cửa nhẹ nhàng khép lại, chỉ để lại một làn khói trắng, một lúc lâu cũng tan đi. Giống như chưa từng xuất hiện.

Ngày mà cô đợi chờ một tháng rồi cuộc chỉ diễn ra trong vòng vài phút. Rồi lại không biết phải đợi đến khi nào. Có phải nếu cô không tình cờ trở về, thì ngênh đón cô chỉ là một tờ giấy nhớ hay không? Nhiều lúc Đặng Vân Du nghĩ, có khi nào trong ngày cưới của cô, bọn họ đang làm lễ cũng phải bỏ đi lên máy bay công tác hay không?

Mang theo nỗi buồn đó, Đặng Vân Du trở về phòng, nhìn Triệu Thụy Miên nằm trên đó, dần héo úa như một bông hoa tàn. Cô cất cặp đi tắm, rồi leo lên giường của phòng cho khách để ngủ. Bữa tối cũng bỏ qua. Ngủ đến tận sáng hôm sau.

Đặng Vân Du tỉnh dậy là do có người không ngừng gọi cô. Còn gọi với giọng điệu tức giận. Đặng Vân Du mơ màng tỉnh dậy, cứ ngỡ là mơ, hoá ra là Vương An Cơ. Đặng Vân Du suýt nữa rút xuống giường, cô cột bừa tóc lên, lấy mắt kính, chạy sang phòng bên cạnh.

Thấy Vương An Cơ đã lành lặn trở về, còn mang theo đan dược. Đặng Vân Du kích động, không quên bẻ cây kim để gọi yêu xà. Vương An Cơ cứ ngỡ là mình trở về không kịp, Triệu Thụy Miên đã chết rồi, nhưng nghe Đặng Vân Du thuật lại lời yêu xà mới ngỡ ra.

Một lát sau, yêu xà xuất hiện. Không ngờ Vương An Cơ thực sự trộm được nó, thật sự bội phục. Sau đó, yêu xà nghiền nhỏ tiên đan, cho vào miệng Triệu Thụy Miên.

- Tiên đan cần có thời gian khôi phục. Vết thương càng nặng, thời gian khôi phục càng lâu. Cách tốt nhất là ngâm thi thể vào trong nước để tác dụng nhanh hơn.

- Nơi này biết ngâm Thụy Miên ở đâu bây giờ?

- Nhiệm vụ của ta đã xong rồi. Bây giờ các người chỉ còn đợi cô ấy tỉnh lại thôi. - Yêu xà vuốt tóc, nhìn ngắm thân thể nhỏ bé mà cứng cáp của Vương An Cơ.

- Nếu ta phát hiện người nói dối, đừng trách ta ra tay độc ác. - Nghe Vương An Cơ nói vậy, yêu xà chỉ cười một cái rồi biến mất

Vương An Cơ đảo mắt đã biến ra được một cái thùng nước to. Đặng Vân Du thấy phòng của mình bị biến thành một cái phòng tắm cổ đại thì buồn cười, đỡ Triệu Thụy Miên vào nước.

- Cô ấy có chết đuối không?

- Dù sao cũng đã chết rồi.

Vương An Cơ bình ổn nói. Hẳn cần thời gian khôi phục lại công lực. Chỉ bằng chọn luôn nơi này ở lại. Đặng Vân Du không có ý kiến:

- Dù sao cha mẹ tôi cũng đi hết rồi. Anh cứ ở lại thoải mái.

Thời gian Vương An Cơ ở đây, mỗi ngày đều phải thay nước cho Triệu Thụy Miên, còn phải gỡ bỏ sạch quần áo. Nước đổ ra mỗi ngày một đen, điều đó chứng tỏ độc tố giải ra ngày càng nhiều hay là không thể cứu được nữa, hẳn không biết. Bên cạnh Triệu Thụy Miên đều có Vương An Cơ đang ngồi tu luyện.

Đặng Vân Du mang thức ăn lên cho hẳn cũng phải thở dài. Nếu không phải Vương An Cơ, ai có đủ kiên nhẫn ngồi đây cả ngày nhìn cái xác chứ. Đặng Vân Du thông báo tình hình cho Vương An Cơ. Chuyện trên trường của Triệu Thụy Miên cô đã giải quyết xong hết rồi.

Tối đó, Diên Định Siêu đến tìm đến tận nhà Đặng Vân Du. Cô ngạc nhiên, cũng không mời hẳn vào nhà, tránh để thấy những thứ không cần thiết.

- Anh tìm tôi có chuyện gì?

- Cô biết Thụy Miên đang ở đâu không? Tôi đã tìm đến nhà cô ấy, cũng đi đến những nơi cô ấy thường đến. Nhưng không tìm thấy. Lúc trước lời cô nói là có ý gì? - Điền Định Siêu trong một đêm tự nhiên kích động tìm cô. Triệu Thụy Miên cười lạnh, mắt rồi mới biết lo sao?

- Không biết. Mà tại sao tôi phải nói với anh? Cả cái trường này có ai không biết anh chia tay Thụy Miên để đến với Liễu Ly Châu. Mau đến tìm cô ta đi.

- Tôi hỏi cô Triệu Thụy Miên đang ở đâu? - Điền Định Siêu nắm chặt bắp vai của cô, dùng sức đè lên. Đặng Vân Du khó chịu gạt ra.

- Anh làm gì vậy? Chẳng lẽ tôi nói không đúng? Anh đừng vọng tưởng tìm thấy Thụy Miên nữa.

- Có phải Thụy Miên ở trong nhà cô không? Cô giấu cô ấy đúng không?

- Điền Định Siêu, anh phát điên cái gì vậy? - Điền Định Siêu toang đi vào nhà thì bị cô ngăn lại. Hai người cứ giằng co trước cửa. Cho đến khi có một người đàn ông xuất hiện, nhàn nhả đi ra.

- Hai người làm cái gì vậy?

- Anh... anh là ai? - Đặng Vân Du quái gở nhìn. Từ khi nào trong nhà mình lại xuất hiện một gã xa lạ? Tuy nhiên, giọng nói anh ta thì có hơi quen thuộc.

- Liên quan gì đến anh. - Người đàn ông buông thông hai tay, đi ra trước cửa. Lạnh lùng nhìn xuống hai tay đang nắm chặt - Buông tay. - Đặng Vân Du lập tức đẩy tay Điền Định Siêu ra. Nhìn người đàn ông một lần nữa. Rốt cuộc tá hỏa nhận ra là ai.

- Vương... là anh? - Không thể nào chứ? Đã biến thành một tên đàn ông đẹp trai khiến người khác ghen tỵ. Không ngờ Vương An Cơ lớn lên lại đẹp trai như vậy. Có thể sánh với nam diễn viên cổ trang xuất sắc.

- Anh muốn tôi ra tay hay tự đi?

- Tôi nhất định sẽ tìm được Thụy Miên. - Điền Định Siêu nhận ra mình hơi thô lỗ, nói một câu rồi rời đi.

- Vương An Cơ, làm sao anh lớn lại được hay vậy? - Đặng Vân Du lơ đãng theo hắn về phòng.

- Không biết. Linh khí hồi phục đủ thì ta tự khắc sẽ trở về. - Vương An Cơ trở về với áo bào màu đỏ. Nhìn hắn bước đi quả thật giống như một vương giả, cao ngạo vô độ. Tóc dài đen nhánh làm tôn lên nước da trắng trẻo như yêu tinh của hắn. Vương An Cơ chấp tay sau lưng, nhàn nhạt nói.

- Anh lớn lên đẹp trai thật đấy. Trước giờ không nhận ra.

Đi ngang qua một cái gương, Vương An Cơ dừng lại, ngắm nhìn dung nhan của mình. Không có già đi, chỉ có hơi thiếu sức sống, đúng hơn là thiếu mùi máu. Vương An Cơ trước kia hai bàn tay nhuộm đầy máu tươi. Hắn lẽ phải đòi lại món nợ này.

Gần về tới phòng, sau cánh cửa phát ra ánh sáng nhàn nhạt. Cả hai không thẹn cùng hướng nhanh về phòng. Không lẽ...

Vừa đẩy cửa ra, đã thấy Triệu Thụy Miên chân chân thật thật ra khỏi bồn nước. Cả người trắng sáng như toả ra ánh mặt trời gay gắt. Một lúc sau, ánh sáng mới dần biến mất. Màu tóc đen xuất hiện, nước da hồng hào. Triệu Thụy Miên hoàn toàn biến thành một thân thể trọn vẹn.

Triệu Thụy Miên đứng bằng hai chân trên sàn nhà, nhưng vẫn còn chưa tỉnh hẳn, lảo đảo ngã xuống. Vương An Cơ vốn đứng cạnh Đặng Vân Du, thoát ẩn thoát hiện, nhấp nháy xuất hiện sau lưng Triệu Thụy Miên, bao lấy thân thể yếu ớt của cô. Triệu Thụy Miên đứng được là nhờ có một sức lực vững chãi phía sau.

Cô mơ hồ mở mắt. Đặng Vân Du kích động nhảy căng lên, không ngừng tạ ơn trời phật. Nhìn gần thêm một chút nữa, cô đang ở trong phòng của Đặng Vân Du. Có chuyện gì vậy? Rõ ràng cô nhớ mình đang còn ở pháp trường. Triệu Thụy Miên cử động, cảm giác được eo mình có thứ gì đó đang đỡ lấy.

16. Chương 16: Hồi Sinh

Triệu Thụy Miên chớp chớp, nghi hoặc nhìn Vương An Cơ. Dù không nhớ rõ mặt nhưng nhìn qua trang phục cũng đoán được. Hẳn là Vương An Cơ.

- Người...

- Lâu ngày không gặp, cô quên cả dung nhan của ta à?

Vương An Cơ nhếch môi cười nhạo cô. Triệu Thụy Miên nhoẻn miệng cười, nghe cái giọng điệu này thì đúng là hần rồi. Hần vẫn cười gả ngón nhưng có phần trêu mến hơn.

- Thụy Miên, tốt quá, rốt cuộc cậu cũng đã sống lại rồi. Vương An Cơ thì lớn lại. Thật tốt quá. - Đặng Vân Du kích động chạy ra khỏi phòng. Vương An Cơ buông cô ra, Triệu Thụy Miên ngại ngần đứng dậy.

- Người... lớn lại khi nào?

- Mời vừa thôi. - Vương An Cơ nhàn nhạt trả lời. Hần không nghĩ nhiều như vậy, muốn làm việc lớn thì phải bỏ ra chút công sức.

- Ta ngủ bao lâu rồi?

- Không nhớ.

Đặng Vân Du một lần nữa chạy vào phòng, phát hiện không phải ảo giác thì chạy lại ôm Triệu Thụy Miên.

- Oa, không phải là mơ. Thụy Miên, cậu không biết tôi và Vương An Cơ đợi cậu vất vả thế nào đâu. Gần cả tháng đấy... - Đặng Vân Du kéo Triệu Thụy Miên xuống nhà, vừa đi vừa kể chuyện không ngừng.

Rốt cuộc những ngày tháng tăm tối cũng đã không còn nữa. Đặng Vân Du kể rất nhiều chuyện cho cô. Nào là Đặng Vân Du tình cờ gặp Tần Tuệ Minh, tình cờ gặp bọn sơn tặc, những ngày tháng sống trong miếu hoang giống như ăn mày. Rồi gặp Thân sát vương. Thân sát vương còn kể, lúc hần gặp được Vương An Cơ đã cười đứt cả đoạn ruột.

Vương An Cơ lúc đó giống như lão Đường tăng bị yêu quái mê me ăn thịt. Thân sát vương nhanh chóng giết chết đám yêu nữ, còn chiến đấu rất ác liệt với Thất tinh vương, sau đó mới mang được Vương An Cơ về. Lúc đó cũng là lúc hoàng đế phát cáo trạng xử tử tù nhân.

Đặng Vân Du gửi thư tập hợp bọn Bành Đắc Cường. Rồi lúc nhìn thấy Triệu Thụy Miên bị mang ra pháp trường, bọn họ đã tức giận biết nhường nào. Vương An Cơ suýt nữa giết được lão hoàng đế. Sau cùng vẫn là không giết được, nên mới trước mắt trở về. Lúc đó Triệu Thụy Miên đã sắp chết đến nơi rồi. Đặng Vân Du hằng say kể tiếp những chuyện sau đó.

- Cậu không biết đâu. Vương An Cơ vì cậu đã đi xuống đại dương, tìm mọi góc ngách, tìm cho bằng được viên đan dược đó để cứu mạng cậu. Sau khi trở về, ngày nào cũng ngồi trong phòng luyện công, cũng canh chừng giúp cậu. Tên đó, quả thật có trách nhiệm đấy.

- Vất vả cho cậu rồi, Vân Du. Nếu không có cậu, chắc tôi chết từ lâu rồi. - Sức mạnh của con người, quả không thể coi thường. Đặng Vân Du gãi đầu ngại ngần.

- May mắn thôi.

- Cũng may tôi không bán mấy quả cầu trừ yêu đi. À đúng rồi, đồ của tôi...

- Yên tâm, không thiếu thứ gì, tôi cất đàng hoàng cho cậu rồi.

Qua đợt này, cũng coi như qua một kiếp nạn lớn. Đặng Vân Du lập được công nên vô cùng vui vẻ. Chỉ riêng có chuyện Điền Định Siêu là không kể lại, phiền phức. Đặng Vân Du cao hứng chuẩn bị bữa sáng, Triệu Thụy Miên đã thay đồ bình thường, ngồi sẵn.

- Vương An Cơ đâu?

- Không biết nữa. Hay là vẫn còn tu luyện. - Đặng Vân Du tắt bếp, cời tạp dề ra treo lên móc.

Thình lình một bóng màu đỏ nho nhỏ bay xuống, ngồi trên bàn. Cả hai người cùng tròn mắt.

- Chẳng phải tối qua anh biến thành người thường rồi sao?

- Ta đoán vẫn chưa đến mức đó. Chắc chỉ ban đêm mới biến thành người thường được thôi. Dù sao cũng không vội. - Triệu Thụy Miên nhin cười thật vất vả. Còn nói không vội, trên mặt hẳn rõ ràng viết hai chữ “thất vọng” kia kìa.

Triệu Thụy Miên mang đồ của mình về nhà, Vương An Cơ dĩ nhiên cũng muốn đi theo. Chuyến đi này của hẳn coi như công cốc. Còn không dưới hai lần bị ám sát, còn Triệu Thụy Miên thì suýt chết.

- Vương An Cơ, người nghĩ cái gì mà thất thần thế? Đừng buồn nữa, tiến triển vậy coi như không tồi rồi. - Triệu Thụy Miên nén cười - Cầu hoàng đế lấy trộm cái túi gấm của ta, còn có Thiên Khu trượng nữa. Cũng may gương Định Thần còn ở trong tay Đặng Vân Du.

- Ta muốn đến phòng cha mẹ cô một lát. - Vương An Cơ đề nghị. Triệu Thụy Miên chỉ xuống căn phòng dưới tầng.

Còn cô ở trên này vẫn đang dọn lại đồ. Đột nhiên trong cặp Đặng Vân Du có thứ gì đó phát sáng. Triệu Thụy Miên lấy ra xem. Thì ra là Thiên Khu trượng. Nó còn chưa mất. Triệu Thụy Miên còn chưa kịp vui mừng thì bên dưới có tiếng đập cửa. Triệu Thụy Miên đeo dây chuyền lên cổ, xuống mở cửa.

- Thụy... Miên, em về rồi. - Điền Định Siêu nở nụ cười yếu ớt - Em rút cuộc về rồi.

- Điền Định Siêu, anh làm gì thế? Đến nhà tôi làm gì? - Triệu Thụy Miên khó chịu vùng vẫy, hai tay anh giống như dán keo, dính chặt người cô.

- Anh...

Điền Định Siêu đột nhiên giật một cái, hai tay buông thông xuống. Mắt sầm tối lại, da mặt lạnh ngắt. Triệu Thụy Miên tưởng đầu hẳn trúng gió. Điền Định Siêu rùng mình, mắt sáng trở lại, chằm chằm nhìn cô. Cô hươ hươ tay trước mặt hẳn.

- Anh không sao. Em về là tốt rồi.

- Anh không sao chứ? Có cần kêu taxi tới đưa anh về không?

- Không cần, anh tự bắt xe được. Em vào nhà đi, trời bắt đầu lạnh đấy.

Triệu Thụy Miên thấy hẳn hơi kỳ lạ. Đã bao lâu rồi Điền Định Siêu không nói với cô những lời quan tâm đó. Từ lúc học trung học, cô cũng sớm quên rồi. Triệu Thụy Miên khép cửa đi vào nhà. Vương An Cơ trở lại hình dạng cao lớn, cầm theo quyển sách đi lòng vòng.

- Ta muốn đi tìm người trước đây đã phong ấn mình. - Hẳn chú ý sợi dây chuyền trên cổ cô - Tìm được dây chuyền rồi?

- Ừ, không hiểu sao lại ở trong cặp Đặng Vân Du. - Triệu Thụy Miên ghé mắt nhìn vào quyển sách. Chính là thuật trở về quá khứ - Cái này tôi biết. Nhưng chưa từng thử qua.

- 300 năm trước so với Chân Nhân thành bây giờ cũng chẳng khác là bao. Cô có thể thử không?

- Được. Để ta xem xem. - Triệu Thụy Miên lật sách nghiên cứu.

- Triệu Thụy Miên, nếu sau khi ta trở lại hình dạng cũ, cô có thể đem ta nộp cho hoàng đế. Như vậy tội của cô có thể xoá bỏ.

- Vậy còn người?

- Cô nghĩ bọn họ có thể giam giữ ta được bao lâu? - Vương An Cơ nhắm nghiền hai mắt.

- Thuật hồi hương nhất định phải cần có nguyên khí của người đã từng sống trong thời đại đó. Người biết ai không?

- Hiện tại ta còn chưa nghĩ ra ai, nhưng khẳng định chúng ta phải đến đó một chuyến.

Nghĩ tới đó, Triệu Thụy Miên đã khó chịu trong lòng. Mối thù với lão hoàng đế còn chưa trả. Chỉ là bây giờ không thể trả thù được, vậy cô sẽ tìm lão năm xưa để tính sổ.

Triệu Thụy Miên nghiên cứu thuật biến đổi hình dạng. Bọn họ đã phạm sai lầm một lần, không thể tiếp tục. Còn về Đặng Vân Du, cô cũng tính không dẫn theo cô ta nhưng thiết nghĩ Đặng Vân Du không phải đối tượng đáng chú ý, bề ngoài lại bình thường. Nếu cho dùng đan dược ngăn chặn mùi hương thì hẳn phải giống người Chân Nhân tộc lắm.

Triệu Thụy Miên đeo cặp lên vai, đội thêm một cái mũ lưỡi trai. Vương An Cơ làm phép tàng hình, ngồi trên vai cô. Bọn họ đến gặp Đặng Vân Du một lát. Vừa đi được hai bước đã thấy bóng dáng Điền Định Siêu xuất hiện. Cả người sắc xuân phơi phơi, còn cầm theo bữa ăn sáng trên tay. Cô nhú mào.

- Thụy Miên, em đi đâu thế?

- Tôi đi công việc. Anh đến đây làm gì?

- Có cần anh đưa em đi không? Anh có mua cả đồ ăn sáng này. - Điền Định Siêu giơ lên cho cô thấy.

- Anh từ khi nào để ý tôi như vậy? Bạn gái anh đâu?

- Em đang nhắc đến Tiểu Châu à? - Điền Định Siêu buồn rười rượi - Bọn anh chỉ là bạn. Tại sao ai cũng hiểu lầm?

- Không phải hiểu lầm, mà do anh ngốc quá. Có ai mà không nhìn ra tình ý trong mắt Liễu Ly Châu?

- Anh mặc kệ. Anh với cô ấy trong sáng. Em phải tin anh. - Điền Định Siêu kiên định nói. Triệu Thụy Miên bĩu môi "Tại sao tôi phải tin anh?"

- Chẳng phải nói tôi là ma quỷ, thủ đoạn vô biên sao? - Triệu Thụy Miên mỉa mai.

- Thụy Miên, em đừng giận nữa. Là anh sai, nghe Đặng Vân Du nói em gặp chuyện. Anh đã biết, trong lòng anh luôn có em. - nghe Điền Định Siêu chân thật nói vậy, cô cũng có chút mềm lòng - Anh không cần biết trước đây em và Tiểu Châu có ân oán gì, bây giờ em có thể ăn bữa sáng này được không? Anh đã cất công đi mua món em thích đấy.

Điền Định Siêu thấy cô trầm ngâm nhìn chằm chằm vào túi đồ ăn thì biết, cô đã mềm lòng rồi. Hắn vui vẻ đi vào trong nhà. Đang đi đột nhiên không cẩn thận, chân nọ xọ qua chân kia, túi đồ ăn bay ra xa, đổ tung toé, còn Điền Định Siêu thì té vật vờ.

- Anh không sao chứ? - Cô đỡ khóc đỡ cười đỡ hấn dậy.

- Không sao. - Điền Định Siêu phải gối đứng dậy, mặt méo xẹo - Nhưng mà đồ ăn sáng đổ hết rồi.

- Không có thì thôi. Anh về đi, tôi còn có việc.

Triệu Thụy Miên cảm nhận được nhiệt lượng từ trên vai. Xem ra người nào đó đã mất kiên nhẫn rồi. Cô không nói hai lời liền rời đi. Điền Định Siêu nhìn bóng dáng cô rời đi mà hai mắt tối sầm.

17. Chương 17: Đi Tìm Nguyên Khí (1)

- Thụy Miên, đến trễ thế. - Đặng Vân Du tươi cười mở cửa, mời khách vào nhà.

- Đặng Vân Du, tôi muốn mượn phòng cô một chút. Không biết cửa thành hiện đã đổi chưa.

Cả ba người lập tức lên phòng Đặng Vân Du. Cánh cửa thoát nhìn vô cùng bình thường đó, không ngờ ẩn sâu nó chính là một thế giới khác. Cho đến bây giờ, Đặng Vân Du vẫn cảm thấy khó tin. Sau khi đến một lần rồi, cô mới chiêm nghiệm ra một điều, mạng có thể mất như chơi.

Triệu Thụy Miên lấy dây chuyền đặt trên cửa. Chỉ cần hơi có phản ứng, cô đã lập tức thả ra. Cửa thành vẫn còn. Như vậy nơi này vẫn còn là nơi giao thông giữa hai nơi. Triệu Thụy Miên thở phào một hơi. Còn tưởng với tính cách đề phòng của lão già đó sẽ đổi cửa. Có lẽ lão nghĩ cho dù có đổi thêm đi nữa cô cũng sẽ tìm ra.

- Ta muốn điều chế đan dược. Trong thời gian đó, ta sẽ mở cửa cho hai người qua bên kia. Nhất định phải lấy được nguyên khí về.

- Nguyên khí gì? - Đặng Vân Du còn chưa nghe được kế hoạch tối qua từ chỗ bọn họ. Vì vậy Triệu Thụy Miên kể vắn tắt cho cô nghe - Vậy, chúng ta... sẽ xuyên không sao? Chuyện này giống như phim vậy.

- Chuẩn bị đi, tối nay chúng ta sẽ đi. Đặng Vân Du, cô qua đây.

Hai người đi vào phòng nghỉ bên cạnh. Triệu Thụy Miên đưa một cái túi gấm cho Đặng Vân Du, dặn dò cẩn thận, bởi vì cô nhận thức được vai trò quan trọng của Đặng Vân Du:

- Ở Chân Nhân thành mang cái túi lớn như vậy không tiện, mà còn bỏ được ít đồ. Tôi đưa cái túi gấm này cho cậu, đây là túi gấm đã được tôi dùng phép sẵn. Cô chỉ cần thò tay vào, nghĩ trong đầu thứ mình muốn tìm thì sẽ tự động có.

- Thần kì vậy sao? - Đặng Vân Du từng thấy Triệu Thụy Miên có một cái, chưa từng nghĩ cũng có một ngày mình được dùng.

- Còn đây là các loại dược, tôi đã ghi sẵn chữ và hướng dẫn sử dụng bên trên rồi. Rơi vào tay người khác cũng sẽ không lo bị đọc được. Với lại, chỉ có cô sử dụng, không gian ảo mới hiện ra, người khác dùng thì chỉ là một cái túi rỗng bình thường thôi.

- Thuốc trị thương bên ngoài, thuốc trị nội thương, thuốc tăng cường... là gì?

- Chính là thứ uống vào, có thể lập tức phóng đại tất cả giác quan của cô. Cô sẽ trở nên phi thường hơn người thường gấp trăm lần.

- Thật lợi hại. - Đặng Vân Du không nhận được cảm thán, cất vào trong túi gấm, cầm lọ tiếp theo - Thuốc sáng mắt. À, tôi biết dùng cái này.

- Tôi đã nâng tác dụng của nó lên một ngày. Nhớ uống thuốc đúng giờ. Quan trọng nhất là lọ này. - Triệu Thụy Miên cầm một lọ trong suốt lên - Đây là thuốc giúp cô mất đi mùi người, nhất định không được quên.

- Tôi biết rồi. - Đặng Vân Du nhận lấy, cất vào túi - Còn cái này, là gì? Sao không thấy có ghi chú?

- Là thuốc của Vương An Cơ. Bởi vì hắn là yêu hồ, lại là yêu hồ ngàn năm, cho nên đan dược bình thường không đủ cho hắn phục hồi. Tôi đã điều chế loại mạnh hơn.

- Thụy Miên. Cậu... cậu tốn nhiều công sức thế. Hai người từ khi nào thân thiết như vậy? - Đặng Vân Du nói mập mờ. Triệu Thụy Miên liếc cô.

- Nói nhảm. Hắn cứu tôi một mạng, tôi đương nhiên phải để tâm đến sự sống chết của hắn.

- Vậy sao? - Đặng Vân Du bỏ lửng câu nói.

- Không nói nhiều với cậu nữa. Đây, là mấy quả cầu trừ yêu, trong lúc nguy cấp có thể dùng, bọn chúng có thể giúp cậu. Mà tôi thấy, lần trước cô cậu cũng rất hiệu quả. Còn xuất hiện một tên tiểu tử. - Triệu Thụy Miên khoanh tay cười tà mị.

- Tần Tuệ Minh? Hắn quả thật rất tốt. - Đặng Vân Du nghĩ đến người thiếu niên trắng trẻo mặc bạch y, tay đung đưa quạt giấy, nhưng có như không nhìn về phía cô, bất giác lại vui vẻ.

- Bọn yêu quái chẳng có ai là tốt cả. - Triệu Thụy Miên nhướng mày nhìn biểu cảm của Triệu Thụy Miên, chỉ nói một câu như lẩm bẩm.

- Vương An Cơ cũng là yêu quái đấy thôi.

- Cô chẳng thể đảm bảo một ngày rằng hắn sẽ không giết cả nhà cô. - Triệu Thụy Miên chống chế - Nhớ đem theo ít tiền đi đổi. Thứ đó thì tôi cũng chẳng có để đưa cho cô đâu.

- Yên tâm. - Đặng Vân Du siết chặt túi gấm, còn cầm phải đem theo vài vật phòng thân cơ bản. Dù sao những thứ pháp thuật này cô cũng sử dụng không quen.

Đặng Vân Du đặt Vương An Cơ trên vai, tự mình đi qua cánh cửa kia. Triệu Thụy Miên trở lại giường, lấy một cuốn sách trong túi gấm ra, bắt đầu nghiên cứu những vật liệu cần mua để điều chế đan dược, mà không hay rằng viên thủy tinh trong túi liên tục phát sáng, liên tục nhấp nháy.

Tại nhà Triệu Thụy Miên, bóng đen bao trùm lấy tất cả. Cửa chính đã khóa bây giờ lại mở toang ra.

Điền Định Siêu đi vào nhà một cách hiên ngang, đưa mắt nhìn căn nhà một vòng, xác định vị trí của phòng Triệu Thụy Miên. Hai chân hắn chuyển động đi lên lầu, rẽ trái, mở cửa phòng. Một không gian cổ đại hiện ra, tấm bình phong che đi ánh sáng ban trưa vừa qua, mặt mờ nhạt nhoà, đủ để hắn nhìn thấy mọi thứ.

Toàn là những vật dụng dành cho pháp sư tu luyện, cũng như bắt yêu. Điền Định Siêu nháy mắt, di chuyển thăm thú xung quanh, lật giở từng cuốn sách đầy rẫy Chân Nhân tự ra, là những ngôn ngữ cổ xưa về các thuật biến hình như cần phải có một sự chuẩn bị và pháp lực tương đối ổn định mới có thể sử dụng được.

Loại sách này, từ lâu đã không còn lưu truyền ở Chân Nhân thành.

Điền Định Siêu bỏ qua đồng sách, xem đến mấy lọ thuốc bày ra trên kệ. Những loại này tương đối rẻ tiền, bán đầy ở Chân Nhân thành. Xúc giác nhạy cảm khiến hắn phát hiện ra một thứ cực kỳ mạnh mẽ. Điền Định Siêu kéo ngăn kéo thứ hai ra, lấy ra một chiếc gương. Nhìn qua thì chỉ là một chiếc gương bình thường.

Điền Định Siêu nhếch môi, đóng ngăn kéo lại. Lấy được thứ cần lấy, hắn rời khỏi nhà Triệu Thụy Miên.

Trong khi Triệu Thụy Miên vẫn còn đang ghi chú lại những thứ trong sách cổ, mồ hôi râm rỉ, hai mắt nhắm nghiền. Trong đầu tái hiện vô số cơn ác mộng trước đây, đồng thời dấy lên một sự bất an chưa từng có.

Đặng Vân Du rút cuộc đã rút kinh nghiệm, trước khi đến Chân Nhân thành, cô đã thay đồ sẵn ở nhà. Đặng Vân Du thành thực hòa vào dòng người đi bộ trên đường, xác thực chỉ là một cô nương, không có gì đặc biệt. Vương An Cơ nhạy cảm phát hiện ra điều gì đó không đúng. Khi đi ngang qua bảng tin trong thành, hắn không thấy một cáo trạng nào cả.

Nửa đêm, hai người thuê một khách điểm trong thành. Bởi vì đã từng tiếp xúc khá khá với người ở đây nên Đặng Vân Du cũng học được kiểu nói chuyện của bọn họ, là kiểu nói chuyện của người cổ đại. Mặc dù bà chủ rất nhiệt tình, liên tục mời mọc cô dùng thức ăn khuya ở đây nhưng Đặng Vân Du kiên nhẫn từ chối.

- Phù... - Đặng Vân Du cuối cùng cũng đóng được cửa phòng lại. Vương An Cơ hiện nguyên hình, là một nam tử ngồi bên đèn lửa. Ánh đèn hắt lên da mặt trắng như phấn của hắn, môi đỏ như máu - Ngày mai chúng ta làm gì?

- Cũng có thể ta đa nghi. Cô vốn chỉ là một người bình thường.

- Cái gì bình thường?

Đặng Vân Du ngồi lên giường, nhún nhún một cái, hoàn toàn chỉ là cái phẳng gỗ có lót một tấm chăn, có rèm ở hai bên. Cô ngồi một chút đã không muốn nằm xuống. Rõ ràng là kì thị, chèn ép này còn không đáng khách sạn hai sao.

- Ngủ sớm đi, mai tính.

Dứt lời, Vương An Cơ nổi gió thổi tắt đèn. Đặng Vân Du định nói gì đó lại thôi.

Sáng hôm sau, Đặng Vân Du còn chưa tỉnh giấc, cửa phòng đã đập ầm ầm. Cô mơ màng duỗi thẳng lưng. Miệng lắp bắp mắng vài câu. Đầu tóc còn chưa sửa soạn hoàng đã phải ra mở cửa cho người ta.

- Có chuyện gì thể đại thẩm?

- Cô nương à, có quân lính triều đình đến lục soát. Chúng tôi báo trước cho cô một tiếng.

- Cái gì? - Đặng Vân Du lập tức tỉnh táo, sờ sờ cổ - Tại sao lại phải lục soát?

- Tôi cũng không biết. Nghe nói nghịch tặc một tháng trước bỏ trốn, bọn họ vẫn luôn liên tục tìm. - Bà chủ bắt đầu nói không ngừng - Mấy ngày gần đây không thấy động tĩnh nữa, còn tưởng là bỏ cuộc rồi. Thì ra là vẫn còn tìm. Thôi, tôi không nói nhiều với cô nữa. Ở dưới bữa sáng của chúng ta rất được, không phiền thì xuống ăn. Tôi còn phải tiếp mấy vị quan gia, nếu không, chuyện làm ăn sau này cũng trắc trở.

Bà chủ nói xong liền vội vàng lê thân hình mập mạp mang đầy trang sức đi. Đặng Vân Du căng thẳng. Làm sao mới đến đây một ngày đã bị đuổi tới tận nơi rồi? Trừ phi là xui xẻo. Cô thật bội phục mức độ kiên trì của lão hoàng đế.

Đặng Vân Du đóng cửa lại, nhanh chóng thu dọn ít đồ, mang theo Vương An Cơ đi. Gặp tiểu nhị giữa đường thì đưa ít tiền, nói với bà chủ là cô trả tiền phòng. Đặng Vân Du gần đi đến cửa thì nghe tiếng ngựa phi tới, hốt hoảng tìm lấy cửa sau. Loại nhà cổ đại này phía sau luôn có một cửa khác, thường là thông ra một con hẻm nhỏ.

Cô đi theo đó ra ngoài, tránh đi tai mắt của bọn họ. Đặng Vân Du bây giờ không biết đi đâu, nếu muốn trốn được trong Chân Nhân thành này thì quá khó. Đặng Vân Du nghĩ ngợi rồi đưa Vương An Cơ dọc theo đường núi. Đi mất một ngày một đêm, cô rốt cuộc đến gần được sơn trại của Bành Đắc Cường.

- Chúng ta phải nhanh chóng tìm được nguyên khí. - Đặng Vân Du chống tay lên gốc cây nói.
- Nguyên khí phải lấy từ một người, từ 300 năm trước. Chắc phải là từ một pháp sư. Chân Nhân tộc chỉ sống tới đa 150 năm mà thôi.
- Vậy phải đi tìm một pháp sư giống Thụy Miên à? Sao không lấy trực tiếp của cô ấy?
- Triệu Thụy Miên ra đời vào 300 năm trước, thực chất chẳng biết gì.
- Cái này thì khó rồi, tôi từng nghe Thụy Miên kể. Tất cả pháp sư ở nơi này, đều bị lão hoàng đế thu phục rồi. Chúng ta phải làm sao?
- Ta vốn có thể tìm vài người để hỏi, nhưng... người bạn duy nhất của ta, cũng chính là Thất tình vương, bị Thân sát vương giết chết khi hắn đang cố ăn thịt ta. - Kể đến đó, ánh mắt hắn toát lên lãnh ý muốn giết người.
- Tôi... nghe kể rồi, nghe cũng thương tâm quá. - Bị bạn của mình đâm sau lưng, còn muốn ăn thịt, nghĩ đến mà thấy rợn da gà.
- Cho nên, ta cần tìm một yêu quái sống đủ lâu để nhớ mặt người đã từng sống ở đây vào thời điểm 300 năm trước.
- Có... tôi có quen. - Đặng Vân Du nghe đến đó, kích động lục tìm trong túi gấm.
- Cô là con người, quen được ai? - Vương An Cơ đương nhiên không hề tin.
- Chính là người trước đây từng giúp chúng ta.

18. Chương 18: Đi Tìm Nguyên Khí (2)

Đặng Vân Du lấy ra một cái vỏ ốc nhiều màu, ghé vào miệng, thổi ra âm thanh trầm bổng. Qua nửa ngày, một bóng dáng đầu đỏ xuất hiện, rừng trúc mãnh liệt đung đưa, lá cây dường như che lấp cả bầu trời. Chìm chốc vì giạt mình mà bay đi mất. Đặng Vân Du liên tục chớp mắt.

Lúc sau, lá cây đã ngừng rơi, gió cũng từng thổi, nhưng cô chẳng thấy cái gì. Sẽ không phải là gặp lừa đảo rồi chứ?

Nghe tiếng động phía sau lưng, Đặng Vân Du quay lại. Một nam tử mặc trang phục màu xanh biển, ánh mắt đạo mạo xuất hiện. Nhân nhạ nhìn cô và Vương An Cơ. Hắn cong môi cười:

- Còn dám trở lại cơ à?
- Tàn Tuệ Minh. - Đặng Vân Du kêu lên rõ to - Còn tưởng ngươi không xuất hiện.

- Ta là Thủy Dạ Hầu, làm sao lại nuốt lời được. - Tần Tuệ Minh ưỡn ngực, tận hưởng ánh mắt ca ngời của Đặng Vân Du. Chốc mắt, hần nhìn thấy Vương An Cơ - Vương An Cơ làm sao cũng ở đây? - Cao độ thấp xuống một bậc.

- Ta vì sao không thể ở đây? - Vương An Cơ bấy giờ mới nhìn rõ dung nhan tuấn mỹ của người kia. Là một con cá không đến nổi xấu xí.

- Hừ, loại yêu hồ đáng chết như ngươi sao còn sống đến bây giờ chứ? - Tần Tuệ Minh khịt mũi.

- Đó là do bản lĩnh mỗi người mà thôi. - Vương An Cơ tuy nhỏ bé nhưng lúc nói chuyện vẫn rất kiêu ngạo, thường làm người khác á khẩu, chán ghét.

- Nếu không phải vì không làm chuyện tiểu nhân, ta đã sớm khiêu chiến ngươi rồi. Chẳng qua bây giờ với thân hình nhỏ bé của ngươi, ta thắng cũng không có ý nghĩa gì. - Tần Tuệ Minh phất tay áo nói như bậc quân nhân bàn việc nước.

- Tần Tuệ Minh, chẳng phải ngươi nói vì Vương An Cơ nên mới bị bắt đi sao? - Đặng Vân Du không kiềm được muốn cắt đứt đoạn hội thoại vô nghĩa này.

- Đúng vậy. Nhắc đến mối thù này ta vẫn chưa nguôi ngoai được. Ta bị bắt cũng mấy chục năm rồi.

- Vì sao lại liên quan đến ta? - Vương An Cơ mơ hồ nhớ ngày xưa mình cũng chưa đến mức rảnh rỗi như vậy, đi lo chuyện bao đồng.

- Còn nói, lúc trước vì nghe nói ngươi là yêu hồ nổi danh khắp yêu giới, nữ nhân đua nhau muốn lọt vào mắt ngươi, nam nhân đua nhau tìm ngươi khiêu chiến. Đáng tiếc, năm đó ta cũng nằm trong số đó. - Ngưng một đoạn, Tần Tuệ Minh ho khẽ. Đặng Vân Du vẫn chăm chú nghe - Lúc đó ta vẫn chưa biết ngươi đã thoát ra ngoài hay chưa. Ta ở trong thủy cung bế quan mấy trăm năm tu luyện nhằm đi khiêu chiến với ngươi. Rốt cuộc nghe yêu giới đồn nhảm, tìm không được ngươi, lại bị lạc ra thế giới con người, bị Triệu Thụy Miên bắt lấy.

- Vậy chắc ngươi hẳn biết. Bọn ta muốn tìm một pháp sư có tuổi đời hơn 300 năm trước. - Vương An Cơ không ngại ngừng đưa ra yêu cầu của mình.

- Các người muốn làm gì?

- Bọn ta muốn dùng thuật hồi hương. Trở về quá khứ, tìm người phong ấn ta.

- Sau đó giết họ? Vương An Cơ, sau bao nhiêu năm ngươi vẫn độc ác như vậy.

- Là bọn họ giam giữ ta trước.

- Tại sao ta phải giúp ngươi? - Tần Tuệ Minh lạnh lùng nói. Thấy bầu không khí có phần căng thẳng lên, Đặng Vân Du can môi, kéo áo Tần Tuệ Minh.

- Tần Tuệ Minh, ngươi giúp bọn ta đi.

- Đặng Vân Du, ngươi là con người, sao lại liên hệ với bọn họ? Ngươi van xin cái gì? - Đặng Vân Du bị quát thì im bật.

Tần Tuệ Minh ngay lập tức hơi hối hận. Vừa gặp lại nhau, không chào hỏi đã thôi, hẳn đã lớn tiếng với Đặng Vân Du.

- Thôi bỏ đi. Ta chẳng biết gì cả, toàn bộ pháp sư hiện nay đã chịu sự khống chế của hoàng đế cả rồi. Nhưng mà, bên kia sông Hà có một nơi, gọi là Thiên gia môn. Đa số các pháp sư nếu muốn nâng cao thực lực đều tìm đến đó để bái sư học đạo. Ngươi có thể đến hỏi thử xem.

- Bên kia sông Hà là ở đâu?

- Cách đây rất xa. - Tần Tuệ Minh nháy mắt - Nếu đi với tốc độ của hai người, hẳn phải hết ngày mai mới đến được. Đi qua sông Hà cũng không dễ.

Vương An Cơ nhìn sắc trời cũng không còn sớm. Hần khép hờ hai mắt, thân hình lớn dần dần thành một nam tử cao lớn mặc áo bào đỏ. Tần Tuệ Minh trợn mắt, không ngờ Vương An Cơ còn có khả năng lợi

hại này, chắc do tác dụng của gương Định Thần. Vương An Cơ bây giờ còn cao hơn Tần Tuệ Minh một chút, nhướn mày nhìn hắn:

- Nhìn rõ chưa? Bây giờ bọn ta đi, chỉ một canh giờ là có thể đến nơi.

- Vậy tùy người.

- Tần Tuệ Minh, cảm ơn người. Chỉ vì chuyện nhỏ này mà phiền người đến đây một chuyến. - Đặng Vân Du cười đến rạng rỡ, khiến Tần Tuệ Minh có hơi mềm lòng.

- Đặng Vân Du, mới vài ngày không gặp cô, nhìn cô lại có hơi khác. - Hắn nhướn mày quan sát.

- Hả? Có sao? Chắc lại đồ Thụy Miên đưa ta mặc đẹp hơn. - Cô nhìn xuống y phục màu vàng nhạt của mình, thấy ngoại trừ đẹp hơn lúc ở miếu hoang ra cũng chẳng có gì.

- À, người cô đã không còn mùi người nữa. Nhìn chẳng khác gì một cô nương Chân Nhân tộc bình thường.

- Tần Tuệ Minh trái lại không quen. Như vậy, hắn không thể tìm thấy cô bất cứ lúc nào được nữa.

Chia tay Tần Tuệ Minh ở đó, Vương An Cơ đưa Đặng Vân Du bay lên không. Đặng Vân Du lần đầu tiên được “cưỡi mây” có phần phấn khích. Liên tục cúi đầu xuống phía dưới nhìn Chân Nhân thành từ trên cao. Nhưng được một lúc lại than chóng mặt nên nhắm mắt lại. Vương An Cơ liếc cô, tốc độ tăng thêm một chút.

Sông Hà rộng ngàn thước kia đối với Vương An Cơ vốn chẳng là gì. Bay một thoáng đã tới nơi. Đặng Vân Du được ôm bay trên trời, gió hiu hiu thì gật gà gật gù ngủ. Lại cảm thấy hơi lạnh, cô đòi hỏi Vương An Cơ tỏa chút hơi để sưởi ấm. Vương An Cơ một chút thấy nhục nhã, cuối cùng kiềm lại, nhẫn nhịn làm theo.

Nửa đêm, một đôi trai gái đáp xuống bờ sông. Đi qua một đoạn nữa là đến cửa Thiên gia môn. Từ đây đã có thể nhìn thấy tòa tháp đèn đóm thấp sáng cả một vùng ở kia. Lấp la lấp lánh, kiêu sa vọng trọng. Đặng Vân Du dụi hai mắt, đã thấy Vương An Cơ thả cước đi được một đoạn. Cô vội vàng chạy theo, miệng không ngừng gọi “Chờ tôi với.”

Khi đứng trước cửa Thiên gia môn rồi, Vương An Cơ bỗng biến thành một cơn gió trốn vào trong túi gấm của cô. Cũng đúng, một yêu hồ tự đi vào Thiên gia môn đúng là muốn tự sát. Đặng Vân Du căng thẳng gõ cửa. Đợi một lúc, có người mở cửa:

- Xin hỏi, cô nương tìm ai? - Người nọ chắc cũng chỉ 15, 16 tuổi.

- À, tôi... tôi không phải đến tìm người. - Đặng Vân Du xua xua tay - Tôi vốn đi đến nhà của một người họ hàng. Nhưng lạc đường cả buổi, không biết đi đâu. Tôi muốn nhờ một đêm. Không biết có làm phiền không.

Vị sư đồ kia nhìn cô từ trên xuống dưới, sau đó bảo cô đợi, bản thân lại đi vào trong hỏi ý kiến các sư huynh. Đặng Vân Du đợi phát chán, lâu lâu lại nhìn vào bên trong, nhưng chỉ thấy tối om. Rốt cuộc cũng đợi tới lúc vị sư đồ kia đi ra, mở rộng cửa:

- Mời cô nương vào. - Vị sư đồ đóng cửa lại, đích thân dẫn đường cho cô, còn không ngừng cười giải thích - Thật xin lỗi. Chỗ chúng tôi hơi nghiêm ngặt. Chả là người đến được đây cũng không nhiều lắm.

- Không sao. - Đặng Vân Du quan sát. Trừ con đường có lót đá dưới chân, xung quanh đều là cây cối. Đi qua đó là một rừng trúc xào xạc - Chỗ huynh không biết có đồ ăn không. Tôi bị lạc đường nửa ngày rồi, còn chưa ăn gì.

- À, có. Cô vào đây, có người sẽ dọn cơm cho cô ăn. - Vị đồ đệ rất nhiệt tình.

Chẳng bao lâu sau, cô cũng nhìn thấy ánh lửa lập lòe, rồi một gian sảnh nguy nga hiện ra, sáng chói cả mắt. Chỉ có một vài người đang làm công việc riêng của mình. Điểm giống nhau chính là bọn họ đều mặc chung một loại đồng phục màu xám có hai vạch trắng. Người thì đọc sách, người thì xếp gỗ. Một khung cảnh thật bình dị. Chốc lát, ai cũng đưa mắt nghi hoặc nhìn cô.

Vị sư đồ không hề quan tâm, trực tiếp dẫn cô đến phòng bếp. Chính là nơi phải đi qua gian nhà chính, qua một con đường đầy cây cối mới đến được. Đặng Vân Du rất sợ người này nhớ nhầm đường.

Con đường đi đến nhà bếp quả thực lâu hơn cô tưởng, xung quanh ngoài một mảnh tối om ra chẳng còn gì, thỉnh thoảng vang lên tiếng côn trùng kêu ghê rợn. Đặng Vân Du bất giác quay đầu lại phía sau nhìn, gian nhà chính còn lác đác người với ánh sáng thanh tịnh càng lúc càng xa, cuối cùng ngay cả một cái chấm nhỏ cũng không nhìn thấy được. Cô nuốt nước bọt, quay mặt về phía trước.

Bóng tối bao trùm khiến cô chẳng nhìn rõ được bóng lưng vị sư đồ nọ, cứ theo tiếng bước chân mà đi. Tại sao chỉ riêng chỗ này chẳng có tí ánh sáng nào thế? Nếu bỗng nhiên có con gì đó bay xa thì sao? Nghĩ vậy cô bỗng thấy rùng mình. Bỗng nhiên nghe tiếng lá rộng bên tai, Đặng Vân Du rút một cái, đi nhanh đến gần chỗ sư đồ, đến khi cảm nhận được ánh mắt người nọ nhìn cô nghi hoặc thì mới chậm lại. Cuối cùng, ánh sáng từ nhà bếp giúp cô biết được mình đã đến nơi.

- Đã đến nơi rồi, cô có thể nhờ đầu bếp chuẩn bị một phần cơm, hoặc tự mình nấu. - Vị sư đồ cúi lưng chỉ vào phòng bếp đang còn đỏ lửa.

- Cảm ơn. Tôi tự làm được rồi.

Sau khi vị đồ đệ kia đi rồi, Đặng Vân Du khép nhẹ cửa lại. Vương An Cơ không chần chừ liền bay từ trong túi ra, quan sát một vòng.

- Anh vẫn là đừng nên tự hành động. - Đặng Vân Du ngăn cản hấn định dùng phép tự đi lấy nguyên khí - Ban đêm trái lại canh phòng nghiêm ngặt hơn. Chốc nữa, tôi đi dò hỏi một chút rồi chúng ta cùng đi. Dù sao tôi cũng là con người, ít bị nghi ngờ hơn. - Vương An Cơ không có gì phản đối.

- Uống đan dược đi. Ta bắt đầu ngửi được mùi trên người cô rồi. - Vương An Cơ chấp hai tay sau lưng, an nhàn ngồi xuống ghế.

- Vương An Cơ, kể chút chuyện ngày xưa của anh đi. - Đặng Vân Du kiểm được mấy cái bánh bao trong nôi hấp, lấy ra mấy cái để ăn.

- Chẳng có gì đáng kể. - Vương An Cơ tự rót cho mình chén trà, thông thả nói - Năm xưa ta tung hoành ngang dọc, là một Vương Hầu đại nhân lòng lẫy nổi tiếng, kẻ nào gây sự với ta tuyệt không có kết cục tốt. Ta lấy giết người làm thú vui, hai tay nhuốm đầy máu tươi. Tuy vậy, cô cùng đừng nghĩ ta tự đi tìm chuyện cho mình. - Vương An Cơ uống một ngụm trà - Là bọn họ làm ta chướng mắt thôi.

- Nhìn không ra đấy. - Đặng Vân Du cắn một miếng bánh bao nhân thịt, mùi vị thơm ngon nóng hổi. Nhưng có gì đó không giống bánh bao bình thường lắm, có lẽ cách làm bánh ở đây khác - Nhìn anh đâu có giống kẻ giết người hàng loạt. Tuy là ăn nói hơi lỗ mãng.

- Ta nào thèm giết người. Thứ ta giết là yêu quái, yêu tinh, yêu hầu. - Vương An Cơ chống cằm nói, giọng nói có hơi khàn khàn thả lỏng - Cô cũng nghe Thủy Dạ Hầu kể rồi.

- Anh cũng xem như hàng cực phẩm trong yêu giới rồi. - Đang nói chuyện, Đặng Vân Du ngừng ăn, nhìn xuống bánh bao đã cắn được một nửa - Cái bánh bao này làm từ cái gì nhỉ? Trước đây chưa từng nếm thử qua.

Wang An Ji đưa mũi lại gần ngửi, chân mày hấn nhíu chặt, có thể kẹp chết cả con ruồi bay qua. Hấn ném cái bánh bao cô đang cầm xuống đất. Đặng Vân Du nhìn theo mà tiếc nuối. Câu tiếp theo hấn làm thành công làm cô muốn nôn mửa.

- Là thịt người.

Đặng Vân Du trợn mắt, dạ dày cuộn cuộn khó chịu, cô ôm miệng nôn ra ngoài cửa sổ. Trong khi đó, Vương An Cơ liếc qua đồng bánh bao trong nôi, tất cả đều làm từ thịt người. Là thịt của Chân Nhân tộc. Ngón tay của hấn tê rần. Tại sao bọn họ lại bị cuốn vào nơi này chứ?

19. Chương 19: Đi Tìm Nguyên Khí (3)

Triệu Thụy Miên là lần thứ ba điều chế thất bại đan dược. Cô vốn chưa từng muốn làm thứ này. Phần lớn trước đây đều dùng tiền mua. Nhờ đó mà cô biết được, bán đan dược thật sự rất lời, cô cũng đã bị lỗ một đồng tiền. So với mua thảo dược về nhà tự điều chế, mua ở bên ngoài đúng là đắt muốn đòi mạng.

Nhưng nói đắt thì cũng đúng thôi. Muốn điều chế đan dược trước tiên phải có năng lực ổn định, kiến thức rộng rãi, lại có kiên nhẫn ngồi hàng tháng trời. Triệu Thụy Miên mệt muốn chết. Cô nhìn vào cánh cửa vẫn còn đóng im ỉm kia, giống như chỉ là một thứ đồ nội thất bình thường.

Triệu Thụy Miên trèo xuống khỏi giường, muốn tìm thứ gì đó lót bụng. Cô đã năm ngày không ăn không uống gì rồi. Triệu Thụy Miên vừa đợi mỳ tôm chín vừa lật sách cổ xem lại một lượt. Có thể cô bỏ sót một chi tiết quan trọng nào đó chăng. Đan dược này rất cần thiết cho thuật hồi hương.

Mặc dù trong sách không đề cập đến lúc nào thì có thể thoát ra khỏi thuật này, chỉ nói đúng một câu “Đến lúc cần sẽ lập tức trở lại” nhưng cũng không biết lúc cần là lúc nào. Đan dược mà cô đang điều chế là loại sử dụng có thể lập tức trở lại hiện tại. Nhưng cần một thời gian khá lâu mới thành quả.

Triệu Thụy Miên kẹp sách vào nách, bưng tô mỳ tôm, cẩn thận đi lên lầu. Cô đặt tô mỳ trên bàn học của Đặng Vân Du, nhìn qua một loạt sách vật lý lượng tử trên bàn. Thật không hiểu nổi, con gái sao có thể học được những thứ này. Triệu Thụy Miên húp sùn sục nước mỳ. Ánh mắt bỗng dừng lại túi gấm đang phát sáng yếu ớt của mình.

Chết rồi, mấy ngày nay chỉ lo một lòng luyện đan dược, không biết rằng túi gấm đã phát sáng bao lâu. Triệu Thụy Miên lập tức bỏ đũa xuống, lấy trong túi ra một viên thủy tinh đang phát sáng yếu ớt. Nháy mắt, phát hiện ra điều không ổn, cô tức tốc chạy nhanh về nhà. Triệu Thụy Miên về nhà thì thấy bóng tối vẫn luôn bao trùm, không có gì khác biệt.

Cô chạy lên phòng mình, nhìn quanh một lượt. Vẫn không có gì. Triệu Thụy Miên gấp rút mở ngăn kéo thứ hai ra.

Trống không. Không có cái gì.

Tại sao lại không có cái gì? Cô hoảng hốt lục tìm khắp ngăn kéo cũng không tìm thấy gương Định Thần.

Tại sao lại không có? Cô nhớ rõ ràng đã để nó ở đây. Cầu thủy tinh đã báo động tức là đã có kẻ đến trộm đồ. Ở đây làm sao có kẻ biết đến sự tồn tại của gương Định Thần chứ? Trừ phi lão hoàng đế phái một thuộc hạ đến thế giới này để làm nhiệm vụ.

Cái này lại càng không thể. Lão ta không dám đánh cược đâu. Vả lại một kẻ biết nhà của cô hẳn phải theo dõi cô. Triệu Thụy Miên không lí nào lại không cảm nhận được kẻ nào ở gần. Cô nghiêng răng nghiêng lợi. Thật thâm độc. Cô vốn tưởng đến đây rồi lão không thể làm được gì. Cầu hoàng đế!

Chắc chắn gương Định Thần đã bị lão cướp được. Hoặc là sắp đưa tới tận tay, hoặc là đang nằm trong tay lão rồi. Mà nếu như vậy, Vương An Cơ hẳn đang gặp nguy hiểm rất lớn. Triệu Thụy Miên không cách nào báo động được với Vương An Cơ, cô rối rắm nghĩ cách.

Khoan nói những chuyện khác, trước tiên phải phong ấn nơi này lại. Nếu tên kia lại một lần nữa đến thì sao? Đáng tiếc ở đây không có camera thành phố. Để tránh xảy ra chuyện kì lạ, cô đã sớm cắt hết thiết bị có thể ghi hình được ở bán kính 1km gần đây rồi. Triệu Thụy Miên khép cửa lại, niệm chú cho Thiên Khu trường xuất hiện

Bây giờ, căn nhà của cô, người ngoài nhìn vào vốn chỉ là một khu đất trống mà thôi. Triệu Thụy Miên vượt ngục, cũng may chỉ lấy gương Định Thần, nếu gài cả ám khí ở đây, thế chẳng phải ban này cô đã chết không nhắm mắt rồi sao? Quá thâm độc, cô đã quá coi thường lão già kia rồi. Lão đây là đang muốn tuyệt đường sống của cô đây mà.

Triệu Thụy Miên trở về nhà Đặng Vân Du. Nếu bây giờ cô đến Chân Nhân thành, đây chẳng phải đúng với ý đồ của lão ta, muốn cá mè một lưới hay sao? Triệu Thụy Miên đi tới đi lui trong phòng, đầu suy nghĩ đau đến muốn nổ tung. Cô chỉ cầu mong tên trộm kia chưa đưa gương Định Thần cho lão hoàng đế.

Cô phải đi tìm kẻ trộm này.

Điện thoại reo inh ỏi làm cắt dòng suy nghĩ của cô. Triệu Thụy Miên nhìn màn hình hiển thị, trái tim khẽ trùng xuống. Đã bao lâu rồi cô không nhìn thấy cái tên Điền Định Siêu trong nhật ký cuộc gọi của mình. Nó làm cô nhớ lại quãng thời gian vài năm gần gũi kia. Mỗi ngày đến trường, mỗi sáng thức dậy, Triệu Thụy Miên đều mong mỗi được gặp Điền Định Siêu.

Năm đó, hai người bạn họ học chung trường. Triệu Thụy Miên là thành phần bất đắc dĩ nhất trường, còn Điền Định Siêu là nam sinh toàn diện nhất trường. Chính là bộ mặt của toàn trường, là người mỗi lúc đi giao lưu hoặc lên phát biểu, luôn có mặt của Điền Định Siêu.

- Thụy Miên, em đang ở đâu vậy? Anh đến nhà em, tại sao lại không thấy nữa rồi... - Giọng nói Điền Định Siêu mang theo hoảng loạn cực độ. Giống hệt như lúc trước có một lần khi mẹ hắn đến tìm cô.

- Định Siêu, anh đừng tìm tôi nữa. - Cô tin hẳn. Nếu hẳn nói không có quan hệ gì với Liễu Ly Châu thì chính là như vậy.

- Em nói cái gì vậy? Em đừng đùa nữa. Anh có mua vé xem phim cho em đây. Chẳng phải em nói thích đi xem phim à?

- Tất cả đã không còn như trước đây rồi. Anh có biết không? - Triệu Thụy Miên cắn răng, lệ tràn khóe mi
- Chúng ta không thể nào ở bên cạnh nhau.

Rồi sau này, sẽ có một ngày cô và hắn sẽ kết thúc. Bởi vì cô là một pháp sư, mà hắn chỉ là một con người bình thường. Cô sẽ mãi không chết, còn hắn thì càng ngày càng già đi. Điền Định Siêu nghe vậy, tim đập một tiếng. Hắn cầm chặt điện thoại.

- Thụy Miên, em đang ở đâu. Nói cho anh biết, anh muốn gặp em.

- Chúng ta đừng cứ thế này mãi nữa. Anh hãy đi tìm người mới đi. Tôi... không thích hợp.

- Cái gì mà không thích hợp. Trước đây được thì bây giờ cũng được.

Triệu Thụy Miên thổn thức, cô che ống nghe lại. Từng dòng nước mắt tuông rơi. Trái tim dần thất lại không phải vì đau lòng, mà là vì một thời lãng phí thanh xuân của Điền Định Siêu. Ngày đó cô không nên tình cờ đến nhà thi đấu xem anh thi toán, càng không nên vô tình vạch trần người chơi gian lận, đòi lại công đạo cho trường mình.

Cô run rẩy nhấn phím tắt máy. Buông thả điện thoại. Điền Định Siêu, là một ước mơ cô không thể nào với tới. Điền Định Siêu, chỉ là một nốt nhạc trong cuộc đời đầy thăng trầm, dài đằng đẵng của cô.

Ở bên kia, Điền Định Siêu hai mắt đỏ rực, liên tục gọi lại nhưng không ai bắt máy. Hắn nhét điện thoại vào túi quần, muốn bắt taxi đi tìm người, nhưng vô lực cũng không biết cô đang ở đâu. Triệu Thụy Miên vì cái gì mà xuất hiện rồi lại biến mất?

Tay vừa chạm lên cửa taxi, cả người hắn rùng một cái. Mấy ngón tay lơ lửng trên không giật giật. Tài xế không nhận được, thò đầu ra ngoài nói một tiếng.

- Này anh, có lên không?

Điền Định Siêu không nói một tiếng, xoay người bỏ đi. Hắn đi đến một cái buồng ATM. Hai mắt vô hồn, một tay Điền Định Siêu mở cửa, ánh sáng phía bên kia phát ra. Người ta thấy hắn bước vào buồng ATM, nhưng lại chẳng thấy người bên trong, còn cho rằng mình bị hoa mắt.

Điền Định Siêu bước qua một ngôi điện nguy nga. Đi thêm vài bước nữa, bên trong gian phòng chính là Chân Nhân để đang ngồi với ái phi trên giường, thưởng rượu ngon, ăn vặt lạ, nhìn ca kĩ múa hát. Khung cảnh hết sức hoang lạc hưởng thụ. Chân Nhân Chiêu Minh thấy hắn đến, chỉ cúi người lấy vật trên tay hắn, dâng lên cho Chân Nhân để.

Hoàng đế đang vuốt cằm ái phi, chuẩn bị hạ xuống một cái hôn thì Chân Nhân Chiêu Minh ngắt lão. Lão không vui nhử mày dời tầm mắt, nhìn thấy vật kia, lão hai mắt sáng lấp lánh. Buông người đẹp trong lòng ra, lão chạm bàn tay thô già vào gương Định Thân.

- Đúng là gương Định Thần rồi. Chính là nó...
 - Hoàng đế. Chúc mừng ngài đã đạt được tâm nguyện bấy lâu.
 - Đúng vậy. Haha, đúng vậy. Làm việc không tồi. Đúng là không tồi mà. - Tàn quý phi ngồi bên cạnh thấy hoàng đế vui cũng vang lời chúc mừng. Hoàng đế cười đến mức lộ ra nếp nhăn ở hai mắt - Đề nghị của người quả không tồi, Chiêu Minh. Ban thưởng cho người.
 - Đa tạ hoàng đế.
 - À, còn nữa. Tên kia... - Hoàng đế chỉ Điện Định Siêu - Nể tình hần làm rất tốt. Cho hần trở về, rồi thả hần đi.
 - Vâng. - Chân Nhân Chiêu Minh nhìn Điện Định Siêu không khác gì một con rối kia.
- Triệu Thụy Miên đứng tưởng hần ở đây thì không làm được gì. Hần đã sớm tính toán tất cả. Gài thuật trên dây chuyền Thiên Khu, nhân lúc cướp ngục hỗn loạn mà thả vào cặp cửa Đặng Vân Du, đến khi linh hồn quỷ ám kia tìm được một người thích hợp tự động nhập vào.
- Điện Định Siêu lập tức trở thành con rối của họ, từ bên này, hần có thể theo dõi được mọi thứ bên kia, kể cả việc Đặng Vân Du và Vương An Cơ lên kế hoạch đến đây, bàn kế hoạch thế nào. Điện Định Siêu dễ dàng lấy được gương Định Thần, lại dễ dàng đem đến được đây. Triệu Thụy Miên có chết cũng không ngờ được lão tính kế sâu xa như vậy. Bằng không, cô ta sẽ tức phát điên.
- Điện Định Siêu dạo này cứ hay quên một số việc từng xảy ra, ví dụ như đêm đó hần đã đi đâu, làm gì. Sáng hôm sau hoàn toàn không nhớ. Có lẽ hần mong muốn tìm Triệu Thụy Miên đến điên rồi. Điện Định Siêu mở cửa bước ra, ánh nắng mặt trời chói chang chiếu vào mắt.
- Hần đưa tay che hai mắt lại, nheo nheo. Lại nghe thấy âm thanh buổi sáng tấp nập xe cộ. Trước mặt hiện ra người mà hần luôn tìm kiếm bấy lâu. Tựa như chỉ là một giấc mơ, Triệu Thụy Miên dưới buổi sáng nhiều năm trước đứng dưới gốc cây, nói hần: “Đi mau lên, sắp vào lớp rồi!”
- Thụy Miên... - Hần lẩm bẩm như nói mơ.
 - Điện Định Siêu. - Triệu Thụy Miên thật sự gọi tên hần, còn rõ ràng rành rành. Hần không phải mơ, hần toang đưa tay chạm vào cô - Sao anh lại ở đây? - Giọng nói cô mang theo chút run rẩy khó tin.
 - Tại sao anh không thể ở đây?
 - Đây là...
- Triệu Thụy Miên nhú mày, cầm la bàn trên tay. Nhìn Điện Định Siêu giống như bị say nắng đến choáng váng, không chút tỉnh táo. Cô giật người hần lại.
- Nói đi, tại sao anh lại ở đây? - Cảm giác Triệu Thụy Miên chạm vào người, Điện Định Siêu nhoẻn miệng cười.
 - Anh đi tìm em. Rất cuộc... cũng tìm được.

20. Chương 20: Đi Tìm Nguyên Khí (4)

Điện Định Siêu nói xong liền ngã vào người cô. Triệu Thụy Miên chặt vật đỡ lấy, phát hiện hần phát sốt rồi. Triệu Thụy Miên hốt hoảng, lập tức đưa hần đến bệnh viện. Sốt cả một ngày trời, phải truyền nước biển, Triệu Thụy Miên túc trực ở bệnh viện suốt.

Cô bắt an dựa người vào tường. Sao có thể như vậy? Điện Định Siêu sao lại bước ra từ cánh cửa đó. Đó là nơi, là cửa thành, là nơi thông đến Chân Nhân thành. La bàn nhất định đã chỉ đúng hướng. Không lẽ...

Cô cố gạt bỏ ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Hấn không thể nào lại làm việc cho lão hoàng đế. Nhất định là có sai sót gì đó. Giọng nói của y tá vang vọng ngoài hành lang. Triệu Thụy Miên uể oải đi vào trong. Thấy Điền Định Siêu rất cuộc đã mở mắt.

Thấy cô, hấn cười yếu ớt. Nhưng cô không đáp lại, chỉ lẳng lặng kéo ghế ngồi bên cạnh. Nhìn ống truyền nước nhỏ từng giọt chậm rãi. Mạch máu nổi lên trên bàn tay đầy gân cốt của hấn, tựa như nhiều ngày không ăn uống đầy đủ. Nhưng trong mắt Điền Định Siêu, hoàn toàn chỉ có cô.

- Bạn trai cô thật chung tình. Lúc này vừa tỉnh dậy đã hỏi cô rồi. - Y tá vừa thu dọn dụng cụ vừa cười - Không làm phiền hai người nữa. Chú ý nghỉ sớm đi.

Điền Định Siêu không nói chuyện, chỉ gạt đầu một cái. Triệu Thụy Miên một lúc lâu mới ngẩng mặt nhìn thẳng vào hấn. Vẫn đôi mắt kiên định như nước. Đây là đôi mắt của người làm việc sai trái sao? Triệu Thụy Miên bật khóc.

- Tại sao? Tại sao anh lại làm như vậy?

- Làm cái gì? - Điền Định Siêu vẫn cười ôn nhu, tay lau nước mắt cho cô - Em hỏi tại sao anh đi tìm em, hay là, hỏi tại sao anh lại nằm đây? - Hấn vén một sợi tóc sau tai cô.

- Anh có biết bây giờ mình đang làm gì không?

- Có gì quan trọng sao?

Nhìn xem hấn kìa, người hiền lành như vậy làm sao cô nữ trách mắng đây. Điền Định Siêu bị lợi dụng, bị thần chú nhập vào nên mới chịu sự sai khiến của lão hoàng đế, cô làm sao giải thích nổi với hấn. Toàn bộ chuyện dị thể này, hấn sẽ cho rằng cô ăn nói hồ đồ mất.

- Chúng ta đã kết thúc rồi. Kết thúc từ nhiều năm trước rồi, anh có hiểu không? - Cô gạt mạnh tay hấn ra. Cánh tay yếu ớt của Điền Định Siêu buông xuống, rốt cuộc anh cũng ngừng cười.

- Là vì mẹ anh sao? Em đừng để tâm. Hay là vì Tiểu Châu, anh đã nói rồi...

- Điều không phải, không phải vì ai cả. Nợ của anh, tôi đã trả xong rồi.

Triệu Thụy Miên quát lên, muốn giật anh bật tỉnh lại. Hai người bọn họ không thể. Điền Định Siêu nhú mồm, hấn dời tầm mắt, nhìn lên trần nhà trắng toát. Một mối buông thõng người. Một lúc sau, mới khàn khàn nói:

- Vậy sao lại đưa anh đến đây? Em cứ mặc anh ngoài đường, để anh chết đi cho rồi.

- Anh... anh có cần mạng nữa không hả? - Cô không thể tin nổi vào tai mình.

- Có gì quan trọng sao? Con người chết đều có số cả rồi.

- Anh đừng nói mấy lời tùy tiện đó. - Triệu Thụy Miên quyết không để hấn sa ngã - Nghỉ ngơi cho tốt đi. Hôm nay là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau. Tạm biệt.

Điền Định Siêu không giữ cô lại. Với sức của hấn bây giờ cũng giữ không nổi. Có một số chuyện, khi đã trải qua rồi mới biết chúng quan trọng đến nhường nào. Thiếu niên 18 tuổi năm đó không giữ được tình yêu của mình, lo sợ thi Đại học không đậu. Đến bây giờ cũng không có khả năng được nữa rồi.

Hấn nắm chặt chăn giường, gân cổ nổi lên, nước mắt như giọt nước giữa sa mạc, hiếm hoi nhỏ xuống gối đầu. Muốn hấn quên đi tất cả, chỉ bằng bảo hấn chết đi.

Triệu Thụy Miên ra khỏi bệnh viện, mạnh mẽ quệt đi nước mắt. Gió đêm tấp vào mặt cô, cô nhìn xung quanh rồi bước chân nhanh chóng rời đi. Lúc này không phải lúc khóc lóc, bọn Đặng Vân Du và Vương An Cơ đang cực kì nguy hiểm, có lẽ bọn họ không còn cơ hội để trở về đây được nữa.

Sau khi Đặng Vân Du nôn hết mọi thứ trong ruột ra cũng không dám ăn thêm gì nữa. Mặc cho cơ thể đói mềm, rời khỏi nhà bếp, đi tìm đến chỗ mấy vị lớn tuổi ở đây. Có lẽ trong số họ đã sống đến tận 300 tuổi đi. Nhân đây mà cũng cô biết, thì ra Triệu Thụy Miên đã “nhiều” tuổi như vậy. Chắc là phải là gia gia của gia gia của gia gia của cô, là tổ tiên của cô.

Đặng Vân Du khép cửa nhà bếp lại, khẽ khàng đi thăm thú xung quanh, dựa vào trí nhớ lúc nãy mà tìm đường. Đặng Vân Du đi đến một dãy phòng như trong mê cung, đều tắt đèn tối lửa. Đoán chắc là phòng nghỉ của mấy vị pháp sư. Giờ này chắc chỉ còn những người ngoài kia là còn thức, còn bọn họ thì đều đã ngủ rồi. Thấy có một phòng ở xa nhất thấp đèn, cô nhẹ nhàng đi lại.

- Thức ăn khuya chuẩn bị đến đâu rồi? - Đặng Vân Du ghé tai vào nghe lén. Là giọng của một lão già, giọng nói kiên định giống như ông nội nghiêm khắc của cô trước kia vậy.

- Dạ thưa đại sư, đã xong hết rồi.

- Mau đem lên đây, ta phải mau chóng tăng tu vi lên.

- Vâng.

Cửa phòng đột ngột mở ra, Đặng Vân Du trốn vào một góc. Là một tiểu sư đồ khác giống như cô gặp lúc nãy. Đặng Vân Du đợi thêm một lát, quả nhiên tiểu sư đồ quay lại, trên tay có thêm một đĩa bánh bao. Nhìn thứ đó, cô trợn ngược mắt, trong miệng còn chút hơi chua của dịch nôn lúc nãy.

- Không biết trong bếp có chuột không, mà rơi ra đất vài cái. - Vài cái đó chính là cái mà Đặng Vân Du đã nuốt vào bụng rồi lại nôn ra.

- Kêu người đi diệt chuột đi, thứ này không phải để bọn súc sinh đó ăn - lão ông cầm cái bánh bao đó, thực sự là không chần chừ mà cắn một miếng, nhai ngồm ngoàm. Đặng Vân Du tận mắt thấy, bởi vì tò mò nên khoét một cái lỗ trên cửa xem.

- Tiểu cô nương...

Vị sư đồ đập nhẹ vai cô. Đặng Vân Du giật mình quay phắt lại.

- Ai?

Lão ông trong căn phòng phát hiện bên ngoài có người, gió thổi bay cửa, một bóng già mặc đồ trắng thoát ẩn thoát hiện bay ra ngoài. Nhìn thấy đồ đệ của mình, lại còn đi cùng một tiểu cô nương, lão ta nheo mắt. Đặng Vân Du sắc mặt trắng bệch, sợ đến không nói nổi một lời. Nhìn mặt lão ta đáng sợ quá.

- Tiểu cô nương, cô đến đây làm gì? - Ánh mắt vị sư đồ vẫn trong veo như trăng sáng đêm rằm, không hề mang chút tạp niệm hay nghi ngờ. Tâm Đặng Vân Du bình định lại.

- À, ta ăn no rồi, đi xung quanh tìm huynh, rốt cuộc là bị lạc đường. Haha... - Đặng Vân Du cười giả lả. Nhìn đến ánh mắt thâm trầm tính toán của lão ông, nụ cười yếu ớt dần rồi im bật trong đêm.

- Phù, cô đừng đi lung tung nữa. Làm phiền đến đại sư rồi. - Vị sư đồ thở phào một hơi, nhìn lão ông cung kính - Đại sư, thật ngại quá. Cô nương này chẳng lẽ đi tìm nhà họ hàng, bị lạc trên núi nên xin ở nhờ một đêm. Ngài đừng trách cô ấy.

- Cô ăn tối đã no chưa? - Nghe lão đại sư hỏi, cô bắt giắc rung mình, nuốt một ngụm nước miếng to. Gật đầu một cái, lão nhếch môi nói - Không biết có thấy con chuột nào hay không? Nữ nhi thường rất sợ chuột.

- À... không, không có... - Đặng Vân Du thật thà lắc đầu. Thật ra con chuột đó chính là cô - Nhưng xác thực là có nghe vài tiếng động kỳ lạ.

- Xem ra, sáng mai ta phải kêu người đến diệt chuột rồi. - Lão ông vừa nói vừa nuốt chầm râu dài. Không hiểu sao mặc dù không còn sát khí nữa nhưng cô vẫn cảm thấy lão ta đang nói bóng nói gió rằng sẽ tiêu diệt cô - Đồ nhi, sắp xếp một phòng cho cô nương. Ban đêm đi lại trong viện thế này không hay đâu. Sương đêm lạnh lắm.

- Vâng, thưa đại sư. Cô nương, mời đi theo ta.

- Vậy, cáo từ đại sư.

Đặng Vân Du nuối tiếc đi đến một căn phòng được sắp xếp ngăn nắp. Vị sư đồ rời đi, cô mới thở phào một hơi, nằm dài ra trên bàn.

- Thật hú hồn, làm tôi suýt nữa rút tim ra ngoài. Trên đời này còn có người đáng sợ như vậy ư?

- Ông ta rất mạnh. - Vương An Cơ hóa thân ngồi trên ghế. Hắn lạnh nhạt nhìn cách bài trí trong phòng, là một căn phòng bình thường mà thôi.
- Đêm nay chúng ta không ra ngoài được rồi, phải làm sao?
- Yên tâm, ta lấy được nguyên khí rồi. - Vương An Cơ lấy một cái lọ nhỏ trong người ra. Đặng Vân Du đang ủ rũ lập tức tròn mắt.
- Anh lấy được khi nào?
- Lúc này, của tên đồ đệ còn lại trong phòng. Hắn ta tuy chỉ là một tên pháp sư cấp thấp bình thường nhưng có tuổi đời cũng không tệ, hắn đã phục vụ khá lâu trong này nên mới được lão già kia tin tưởng như vậy. Cô nghĩ xem, một đại pháp sư nếu để người khác biết mình mỗi đêm đều ăn thịt người để nâng cao tu vi thì sẽ thế nào?
- Ông ta... vậy là ông ta thật sự ăn thịt người? - Đặng Vân Du hít một ngụm khí lạnh.
- Cô cũng thấy rồi. - Vương An Cơ cất lọ nguyên khí vào trong người, ung dung nói - Tham vọng của lão ta, ta nhìn ra được. Lão ta không muốn chỉ dừng lại là một pháp sư, mà muốn tu luyện thành một yêu quái, cũng giống như ta. Nhưng mà lão đã quá già rồi, nên muốn dùng cách nhanh nhất, chính là hấp thụ nguyên khí của con người.
- Thật đáng sợ! Pháp sư mà cũng độc ác như vậy.
- Vậy chứ cô thật sự nghĩ pháp sư nào cũng ngây ngô như Triệu Thụy Miên sao? - Vương An Cơ không nhịn được liếc cô một cái.
- Vậy chứ ai lại bất chấp cả tính mạng đi cứu pháp sư ngây ngô đó? Vương An Cơ, tôi phát hiện con người anh trong nóng ngoài lạnh, miệng thì nói như vậy mà trong lòng thì nghĩ khác nha. - Đặng Vân Du cười quỷ quái, chỉ chỉ vào ngực hắn. Vương An Cơ lạnh lùng gạt ra.
- Nói thừa. Vương Hầu đại nhân ta đây không muốn nợ nần ai, hưởng chi là một pháp sư tầm thường.
- Được rồi. Nhiệm vụ đã làm xong, sáng mai chúng ta xuất phát. Không ngờ Đặng Vân Du tôi cũng có ngày phát hiện được bí mật động trời thế này. - Đặng Vân Du vươn vai, trèo lên giường nằm ngủ một giấc.
- Wang An Ji ngồi im như tượng. Chỉ sợ việc không đơn giản như vậy. Nơi này nhìn qua tuy là tâm tĩnh như chốn chùa chiền nhưng kì thực che giấu những thứ đáng sợ ở bên trong. E rằng đêm nay bọn họ dễ dàng vào đây, sáng mai sẽ không dễ dàng thoát ra được.

21. Chương 21: Biến Cố Thủy Dạ Hầu

Sáng hôm sau, Đặng Vân Du thức dậy từ rất sớm, uống mấy loại đan dược, cả người cô cảm thấy một luồng khí tức thông khắp các mạch máu. Hai mắt chưa từng sáng rõ hơn. Vừa soạn hết đồ đạc vào trong túi, cô đã nghe thấy tiếng gõ cửa. Vị sư đồ mỉm cười, cung kính cúi đầu:

- Buổi sáng ở đây có làm bữa sáng, hay là cô nương ăn rồi hãy đi.
- Vậy cảm ơn. - Đặng Vân Du không chần chừ liền đi theo vị sư đồ. Đến sảnh lớn, một dãy bàn ăn dài, hầu như tất cả sư đồ đều ở đây. Giống hệt như nhà ăn chỗ bọn cô.
- Đặng Vân Du khép nép ngồi một chỗ ăn sáng. Tuy vậy, bên tai vẫn nghe rõ mồn một lời nói khế, mắt nhìn rõ từng cử chỉ dù là nhỏ nhất của bọn họ. Bọn họ vẫn đang đề phòng cô. Trong lòng bất giác căng thẳng. Lão ông tối qua được gọi là đại sư, hẳn là có địa vị rất lớn. Không phải lão ta đã nói gì chứ?
- Ô, cô nương không ăn nữa à? - vị sư đồ ngạc nhiên hỏi cô. Kỳ lạ là sau khi cô bỏ đũa, một vài người cũng bỏ đũa theo. Đặng Vân Du nắm chặt túi gấm của mình.
- Không, không cần đâu. Tôi phải đi sớm rồi. - Đặng Vân Du vội vàng đứng dậy. Giống như bị ma đuổi.

- Cô nương, đợi chút. - Vị sư đồ chạy theo - Cô cầm theo ít lương khô. - Cô nhận lấy một cái túi có vẻ hơi nặng. Ai mà biết là lương khô hay lại là thịt người nữa đây.

- Cảm ơn. - Đặng Vân Du cười yếu ớt. Không có chuyện gì nữa, cô nhanh chóng quay lưng rời đi.

Tai nghe thấy âm thanh vút lên của gió, không hiểu sao, Đặng Vân Du đột nhiên nghiêng đầu, muốn nhìn ra phía sau.

Phập... cô trợn mắt nhìn phi tiêu sắc bén ghim vào thân cây, hai mắt mở lớn. Đặng Vân Du hoàn hồn. Bàn ăn bây giờ đã không còn nữa, tất cả chỉ còn là bọn sư đồ bày binh bố trận, trên tay ai cũng cầm một cây trượng lớn. Từ lớn đến nhỏ đều nhìn cô với ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống. Từ phía trong đi ra, đại sư nhìn cô cười trào phúng, một tay đặt sau lưng, một tay đặt trước bụng:

- Cô nương này, hay là ở lại đây thêm vài ngày nữa đi.

- Không dám làm phiền đại sư. Tôi còn phải về nhà, họ hàng đang chờ tôi. - Đặng Vân Du cực độ cảm thấy nguy hiểm đang rình rập mình. Vương An Cơ trong túi gấm cũng báo động nóng lên.

- Vậy sao? Chúng ta lại rất thích cô nương ở đây. Chúng ta có bánh bao nhân thịt rất ngon.

Hai chân cô mềm nhũn. Đặng Vân Du không dám lơ là. Bánh bao nhân thịt? Không phải sẽ đem cô biến thành bánh bao nhân thịt chứ? Nhìn ánh mắt của đại sư, cô run rẩy. Bây giờ bọn họ đông người như vậy, không có chất cũng có lượng. Huống hồ ai cũng là pháp sư cao cường, cô còn uống hết đồng đan dược này cũng không ăn thua gì.

- Tôi nói cho các người biết, nếu các người dám làm gì tôi, tôi sẽ la lên đấy. - Đặng Vân Du lui về sau một bước, ôm khư khư cái túi gấm trong tay.

- Cô la đi. Cho dù cô la có tróc họng cũng không ai nghe thấy đâu.

Đặng Vân Du rối rắm tìm cách thoát thân. Cách duy nhất hiện tại chỉ có bỏ chạy. Chỉ có dùng kế mới hi vọng thoát khỏi bọn họ. Nghĩ thế, cô quay đầu bỏ chạy thật. Thoáng chốc tốc độ nhanh như vũ bão. Bọn người kia chớp mắt đã không thấy cô đâu, lại nghĩ cô hẳn không phải người bình thường.

Sáng suốt là trước khi rời khỏi phòng, Đặng Vân Du đã không an tâm mấy mà nuốt thêm một viên đan tăng cường của Triệu Thụy Miên. Hiệu quả giống như biến thành siêu nhân trong chốc lát. Cả người nhẹ nhàng khoan khoái giống như đặt đến cực lạc. Mắt nhìn thấy cả hạt bụi trôi trong không khí, tai nghe cả tiếng côn trùng kêu, mũi ngửi thấy mùi trúc thoang thoảng.

Chạy được một lúc, Đặng Vân Du cảm thấy hơi kỳ lạ. Cô đã chạy đến mức đan dược gần hết công dụng rồi, nhớ cũng không sai đường nhưng mãi vẫn chưa ra được bên ngoài. Đặng Vân Du dừng lại thở lấy sức. Vương An Cơ từ trong túi gấm, trao đổi qua suy nghĩ với cô.

- Trúng kế rồi. Nãy giờ cô chỉ đang chạy vòng trong địa bàn của bọn họ rồi, căn bản chưa chạy được bao xa cả.

- Toi rồi, vậy phải làm sao?

- Để ta ngoài kia, sẽ cầm chân được bọn họ. Cô tìm cách chạy trốn.

- Anh điên rồi. Anh có ra cũng không có ích gì đâu, ở yên trong đây. Chi bằng đợi đến tối, dùng pháp lực bay ra ngoài gọi người tới cứu, như vậy khả thi hơn.

Vương An Cơ nghe vậy cũng thấy hợp lý nên không nói gì nữa. Bọn họ đứng thêm một lát, tác dụng của đan dược cũng dần tiêu biến. Hàng trúc phía sau di chuyển sang hai bên, vị đại sư thông dong bước ra, như không mất một chút công sức nào.

- Chơi mệt chưa?

- Lão già thối ăn thịt người. Người muốn bắt ta làm thịt sao? - Thật buồn cười là hai lần đến đây cô đều bị người ta bắt để làm thịt.

- Thì ra cô đã nghe rồi. Vậy thì ta phải làm cho cô đem theo bí mật đó mà xuống địa ngục.

Dứt lời, lão đại sư dùng một chưởng đánh tới. Đặng Vân Du nghĩ thầm lần này thì mình chết toi rồi, đi làm bánh bao cho người khác ăn. Chắc chắn lúc lóc thịt nhào bột sẽ rất khó coi. Một luồng gió thổi làm bay tóc cô. Đặng Vân Du nhắm chặt hai mắt.

- Hừ, chỉ là một con yêu tinh quèn mà dám đòi giết người. - Giọng nói quen thuộc vang lên. Đặng Vân Du không thấy đau đớn mà chỉ thấy có bóng dáng che trước mặt.

- Tần Tuệ Minh. Người làm sao lại đến đây? - Đặng Vân Du gặp được cứu tinh thì rạng rỡ reo lên.

- Ta làm sao yên tâm để cô và một con yêu hồ chưa giải hết phong ấn đến đây nên đi theo, không ngờ... - Tần Tuệ Minh cười quái đản nhìn lão đại sư hai mắt trợn trắng - Lại phát hiện, thì ra chẳng phải là Thiên gia môn cái quỷ gì hết. Chỉ là cái bọn yêu quái ăn thịt người thôi.

- Thủy Dạ Hầu! Lại là người! - Hai mắt đại sư long lên tia máu - Năm xưa ta không diệt được người, bây giờ phải giết người - Lão gầm lên mà nói.

Nghe lão nói, Tần Tuệ Minh mới sực nhớ ra lão. Chính là lão già ngày xưa cùng hoàng đế âm mưu hãm. Không ngờ chỉ qua có vài năm mà lão đã già thành như vậy, lại còn có ăn thịt người nữa.

- Phải xem người có bản lĩnh đó không đã.

Tần Tuệ Minh hất tay lão ra. Lão ta loạng choạng lùi về sau vài bước. Tần Tuệ Minh liên tiếp dùng mấy đòn nữa đả thương lão ta. Đối với loại yêu quái cấp thấp này vốn chẳng là gì so với Thủy Dạ Hầu cả. Tần Tuệ Minh ra chiêu liên tục, không để lão ta kịp trở tay. Cuối cùng, lão còn phun ra một ngụm máu tươi. Tần Tuệ Minh nhếch môi, quay đầu tiến về phía Đặng Vân Du.

- Cô không sao chứ?

- Thật may quá, Tần Tuệ Minh. Nếu không có người chúng ta đã... - Đặng Vân Du còn chưa nói xong, ngực của Tần Tuệ Minh bỗng nhiên bị đâm xuyên từ phía sau, máu nhuộm đỏ cả áo bào xanh.

Tần Tuệ Minh phải kìm nén không phun ngụm máu vào mặt Đặng Vân Du, hắn xoay người nôn khan toàn là máu. Đặng Vân Du hoảng loạn cực độ đỡ lấy.

- Tần Tuệ Minh. Tần Tuệ Minh. Lão già thối, ông đánh lén.

Tần Tuệ Minh sau khi bế quan xong, năng lực đương nhiên tăng cao, mà lão đại sư càng ngày càng già, đương nhiên không thể như xưa là đối thủ của nhau. Tuy nhiên, hắn đã quên mất một điều, tâm can lão thì chỉ có ngày một thâm độc hơn.

- Haha... - Lão đại sư cười khoa trương ba tiếng - Là do các người quá chủ quan. Ta... ta đâm hắn một nhát này cũng đủ lấy mạng hắn rồi. Bây giờ đến lượt cô.

Tần Tuệ Minh trơ mắt nhìn con dao đâm thẳng về phía ngực Đặng Vân Du mà không làm được gì. Tay chân của hắn như bị rút hết gân, đau nhức cực độ. Có lẽ trên con dao đó còn có tẩm thuốc độc. Đặng Vân Du chỉ là con người, bị đâm một nhát sẽ chết ngay. Không được, hắn phải ngồi dậy.

Từ trong túi gấm toả ra làn khói mù mịt màu đen bao lấy lão đại sư. Lão ta bây giờ đã giống như lão già điên. Đầu tóc hỗn loạn, cả người máu me khắp nơi, lão trợn mắt nhìn làn khói chui vào cánh mũi, tràn vào khoang miệng lão mà không thể làm được gì. Con dao trên tay không khống chế được mà rơi leng keng xuống đất.

Lão đại sư bóp chặt cổ của mình như bị ngạt thở, giật lên giật xuống, miệng há lớn hít lấy hít để không khí. Làn khói đen càng lúc càng chui vào người lão nhiều hơn. Lão đại sư nằm co thắt trên đất. Một lát sau rên rỉ thêm vài tiếng rồi tắt thở. Hai mắt tuyệt nhiên không còn tròng đen nữa.

Bấy giờ, khói đen mới từ từ chui ra, ẩn hiện thành một nam tử cao ráo. Đặng Vân Du khóc đến nước mắt dàn dụa. Một tay không ngừng chặn phía sau để ngăn máu chảy ra nhưng cô cứ cảm thấy mãi mãi cũng không chặn được máu. Cô mặc kệ Vương An Cơ có giải được hoàn toàn phong ấn, trở lại là một Vương Hầu đại nhân lạnh lặn, cô chỉ muốn cứu Tần Tuệ Minh.

Vương An Cơ ngồi xuống, xem vết thương và hơi thở của Tần Tuệ Minh. Đồng thời bên tai vang lên mấy tiếng bước chân. Bọn người kia biết hắn giết đại sư của bọn họ chắc chắn sẽ giống như kiến vỡ tổ.

- Mau tìm cách cứu hần. Ở đây để ta lo.

Dứt lời, Vương An Cơ vung tay, bầu trời ầm một cái. Kết giới đã được giải rồi, bây giờ bọn họ có thể thoát ra ngoài. Vương An Cơ nhìn Thuỷ Dạ Hầu còn đang hấp hối:

- Còn sức không, đưa cô ấy đi.

- Còn. - Tần Tuệ Minh cong người đáp một tiếng. Đặng Vân Du lắc đầu.

- Không, không được đâu, nếu bây giờ dùng sức, người sẽ mất máu nhiều lắm.

Tần Tuệ Minh không thêm đôi co với cô. Hần nắm chặt tay Đặng Vân Du, kìm nén ổn định hơi thở. Sau đó hần dùng chút sức, ôm cô bay lên không, bay thẳng qua bên kia sông Hà. Tần Tuệ Minh không nghĩ là mình có thể còn sức bay được qua tới bờ sông bên kia. Càng lúc máu tươi nhỏ xuống càng nhiều.

Sông Hà bên dưới rung chuyển, mở ra thành một con đường dưới nước. Tần Tuệ Minh liền hạ xuống, đi vào trong. Biết cơ thể Đặng Vân Du khác với người thường nên hần cho cô uống một viên đan. Đặng Vân Du không quan tâm liền nuốt vào, sau đó đỡ lấy Tần Tuệ Minh đi vào bên trong thuỷ cung. Đây chính là thuỷ cung của Thuỷ Dạ Hầu.

Thấy đại vương trở về, lại còn bị thương nặng, đám thuộc hạ hốt hoảng dìu hần vào trong, một tên đi báo cho Long nhi quận chúa. Tần Tuệ Minh mất máu đến mức choáng váng đầu óc, mơ màng bị đưa vào phòng nghỉ. Đặng Vân Du trơ mắt nhìn hần được đưa vào trong, trên người cô dính không ít máu, lại bị thuộc hạ bên ngoài ngăn lại.

- Người là ai? Đây là thuỷ cung của Thuỷ Dạ Hầu đại vương. Mau biến đi.

22. Chương 22: Nguy Hiểm Tột Cùng (1)

- Tránh ra, ta là bạn huynh ấy, ta muốn vào trong xem. - Đặng Vân Du gào thét muốn vào bên trong. Thuộc hạ nhìn thấy cô không phải người ở đây nhưng lại không có bị gì kỳ lạ.

- Không được. Cô mau đi đi, đợi đại vương tỉnh lại rồi tính sau. - Thuộc hạ nói cô không được thì bắt đầu dùng đến giáo mác.

- Nhưng ta...

- Cô là ai?

Một giọng nói lạnh lạnh đầy nội lực vang lên. Đám thuộc hạ thấy cô xuất hiện thì tự động tránh đường. Một nữ nhân xinh đẹp. Làn da trắng hồng mà kiều sa, hai mắt sắc bén lại trong trẻo, trên người khoác y phục màu hồng phấn lấp lánh. Cô nhìn Đặng Vân Du đầy khó chịu.

- Tại sao Tuệ Minh lại bị thương?

- Ta... huynh ấy bị thương là vì ta.

Là vì đột nhiên ra đỡ thay cô một chiêu. Đặng Vân Du không nhìn được lại nhìn nữ nhân trước mắt. Thật xinh đẹp, còn gọi Tần Tuệ Minh thân mật như vậy, hần là nữ chủ nhân ở đây. Nói như vậy, Tần Tuệ Minh đã có vợ rồi sao? Nghĩ thế, Đặng Vân Du không rõ cảm giác thất vọng trong lòng mình là gì

- Vì cô? Vậy mà cô còn dám đến đây mặt dày đòi gặp huynh ấy? Cô tưởng ta không dám giết cô sao? - Nữ nhân thoáng chốc trở nên hung dữ, muốn đánh một cái tát tai lên mặt Đặng Vân Du nhưng vẫn kiềm chế.

- Ta không cầu xin gì cả. Chỉ muốn nhìn Tần Tuệ Minh một cái. Nếu huynh ấy đã không sao sẽ lập tức rời đi. - Đặng Vân Du thề thốt rất chân thành nhưng trong mắt nữ nhân chỉ toàn là lời dối trá.

- Người nằm mơ. Huynh ấy sống chết thì liên quan gì đến người...

- Cho cô ấy vào đây. - Nữ nhân định đánh đá nói tiếp thì bị một âm thanh yếu ớt cắt ngang. Tuy là nói nhỏ nhưng uy lực lại rất lớn.

- Nhưng mà...

- Ta nói cho cô ấy vào đây. - Nam tử nhắc lại yêu cầu của mình một lần nữa. Nữ nhân không cam lòng nhìn cô, hạ mình xuống.

Đặng Vân Du chậm rãi đi vào trong. Thủy cung không lớn lắm, muốn đi tới đâu thì sẽ đi tới đó. Đặng Vân Du đi theo vết máu, sau tấm bình phong chính là nơi nghỉ ngơi của Thủy Dạ Hầu. Tần Tuệ Minh đang chập vạt nằm trên giường trải lụa vàng đã nhuộm đầy máu. Cởi trần nằm sấp, co rút đau đớn mỗi lần thái y xem vết thương.

Đặng Vân Du đau xót không nỡ nhìn. Có đến tận mấy thái y được kêu tới. Đặng Vân Du lại gần hẳn, ngồi xổm xuống, nhìn vết thương bị đâm rất sâu trước ngực, không biết có đụng trúng tim hay không. Nhìn thiếu niên phờ phợt gương mặt đầy nhăn nhó, mồ hôi rịn ra làm da hắn tái nhợt, răng cắn chặt môi để không phát ra tiếng rên. Nhưng trước mặt Đặng Vân Du không hề tỏ ra đau đớn, chân mày hắn dần ra:

- Xin lỗi, muội muội ta làm khó cô. Thực ra... muội ấy tâm địa rất tốt.

- Ta biết. - Đặng Vân Du nắm lấy bàn tay đang run rẩy của hắn. Nắm thật chặt - Tần Tuệ Minh, huynh không được có chuyện gì. Huynh không được chết. Huynh chết rồi sau này ai bảo vệ cho ta nữa đây. - Lời nói tuy nhẹ nhàng nhưng ẩn chứa đầy lo lắng.

Đặng Vân Du nói trong nước mắt. Từ hồi cha sinh mẹ đẻ đến bây giờ, Đặng Vân Du chỉ khóc đúng hai lần. Một lần vì cha mẹ không giữ lời hứa về thăm cô, lần khác chính là lần này. Đặng Vân Du chưa từng trải qua cảm giác khi người khác vì mình mà bị thương. Thì ra nó lại khó chịu thế này.

- Ta là Thủy Dạ Hầu. Làm sao... chết dễ vậy được. Ta còn phải khiêu chiến với Vương An Cơ.

- Đại vương, cầu xin ngài đừng nói nữa. Ngài càng nói, máu chảy càng nhiều. - Một vị thái y run rẩy nói. Đúng lúc quận chúa đi vào vừa hay nghe thấy, tâm can sôi lên sùng sục, chạy tới nắm cổ áo thái y.

- Ông nói cái gì? Tại sao không cứu người đi hả? Muốn ta chém đầu hết cả nhà ông phải không?

- Quận chúa, quận chúa. Nô tài không dám, không dám. - Lão thái y già run rẩy đáp - Chỉ là đại vương bị thương quá nặng, trúng độc, lại mất máu quá nhiều. Trừ vài đơn thuốc nô tài kê chỉ có thể đảm bảo cho đại vương sống được... sống được... - Lão thái y sợ sệt không dám nói tiếp.

- Sống được bao lâu? - Quận chúa tức giận quát lên một tiếng làm rung chuyển cả thủy cung. Thái y suýt chút nữa không giữ được mũ trên đầu.

- Ba ngày... chỉ sống được, ba ngày.

Cả quận chúa lẫn Đặng Vân Du nghe vậy chấn động. Quận chúa lão đảo ngồi xuống ghế, hai mắt hoa lên, nước mắt rơi lã chã như không thể tin vào tai mình. Chỉ có Tần Tuệ Minh vẫn bình chân như vại, cười nhạt:

- Sống chết có số. Ba ngày đối với ta đã quá đủ rồi.

- Đại ca! Huynh làm sao vậy? Huynh của trước đây đầy tham vọng và hiểu chiến đấu rồi? - Quận chúa gào thét điên cuồng, gục lên giường mà khóc thê lương. Không cam lòng, chính là không cam lòng.

- Long nhi, đừng khóc nữa. Ta sống tới từng này tuổi cũng già quá rồi. Mọi chuyện ở thủy cung, sau này... đều nhờ vào muội. - Tần Tuệ Minh nói thanh thản. Hắn có lẽ cũng cảm thấy mình sắp đi rồi. Con người trước khi chết cũng đều suy nghĩ thông suốt. Yêu quái cũng vậy.

- Muội không cam lòng. Không cam lòng! Tại sao? Huynh bằng lòng vì cô ta mà hy sinh cả tính mạng. - Nữ nhân ai oán chỉ vào Đặng Vân Du - Vậy còn muội? Huynh có từng suy nghĩ đến muội? Huynh chết đi rồi, trên thế gian này còn ai để muội nương tựa đây?

- Muội không thể cả đời dựa dẫm vào ta. - Tần Tuệ Minh đau lòng nói. Hắn cũng không muốn rời bỏ Long nhi sớm như vậy.

- Đại ca. Còn một biện pháp, huynh có thể ăn thịt cô ta mà. Chỉ cần ăn được thịt cô ta, như vậy huynh có thể hồi phục vết thương nhanh chóng. Tại sao huynh không làm?

- Muội im miệng! - Tần Tuệ Minh quát lên, dùng uy lực của một đại vương dạy dỗ em gái - Cho dù ta là yêu quái, sắp chết đến nơi cũng quyết không làm những chuyện như ăn thịt người giống như bọn cầm thú được.

- Muội... mặc kệ huynh.

Quận chúa giận dữ bỏ ra ngoài. Tần Tuệ Minh thở một hơi, cẩn thận quan sát sắc mặt dờ dẩn của Đặng Vân Du. Vết thương ở lưng đã được thái y đắp thuốc ban nãy, tạm thời không còn đau đớn nữa.

- Cô... ra khỏi nơi này, tìm Vương An Cơ. Nếu vẫn chưa tìm được thì cứ hẳn quay về đây... nhờ Long nhi, nó sẽ giúp cô. - Lời nói của hắn dứt quãng khó khăn. Đặng Vân Du hình như cảm thấy hắn sắp không nói nổi nữa rồi.

- Huynh đừng nói nữa. Cầu xin huynh đừng nói nữa mà. - Đặng Vân Du khóc tức tưởi, không biết nên chôn mặt vào đâu để khóc. Cô nghèn nghẹn nói - Sống chết của tôi còn cần huynh lo sao? Huynh nhìn lại mình bây giờ đi. Huynh nói mình là Thủy Dạ Hồn mà, tại sao lại có ngày chết cơ chứ?

Tần Tuệ Minh không biết nói gì nữa. Hắn cũng không còn sức để nói, hai mí mắt nặng trĩu, mệt rồi cũng ngủ thiếp đi. Đặng Vân Du mới thôi không khóc nữa. Cô còn phải đi tìm Vương An Cơ, nguyên khí hắn vẫn còn giữ trong người. Triệu Thụy Miên chắc chắn đang chờ ở nhà. Cô không thể cứ ngồi đây khóc mãi. Mặt khác, cô không thể để Tần Tuệ Minh cứ thế mà chết đi được.

Sau khi phát hiện Điền Định Siêu là kẻ đã cướp đi gương Định Thần, lại biết được lão hoàng đế đã có trong tay thứ đó, Triệu Thụy Miên càng điên cuồng luyện đan được ngày đêm. Cuối cùng cũng ra được ba viên. Chỉ cần ba viên này bọn họ có thể trở về được rồi. Bước tiếp theo chỉ cần đợi bọn họ về là được rồi.

Nhưng cô cũng sợ, lỡ như lão hoàng đế ra tay trước rồi sao. Triệu Thụy Miên gấp rút thu dọn đồ đạc. Cô tin rằng, cánh cửa ATM mà Điền Định Siêu dùng lúc trước thông ngay đến nơi của hoàng đế. Thế nhưng cô không đủ thực lực để đương đầu một mình. Hẳn lão ta đã bày binh bố trận. Hơn nữa nhờ đầu thần chú ma quỷ kia còn vương vấn ở chỗ này thì không hay chút nào.

Vương An Cơ bay lơ lửng trên không, bay qua sông Hà, hẳn đưa mắt xuống bên dưới. Nhìn thấy thân ảnh quen thuộc dưới gốc cây, Vương An Cơ sà xuống. Đặng Vân Du vật vờ ôm lấy cánh tay đang băng bó của mình, máu nhiễm đỏ cả tấm vải. Hình như là bị thương rất nặng.

- Cô làm sao vậy? Chẳng phải nói Thủy Dạ Hồn đã đưa cô đi hay sao? - Đặng Vân Du cắn chặt môi để mình không phát ra tiếng rên khóc. Trong khi đó thì nước mắt vẫn cứ từng hồi rỉ ra. Thấy Đặng Vân Du không nói lời nói, hắn bế xốc cô lên - Ta đưa cô đi trị thương.

- Không được... - Đặng Vân Du nắm chặt áo của hắn kéo lại, nhất quyết lắc đầu.

- Rốt cuộc cô bị làm sao? - Bị làm sao mới có dáng vẻ đau đớn như đứt từng thớ thịt như vậy.

Đặng Vân Du chịu không nổi đau đớn ở cánh tay như vậy liền ngắt lăm đi. Vương An Cơ bế cô lên, cũng không đưa cô đi trị thương mà tìm một khách điểm trong thành trọ lại một đêm. Nhìn trán Đặng Vân Du rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, Vương An Cơ cẩn thận đặt cô lên giường, mở vết thương ra xem

Hắn thở dài nhắm hai mắt lại, thay một băng khác cho cô. Nhìn qua thì chắc cô đã uống đan dược của Triệu Thụy Miên nên mới hồi phục nhanh như vậy. Hồi phục càng nhanh, càng nhiều đau đớn. Vương An Cơ nhắm mắt dưỡng thần. Cũng đến lúc bọn họ nên trở về thôi.

Đặng Vân Du tỉnh dậy, cũng là lúc vết thương trên tay cũng đã không còn đau đớn nữa. Vải băng trên cánh tay đã được thay mới, cô biết rõ người đã làm, cũng biết rõ hắn đã biết chuyện gì. Đặng Vân Du suy yếu ngồi dậy, lẫn lộn cả một ngày làm môi cô tái nhợt, hai mắt mờ đi.

Cô trèo xuống giường, nhìn một mâm thức ăn nhỏ trên bàn, còn Vương An Cơ thì đã không thấy đâu. Trước tiên, Đặng Vân Du uống khan viên đan dược giúp mắt sáng lại. Cô chậm chậm nuốt trôi thức ăn. Vương An Cơ từ bên ngoài trở về, nom Đặng Vân Du đã không sao nữa. Hắn cũng không muốn gắng hỏi tại sao cô bị thương.

- Ăn mau đi, chúng ta lập tức xuất phát.

- Anh đi đâu vậy?

- Ta ra ngoài thám thính. - Hắn ngồi xuống bàn, liếc qua vết thương nơi tay cô - Thật kỳ lạ. Chúng ta đến đây được vài ngày rồi mà lão hoàng đế vẫn không phát giác. Chân Nhân thành không chút động tĩnh.

- Có lẽ không ai phát hiện ra chúng ta. - Đặng Vân Du nhàn nhạt húp nước canh.

- Chẳng lẽ lão ta đã lơ là rồi?

Đặng Vân Du vẫn cho là Vương An Cơ quá phòng bị rồi. Ăn uống xong xuôi, cô cùng Vương An Cơ xuống trả tiền trọ rồi trở về cửa thành ban đầu. Đột nhiên càng đi, khung cảnh càng khác lạ. Dần dần trong thành cũng không còn người nữa. Mắt thấy sắp đến cửa thành, bước chân Vương An Cơ càng trở nên nhanh hơn.

Chưa được mười bước, cả người bỗng có cái gì đó đánh bật lại, Vương An Cơ co quắp người, bị kéo ra đằng sau, ngã ngửa trên đất. Đặng Vân Du hoảng hốt, nháy mắt đã thấy hoàng đế dẫn theo thiên binh vạn mã đã sớm dàn binh. Trên tay thị vệ Chân Nhân Chiêu Minh còn cầm theo một cái gương phát sáng, hướng về phía Vương An Cơ.

23. Chương 23: Nguy Hiểm Tột Cùng (2)

Vương An Cơ ôm ngực, híp mắt lại, hần mơ màng nhìn thấy gương Định Thần đang phản chiếu chính hắn, là một con hồ li nằm yếu ớt trong gương. Mỗi một lần hít thở đều giống như bị ngũ mã phanh thây. Hần đau đến mức gầm lên một tiếng. Hần càng đau, hoàng đế cười càng đắc ý.

- Vương An Cơ, người nhìn đi, gương Định Thần đã nằm trong tay ta.

Đặng Vân Du ngơ ngác nhìn, hình dạng con người không cho phép cô chạm vào ánh sáng của gương Định Thần. Thì ra đó là cái gương lần trước cô nhìn thấy trong cặp. Thế nhưng thứ đó vẫn luôn ở bên cạnh Triệu Thụy Miên sao lại ở trong tay hoàng đế rồi.

- Không ngờ chứ gì? Trăm cũng có ngày hôm nay. - Lão hoàng đế cười khoa trương hai tiếng. Trời long đất lở nổi sấm - Hôm nay trăm sẽ thu phục người. Để xem người còn kiêu ngạo tới đâu.

Dứt lời, Chân Nhân Chiêu Minh giương gương lên cao, chiếu vào ngay đỉnh đầu Vương An Cơ. Hần thấy mình dần dần bị hút vào trong gương. Như vậy, hắn sẽ trở lại địa ngục bị phong ấn 300 năm trước kia. Không được. Không thể được!

Vương An Cơ kiên cường bám chặt mặt đất, thế nhưng cát cứ theo khe hở giữ ngón tay mà tuột ra ngoài, làm hắn càng bám càng yếu ớt. Đặng Vân Du mắt thấy vậy, liều mạng xông vào nắm lấy tay Vương An Cơ, nhưng cơ hồ bị đánh mạnh ra ngoài, cánh tay mới vừa bị thương ma sát trên nền đất. Đau đến thốn người, máu bắt đầu rỉ ra.

Thình lình một phiến lá bay phất tới, cửa ngang cổ Chân Nhân Chiêu Minh. Nhưng hắn nhanh nhẹn né tránh, gương Định Thần vừa hơi nghiêng một chút đã lập tức trở về quỹ đạo. Tay hắn giống như gắn nam châm hút về phía Vương An Cơ. Trên gò má hắn xuất hiện một vết máu nhỏ do phiến lá cửa qua.

Chân Nhân Chiêu Minh ngẩng mặt lên, một tấm áo bào màu tím xoay vòng xuất hiện. Triệu Thụy Miên cảm thấy Thiên Khu trượng, đánh một phía về Chân Nhân Chiêu Minh, lập tức các thị vệ gần đó đứng ra tạo thành một hàng rào chặn mọi sự tấn công của cô. Triệu Thụy Miên bay tới, dứt khoát nắm chặt lấy bàn tay của Vương An Cơ đang bị hút vào trong gương.

Thiên Khu trượng móc vào một cành cây gần đó, dùng sức kéo hắn lại. Đặng Vân Du thấy cành cây sắp vỡ nát, vội vàng cầm lấy đầu bên kia của Thiên Khu trượng. Một mình cô kéo hai người, cánh tay giống như muốn đứt lìa ra. Đặng Vân Du nhắm chặt mắt, nghiêng chặt răng.

Thị vệ toang bước lên kéo họ ra nhưng hoàng đế đã đưa tay ngăn cản:

- Kệ bọn chúng đi. Để trẫm xem bọn chúng có thể làm được gì? - Ánh mắt lão hiện lên vẻ ngoan độc. Nhìn lũ người cổ chấp vung vẩy trong cái chết cũng là một thú vui.

- Triệu Thụy Miên, buông tay! A! - Vương An Cơ người nóng như lửa đốt - Nếu không cô cũng sẽ bị cuốn vào đấy.

- Ta không buông tay. Ta quyết không buông tay huynh! - Triệu Thụy Miên ý chí kiên định - Huynh có nghĩ cũng đừng nghĩ tới.

- Thụy Miên, người ta nóng như lửa đốt. Ta chịu không nổi nữa.

- Vương An Cơ, huynh tỉnh táo lại cho ta.

Triệu Thụy Miên không chế lực tay, nước mắt không đành lòng lại tuông ra. Giây phút này cô lại không nỡ để hấn chịu nổi cô đơn phong ấn một lần nữa. Hấn kiêu ngạo như vậy, nhưng thực ra cũng không tồi lắm. Trái lại, lão hoàng đế kia mới đúng là sói đội lốt cừu.

Mắt thấy cái lọ lấp ló trong trong áo của Vương An Cơ. Hình như hấn đã lấy được nguyên khí. Nếu là như vậy, bọn họ đã thu thập đủ rồi. Triệu Thụy Miên quay đầu ra sau, nhìn gương mặt chịu đựng đến đỏ ửng của Đặng Vân Du, hét lớn:

- Đặng Vân Du, giữ chặt lấy!

- Thụy Miên, tôi sắp... không được nữa rồi...

- Cố một chút.

Triệu Thụy Miên đọc lầm bầm thần chú. Bầu trời bỗng chốc hoá thành trắng xoá. Mây đen vì sấm chớp chốc lát đã không thấy đâu. Thị vệ và hoàng đế thấy gió lốc nổi lên đi đưa tay che mặt lại. Chân Nhân Chiêu Minh cảm giác không ổn, tay đưa gương nhích tới gần hơn.

Lọ nguyên khí trong túi áo Vương An Cơ bay lơ lửng ra ngoài, nắp bật mở, một dòng suối sáng chảy ra ngoài, hoà lẫn vào không khí. Một số thị vệ không trụ vững mà bị gió cuốn đi. Hoàng đế sợ chết vịn chặt ghế ngồi của mình, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cánh tay giữ lấy Vương An Cơ bắt đầu bịn rịn mồ hôi, trơn tuột. Vương An Cơ cứ thế buông tay. Cơ thể giống như nam châm bị hút vào trong gương. Giây phút hấn sắp chạm đến gương Định Thần trong tay Chân Nhân Chiêu Minh rồi. Cả ba người, Đặng Vân Du, Triệu Thụy Miên và Vương An Cơ đều bỗng dưng biến mất, ngay trước mặt tất cả mọi người.

Hoàng đế há hốc mồm. Chân Nhân Chiêu Minh sững sờ lại chỗ. Gương Định Thần cầm trong tay đã không còn phát sáng. Bầu trời cũng trở lại như cũ, mưa bắt đầu tuông rơi lất phất. Đám quân lính và thị vệ chỉ còn lại lư thừa vài người đáng thương. Khung cảnh thật là thê lương.

Tần Tuệ Minh thình lình mở mắt, bên cạnh không thấy một bóng người. Hấn thấy lưng mình đau ê ẩm. Quận chúa đi vào thấy hấn đã tỉnh lại, sắc mặt ngày thêm yếu ớt, nhưng cô không giấu nổi vui mừng.

- Đại ca. Huynh tỉnh lại rồi. Thấy trong người thế nào?

- Không sao. - Được quận chúa đỡ ngồi dậy. Đầu hấn đau như búa nổ - Đã giờ nào rồi?

- Khoan hỏi giờ đã. Muội có hầm bát canh tẩm bổ cho huynh uống. Người đâu... - Một cung nữ mang theo khay gỗ vào phòng. Quận chúa nhẹ nhàng cầm lấy chén canh hầm - Thịt bò này rất tươi, là muội sai người sáng sớm đi mua đó. Huynh mau ăn đi cho nóng.

Tần Tuệ Minh thấy em gái mình đã không còn giận nữa, hấn là hiểu chuyện rồi. Mạng người không thể trưng cầu, lúc nào tận thì sẽ tận thôi. Tần Tuệ Minh nhanh chóng uống hết bát canh. Dù mùi vị có hơi lạ nhưng cũng là tấm lòng của quận chúa. Hấn đặt bát canh lên bàn, ôn nhu hỏi:

- Đặng Vân Du đâu rồi? - Nghe đến đó, sắc mặt quận chúa vốn không được tự nhiên, người cứng nhắc.

- À, cô nương đó, đi rồi. Chắc là có việc gấp. Nhìn cô ấy hình như... gấp lắm.

Tần Tuệ Minh nhíu mày. Đặng Văn Du nói đi liền đi, không chào hỏi một tiếng nào, giống như lần trước vậy. Hắn thoáng thấy điều kỳ lạ. Tần Tuệ Minh vốn rất nhạy cảm với những biến chuyển trong cơ thể mình. Mày nhíu càng chặt. Rồi hắn nhìn bát canh đã cạn đáy. Lúc bấy giờ mới thông suốt.

- Muội cho ta uống cái gì? - Tần Tuệ Minh ôm ngực. Vết thương nóng rát điếng người. Nhưng cũng không bằng cái nóng rát trong lòng hắn lúc này khi nhìn thấy vẻ mặt của quận chúa - Sao muội có thể làm vậy!

Tần Tuệ Minh điên loạn gào lên, hất đổ cái bàn bên cạnh, chén canh trống rỗng vỡ toang xuống đất. Nô tì và thuộc hạ bên ngoài lo xảy ra chuyện vội chạy vào trong. Nhìn thấy đại vương chưa từng nổi giận với quận chúa, bây giờ, ai cũng khép nép không dám mở miệng.

- Tất cả những gì muội làm đều là vì huynh. - Quận chúa lạnh lùng trả lời - Chỉ cần huynh không sao, muội tình nguyện nhận mọi chỉ trích.

- Long nhi! - Tần Tuệ Minh lão đảo vịn vào tường. Hắn nhìn quận chúa không thể tin nổi, vừa xen lẫn đau lòng vừa xen lẫn tức giận - Không được. Ta phải nôn ra. Ta không thể ăn thịt cô ấy. - Tần Tuệ Minh nói xong liền lấy ngón tay đâm thẳng vào họng. Đâm không được, lại chuyển sang muốn đánh vào dạ dày. Quận chúa tá hỏa vội ngăn lại.

- Đại ca. Huynh điên rồi, ăn vào rồi sao có thể nôn ra.

- Muội buông ra. Muội như vậy không khác nào giết chết ta. - Tần Tuệ Minh dùng sức đẩy cô ra. Quận chúa bất đắc dĩ nhìn hắn tự hành hạ mình.

- Người đâu, dùng tất cả mọi cách ngăn đại vương lại. Nếu không, từng người ở đây sẽ mang tội mưu sát đại vương. Cho đến khi y phục hồi vết thương thì thôi.

Nghe vậy, ai cũng không dám cãi lời, tiến tới ngăn cản Tần Tuệ Minh lại. Hắn điên cuồng chống cự nhưng vô lực. Bây giờ hắn chẳng khác nào một thường dân yếu ớt. Vết thương đang hồi phục nhanh chóng. Tần Tuệ Minh hai mắt đục ngầu nhìn chính muội muội của mình thần sắc sắc lạnh.

- Đại ca, huynh tính để một miếng thịt đó của Đặng cô nương uống phí hay sao? Tấm lòng của cô ấy, huynh nữ nào chà đạp?

- Haha. Long nhi, rốt cuộc muội cũng nói ra rồi. - Tần Tuệ Minh cười chua chát - Muội có còn nhân tính không? Đặng Văn Du đang ở đâu rồi? Hả?! - Tay chân như có gọng kiềm xịch lại.

- Muội không biết. Sau khi tự tay cắt miếng thịt, cô ấy đã đi rồi. Mặc kệ vết thương cũng không muốn muội băng bó lại.

- Đi rồi? Một mình cô ấy thì có thể làm được cái gì? Làm sao muội có thể bình tĩnh được như vậy? - Ngực dội lên một cơn đau nhức điên cuồng. Càng đau, hắn lại càng tỉnh táo - Ta phải đi tìm cô ấy...

Tần Tuệ Minh không biết lấy sức lực từ đâu, đẩy hết đám nô tì và thuộc hạ sang một bên, một mình loạng choạng bước ra cửa. Áo ngủ màu vàng lụa lê dài trên đất. Thoáng chốc, hắn đã đi được vài bước ra ngoài sân lớn. Quận chúa thất thần đuổi ra tới bên ngoài.

- Người đâu, mau ngăn đại vương lại.

Không chỉ đám thuộc hạ canh gác ngoài cổng, ngay cả quận chúa cũng bị đánh bay sang một bên. Tần Tuệ Minh dùng một chân điểm nhẹ, cả người bay lên. Mặt nước trên đầu dần mở ra một con đường để hắn đi. Quận chúa chặt vật ngồi dậy, dùng phép đi theo hắn. Với sức lực bây giờ, đương nhiên cô nhanh chóng đã đuổi kịp Tần Tuệ Minh.

Thế nhưng Tần Tuệ Minh vẫn cứ duy trì tốc độ, tìm kiếm mãi dưới đất. Tìm kĩ đến mức cô cũng thấy đau lòng. Chu du được không lâu, Tần Tuệ Minh đã nhanh chóng tìm thấy Đặng Văn Du. Bất giác tảng đá trong lòng hắn bỏ xuống. Thế nhưng bao quanh cô bây giờ đang là quân lính Chân Nhân cùng hoàng đế.

Khi Tần Tuệ Minh đứng sau một gốc cây quan sát, thì Đặng Văn Du cùng hai người kia đã biến mất ngay trước mắt hắn. Không sót lại một thứ gì. Nụ cười trên môi lập tức tắt ngúm. Tần Tuệ Minh lão đảo vịn lấy thân cây. Cơn đau ở ngực lại lan toả khắp tứ chi. Bây giờ hắn mới để ý đến vết thương của mình.

Tần Tuệ Minh ôm ngực khuyu xuống. Cuối cùng chống đỡ không nổi mà ngất đi. Quận chúa đứng từ xa thoát ẩn thoát hiện, đỡ lấy gáy hắn. Nâng Tần Tuệ Minh nhẹ nhàng tựa đầu vào thân cây, sắc mặt suy yếu. Vậy mà còn sống chết dòi đến được đây.

24. Chương 24: Thuật Hồi Hương (1)

Triệu Thụy Miên thức dậy, cũng là lúc nhìn thấy ánh mắt trời chói chang giống như muốn đâm mù cả mắt cô. Triệu Thụy Miên uể oải ngồi dậy, phát hiện cô đang nằm trên một bãi cỏ lớn, được chăm sóc xanh tốt. Nhìn qua bên cạnh, Vương An Cơ và Đặng Vân Du vẫn còn chưa tỉnh.

Cô khẽ mỉm cười. Vậy là bọn họ đã xuyên qua rồi. Triệu Thụy Miên lay nhẹ Vương An Cơ dậy. Vương An Cơ theo phản xạ lập tức túm lấy tay cô toang bẻ ngang, may mà cô la lên một tiếng. Đặng Vân Du giật mình ngồi phắt dậy như mộng du.

- Chuyện gì... có chuyện gì? - Nỗi đau buốt ở cánh tay ép Đặng Vân Du tỉnh táo. Cô mở to mắt, nhìn khung cảnh xung quanh - Chúng ta đến đâu vậy? Đã chết rồi sao?

Vương An Cơ bắt giác thấy mình đang siết chặt tay Triệu Thụy Miên, hắt hủi tay. Triệu Thụy Miên ngại ngừng xoa cổ tay. Cô phải mông đống dậy, phóng tầm mắt phía xa

- Nếu tôi đoán không lầm, chúng ta... đã xuyên không rồi.

- Xuyên không? Chính là giống như trong phim, xuyên đến thời cổ đại sao? Thật ảo diệu. - Đặng Vân Du quên cả đau đớn, thích thú chạy nhảy khắp nơi.

Vương An Cơ đứng dậy, sửa lại y phục. Thân hình cao lớn của hắn lấn át cả cô, khiến Triệu Thụy Miên không tự nhiên mà ho một cái. Cô vẫn còn nhớ rất rõ. Trước khi đến đây, cô đã nắm chặt tay của Vương An Cơ mà gào thét không buông tay. Nghĩ lại lúc đó thật là xấu hổ quá đi. Từ nhỏ cha mẹ đã rất gia giáo mà dạy cô. Là con gái nhất định không được tùy tiện nắm tay đàn ông. Bây giờ cô lại không những không nắm tay, còn cầu xin người ta đừng buông tay.

Mặc dù hoàn cảnh có hơi sai biệt, nhưng dấu sao mắt mặt vẫn cứ mắt mặt. Trước tiên bọn họ vẫn phải tìm một nơi ở trọ lại đã. Đặng Vân Du đã khá quen thuộc với việc này, còn quen hơn cả Triệu Thụy Miên. Bởi vì Triệu Thụy Miên vừa sinh ra đã ở thế giới con người rồi.

Cũng may trong người Đặng Vân Du vẫn còn ít Chân Nhân tể. Nếu không cho dù có tiền cũng không đổi được. Hiện tại Chân Nhân tộc vẫn chưa bị phân chia, nhưng đang trong giai đoạn tranh cãi gay gắt. Sở dĩ Triệu Thụy Miên chọn thời điểm này để trở về là vì lúc này Vương An Cơ vừa bị phong ấn xong, còn cô thì vẫn chưa ra đời. Như vậy bọn họ không thể gặp nhau.

- Nên nhớ, chúng ta không thể gặp bản thể ở quá khứ. Nếu không, hậu quả sẽ rất đáng sợ. Để an toàn, ta và huynh sẽ dịch dung.

- Nói vậy, chỉ có tôi là an toàn rồi. - Đặng Vân Du bật thốt.

- Không hẳn đâu. Nếu có người phát hiện cô là con người, cô sẽ bị thiêu sống đấy. Ở thời đại này, Chân Nhân tộc cực kì thù ghét con người. Chưa tính đến việc bọn họ sẽ bắt cô như tiêu bản thí nghiệm nữa. - Triệu Thụy Miên vừa mò tay trong túi gấm vừa giải thích. Cô lấy ra một lọ thuốc không tên, có mùi hơi nồng.

- Đáng sợ vậy. - Đặng Vân Du rùng mình không muốn nghĩ tiếp.

- Vương An...

Triệu Thụy Miên vừa quay sang, định cho hắn sử dụng thuốc này để thay đổi hình dạng thì chẳng thấy Vương An Cơ ở đâu, thay vào đó là một nam tử lạnh lùng cao ngạo. Bên ngoài mặc hắc bào, đầu đội đầu lap, hai mắt sắc lạnh nhìn cô chằm chằm. Cả người hắn là một cỗ sức mạnh chẳng ai muốn đụng vào.

- Kì quái. Vương An Cơ lại chạy biến đi đâu mất rồi. Lần này mà có hoạ thì đừng có trách. - Đặng Vân Du quay tới quay lui tìm người, miệng không ngừng rửa thầm. Nam tử khẽ hắng giọng một tiếng.

- Quên mất, huynh có thể tự làm chuyện này được.

- Thụy Miên, cậu quen người này sao? - Đặng Vân Du nhìn tới nhìn lui cũng không thấy người này có điểm nào quen mắt.

- Ta là Vương An Cơ.

Triệu Thụy Miên dừng một lúc, nhìn biểu tình há mồm khoa trương của Đặng Vân Du, lại tiếp tục cúi xuống đổ thuốc ra tay, xoa hai bàn tay để tạo thành một lớp mặt nạ mỏng, rồi vỗ vỗ lên mặt giống như xoa bóp.

- Vương... Vương An Cơ? Anh còn có tài lẻ này nữa à? - Đặng Vân Du thức thời. Có phải lúc này cô đã nói sai gì không? - Thụy Miên. Sao tôi có cảm giác anh ta dịch dung còn đẹp hơn lúc trước... - Đặng Vân Du trợn mắt - Thụy Miên?

- Thế nào? - Triệu Thụy Miên chớp mắt. Nhìn biểu tình có phần quái đản của hai người, cô lại gần cái gương coi. Đáng tiếc loại gương đồng thời này, đẹp cũng biến thành xấu. Cô đại khái nhìn ra không phải mất lệ, mặt mụn hay răng hô - Xấu lắm à?

- Xấu? Thụy Miên, nếu cậu mà gọi là xấu thì tôi không biết phải cho là ai mới đẹp. Nhìn xem, dung nhan hiện tại của cậu, chắc là sánh bằng ngôi sao hạng A rồi đấy.

- Thuốc này cũng có tác dụng ghê. - Triệu Thụy Miên sờ làn da mịn màng như em bé của mình. Đáng tiếc chỉ là nhất thời. Bỗng cô cảm giác có đôi mắt đang nhìn thật lâu về phía mình. Triệu Thụy Miên đứng thẳng lưng - Huynh định nói gì à?

- Cũng không tệ.

Có lẽ ngưỡng miệng vì lần đầu tiên mở lời khen người khác, Vương An Cơ chẳng thềm nhìn cô một cái mà ngồi xuống, rót cho mình chén trà. Triệu Thụy Miên cười khì khì rồi cũng lấy cho mình một chén. Đặng Vân Du phấn khích.

- Đây, hay là chúng ta tranh thủ mua ít đồ về làm kỷ niệm đi.

- Cô dám chắc mình có đủ tiền thuê trọ sao? - Vương An Cơ liếc cô một cái. Đặng Vân Du nín thinh.

- Đặng Vân Du, cô mau đưa tay đây. Nhìn xem, cánh tay cô đã trở thành cái gì rồi. Còn xài được không thể? - Đặng Vân Du giật mình, quên mất cánh tay sắp thành tàn phế của mình. đành dẹp ngang ý định vui chơi mua sắm, ngoan ngoãn ngồi xuống để cô trị thương.

Nhìn chung, có lẽ Đặng Vân Du đã uống một viên thuốc trị thương loại mạnh nên bước đầu, da non hẵn đã mọc lên rồi, da còn ửng đỏ, thế nhưng có lẽ sẽ để lại sẹo. Chỉ cần kiên trì mỗi ngày xoa thuốc đúng hạn, ăn những thứ hồi phục nhanh thì cỡ khoảng một tháng sẽ lành. Cánh tay mất đi lát thịt thì cũng chẳng sao.

Triệu Thụy Miên không hỏi vết thương của Đặng Vân Du từ đâu mà có, chỉ nghĩ chắc là bị lão hoàng đế tấn công. Chắc là bây giờ, lão hoàng đế còn chưa đuổi bắt bọn họ, nếu không thì phiền phức to. Đặng Vân Du mệt mỏi mỗi ngày trời nên chiếm luôn chiếc giường duy nhất trong phòng.

Bởi vì tiết kiệm, bọn họ chỉ thuê một phòng, ba người ở thì đúng là có hơi miễn cưỡng. Vương An Cơ và Triệu Thụy Miên thay nhau trực đêm. Không biết từ khi nào, Vương An Cơ đã trở lại là một Vương Hầu đại nhân trước kia. Chỉ khác là hẵn bây giờ không đụng một cái là giết thôi.

- Đang nghĩ gì thế? - Vương An Cơ tựa người vào một bên cửa, nghiêng đầu nhìn cô.

- Nghĩ đến kẻ đã phong ấn huynh. Không biết có năng lực cường đại cỡ nào. Huynh nói xem, tìm được người rồi, huynh sẽ giết ông ta sao?

- Đúng vậy. - Vương An Cơ híp mắt, trả lời dứt khoát.

- Huynh biết khi giết người trong quá khứ sẽ xảy ra chuyện gì trong tương lai không?

- Ta không quản được nhiều như vậy. - Vương An Cơ thôi nói chuyện của mình - Sau đó thì sao? Chẳng lẽ cô định chạy trốn lão hoàng đế suốt đời.

- Ban đầu, hoàng đế muốn thu phục huynh là vì nghĩ một khi huynh thoát ra ngoài nhất định sẽ mang theo oán hận, thu hút yêu quái, gây nhiễu loạn Chân Nhân thành. Nhưng nếu chứng minh được cho lão, huynh đã trả thù được rồi. Như vậy sẽ không cần phải phòng bị nữa. Gương Định Thần sẽ vĩnh viễn cất đi.

- Cô thật sự nghĩ lão ta sẽ tin lời cô nói? - Nháy mắt, biểu tình của cô trở nên ỉu xiu.

- Ta biết, chuyện ta nói có hơi hoang đường. Chỉ ít huynh hãy tin như vậy.

- Nha đầu ngốc. - Vương An Cơ kí lên đầu cô một cái. Thấy cô nhăn nhó thì tha mãi - Sau khi về, việc đầu tiên ta làm là bắt chấy ý trời, phá hủy gương Định Thần. Như vậy sau này sẽ không có thứ gì làm phiền ta nữa.

- Sau đó, huynh sẽ trở về là Vương Hầu đại nhân, tung hoành khắp nơi sao? - Ánh mắt của hắn có phần lung lay.

- Có lẽ vậy.

Không ai nói thêm gì nữa. Lúc sau, Triệu Thụy Miên vì buồn ngủ mà bất chấp chen lấn chung một cái giường với Đặng Vân Du. Sáng hôm sau, cả ba người ăn sáng ở quán trọ rồi bắt đầu lên đường. Đặng Vân Du cứ hể nhìn thấy của ngon vật lạ bên đường là lại tấp vào, làm thời gian vốn chỉ đi một con phố của bọn kéo dài tận hai giờ đồng hồ.

Cuối cùng, bị Triệu Thụy Miên quát một tiếng mới thôi. Triệu Thụy Miên trước khi ra ngoài đã phát cho mỗi người một viên đan dược. Nói là nếu muốn trở về thì lập tức đập nát viên đan, nghĩ đến nơi muốn đến trong đầu. Nhất định phải trở về nhà của Đặng Vân Du. Cả ba nhất trí.

Cách bài trí thời xưa chung quy vẫn cũ kĩ hơn hiện tại. Lúc đi ngang qua bảng cáo ở Chân Nhân thành, Triệu Thụy Miên dừng chân lại. Cô nhăn mặt đọc kĩ.

- Triệu Thụy Nguyên là trạng nguyên xuất sắc, được hoàng đế ban thưởng cống phẩm? Có can hệ gì tới cô sao? - Vương An Cơ hỏi cô, đồng thời dịch nghĩa cho Đặng Vân Du hiểu.

- Tôi quên mất. Bây giờ, cha mẹ tôi vẫn còn sống. Triệu Thụy Nguyên chính là cha tôi, ông chính là trạng nguyên giỏi nhất lúc bấy giờ. - Triệu Thụy Miên vỗ trán, nhắc đến cha. Hai mắt cô rõ ràng sáng lên, thể hiện niềm tự hào khôn xiết.

- Oa. Cha cậu là trạng nguyên? Con nhà nòi cơ. - Đặng Vân Du trầm trồ ngưỡng mộ. Trước đây chưa từng nghe nhắc tới.

- Nhưng mà chuyện đã là hai ngày trước rồi. - Vương An Cơ khoanh tay nói.

- Không biết hoàng đế tặng cha cái gì nhỉ? Hắn là rất quý giá. - Triệu Thụy Miên rà lại mọi thứ trong trí nhớ của mình. Làm gì có cái nào được hoàng đế đích thân ban tặng đâu - Tôi nói này, bây giờ chúng ta cũng không biết bắt đầu từ đâu. Hay là đến nhà tôi một chuyến đi.

- Có được không? Đây là cậu đang mời chúng tôi về nhà sao? Lỡ như lại bị đuổi đi thì biết làm sao?

- Tôi hiểu rất rõ cha tôi, tự biết ăn nói. Còn nữa, tiền chúng ta cũng sắp hết rồi. Tôi nói nhé, tôi có nghe ba nói một chỗ cất giấu tiền. Có thể chôm một ít. - Vừa nói, Triệu Thụy Miên liên tục nháy mắt. Đặng Vân Du và Vương An Cơ nhìn nhau một cái.

- Thế nào cũng được.

25. Chương 25: Thuật Hồi Hương (2)

- Xin hỏi, cô là...

Triệu Thụy Miên nhất thời bị dọa cho ngây ngốc. Mặc dù không phải là đứa trẻ vừa sinh ra đã mất cha mẹ. Nhưng 300 năm sống trên đời, bây giờ tận mắt nhìn thấy cha bằng xương bằng thịt, cô có xúc động muốn khóc.

Đặng Vân Du thấy cô cứ đứng như pho tượng thì thúc nhẹ vào tay. Triệu Thụy Miên giật mình, ánh mắt tò mò của Triệu Thụy Nguyên vẫn kiên nhẫn nhìn. Triệu Thụy Miên nở nụ cười tươi tắn hơn lúc bình thường.

- Xin chào, làm phiền đại thúc. Chúng tôi là người từ xa đến đây. Trong người không còn tiền nên muốn nhờ tá túc ở nhà thúc vài ngày.

Thấy Triệu Thụy Nguyên dừng mắt đánh giá bọn họ. Đặng Vân Du nở nụ cười cứng nhắc, Vương An Cơ lơ đãng nhìn vào bên trong. Triệu Thụy Nguyên thấy sắc trời cũng đã tối thật. Đám bọn họ có tận hai cô nương xinh xắn lễ phép, chắc cũng sẽ không có ý đồ gì. Nghĩ vậy, ông mở rộng cửa ra, niềm nở nói:

- Mời các vị tự nhiên.

Triệu Thụy Miên tuy hào hứng vì được đồng ý nhưng cũng hơi trách móc cha, nhớ như người gõ cửa không phải bọn họ mà là bọn người xấu thì sao. Diệp Yên Đan ôm bụng từ trong rèm đi ra, nhìn thấy hai cô nương và một nam tử tuấn tú thì tròn mắt. Triệu Thụy Nguyên một lần nữa giải thích tình cảnh của bọn họ với vợ mình.

- Vậy à? Ba vị đã ăn gì chưa? Để ta dọn đầu bếp làm vài món.

- À, không cần đâu.

- Vậy cảm ơn đại thẩm.

Triệu Thụy Miên và Đặng Vân Du đồng loạt lên tiếng. Cả hai không thẹn nhìn nhau. Trong đó, ánh mắt của Triệu Thụy Miên có thể bắn ra lửa. Phu nhân thấy vậy thì cười:

- Vị cô nương này đúng là thật thà. Ba người đợi chút nha.

- Ba vị có thể tham quan tự nhiên. Ta đi chuẩn bị phòng. - Triệu Thụy Nguyên dặn dò một tiếng rồi đi.

- Đa tạ đại thúc.

Bọn họ vừa đi, Đặng Vân Du lập tức xoay người lại cảm thán:

- Cha mẹ ơi, nhà cậu lớn quá Thụy Miên. Cha mẹ ai cũng xinh đẹp, lại còn tốt bụng. Cơ mà cũng hơi nhẹ dạ, lỡ bọn trộm cắp giở trò thì nguy.

- Đứa bé đó là nữ nhi. Cô khẳng định cha mẹ cô chỉ có một mình cô chứ? - Vương An Cơ im lặng này giờ rốt cuộc cũng lên tiếng. Triệu Thụy Miên kéo cong khóe môi.

- Đúng vậy. Ta chính là bào thai nhỏ bé đó.

- Tôi vẫn cảm thấy chuyện này phi thường hoang đường. - Đặng Vân Du cho đến giờ vẫn nghĩ mình đang lạc trong một giấc mơ dài. Sau đó, phu nhân gọi bọn họ vào phòng bếp - Nhiều đồ ăn quá. Thật đói bụng.

Đặng Vân Du nhìn thấy đồ ăn ngon thì hai mắt sáng rỡ. Đi bộ nhiều làm cô đói bụng. Không chần chừ cầm đũa và chén lên ăn ngấu nghiến. Triệu Thụy Miên lắc đầu, mắt mặt với chính mẹ của mình. Diệp Yên Đan cười cười:

- Đói thì ăn nhiều vào. Ở đây còn nhiều lắm, nhà chỉ có hai phu thê ở với nhau mà.

- Theo ta thấy, gia đình đại thẩm sắp có thêm một thành viên mới rồi. - Vừa nói, Triệu Thụy Miên vừa nhìn xuống bụng hơi nhô lên phía dưới. Diệp Yên Đan tươi cười, vuốt ve đứa con trong bụng mình âu yếm - Đã biết là trai hay gái chưa?

- Vẫn chưa. A Nguyên không muốn biết. Nói là trời cho cái gì thì ta nhận cái nấy.

- Chẳng giấu gì thẩm. Người bạn ta đây là thầy thuốc có tiếng ở phía nam. Lúc này nhìn qua, đã đoán được là một nữ nhi xinh xắn.

Triệu Thụy Miên vỗ vai Vương An Cơ. Hắn liếc cô một cái, tiếp tục nhai cơm trong miệng. Diệp Yên Đan nghe vậy thì hờn hờ:

- Thật ư? Đúng thật là con gái chứ? Ôi trời ơi...

- Thảm đã nghĩ đến cái tên nào chưa? - Trong mắt Triệu Thụy Miên toàn là triu mến. Ngay từ nhỏ đã nhận được tình yêu thương rất nhiều từ mẹ.

Nhìn vậy, có lẽ mẹ cô rất muốn sinh con gái. Diệp Yên Đan kiềm ném nước mắt muốn chảy ra, lắc nhẹ đầu. Không ngờ nhìn vị này còn trẻ mà đã là thầy thuốc giỏi rồi.

- À đúng rồi. Nói chuyện này giờ, vẫn chưa biết tên của ba vị.

- Cứ gọi tôi là A Thụy là được rồi. Còn đây là A Vân, đây là A Cơ. - Vương An Cơ bắt mắt đáp chân cô, tròng “Cái tên A Cơ ẻo lả đó ở đâu ra”. Triệu Thụy Miên cười giả lả, xoa xoa chân.

- Ba vị ở phía nam à? Đến đây không biết có việc gì?

- À, bọn tôi... đến tham gia một cuộc thi ở trong thành. Cuộc thi nhỏ thôi, chắc hẳn không biết đâu. Tiện thể, cũng có ý định đến đây an cư lạc nghiệp.

- Nghe thật vất vả. Chắc ba vị cũng là bậc anh tài. Nữ nhi mà có tài như vậy thật là hiếm có.

Đặng Vân Du đang ngón nghiêng cơm, chỉ thiếu điều phun ra, sắc lên tới mũi. Vội bưng một chén nước canh tu ừng ực.

- Đại thẩm đừng quá coi trọng bọn ta. Ta chỉ đi theo Miên tỷ tỷ cổ vũ cho ca ca thôi.

- Thì ra các người là anh em. Chẳng trách thân thiết như vậy.

Hàn thuyên một lúc, Triệu Thụy Nguyên gọi bọn họ vào phòng. Phòng ngủ đã sắp xếp xong. Bởi vì phòng khách còn khá nhiều nên ba người ngủ ba phòng liên tiếp. Phòng Triệu Thụy Miên ở giữa.

Triệu Thụy Miên từ nhỏ đã muốn thân thiết với mẹ. Trên người bà có một cảm giác thân thuộc của huyết thống không nói nên lời. Cả ngày cô đều quần quýt lấy mẹ mình. Hai người tâm sự đủ chuyện trên đời.

Cho đến một ngày, Vương An Cơ từ trong phòng đi ra. Nhìn thấy Triệu Thụy Miên đang được Diệp Yên Đan dạy thêu khăn tay. Hắn khó chịu nhíu mày. Đặng Vân Du ngậm bánh hoa quế trong miệng, suýt nữa thì mắc cổ.

- Vương An Cơ, dù ghen tỵ cũng đừng bày ra vẻ mặt sắp giết người thế chứ.

- Ai ghen tỵ? Chúng ta đã ăn nằm trong cái nhà này ba ngày rồi. Còn chưa có tiến triển gì. Cô ta tưởng mình đang đi nghỉ mát chắc?

- Thì cha mẹ Thụy Miên đều đã mất. Khó khăn lắm mới có cơ hội gặp lại. Anh để cô ấy thoải mái mấy ngày đi. Chúng ta cũng đâu có gấp gáp gì. Vương An Cơ, anh có cha mẹ không?

- Không có.

Từ khi sinh ra, Vương An Cơ đã là một đứa trẻ mồ côi. Bị vứt trong một cái động yêu. Từng ngày nỗ lực để không bị ăn thịt. Cuối cùng, đã có ngày hắn giết chết được tất cả. Đủ lòng đủ cánh mà tẩu thoát. Nhớ lại đoạn quá khứ trước kia, hắn nhắm mắt định thần. Rồi quay lưng bỏ đi.

Đặng Vân Du chớp mắt, lúc này còn hùng hổ lắm mà, sau đó cô nhìn Triệu Thụy Miên. Chưa từng thấy cô ấy cười vui vẻ như vậy. Triệu Thụy Nguyên từ sáng sớm đã lên Chân Nhân điện, trưa chắc ở lại dùng cơm với hoàng đế, cũng không về nhà. Trong nhà giờ chỉ còn bốn người, thêm mấy nha hoàn nữa. Diệp Yên Đan vẫn rất cao hứng.

- Hoàng đế thật coi trọng A Nguyên. Từ lúc chàng đậu trạng nguyên, không hề phải ngày nào cũng lên triều. Lâu lâu lên điện nói chuyện uống trà như hai người bạn. Ta cũng không biết là phúc hay họa nữa.

Hoàng đế bây giờ, cũng là đời ông hay cha của lão hoàng đế độc tài kia rồi. Khốn kiếp, nghĩ đến đó, tâm can cô không khỏi rạo rức. Triệu Thụy Miên nhẹ nhàng mỉm cười, gấp một miếng bí đỏ vào chén phu nhân.

- Ăn bí bở óc. Đại thẩm, nghe nói mấy ngày trước, đại thúc có được hoàng đế ban thưởng. Còn treo thông báo khắp nơi.
- Đúng vậy. Là một báu vật rất quý giá.
- Có thể hỏi là thứ gì không? Thú thật người miền nam chúng tôi nhìn qua rất nhiều bảo vật. Không vật nào không biết, nay cũng rất tò mò...
- Việc này... e là không được. Chuyện ban thưởng bảo vật là tin mật của A Nguyên. Ta không thể tiết lộ.
- A... không sao, không sao.
- A Thụy, chút nữa muội và tỷ đi xem thể lệ cuộc thi chút đi. - Đặng Vân Du nháy mắt.
- À, hình như chúng tôi tính sai ngày, mấy ngày nữa mới đến cuộc thi. Lại làm phiền đại thẩm rồi. - Triệu Thụy Miên bối rối sửa lời. Nếu không sớm viện cớ, sợ bọn họ lại nghi ngờ cô giả trò ăn bám. Đôi mắt Diệp Yên Đan không chút tạp niệm.
- Ba người cứ ở đây thoải mái. Dù sao nhà chúng ta cũng nhiều phòng trống.

Vương An Cơ nhìn Đặng Vân Du và Triệu Thụy Miên dắt nhau đi, trong lòng không chút an tâm. Dù sao chờ đợi cũng không phải là cách. Chuyện của hắn, hắn sẽ tự tìm hiểu. Vương An Cơ quay về phòng. Vừa đóng cửa lại, đã không còn thấy hắn đâu.

Vương An Cơ hóa thành một bọt khí nhỏ, bay về nơi trú ngụ trước kia của mình. Hắn nhớ mang máng lúc này, hắn đang chu du khắp nơi cùng với Thất tinh xà. Quả nhiên, Vương An Cơ dừng lại trên một nhánh cây. Quan sát bên dưới. Chính hắn đang cùng Thất tinh xà hưởng thụ lạc thú ở bồng lai tiên cảnh. Thác nước đầy mê loạn được mệnh danh là tiên cảnh ở yêu giới.

Yêu quái đến được đây, mỗi ngày đều có mỹ nữ hầu hạ, thức ăn ngon để ăn, ngâm mình trong suối nước nóng, tu vi mỗi ngày đều tăng. Có thể ở đây đắm chìm suốt đời đều thấy đáng. Có điều, muốn vượt qua cánh cửa kia cũng không dễ dàng.

Hắn và Thất tinh xà phải qua ba ngày ba đêm mới vượt qua được. Sau đó ở đây mà hưởng thụ vài tháng trời. Về mặt thỏa mãn của hắn đang được chăm sóc bởi nước nóng bên dưới, hơi nước xung quanh làm mờ nét mặt vốn hung hãn của hắn.

Chỉ thấp thoáng bộ dạng phong trần yêu nghiệt, áo bào đỏ trễ xuống vai, lộ ra vòm ngực săn chắc. Ban đầu hắn cũng không muốn đến đây, nhưng thấy có nhiều tên như thiêu thân muốn lao vào thử, hắn cũng muốn tự chứng minh thực lực của mình.

Kết quả không làm hắn thất vọng. Tuy nhiên, hắn không thích quá nhiều tiếng kêu của yêu nữ xung quanh, làm quấy nhiễu sự yên tĩnh của hắn. Sau một lần hắn tự tay kết liễu một ả, những ả kia không dám lại gần hắn nữa. Chỉ một lòng phục vụ Thất tinh vương lãng mạn. Còn mặc hắn nằm hưởng thụ một góc cũng không quan tâm. Vương An Cơ nhíu mày, bây giờ hắn nhìn rõ bộ mặt phong lưu máu lạnh của chính mình mới cảm thấy xa lạ.

Đó chính là hắn hay sao? Tại sao hắn lại cảm thấy khác như vậy? Hắn không thích hợp đến những nơi thế này, càng không thích hợp chỉ tham lam hưởng thụ một chỗ. Hắn nhìn đến chỗ Thất tinh xà. Y phục của một yêu nữ bị cởi phăng ra quăng xuống hồ nước, thân thể lồ lộ dường như nằm đè lên Thất tinh xà. Hai bầu ngực trắng nõn căng tròn đè lên bờ ngực rắn chắc của hắn. Cảnh xuân lộ ra.

Càng nhìn Vương An Cơ càng thấy nóng mắt, trở lại quan sát chính mình. Vẫn một mình bất động. Dù sao thời gian cũng quá lâu rồi. Đoạn kí ức những ngày tháng mơ hồ này hắn nhớ không rõ. Nhưng có một điều chắc chắn, ngày hắn bị phong ấn sắp đến rồi.

Đặng Vân Du theo lệnh của Triệu Thụy Miên mà mai phục ở gần Chân Nhân điện. Đợi Triệu Thụy Nguyên đi ra. Liên tục mấy ngày ông được triệu vào điện, nhưng mỗi lần đi ra đều trực tiếp về nhà. Không la cà đâu cả. Quả là một người chồng mẫu mực. Trạng nguyên đầu bảng có khác.

26. Chương 26: Thuật Hồi Hương (3)

Phải công nhận lúc còn trẻ, cha Thụy Miên rất đẹp trai. Vẻ đẹp đạo mạo của sự trưởng thành, đầu luôn ngẩng cao, hai tay đặt sau lưng nho nhã. Đặng Vân Du không theo ông về nhà nữa mà đứng lại một hồi lâu. Sau đó có vài vị quan nữa đi ra. Bàn với nhau rất nhiều chuyện, cô nghe được cũng rất nhiều, nhưng không có chuyện nào đáng quan tâm.

Nghĩ bụng, nếu cứ thế này thì tiến triển chẳng được bao nhiêu. Đặng Vân Du đánh liều thừa lúc bọn quan lại ra ra vào vào lẻn vào Chân Nhân điện. Tuy đã được miêu tả lại nhưng đúng là nhìn tận mắt vẫn thích thú hơn nhiều. Đặng Vân Du mắt tròn mắt dẹt ngắm nhìn, vẫn không quên núp vào một bụi cây.

Cô vẫn đang là thành phần thích khách vô danh. Đặng Vân Du đang muốn tìm đường đi vào chỗ nghỉ ngơi của hoàng đế thì cổng điện phía sau mở ra. Một công công gấp gấp đi vào, mặt mày tím xanh. Phía sau là một cỗ xe ục ịch được gần sáu nô tài đẩy vào. Bên trên phủ một tấm vải lớn màu trắng đã ngả đen.

Công công lăm lét quan sát, rồi hạ lệnh đóng cổng điện lại, miệng không ngừng giục.

- Nhanh lên, nhanh lên.

Giống như đang vận chuyển hàng cấm vậy. Đặng Vân Du nổi lên tò mò. Linh tính mách bảo thứ bọn họ đang đưa đi rất quan trọng. Đặng Vân Du lấy một viên đan trong túi giấu ra. Hơi chần chừ rồi nuốt khan. Cả người cô lập tức trở nên trong suốt. Viên thuốc tàng hình này rất trân quý, là Triệu Thụy Miên đưa cho cô, dặn là nếu không phải rất cấp bách thì không được dùng.

Viên này cả Chân Nhân thành có chưa tới mười viên. Tác dụng lại không biết khi nào hết, tóm lại rất nguy hiểm. Nhưng cô không quan tâm được nhiều như vậy. Đặng Vân Du không còn phải khom người lén lút nữa, cô hiên ngang đi theo bọn công công.

Đứng đợi bên ngoài điện, công công thông báo với một thị vệ. Thị vệ kia gật đầu chạy vào trong, một lát sau chạy ra, hạ lệnh mở cửa rộng để đem vật phẩm vào. Đặng Vân Du đi theo. Đây là chính điện của hoàng đế.

Nếu đã đi vào chính điện, vậy tại sao còn phải lén lút? Công công khom người hành lễ.

- Tham kiến hoàng đế.

Đặng Vân Du xoay người nhìn, suýt nữa thì hét lên. Cô bịt chặt miệng mình lại, nhất quyết không được lên tiếng. Không thể nào, là mắt cô bị mờ sao?

- Đứng dậy đi. - Hoàng đế hưởng thụ sự xoa bóp của cung nữ, phát tay ngừng lại. Lão kéo áo lên, nhìn xuống cỗ xe vừa được đẩy vào, hí hửng lại - Đây là cái gì?

Đặng Vân Du chớp mắt, phản xạ lại gần hơn để nhìn. Không thể nào, lại có người giống nhau đến vậy? Theo lời Triệu Thụy Miên nói thì đây có lẽ là đời ông hay đời cha cả lão hầu hoàng đế. Thế nhưng... đây, giống y hệt lão. Làm cô không khỏi suy diễn. Trừ bỏ bộ râu ngắn trên mặt, toàn bộ đều giống như hai giọt nước, ngay cả giọng nói cũng y hệt. Đặng Vân Du nắm suy đoán trong đầu, không dám nghĩ lung tung.

- Bẩm hoàng đế, đây là một con thủy quái đại sư vừa bắt được. Nói là tu vi của nó có thể tăng tuổi thọ của ngài thêm vài trăm năm nữa.

- Vài trăm năm? Yêu quái bình thường chỉ có thể thêm vài chục năm.

- Nhưng đây là con thủy quái vô cùng mạnh. Có thể sánh ngang tầm với Vương An Cơ. - Vương An Cơ? Đặng Vân Du vĩnh tai nghe - Bởi vì bế quan nhiều năm để tu luyện nên hiện giờ rất mạnh.

- Khoan nói đã. Trước tiên mở ra cho ta xem.

Dương công công phát tay, đám nô tài kéo tấm vải ra. Đặng Vân Du cũng tò mò nhìn. Lần này lại khiến cô thất vọng. Hình ảnh con cá khổng lồ bị giam trong lồng sắt. Cả mình nhợt nhạt đã khô héo vì thiếu nước. Nó yếu ớt không buồn mở mắt, chỉ lim dim quấy đuôi. Nếu không để ý còn tưởng nó đã chết rồi. Đặng Vân Du chắc chắn, mình không thể nào nhìn nhầm được, đó chính là Tàn Tuệ Minh.

- Rất tốt. Nhưng mà, tưới cho nó thêm ít nước. Đợi tối nay, trẫm sẽ xử lí.

Xử lí? Sẽ không phải là làm thịt chứ? Tần Tuệ Minh tội nghiệp bị đưa đi. Đặng Vân Du tiếc nuối nhìn theo. Không được, nếu Tần Tuệ Minh bị giết rồi thì sao? Nhưng nếu bây giờ hắn bị giết, mấy trăm năm sau hắn không thể gặp được cô a. Vậy nghĩa là sao? Nếu tới nay hắn thoát được, hắn sẽ sống. Làm sao hắn có thể thoát được đám hung thần này đây?

Triệu Thụy Miên đi loanh quanh từ chiều đến giờ trong nhà. Đặng Vân Du đã đi từ lâu rồi mà giờ còn chưa thấy về, Vương An Cơ lại không thấy bóng dáng đâu. Đang ruột gan như lửa đốt, nha hoàn từ trong phòng phu nhân chạy ra, hai mắt sưng đỏ, nói như sắp khóc:

- Cô nương, cô nương. Không xong rồi. Phu nhân... phu nhân.
- Người bình tĩnh, phu nhân làm sao?
- Phu nhân động thai rồi...

Sau khi nói ra ba chữ kia, nha hoàn không ngừng run rẩy khóc nức lên. Triệu Thụy Miên chấn động. Tiếng hét trong phòng vọng ra tận ngoài sân. Trong nhà lại không có ai.

- Người ở lại canh phu nhân. Ta đi tìm đại phu. Kêu người đi tìm lão gia, mau lên.

Nha hoàn đáp một tiếng. Triệu Thụy Miên phóng như bay ra ngoài chợ, đi tìm một thầy thuốc giỏi. Đến khi mang được đại phu về, phu nhân đang rỉ mồ hôi trên giường, còn Triệu Thụy Nguyên ngồi bên cạnh nắm tay bà, nét mặt lo lắng.

Triệu Thụy Miên gấp rút dẫn đại phu vào phòng. Một lát sau, bên trong không còn nghe tiếng động nữa. Phu nhân vì mệt đã ngủ thiếp đi. Đại phu kê một vài đơn thuốc dưỡng thai. Nói là không sao, bào thai đang trong lúc phát triển thường hiếu động.

Triệu Thụy Miên gãi mũi xấu hổ. Thì ra lúc nhỏ cô lại nghịch ngợm đến vậy. Đồng thời, y thuật cao siêu, đại phu đoán ra được cái thai là con gái. Diệp Yên Đan tỉnh dậy nghe vậy liền cười ra tiếng.

- Không ngờ A Cơ lại đoán đúng. Thật là tài giỏi.
- Đại phu nói, nếu không đến kịp có lẽ hai mẹ con đã nguy mất rồi. Cũng may nhờ có cô nương. Triệu gia chúng tôi nợ cô rồi.
- Đại thúc, thúc đừng khách sáo. Mấy ngày nay ở nhờ nhà thúc ta cũng thấy rất ngại rồi.
- Bình an được hôm nay coi như tổ tiên phù hộ chúng ta. A Thụy, nếu sau này có gì khó khăn cứ nói, cô xem như ân nhân của chúng ta.
- Chuyện nhỏ thôi mà. - Triệu Thụy Miên phải tay cười xòa. Cô cũng không ngờ có lần được chính mình cứu.
- Chúng ta vẫn chưa đặt tên cho con. Nay đã biết là con gái, hay là... cô đặt cho nó một cái tên đi.
- Tôi á? - Triệu Thụy Miên chỉ vào chính mình. Đùa chứ, có mơ cô cũng không dám nghĩ đến cái tên của mình do chính mình tự nghĩ ra.
- Cũng đúng. Hay là cô thử nghĩ một cái tên xem. Không sao, chỉ thử thôi mà.
- Vậy... Triệu Thụy Miên thì sao? - Triệu Thụy Miên nói bừa tên mình. Nghĩ thầm có khi nào vì chuyện này mà cô sẽ thay họ đổi tên hay không. Trái với dự đoán, Triệu Thụy Nguyên ngẫm nghĩ một hồi rồi cũng bật cười.
- Cô nương quả nhiên thâm thúy. Cái tên này rất hay.
- Vậy à? Thiếp cũng nghĩ vậy.

Triệu Thụy Miên cười khỏ. Vậy ra cái tên xấu xí này là chính do cô đặt ra hay sao? Thật mất mặt. Bây giờ sửa lại có còn kịp không nhỉ? Phu nhân hỏi hai người kia đâu rồi. Cô đành viện cớ bọn họ dẫn nhau đi thăm thú Chân Nhân thành rồi.

Triệu Thụy Miên chậm chạp ăn cơm. Mắt vẫn để ý đến căn phòng của Triệu Thụy Nguyên. Mấy ngày trước, cô còn vào chôm ít tiền, không bị ai phát hiện. Chỗ kín đáo giấu tiền như vậy, cô cũng biết, vậy mà không hề tìm thấy bảo vật kia đâu. Vậy cha cô đã giấu nó ở chỗ nào? Hay thực chất chẳng có bảo vật nào.

- A Thụy.

- Hả? - Triệu Thụy Miên giật mình. Diệp Yên Đan cười nhẹ, bỏ qua một chút ngẩn người của cô.

- Thiếp nói, mấy ngày trước A Thụy còn tò mò chuyện bảo vật ban thưởng. Chàng có thể tiết lộ chút không?

- Cái này, sợ rằng không được. Cô nương đừng mong chờ nữa.

- A Thụy. Thật xin lỗi. - Diệp Yên Đan hơi lúng túng. Không ngờ Triệu Thụy Nguyên lại thẳng thắn từ chối. Không khí có chút quỷ dị. Triệu Thụy Miên cười xoà.

- Không sao, đừng quá để ý. Tôi chỉ tiện miệng hỏi thôi.

Buổi tối. Không ngờ lão hoàng đế lại tổ chức tiệc rượu. Chắc hẳn lão đang ăn mừng vì bắt được con cá lớn. Đặng Vân Du chỉ chờ cho lão dần nhập tiệc rồi một mình đi đến nhà giam. Cô dễ dàng đi qua đám canh ngục, đi đến nơi sâu nhất trong ngục tối. Nơi đó có một con cá đang bị xích mình lại bằng một dây xích lớn, bên dưới là một ảng nước khổng lồ, lượng nước chỉ đủ để giữ cho nó khỏi chết.

Hai mắt cá lim dim đáng thương. Đặng Vân Du xót xa lại gần. Khi đưa tay lên sờ vành mắt nó, thậm chí nó còn chẳng buồn phòng vệ. Có lẽ đã yếu quá mức rồi. Một mình cô chẳng thể nào khiêng nó ra ngoài trước bao nhiêu ánh mắt vậy được.

Đặng Vân Du lục trong túi gấm. Tìm một viên thuốc tăng lực hạng trung, nhét đan dược vào miệng con cá. Chất nhầy còn dính một chút lên tay, cô vội chùi vào quần áo. Đợi một lúc, con cá bắt đầu động đậy. Mắt nó mở đau đáu nhìn cô. Nhưng kì thực chẳng nhìn thấy gì.

Đặng Vân Du sợ chết khiếp. Còn tưởng Tần Tuệ Minh suýt chút nữa sẽ giết cô. Bây giờ bọn họ vẫn còn là yêu quái thuần thủy. Tần Tuệ Minh nheo mắt. Vẫn là ngục tối dơ bẩn. Nhưng hẳn cảm nhận rõ sự chuyển biến lớn trong cơ thể và cả nhịp thở. Chắc chắn ai đó đã cho hắn uống đan dược. Nhưng hiện tại hẳn không thể nhìn ra ai.

- Người là ai? Tại sao lại giúp ta?

Đặng Vân Du nghe được giọng nói trong đầu. Cô biết hẳn đang dùng thuật nói chuyện với cô. Cô không có đủ can đảm để đáp lại. Dần dần, Tần Tuệ Minh cũng không còn kiên nhẫn. Hẳn vươn mình, thân cá vùng vẫy, cắn đứt dây xích. Nghe tiếng động, đám canh ngục chạy vào thì bị hất ra hết bên ngoài. Ngục tối thoáng chốc rơi vào cảnh hoảng loạn.

27. Chương 27: Thủy Quái Thoát Ra Ngoài

Đặng Vân Du hí hục chạy ra ngoài. Xem như nhiệm vụ của cô đến đây là xong. Đặng Vân Du định trở lại xem tình hình của hoàng đế thì lão đã tự vác xác đến. Lão công công cũng đến. Gương mặt đánh phấn trắng bết lấp bấp, Dương công công không ngừng kêu người giữ thủy quái lại nhưng Tần Tuệ Minh chỉ cần đẩy mình một cái cũng có thể thoát ra.

Yến tiệc đã giải tán từ lâu, hoàng đế không còn tâm trạng chơi đùa, chỉ lo lắng nhìn đồng thị vệ vô dụng bị đánh bật ra ngoài, vất vả gượng dậy. Toàn biệt viện phút chốc sáng bừng lên. Đuốc lửa xuất hiện khắp nơi.

Bây giờ thì Đặng Vân Du đã khẳng định, lão hoàng đế này chính là lão hoàng đế kia. Bao nhiêu năm mà lão vẫn sống nhăn nhó. Không kể đến việc Chân Nhân tộc chỉ sống tối đa 150 năm, lão đã dùng tu vi của yêu quái để duy trì tuổi thọ. Vậy lão có khác gì bọn yêu quái đâu chứ?

Đặng Vân Du cảm hận nhìn lão. Tần Tuệ Minh vùng một cái, thân thể thủy quái biến thành một thiếu niên tuấn tú, sáng hơn bất kì ngọn đuốc nào trong đêm. Đám thị vệ phút chốc ngẩn người. Đây chính là thủy quái bị giam cầm trong ngục sao? Sao lại xinh đẹp như vậy?

Đặng Vân Du còn chưa kịp vui mừng vì gặp lại hân, Dương công công bên cạnh đã chỉ cô quát lên:

- Cô ta là ai? Tại sao lại để người lạ vào trong này?

Đặng Vân Du rút cổ, nhìn nhìn ra phía sau, nhưng không có ai ở phía sau cả. Cô khẽ rùng mình. Phút chốc nhận ra sự thật tàn khốc, đó là đan dược đã hết công dụng rồi. Hoàng đế gay gắt chỉ thẳng vào cô:

- Mau bắt thích khách lại.

Đặng Vân Du hơi ôi co chân chạy. Phía sau thiên binh vạn mã đuổi theo, cô lại loanh quanh chạy trong biệt viện như một con chuột nhỏ. Số cô không lẽ đến đây đã tận rồi hay sao?

Quân lính đuổi đến tận nơi. Miệng không ngừng hét “Đứng lại”. Đặng Vân Du khóc không ra nước mắt. Tay không ngừng lục lọi trong túi xem có thứ gì uống được hay không. Ngặt nỗi là giờ cô đang bận tìm đường tẩu thoát, không có mắt để xem thử đan dược đang cầm là cái loại gì. Phút chốc, cổ tay bị nắm lấy, Đặng Vân Du vội la oai oải:

- Đừng bắt tôi. Đừng bắt tôi. Tôi không biết gì cả, chỉ là lạc đường thôi...

Đặng Vân Du ăn nói loạn xạ. Kỳ lạ là quân lính kia không la lớn cái gì, chỉ túm tay cô kéo về phía hân. Đặng Vân Du ngửi thấy một mùi nước sông thoang thoảng, bàn tay chạm vào cơ thể mát lạnh. Xúc cảm của lụa áo làm cô tỉnh táo. Đặng Vân Du nhìn lại, hóa ra là thiếu niên hai mắt hẹp dài, tóc xõa tung bay, siết chặt eo cô. Đột phá giữa vòng vây của quân lính, vọt thẳng lên trời.

Đặng Vân Du cảm thấy, thiên ngôn vạn ngữ cũng không miêu tả được cảm xúc lúc này. Giống như lúc ở Thiên gia môn, cũng có cái khác. Nhìn Tần Tuệ Minh khỏe mạnh lúc này, thật tốt. Tần Tuệ Minh nhũn mày, thả cô nương trong ngực xuống đất. Vậy mà người nọ vẫn ngẩn ngơ nhìn hân. Trên mặt hân có cái gì kỳ lạ sao?

- Người nhìn cái gì?

Đặng Vân Du giật mình, miệng khép lại. Thức thời nhận ra Tần Tuệ Minh đã nhìn thấy mình, cô che mặt. Không được, sau này bọn họ còn gặp nhau, không thể gặp ngay lúc này.

- Đa tạ đã cứu giúp. - Đặng Vân Du vội xoay người đi. Tần Tuệ Minh kì quái nhìn theo. Bỗng nhiên nhớ ra mình vì sao được cứu thoát.

- Người là người đã cứu ta? - Cô nương này nhìn qua cũng bình thường nhưng lại có năng lực khác thường. Che giấu để đi vào điện, còn cứu thoát được hân, càng không phải dễ. Đặng Vân Du dừng người lại.

- Người... người nghĩ nhiều rồi. Ta chẳng biết cái gì đâu.

Dứt lời, phía xa xa có tiếng cười ha hả vang lên. Đạo trưởng đứng phía bên kia sông cất tiếng cười, vang vọng sang cả bên này. Đặng Vân Du thấy khung cảnh này phút chốc quen thuộc.

- Thủy Dạ Hân, người tẩu thoát cũng nhanh quá.

- Lão già... - Đặng Vân Du hoảng sợ che miệng lại.

Lão già đại sư? Chính là tên ăn thịt người. Hóa ra nơi này chính là sông Hà, phía dưới là cung điện của Tần Tuệ Minh, bên kia là Thiên gia môn của đại sư ăn thịt người. Hóa ra bọn họ đã quen biết từ lâu. Hơn nữa, bây giờ nhìn lão ta trẻ như cha của Triệu Thụy Miên. Mất ánh lên tia ngoan độc, lão phất cây gậy trong tay.

- Thông tin của người cũng nhanh quá.

Tần Tuệ Minh nheo mắt. Làm sao lão trong thời gian ngắn lại biết được hân đã trốn thoát, lại còn biết được hân sẽ đến nơi này? Tần Tuệ Minh nhìn sang người bên cạnh. Lúc này hình như cô vừa kêu lên.

Đặng Vân Du cảm thấy hơi thở của mình bị rút cạn. Tần Tuệ Minh ra sức bóp cổ cô, hai chân cô nhấc lên khỏi mặt đất. Đặng Vân Du tím tái, kêu không lên tiếng. Tên này vừa mới yếu như sắp chết sao giờ lại khỏe mạnh như vậy.

- Là người báo cho lão ta?

Đặng Vân Du khổ sở lắc đầu.

- Không phải... không phải ta...

Tần Tuệ Minh nghiêng rặng, bóp chặt tay hơn nữa. Đặng Vân Du sắp không xong rồi. Đời này chưa hoàn thành tâm nguyện đã phải chết ở nơi xa lạ, lại còn là trong quá khứ. Đang sắp ngạt thở đến nơi, bỗng bên tai vang lên tiếng chuông lanh lảnh. Đại sư hiển nhiên đã đạp chân bay sang bên này. Càng đến gần hẳn, chuông càng kêu to.

- Vô ích thôi. Cho dù bây giờ người giết cô ta rồi, ta cũng có thể biết người đang ở đâu.

Tần Tuệ Minh nhú mày nhìn cái chuông trong tay lão, mấy ngón tay thả lỏng dần. Hắn thô bạo ném Đặng Vân Du ra xa. Lưng cô đụng trúng thân cây đau điếng. Khốn kiếp Tần Tuệ Minh. Người dám đối xử với ân nhân như vậy.

- Vậy để ta khai thông cho người.

Tần Tuệ Minh hươ tay, gió lốc nổi lên. Nước sông dâng cao ngàn ngút. Đại sư kia cũng không kém cạnh. Sức mạnh của lão có thể so sánh với mấy bậc pháp sư. Cả hai đánh nhau ác liệt. Đặng Vân Du mặt mày sa sầm, chống người đứng dậy. Thắt lưng đau đớn, cô nhìn hai người kia vẫn còn đang đánh nhau.

Phần thắng đương nhiên nghiêng về Tần Tuệ Minh. Đại sư càng ngày càng chống đỡ. Mà Tần Tuệ Minh dần dần cũng chuyển sang thế tấn công. Bỗng cô nhìn thấy thứ gì đó lóe sáng ở dưới mặt sông. Còn chưa kịp nhìn rõ thứ gì thì một giọng nói đã vang lên.

- Đại ca, muội giúp huynh.

Thì ra là Long nhi quận chúa, cũng chính là muội muội của Tần Tuệ Minh. Chà, so với mấy năm sau, bây giờ quận chúa trông có vẻ ngây thơ hơn nhiều. Tần Tuệ Minh chưa kịp phản ứng đã thấy quận chúa nhảy vào.

Đại sư quỷ quyệt phút chốc nảy sinh ý đồ, tìm ra được cái phao cứu sinh. Lão suýt chút nữa phải chết trong tay Tần Tuệ Minh, may mà có quận chúa. Tuy mang danh quận chúa nhưng pháp lực cũng chẳng đến đâu. Vì vậy mà quận chúa không những không giúp được, mà còn bị biến thành con tin. Đặng Vân Du há hốc mồm.

- Đại ca, cứu muội với.

Đặng Vân Du không ngờ quận chúa hung hăng cũng có ngày khóc nhè trong tay người khác. Tần Tuệ Minh siết chặt tay, không dám ra đòn thêm.

- Thả Long nhi ra.

- Ta sẽ thả cô ta. Nếu như người hứa sẽ không đuổi theo.

- Được thôi. Ta hứa.

Đại sư không ngờ sẽ dễ dàng như vậy. Nhưng nhìn quyết định dứt khoát của Tần Tuệ Minh, càng cho thấy quận chúa có địa vị quan trọng trong lòng hắn. Lão cũng không dám coi thường lời hứa của hắn.

Đại sư biết vết thương của mình không thể chậm trễ nữa, buông quận chúa ra, quay đầu biến mất. Quận chúa ngã vào lòng Tần Tuệ Minh khóc nức nở. Đặng Vân Du thấy không có phận sự gì nữa thì mon men rời đi. Triệu Thụy Miên chắc đang lo lắng.

- Đứng lại!

Đặng Vân Du giật thót. Tên này sao lại đáng sợ như vậy?

- Trước khi ta hiểu rõ ý đồ của người thì không được rời khỏi đây nửa bước.

- Ý đồ gì chứ? Ta chẳng có ý đồ gì cả.

- Ta kêu người ở lại thì ở lại.

Đặng Vân Du run rẩy, nhìn người trước mắt dịu em gái đi xuống nước. Phía dưới mở ra một con đường đi xuống thủy cung. Cũng không phải lần đầu tiên. Tần Tuệ Minh thấy cô vẫn còn đứng sững một chỗ thì tưởng cô sợ.

- Đứng đó làm gì?

- Cái đó... huynh không cho ta ăn được. Sao ta thở nổi?

- Làm sao người biết chỗ ta có loại được đó? - Tần Tuệ Minh suýt chút nữa quên mất, nhưng càng làm hấn nghi ngờ hơn là, Đặng Vân Du biết quá nhiều. Thậm chí có một số chuyện chỉ có cô biết.

- À ta... ta nghe có người kể lại. Nói là nếu muốn đi xuống nước phải ăn một loại được.

Đặng Vân Du túng quẫn giải thích, thầm mong là hấn không nghi ngờ điều gì. Tần Tuệ Minh một tay dịu quận chúa, một tay thúc một cái. Đặng Vân Du thấy mình khó thở, há miệng ra, thức thì thứ gì đó chui tọt vào họng cô.

Đặng Vân Du gần như mắc cổ. Thấy Tần Tuệ Minh hừ một tiếng rồi đi mất. Tóm lại, cô vẫn thích Tần Tuệ Minh sau này hơn, ôn nhu nho nhã. Tuy rằng vô tình nhưng không tuyệt tình giống như bây giờ. Đặng Vân Du leo đèo theo sau. Thủy cung nguy nga tráng lệ hơn nhiều.

Có lẽ thời gian sau này, Tần Tuệ Minh bị Triệu Thụy Miên nhốt lại nên nhà không có chủ, trở nên buồn tẻ hơn. Trái lại, nơi đây giống như của bậc đế vương. Tần Tuệ Minh trở về giống như đáng cứu thế, cung nữ và thị vệ nghênh đón nồng hậu. Quận chúa được dìu vào nghỉ ngơi.

Thị vệ thấy cô đi theo sau Tần Tuệ Minh thì không dám ngăn lại, để mặc cho cô vào trong. Tần Tuệ Minh ngồi chễm chệ trên ghế, vác hai tay hai bên, cung nữ lập tức châm trà, quạt mát, xoa bóp. Hưởng thụ giống như vua chúa.

Đặng Vân Du lúng túng dời tầm mắt. Tuy là hấn được đãi ngộ cao như vậy nhưng về mặt không có gì là sung sướng, trái lại nhìn cô đánh giá. Đặng Vân Du liên tục nghĩ đến tổng tài trong ngôn tình. Không phải sẽ đem cô làm đồ chơi tình ái chứ? Chắc Tần Tuệ Minh cũng không có sở thích nhảm chán như vậy đâu.

28. Chương 28: Thiên Cát Lâu

Đặng Vân Du không ngừng tự an ủi trong lòng, dưới thủy cung mát lạnh như đá mà trán cô thì rỉ mồ hôi.

- Đang nghĩ cái gì?

Đột nhiên Tần Tuệ Minh quan tâm đến suy nghĩ của cô khiến cô không khỏi thụ sủng nhược khinh. Hồi lâu không trả lời nổi. Nói thật, cô đứng cũng mỏi chân lắm rồi. Ban nãy đứng ở biệt viện chờ hoàng đế ngắm rượu, lại dốc sức chạy thoát khỏi điện.

- Có thể cho xin cái ghế được không?

Tần Tuệ Minh nhượng mảy, dường như đoán không ra câu nói này của cô. Một thị vệ mang ghế đến. Đặng Vân Du cảm ơn rồi ngồi xuống. Ngay chính điện rộng lớn, cô ngồi giống như đang bị cấp trên tra khảo.

- Người cứu ta? - Đến lúc này thì Đặng Vân Du cũng không muốn che giấu nữa. Cô nhẹ "Đúng" một tiếng rồi cúi đầu - Tại sao?

- Tại vì... ta thấy huynh đáng thương quá.

- Người không sợ ta? Ta lúc này nhìn rất đáng sợ. - Nhìn chung, người Chân Nhân tộc đều kì thị yêu quái.

- Cũng không đáng sợ lắm đâu. Ta ở hướng nam, nhìn những thứ này quen rồi.

- Vậy tại sao người lại có mặt trong điện?

- Ta... ta đi tìm muối muối của ta ở đây. Muối ấy nói muối ấy ở nơi xa hoa nhất Chân Nhân thành. Có nhiều mỹ nữ nhất. Ta lại nghĩ chắc đó là cung điện của hoàng đế. Nhưng hình như ta đoán sai rồi.

Vừa nói, cô vừa giả bộ chán nản. Kì thực, viện ra cái cớ này cũng cực khổ lắm. Cô không muốn nói dối đâu. Nhưng đến khi nào cô mới được thoát ra khỏi đây. Tần Tuệ Minh trầm ngâm một hồi lâu rồi nói:

- Ta coi như nợ người một mạng. Ta sẽ đi tìm muối muối với người.

- Ách... không cần đâu.

Đùa gì vậy chứ?

- Ta tự đi tìm được. Không cần phiền huynh.

- Người khẳng định mình biết đường sao? Ngay cả nơi ở của hoàng đế cũng dám xông vào đó tìm người.

- Nhưng mà...

- Lời ta đã quyết. Tần Tuệ Minh ta cả đời chẳng muốn nợ nần ai.

Thôi xong. Cô coi như tự đào một cái hố to cho mình. Đợi tới ngày hôm sau, Tần Tuệ Minh nhốt cô một ngày, cuối cùng cũng chịu đưa cô đi tìm muối muối. Cô không biết nơi nào mà có thể đi vào ban đêm như vậy.

- Nơi này là đâu? Sao nhìn giống... - Cô định nói giống phố đèn đỏ

- Không biết đọc chữ sao? Thiên Cát lâu.

- Thiên Cát lâu? Đây chẳng phải... chẳng phải là lầu xanh sao?

Tần Tuệ Minh phe phẩy cái quạt không biết từ đâu ra, rất hợp với bộ dáng hồ hững của hắn. Hắn nhìn cô một lúc rồi phẩy tay, trang phục trên người cô thay đổi, kiểu tóc cũng thay đổi. Hiện tại cô đã biến thành một nam tử ăn chơi chốn lầu xanh.

- Nhìn cô lúc này còn tưởng cô đi bán thân. Đi thôi. - Đặng Vân Du xấu hổ đi theo.

Thiên Cát lâu nhìn bên trong đúng là rục rĩ. Mỹ nữ rải rác khắp nơi, giọng nói mê hoặc như thôi miên. Nhiều nam tử trẻ tuổi ăn chơi có, mấy lão già bụng phệ râu lởm chồm cũng có. Mấy bà má mị to mập ra sức mời chào. Phía trên sân khấu là ca kĩ trang điểm đậm đang nhảy múa diễn tuồng, phía sau là mấy cô gái ăn mặc hở hang, lộ ngực lộ đùi, còn cố ý ngửa ra để đám đàn ông bên dưới thấy hết.

Quả không hổ danh là kỹ viện lớn nhất Chân Nhân thành. Mùi rượu, mùi thức ăn, mùi son phấn, mùi nước hoa, cả mùi ái muội kèm theo tiếng cười vang lên. Bước vào Thiên Cát lâu giống như bước vào một cái động tình. Khắp nơi là cảnh nóng bỏng. Đặng Vân Du đỏ mặt.

Ở bên kia, cô hoàn toàn là một trạch nữ đó nha. Còn chưa có mối tình đầu, ngay cả phim đen còn chưa xem qua. Nay được xem kích thích trước mặt, không khỏi nóng người.

- Công tử... - Một làn hơi nóng bỏng phả vào tai cô, làm Đặng Vân Du giật nảy mình suýt hét lên. Một kỹ nữ xinh đẹp gần như là dựa sát người cô, không ngừng hít hà mùi hương nam tính trên bộ y phục - Công tử có cần giúp gì không? Hay để tiểu nữ dẫn công tử đi chơi.

Đặng Vân Du cắn chặt răng không thốt một lời. Chỉ dùng hành động để biểu đạt. Trong đầu không ngừng nhắc nhở "Ta là con gái. Ta là con gái". Đầu lắc nguầy nguậy, liên tục tránh né không đụng chạm người của kỹ nữ.

- Công tử, xin đừng ngại. Muốn sướng bao nhiêu, có bấy nhiêu...

Kỹ nữ vừa nói vừa cầm lấy tay Đặng Vân Du. Mặc dù liên tục từ chối, Đặng Vân Du còn chưa nhìn rõ thì bàn tay đã úp ngay lên bầu ngực tròn trịa dưới lớp áo sa mỏng của kỹ nữ. Như có lửa trên tay, Đặng Vân Du hoảng sợ rút lại, miệng kêu oan oan. Kỹ nữ che miệng cười. Cho rằng vị công tử đang ngại. Thật đáng yêu!

Đặng Vân Du giống như Đường Tăng nhìn thấy yêu nữ. Chạy đến không kịp. Bỗng bàn tay lại có ai nắm lấy, chưa kịp la thì đã bị kéo đi. Tần Tuệ Minh có chút không vui, kéo cô ngồi xuống một bàn đầy thức ăn. Thì ra nãy giờ hần đã gọi món đâu vào đấy rồi. Còn cô thì lạc đường, còn suýt bị lừa thân.

- Xin lỗi.

- Ăn trước đi. Để ta kêu một tiểu nhị thăm dò cho người.

Tần Tuệ Minh một mặt muốn ngồi đây thưởng thức ca hát, một mặt uống rượu đợi thời cơ. Đặng Vân Du ăn uống nhiệt tình. Chết rồi, lỡ như chút nữa hỏi thật thì phải biết làm sao? Chẳng lẽ phải bịa thêm chuyện nữa.

Vừa ăn vừa nghĩ cách. Hai mắt Đặng Vân Du không ngừng đảo diên khắp nơi. Thật không ngờ mười mấy năm ăn học, nay chỉ nói dối có một chuyện nhỏ lại làm không được. Cô rối rắm nghĩ, rốt cuộc ánh mắt dời đến một người trên lầu, cũng đang hồ hững nhìn ca kỹ.

Đặng Vân Du lo sợ mình nhìn nhầm. Nhưng càng nhìn càng đúng. Đến lúc người nọ cảm nhận được có người đang nhìn mình. Đặng Vân Du phun nguyên ngụm canh ra bàn, ho sặc sụa, thành công qua mặt người kia.

- Vương... An Cơ? - Tần Tuệ Minh nhú mày, nhìn nước miếng của cô bắn đầy bàn. Sau đó hần nhìn lên tầng trên, thấy Vương An Cơ cùng Thất tinh vương cũng đang ngồi đó.

- Thất tinh cờ. Người cũng biết Vương An Cơ?

- Phải. Nhưng mà... - Đó là Vương An Cơ nào thế nhỉ? Trông không giống với Vương An Cơ của hiện tại. Có vẻ hung hãn hơn, còn đang trò chuyện cùng một người khác. Nhưng mà, Vương An Cơ bây giờ đã thay đổi hình dạng, làm sao dám ra đường?

- Hừ, không ngờ hần cũng đến nơi xa hoa này. Làm sao người biết hần?

- Ta... ta nghe rất nhiều người nói. Vương An Cơ uy danh lừng lẫy. Có rất nhiều người muốn thách đấu với hần. Đừng nói huynh cũng như vậy đi? - Nói vậy thôi chứ cô biết Tần Tuệ Minh nung nấu ý chí đó lâu rồi. Tần Tuệ Minh liếc nhìn cô một cái trào phúng, rồi phẩy quạt.

- Ta còn chưa bế quan xong. Phải đợi ta đủ tự tin mới đến khiêu chiến hần. - Đặng Vân Du gật đầu. Có điều sau này Tần Tuệ Minh sẽ bị Triệu Thụy Miên bắt đi.

- Đặng Vân Du, sao cô ở đây?

- Hả?

- Cái gì?

- Huynh vừa nói cái gì?

- Ta đâu có nói gì. - Đặng Vân Du kì quái nhìn trong chén. Chẳng lẽ cô nghe nhầm rồi? Rõ ràng có người nói chuyện với cô mà. Đặng Vân Du tiếp tục thọc thọc đũa.

- Đặng Vân Du. Ta là Vương An Cơ. Cô đừng lên tiếng nữa.

- Cái gì? - Tần Tuệ Minh đang quan sát Vương An Cơ chăm chú, lại một lần nữa quay lại nhìn cô. Đặng Vân Du tròn mắt rồi lắc đầu nói không có gì. Cô lẳng tai nghe rõ.

- Cô nghe rõ đây. Viện có đi ra hẻm sau, ta sẽ xuất hiện ở đó.

- Huynh không đi lên chào hỏi bọn họ chút sao?

- Hần và Thất tinh vương đang trò chuyện, ta đến làm cái gì?

Thì ra tên kia là Thất tinh vương. Chính là cái tên đòi ăn thịt Vương An Cơ mà Thân sát vương từng kể. Nhìn lại, Đặng Vân Du không khỏi khinh bỉ. Thì ra bọn họ còn có một tình bạn như vậy.

- Trò chuyện thì sao chứ? Huynh lại nói một câu có sao đâu.

Dưới sự động viên của Đặng Vân Du, Tần Tuệ Minh đã thành công cầm ly rượu đứng lên, đi lên cầu thang. Trên đường đi còn gặp không ít mỹ nữ mời gọi. Hắn cứ như vậy mà lướt qua. Đặng Vân Du hít một hơi, nhanh chóng bỏ đi. Ra phía sau con hẻm sau kỹ viện. Một làn khói hiện ra, Vương An Cơ điềm đậm nhìn cô.

- Tại sao cô ở đây?
- Cái này tôi phải hỏi anh mới đúng. Anh đi đâu làm Thụy Miên tìm mãi.
- Ta đi theo dõi chính ta. Còn cô?
- Tôi đi theo dõi Triệu Thụy Nguyên. Chuyện nói ra dài lắm. Nói vậy, mấy ngày nay có biết được gì không?
- Chẳng có gì. Bản thân ta tự biết suốt ngày chỉ ăn chơi đây đó. Căn bản cũng chẳng muốn gây sự với ai.
- Ủ, đợi chúng ta cùng về nhà Thụy Miên rồi nói tiếp. Nhưng lẽ ra anh cũng nên thông báo một tiếng chứ.

Vương An Cơ biến mất như một làn khói. Đặng Vân Du cũng tính bỏ trốn nhưng suy đi nghĩ lại, nếu hắn đã muốn tìm thì nhất định sẽ tìm ra cô nên thôi. Đặng Vân Du ủ rũ trở về Thiên Cát lâu thì chỉ còn lại một mảnh hỗn loạn. Khung cảnh hoan lạc lúc này giống như chưa từng xuất hiện, quân lính đầy rẫy khắp nơi.

Mấy kỹ nữ hét toáng lên chạy loạn xạ, tay không ngừng giữ chặt quần áo. Bọn nam nhân đập lên bàn ghế mà chạy tán loạn. Cái bàn lúc này cô ngồi đã không ra hình dạng gì nữa rồi. Đặng Vân Du hoảng hốt, quân lính đến tìm người? Không phải tìm cô và Tần Tuệ Minh đấy chứ.

Chớp mắt, cổ tay bị kéo đi một hơi, cô chỉ kịp nghe thấy tiếng quân lính hò hét phía xa, như đã phát hiện ra điều gì. Đặng Vân Du cảm thấy mình bị lôi hẳn lên cầu thang, bước vào một gian phòng trống không. Tiếng đóng cửa vang lên.

Bên trong còn mùi hoan ái của ai đó sót lại. Rượu và mồi còn lưu lại trên bàn. Nhìn thấy một mảnh yếm vắt trên giường, Đặng Vân Du đỏ mặt. Có tiếng bước chân dồn dập lên cầu thang. Cô nghĩ mình đã bị phát hiện.

Tần Tuệ Minh không chút lúng túng. Giây phút cửa phòng sắp mở, hắn phát tay, mái tóc cô buông xõa dài xuống tận eo. Đây là mái tóc giả mà Triệu Thụy Miên làm cho cô. Trang phục trên người biến thành bộ trang phục hở hang nhất của kỹ nữ. Bờ vai trắng nõn bị lộ gần hết ra bên ngoài, sa bào nhẹ tênh rơi xuống đất.

Đặng Vân Du thấy trời đất xoay một vòng lớn, lưng cô kiêu diễm xoay ra phía cửa phòng, eo nhỏ bị siết chặt. Cả người dán sát lên thân thể mát lạnh của thiếu niên sạch sẽ, gáy bị đè chặt. Tần Tuệ Minh kề sát môi, nhẹ nhàng như cánh hoa đậu trên mặt nước. Hai mắt cô kịch liệt mở lớn. Môi có gì đó mát lạnh như đá chạm vào, khe run run, nhưng bên trong miệng lại nóng bỏng như núi lửa phun trào. Đặng Vân Du hóa đá tại chỗ, không dám nhúc nhích.

29. Chương 29: Nạn Đói Khủng Khiếp Kéo Đến

“Rầm”, cửa phòng bị đẩy ra thô bạo. Ngoài thấy một màn ôm ấp nóng bỏng ra chẳng còn gì, thị vệ hung bạo cũng xấu hổ đóng cửa lại. Tần Tuệ Minh nhẹ nhàng thả cánh tay. Đặng Vân Du mới phát hiện này giờ mình đang nín thở. Cô vuốt vuốt ngực, không dám động dấy môi. Tần Tuệ Minh lại xem chuyện đó như không có gì. Hắn hờ hững ngồi xuống, rót một chén trà, tao nhã nói:

- Đã đi rồi sao lại trở về?
- Huynh biết ta đi?
- đương nhiên, ta không phải kẻ ngốc. Chút trò nhỏ của người có thể nhìn ra.

- Ta... ta nghĩ mình nên chào tạm biệt huynh trước.

Đặng Vân Du cụp mí mắt. Nói giống như Tần Tuệ Minh hy vọng cô sẽ đi không lời từ biệt vậy. Tần Tuệ Minh cắn răng, hần cũng không định nói lời nhần tâm như vậy. Chỉ là thấy cô tự ý bỏ đi đã trống vắng, cô trở về rồi, vui vẻ bao trùm lấy hần. Nhưng cũng giống như đã bị bỏ rơi, sẽ sinh ra cảm giác hờn dỗi.

Tần Tuệ Minh biết, cô có nhiều bí mật không thể nói ra, cũng nói dối hần rất nhiều, bao gồm cả chuyện đi tìm muối muối. Nhưng hần không hỏi, hần cũng không muốn biết. Ngồi im lặng một hồi lâu, Đặng Vân Du đứng dậy, xem ra trời đã khuya rồi.

- Vậy ta đi trước, hẹn ngày gặp lại.

- Gặp lại? Người đâu có biết tên ta. - Tần Tuệ Minh vốn chỉ nói đùa một câu, ai ngờ Đặng Vân Du thật sự đáp lại rằng.

- Huynh là Thủy Dạ Hần, là Tần Tuệ Minh của thủy cung. Đúng không?

- Người tên gì? - Là ai mà có thể biết được danh tính của hần.

- Gọi ta là A Vân.

Đặng Vân Du mỉm cười, áp tai lên cửa. Khi không nghe tiếng động gì, cô mới bước ra ngoài. Vài ngày đi dạo quanh Chân Nhân thành cô cũng chẳng đến mức bị lạc đường. Nhưng phải qua đêm khuya, Đặng Vân Du mới về được đến nhà. Cả người bủn rủn tay chân. Khi về đến phòng thì cả Triệu Thụy Miên và Vương An Cơ đều đang thức đợi cô.

- Vân Du, cũng may cậu về kịp nếu không tôi đã bảo Vương An Cơ đi tìm cậu rồi.

- Bọn quân lính đột nhiên đổ ào đến. Bọn chúng đang tìm ai vậy? - Vương An Cơ có một nghi ngờ, chuyện này liên quan đến Đặng Vân Du.

Đặng Vân Du hít một hơi thật sâu. Kể một loạt những sự việc mình đã trải qua. Bao gồm cả việc nhìn thấy một người y hệt như cầu hoàng đế. Rồi cô phát hiện ra lão chính là lão hoàng đế mấy trăm năm sau. Lão không phải yêu quái, nhưng lão cũng chẳng khác gì yêu quái. Lão ăn thịt yêu quái ngàn năm để tăng tuổi thọ.

Như vậy, việc làm ghê tởm đó đã kéo dài cho đến tận sau này. Lại còn việc cô uống viên thuốc tăng hình để cứu Tần Tuệ Minh, gặp lão đại sư ở Thiên gia môn. Mọi việc cứ như xảy ra trong một giấc mơ.

Quan trọng là lão ta chắc chắn có mưu đồ gì đó. Hơn nữa, người như lão căn bản không xem trọng những người liêm chính như Triệu Thụy Nguyên mà mỗi ngày đều triệu vào điện. Triệu Thụy Miên mấy ngày nay ở trong nhà tìm kiếm, mày mò đủ kiểu, cũng gọi đủ chuyện, thậm chí tên đứa bé cô cũng đặt rồi mà bọn họ nửa câu cũng không hé.

Cô biết, mẹ cô rất kín miệng, cũng nghe lời cha, lại giỏi lảng tránh vấn đề. Còn cha cô thì trực tiếp từ chối trả lời, Triệu Thụy Miên đành tự lực cánh sinh, đi hỏi những nha hoàn trong nhà những cũng chẳng ai biết. Chỉ biết, ngày được hoàng đế ban thưởng, trên mặt ông không có nét gì là hớn hỏ, trái lại nhiều hơn là lo lắng. Vương An Cơ là người duy nhất không biết gì. Chỉ biết thời gian này hần sống rất nhàn, không gây chuyện lớn với ai.

- Nhưng ta biết. Thời gian ta bị phong ấn gần kề đến rồi.

Rốt cuộc, ngày biến cố xảy ra cũng đến. Thời gian này, không hiểu sao khung cảnh Chân Nhân thành càng ngày càng ảm đạm. Lương thực liên tục mất mùa, gia súc vì dịch bệnh mà chết. Trong nhà thùng gạo cũng đã gần đến đáy. Khi nha hoàn đến xin tiền phu nhân mua gạo thì bà cũng thở dài, vất kiệt vài ba đồng trong túi ra đưa cho nha hoàn.

Những ngày sau đó càng khổ sở hơn. Đến nỗi Triệu Thụy Nguyên phải mang những đồ có giá trị trong nhà ra bán. Vài ngày sau, tất cả tiệm cầm đồ trong thành đều đóng cửa. Cùng lúc đó, nạn đói thảm khốc đã đến Chân Nhân thành.

Cô còn nhớ rõ. Ngày nhỏ mẹ thường kể cho cô nghe về nạn đói này. Mặc dù chưa được chứng kiến nhưng nghe thôi cũng rất rợn người. Ngoài đường, xác người nằm la liệt. Trộn lẫn vào nhau, người sống, người chết cũng không phân biệt được.

Tay chân đen nhẻm, cổ gồng người dằng hai tay xin cơm. Chỉ xin cơm chứ không xin tiền. Triệu Thụy Nguyên là kẻ sĩ tốt bụng, nhưng vì vợ mang thai ở nhà nên cũng cần rằng bỏ đi. Lâu ngày, mùi xác thối bốc lên ngày càng nhiều. Người ta còn đào sẵn một cái hố lớn đến vứt xác người vào đó. Ngày nào cũng có vài chục người chết.

Trong nhà cũng chẳng khá hơn là bao. Tất cả nha hoàn đều đã đuổi đi. Chỉ còn lại vài người, hai phu thê và ba người bọn họ. Vương An Cơ thì không sao, nhưng bọn họ cũng phải ăn a.

Sáng nay, Diệp Yên Đan xách giỏ ra chợ xem còn thứ gì để mua không. Nhưng nghênh đón bà chỉ là cơn gió điu hiu lạnh lẽo. Diệp Yên Đan rùng mình kéo cao áo choàng. Bên tai vo ve những tiếng người xin ăn. Bà cứ mãi lảng tránh. Diệp Yên Đan đi vào con đường dẫn đến bờ sông thì nghe một mùi tanh tưởi xộc vào mũi.

Cái giỏ trong tay bà rơi xuống đất. Diệp Yên Đan khiếp sợ che miệng, hét lên một tiếng dài. Đám người đang ăn thịt sống bỗng dừng ngẩng đầu lên, nhìn bà chăm chăm. Da đầu bà tê dại, Diệp Yên Đan run rẩy khóc nức lên, bụng bà hơi thắt lại không dám kêu đau. Bà xoa người bỏ chạy.

Bọn người sống tiếp tục nhai ngấu nghiến thịt người, máu đỏ tươi nhuộm đỏ cả bờ sông. Nước sông cũng hóa màu đỏ. Trong miệng bọn họ chỉ toàn là thịt sống, nội tạng của người chết. Chỉ có kẻ mạnh mới có thể sống sót. Thứ thịt tanh tưởi đó, vậy mà bọn họ có thể bóc ăn một cách ngon lành như thưởng thức một bữa tiệc.

Hai mắt bọn họ chỉ chứa đầy sự đói khát. Bọn họ không còn là con người nữa, cái đói đã chi phối lí trí. Đó là những con quỷ sống. Diệp Yên Đan trở về nhà sau đó, đem mọi chuyện kể lại cho chồng. Triệu Thụy Nguyên lặng lẽ vỗ về. Đúng là chuyện đời khiến người ta khiếp sợ.

Diệp Yên Đan khóc mệt rồi cũng ngủ thiếp đi. Triệu Thụy Nguyên sợ bà lạnh nên ôm bà vào phòng. Triệu Thụy Miên thở dài. Sự ám ảnh đó mãi mãi đi theo bà cho tới sau này. Cô cũng không ngờ mình lại trở về đúng thời điểm nạn đói khủng khiếp của Chân Nhân thành.

Vài ngày sau đó, tình hình vẫn không có gì khả quan hơn. Diệp Yên Đan mỗi lần tưởng tượng ra cảnh máu thịt đầm đìa thì cứ nôn khan. Triệu Thụy Nguyên không ngừng lo lắng, mua thuốc tắm bổ cho bà.

Đột nhiên, hoàng đế ra thông báo sẽ lập đàn cầu phúc cho người dân, mời Triệu Thụy Nguyên đến dự. Ông mặc dù rất bất mãn với hành động mê tín này nhưng cũng tuân lệnh theo. Ngày hoàng đế lập đàn ở trước mặt dân chúng, người người kéo đến xem, bầu trời nổi lên một trận âm u.

Diệp Yên Đan vẫn ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày nay, có một nha hoàn thân cận chăm sóc. Vì muốn tận mắt nhìn thấy cầu hoàng đế nên ba người cùng kéo đến xem. Không biết lão ta lại định giở trò gì. Chen lấn vào trong đám đông, cuối cùng Triệu Thụy Miên cũng thấy được lão.

Lão ta mặc một bộ đồ pháp sư màu trắng, đầu đội khăn trắng, bộ dạng khúm núm trước thánh thần. Cầu xin trời đất phù hộ cho Chân Nhân thành vượt qua nạn đói này. Nhìn xem chòm râu của lão được dưỡng tốt như thế nào. Người dân nhất kiến đồng loạt quỳ rạp xuống. Vừa khóc vừa cầu xin thánh thần.

Ở trên, hoàng đế đích thân khấn phạt, tay vỗ nôm nôm gạo rải khắp nơi. Trong khi người khác không có gạo để ăn, lão lại đi quảng nó cho thần linh. Bỗng sắc mặt hoàng đế có biến chuyển. Lão rùng mình một cái, miệng ngừng lẩm bẩm lời cầu khẩn. Lão hét lên một tiếng rồi ôm lấy đầu. Túi gấm đựng gạo rơi xuống đất, cũng không biết có ai đã lấy nó đi.

Người dân hoảng sợ nhìn hoàng đế phát điên. Gào thét điên cuồng. Lúc sau, được thị vệ giữ lại lão mới thôi, lão nhìn chòng chọc lên trời. Không ngừng tạ ơn trời phạt. Nhiều người tin rằng lão đã thật sự gặp được thần linh. Hoàng đế ưỡn cao ngực, hai mắt sáng lên như tìm được con đường cách mạng. Giọng lão lạnh lạnh:

- Hồi nhân dân bá tánh, hoàng đế ta rút cuộc đã được thần linh giác ngộ tìm ra nguyên nhân gây ra nạn đói cho chúng ta.

Bên dưới nổi lên một trần xì xào. Triệu Thụy Miên suýt nữa thì cười thành tiếng. Dựa vào một vở kịch đã có thể lừa được tất cả mọi người, chẳng trách lão làm hoàng đế lâu đến vậy.

- Chính là con yêu hồ Vương An Cơ, chính hắn đã gây nên mầm mống này.

Wương An Cơ chấn động, nhìn trần trần hoàng đế như không tin nổi. Hắn làm sao lại liên quan đến chuyện này. Ngày thường hắn còn không thèm ra ngoài.

Nghe đến tên Vương An Cơ, nhiều người không biết, còn nhiều người biết được thì lên tiếng dị nghị, tán đồng ý kiến của hoàng đế.

- Tên yêu hồ này ý mình có sức mạnh vô biên thì không coi trời đất ra gì, phá hoại mùa màng, giết không biết bao nhiêu người. Chúng ta phải giết hắn thì mới có cơ hội sống sót.

- Đúng thế! Chúng ta phải giết nó! - Một người đàn ông lực lưỡng nói.

- Chúng ta đã chết vô số người rồi. Nếu cứ tiếp tục thế này, con cháu chúng ta chắc chắn sẽ không có cơm ăn.

Lời kêu gọi nhanh chóng được hưởng ứng. Lão hoàng đế không hề mất chút công sức nào, chỉ bằng vài ba câu đổ lỗi đã có thể xoay mũi nên phần nộ hướng về phía Vương An Cơ. Trong khi hắn hiện tại chỉ đang an nhàn ăn chơi với Thất tinh vương.

Wương An Cơ có ý định muốn xông ra ngoài giết chết tất cả bọn họ. Có sao mọi chuyện đều đổ lên đầu hắn. Đám đông hô hào một hồi lâu rồi kéo đi, kéo đi tìm Vương An Cơ. Hắn cũng trà trộn đi theo. Không ai ngăn được.

30. Chương 30: Sát Nhân Cả Ba Đời Họ Triệu

Chỉ còn Triệu Thụy Miên và Đặng Vân Du ở lại. Hoàng đế cười lạnh rồi phất áo bào đi vào trong, giống như vừa hoàn thành xong việc của mình. Hai người bọn họ trở về nhà.

Trong nhà vẫn vắng vẻ như lúc nào. Nha hoàn đang bưng chậu rửa chân cho phu nhân vừa đi ra, chào một tiếng. Đặng Vân Du vừa mệt vừa khát, ngồi lả xuống ghế, rót một chén trà. Nhưng ngay cả nước lọc cũng không có, cô chán nản thả ấm trà.

- Đến chết với lão hoàng đế. Sao lão có thể sống nhăn răng được ngần ấy năm.

- Mấy lão quan trong triều hắn đã bị lão thâm tóm hết rồi. Sớm biết lão còn ác hơn quỷ, hút máu người để sống.

Vài ngày sau, Vương An Cơ vẫn không có tung tích. Hoàng đế cũng thôi gọi Triệu Thụy Nguyên vào điện nên ông cứ ở nhà suốt, làm Triệu Thụy Miên không rục rịch nổi.

Chợt thấy nha hoàn đi từ ngoài chợ vào, mặt hớn hở như nhặt được vàng, trên tay nâng niu cầm thứ gì đó. Đặng Vân Du đứng ra chặn đường.

- Nha hoàn, cái gì thế?

- Bánh bao đó a. - Nói xong, nha hoàn đưa cái bánh bao còn nóng hổi đến trước mặt Đặng Vân Du. Triệu Thụy Miên nhìn kĩ, đúng là bánh bao thật.

- Người ta còn chết đói ngoài kia kìa, người lấy bánh bao đâu ra?

- Ở đầu chợ ấy. Có một phú ông, nói là từ sau khi hoàng đế lập đàn cầu phúc thì ruộng lúa ông ấy tươi tốt hẳn lên. Còn thừa để làm bánh bao, phát miễn phí cho mọi người.

- Ở đâu mà tốt vậy. Nếu có được chắc cũng giữ kín trong người, ai lại đem phân phát.

- Vân Du, chúng ta đi xem một chuyến.

Vương An Cơ chưa từng rời mắt khỏi đám người đang được cầm đầu kia. Ở cái thời buổi không có thức ăn này mà tên kia vẫn mập mạp đô con. Hắn còn nhớ rõ ngày hôm đó, ở đàn cầu phúc của hoàng đế, hắn là tên đầu tiên hưởng ứng chuyện này. Trong khi người đói đến mờ mắt, hắn lại nghĩ đến chuyện khẩn cầu thần linh?

Kể cầm đầu, được mọi người gọi là Chân Nhân Chiêu An. Hắn hô hào rất hùng dũng, trên tay còn cầm theo cái cây gặt lúa sắc bén. Đi giống như đã biết trước Vương An Cơ đang ở đâu vậy. Mắt thấy bọn họ đã đi đến sát vách núi, Chân Nhân Chiêu An đứng lại, hét vào trong vách đá một tiếng.

Cây cối rung chuyển.

- Vương An Cơ! Tên yêu quái nhà ngươi mau ra đây.

- Đúng vậy, mau ra đây đồ hèn nhát. Bọn ta có làm gì ngươi mà ngươi phải cướp đi mùa màng của ta.

- Con ta đã chết đói hai ngày nay rồi. Ngươi mau trả lại con cho ta. - Một người đàn bà tóc tai bù xù, nhìn không ra nét mặt nữa đang gào khóc ngoài kia, đòi công lý nhưng đã có người cản lại.

Vương An Cơ nhớ, lúc này hắn ở trong kia đang ngâm mình trong hồ nước thì bị làm phiền, rất tức giận mà đi ra ngoài. Suy nghĩ vừa dứt, trên vách đá phiêu diêu một thân áo màu đỏ, lồng ngực trần trụi còn hơi ướt ướt. Vương An Cơ rõ ràng còn đang tắm, mắt ánh lên tia phiền phức, đứng trên cao độc mộc nhìn xuống.

Ngạo nghễ. Đó chính là từ mà đám đông nghĩ tới. Hắn là Vương Hầu đại nhân, tàn nhẫn vô tình. Nay nhìn thấy bọn người phạm rãnh rồi tới phá đám thì chán ghét, muốn một phát giết sạch. Nhưng hắn sẽ không giết, bởi vì giết rồi, hắn sẽ không có cảm giác đứng trên những người khác nữa.

Vương An Cơ nhếch môi, nghe không ra bọn họ đang sỉ vả mình cái gì. Hắn dùng ngón tay ngoáy ngoáy lỗ tai. Sau đó vì chưa thỏa mãn nên bay đi tìm suối nước nóng để ngâm mình tiếp. Người dân nhìn thấy hắn chẳng mấy may quan tâm, bọn họ lại không làm được gì thì tức anh ách.

Có người nói, tại sao chúng ta phải phí thời gian ở đây? Hắn chưa ra tay là may lắm rồi. Sau đó bỏ vũ khí trở về nhà, vợ con hắn còn đang đợi. Nghe vậy, dần dần những người khác cũng không còn ý chí mà bỏ về theo.

Vương An Cơ đắc ý vì kế hoạch của bọn chúng tan rã, cũng rất ca ngợi bản thân năm xưa sáng suốt. Nhưng nụ cười của Chân Nhân Chiêu An làm hắn thấy không thoải mái. Có chuyện gì mà hắn chưa nghĩ tới chăng?

Triệu Thụy Miên và Đặng Vân Du theo dõi lão ta cả buổi nhưng cũng chẳng phát hiện thêm được gì. Lão quả thật là phú ông giàu có, thái độ cũng rất đồng cảm với người nghèo. Nhìn qua giống như đang làm việc thiện vậy.

Đặng Vân Du mệt mỏi bỏ cuộc, vì đói quá vẫn chưa có gì lót bụng, cùng Triệu Thụy Miên trở về. Đến khi gần nhà thì thấy người dân chạy tán loạn. Triệu Thụy Miên nhanh tay chụp lấy một người.

- Có chuyện gì vậy đại thẩm?

- Nhà Triệu trạng nguyên xảy ra chuyện lớn rồi. Trời ơi, các cô mau chạy đi a. - Người đàn bà nọ luống cuống rồi ôm đồ chạy đi.

Cả hai người liền chạy nhanh về nhà, phát hiện từ bên ngoài đã có xác người ngổn ngang, cửa thì một bên gãy, một bên bị cháy. Triệu Thụy Miên lao ào vào bên trong, khung cảnh hỗn loạn đập vào mắt, nha hoàn thân cận bên người Diệp Yên Đan đã nằm trong vũng máu, cái bánh bao chưa kịp ăn nằm lẫn lóc một góc.

Không những vậy, họ hàng nhà họ Triệu không biết từ đâu đổ dồn về đây. Bọn họ chẳng phải ở phía Đông xa xôi đó sao? Triệu Thụy Miên nhớ người được người không, cô nói với Đặng Vân Du còn đang trắng bệch.

- Mau... đi tìm cha mẹ ta, đưa họ đi...

Triệu Thụy Miên nhìn xuống đất. Đặng Vân Du thất thần, miệng không khép lại được. Triệu Thụy Miên liền quát "Đi mau đi". Đặng Vân Du run rẩy đi tìm người.

Bên trong bếp vang lên tiếng hét của đầu bếp. Triệu Thụy Miên vội vàng chạy vào. Trước mặt cô là áo bào đỏ quen thuộc, hắc móc tim của đầu bếp ra, bà ta liền trợn ngược mắt ngã xuống đất. Vương An Cơ xoay người chậm chậm, màu đỏ của máu hòa vào bộ quần áo màu đỏ của hắc, hai tay dính đầy máu tươi, tay trái còn cầm thêm quả tim đang đập thành thịch của đầu bếp.

Máu dính một ít lên mặt hắc, mắt hắc đục ngầu như quỷ sa tăng. Vương An Cơ từ từ nở nụ cười quỷ dị. Hắc chậm chậm, bước lại gần cô. Triệu Thụy Miên giật lùi về phía sau.

- Sao có thể như vậy... sao có thể như vậy... - Triệu Thụy Miên lẩm bẩm trong đầu hàng trăm lần câu nói đó. Hai mắt dày đặc tơ máu. Vương An Cơ vẫn không có dấu hiệu thức tỉnh. Hắc giống như một cỗ máy giết người đã bị đánh cắp lí trí - Vương An Cơ, chính người... chính người đã giết cả dòng họ ta?

Triệu Thụy Miên khó khăn thốt ra mấy chữ. Không ngờ kẻ đã hại chết cả dòng tộc cô lại chính là hắc. Là hắc. Cô những tưởng mối thù này cô đã gác sang một bên, sống cho thật thoải mái. Nhưng khi thực hiện tại, cô sống không bằng chết. Triệu Thụy Miên vĩnh viễn nhớ rõ lời cha đã nói với cô trước khi chết.

Ông bảo cô đừng trả thù, nhưng cũng đừng bao giờ quên kẻ thù của mình. Cô vâng một tiếng. Bây giờ, nhìn xem, kẻ độc ác đó lại chính là Vương An Cơ. Lại còn, lại còn, cô lại còn là kẻ đã giúp hắc cho đến ngày hôm nay. Triệu Thụy Miên bật khóc, lắc đầu liên tục.

- Tại sao? Tại sao người có thể làm như vậy? Tại sao? Bọn họ đã làm gì người chứ? Người nói đi. Người nói đi!

Triệu Thụy Miên gào khóc, đánh thành thịch lên ngực cứng như đá của Vương An Cơ. Dĩ nhiên chỉ như mèo cào mà thôi. Vương An Cơ vươn tay, bóp chặt lấy cái cổ nhỏ bé của cô. Triệu Thụy Miên vùng vẫy, cơ thể được nhấc lên không. Da của hắc nóng rực chạm vào người cô như muốn thiêu đốt.

Lực đạo trên tay vẫn không nhẹ hơn, từ từ cướp đi hơi thở từ cô. Bỗng dưng bên ngoài có tiếng sáo, Vương An Cơ liền ngoảnh đầu lại, như loài chó được huấn luyện, thu người bay lên không. Triệu Thụy Miên nằm rạp xuống đất, hít lấy không khí, đồng thời nước mắt tuông rơi.

Nỗi đau đớn và chua xót len lỏi tận trong tâm can cô. Từ rất lâu rồi cô không còn xem hắc như một con yêu quái tay dính đầy máu nữa. Vương An Cơ tuy rằng độc miệng, tính nết không mấy dễ chịu nhưng ít nhất hắc làm cô thoải mái. Hắc thẳng thắn chà đạp cô, nhục mạ cô, cũng sẵn sàng vì cô mà làm mọi thứ.

Wương An Cơ là một người có nghĩa khí. Hắc đã nói thì nhất định sẽ làm, đã hứa thì không nuốt lời. Thế nhưng mà, nào ngờ hắc lại chính là kẻ sát nhân điên cuồng đó. Nói cô làm sao sau này phải đối mặt hắc đây? Chẳng lẽ cầm dao chém hắc, nói rằng “Chính người đã giết cả gia tộc ta. Ta hận người”?

Đặng Vân Du dìu cha mẹ Triệu Thụy Miên vào nghỉ ở một quán cơm. Bọn họ vừa trải qua sinh tử, nay lại chứng kiến sát nhân Vương An Cơ giết cả nhà ba đời. Bây giờ nhớ lại ánh mắt vô hồn đó vẫn còn bủn rủn tay chân. Chưa nói đến việc hắc suýt nữa giết hại mẹ con Diệp Yên Đan. Cũng may Triệu Thụy Nguyên nhanh tay giấu bọn họ trong mật thất.

Hai môi Diệp Yên Đan mím chặt vào nhau, hoàn toàn run rẩy tựa vào người phu quân. Trong đầu hiện lên những thứ ma quỷ.

Máu. Rất nhiều máu. Xác. Rất nhiều xác. Đều là họ hàng thân thích của bà. Nhìn bọn họ chết tức tưởi như vậy, ám ảnh sâu trong trí nhớ của bà. Diệp Yên Đan ngẩn ngơ cả buổi. Triệu Thụy Nguyên dù sao cũng là bản tính đàn ông, cứng rắn hơn nhiều. Ông kêu mãi nhưng Diệp Yên Đan không nhúc nhích. Hoảng quá, ông mời tiểu nhị đi gọi đại phu. Đại phu nhà ở gần đây, vừa đến liền xắn tay áo bắt mạch cho Diệp Yên Đan.

- Mạch đập của đứa bé rất yếu. Một là ăn uống không đầy đủ. Hai là tâm trạng phu nhân thất thường, lo lắng hoảng sợ cực độ trong thời gian dài.

- Vậy bây giờ làm sao?

- Chuyện này phải tùy ý của phu nhân có muốn vượt qua vì đứa trẻ hay không. Trước tiên, ta sẽ kê cho phu nhân vài thang thuốc bổ huyết an thần.

- Vâng, làm phiền đại phu.

Triệu Thụy Nguyên tiến đại phu ra cửa, nói vài ba câu gì đó rồi cầm đơn thuốc rời đi. Còn lại Đặng Vân Du và phu nhân. Bà cũng không nói một lời, ánh mắt mông lung nhìn ra ngoài đường. Đặng Vân Du lo lắng nắm lấy tay bà. Bàn tay lạnh ngắt như xác chết. Cô rút tay lại, thầm lo lắng. Không biết Triệu Thụy Miên hiện tại có ổn không? Đang ở đâu?

31. Chương 31: Gương Định Thần Phong Ấn

Lại nói, lúc này nhìn thấy một cảnh chém giết điên cuồng, cô bủn rủn tay chân. Đến khi bị Triệu Thụy Miên quát lên. Trong lúc đi tìm hai bác, cô sáng tỏ được một số điều.

Tuy là trong một thời đại khác xa nhưng con người cũng chẳng thể nào thay đổi đến vậy. Vương An Cơ luôn miệng nói mình giết người vô số, nhưng khẳng định nếu không phải ai gây chuyện với hắn, hắn cũng sẽ không tự tìm đến. Huống hồ, Đặng Vân Du từng gặp Vương An Cơ ở quá khứ một lần. Hắn thoát nhìn là một công tử không màn thế sự, nhân nhả uống trà, thưởng nhạc nói chuyện phiếm. Chuyện giết người đầy máu me không giống với tác phong của hắn.

Wương An Cơ bây giờ đã đi theo bọn nổi loạn tìm Vương An Cơ trước kia. Vậy Vương An Cơ trước đây ở đây, còn Vương An Cơ bây giờ đang ở đâu? Hắn có nhớ rõ tội ác trước kia của mình? Không chung đụng với Vương An Cơ trong khoảng thời gian này, cô càng tin tưởng nhân cách Vương An Cơ, lại càng tin vào suy đoán của mình. Đặng Vân Du muốn trở về căn nhà cũ, còn phải đợi Triệu Thụy Nguyên trở về.

Triệu Thụy Nguyên cầm trên tay gói thuốc bổ, tâm trạng nặng nề. Một lúc vừa nạn đói vừa chịu cảnh cả gia tộc bị sát hại, Diệp Yên Đan tiêu tụy thấy rõ. Ông cũng đau lòng. Bọn họ khó khăn lắm mới có một đứa con. Triệu Thụy Nguyên lặng lẽ đi bên đường đột nhiên đám đông ào ào xô tới. Người người tách ra thành một con đường nhỏ.

Một đám người từ ngoài thành đi vào, đa số mặt mày ỉu xiu chán nản. Nhìn thấy Chân Nhân Chiêu An khá nổi bật, ông chợt nhớ ra bọn họ vừa đi tìm Vương An Cơ về. Nhắc đến Vương An Cơ, máu trong người ông sôi sục. Triệu Thụy Nguyên thu hết can đảm lại gần hỏi.

- Các vị vừa đi tìm Vương An Cơ về? Có kết quả không?
- Kết quả cái gì? Chỉ tổ rước mệt. Cuối cùng hắn nhìn chúng tôi một cái, miệng cũng không nói đã bỏ đi.
- Bây giờ chúng ta không có cách tiêu diệt hắn, chỉ có thể phong ấn lại mà thôi. - Chân Nhân Chiêu An nói.
- Còn phong ấn gì nữa. Có thứ gì phong ấn được hắn sao? - Người nọ danh đá bưng chén trà tu ừng ực như trút hết cơn giận.
- Có từng nghe nói có một bảo vật gọi là gương Định Thần không? Có thể thu phục được yêu quái mạnh nhất, đừng nói là một Vương An Cơ nhỏ nhoi, cả yêu giới cũng được.
- Thần kỳ vậy sao?

Ai cũng mở to mắt nghe kể chuyện từ Chân Nhân Chiêu An. Triệu Thụy Nguyên nghe câu được câu mất. Rốt cuộc trời còn chưa tối, ông đã được mời lên điện một chuyến.

Hoàng đế ngã người nằm trên giường, đưa lưng ra ngoài cho cung nữ đắp bớp, vẻ mặt rất hưởng thụ nhân nhả. Không có vẻ gì lo âu khi bên dưới nạn đói lắm than. Triệu Thụy Nguyên nhú mày một cái, nhanh chóng cúi đầu hành lễ.

Mắt ông nhìn thấy đĩa nho được cống nạp từ phương tây thì lòng âm u. Giờ phút này mà hoàng đế còn có thể ăn nho thượng hạng được nữa.

- Triệu trạng nguyên miễn lễ. Chúng ta cũng coi như là huynh đệ rồi. Đừng khách sáo.
- Thân vẫn là người dân Chân Nhân, thần phải giữ được phép tắc.

Hoàng đế khoác tay, tất cả cung nữ lui ra ngoài. Chỉ còn lại Dương công công đứng im như bức tượng, dường như là vô hình ở một góc. Nếu không để ý cũng không có biết có ông ta ở đây. Triệu Thụy Nguyên mắt tỉnh như hồ nước.

- Trẫm biết, lúc này mà triệu khanh vào thì thật không đúng. Trẫm cũng vừa mới nghe tin, trong nhà khanh xảy ra chuyện. Khanh yên tâm, chuyện mai táng cứ giao cho trẫm.

- Đa tạ hoàng đế. Chỉ là thần muốn cùng phu nhân đích thân chôn cất họ. - Triệu Thụy Nguyên cung kính mà lạnh lùng từ chối. Hoàng đế thấy vậy cũng không miễn cưỡng nữa.

- Được. Vậy nếu có gì khó khăn, cứ trực tiếp nói với Dương công công.

- Đa tạ hoàng đế.

- Trẫm còn nghe nói... kẻ giết là Vương An Cơ?

Động đến vết thương, Triệu Thụy Nguyên không dám hé môi, cắn chặt răng cúi đầu. Mối thù này, làm sao ông dám quên được. Khi mà Vương An Cơ như con quỷ hút máu cả gia tộc ông.

- Triệu trạng nguyên, khanh và trẫm trước giờ coi như là người một nhà. Thù này trẫm sẽ thay người báo.

- Bẩm hoàng đế, dẫu thần rất muốn trả thù, nhưng với thực lực phạm trần cũng chẳng làm được gì. Huống hồ, hiện thần chỉ muốn dành thời gian bên cạnh Yên Đan.

- Hầy, thế sự khó lường. Ai mà biết được tên yêu quái đó lại ác như vậy. Chúng ta càng nhân nhượng, chúng càng lấn tới. Hiện giờ đã đói khát đến mức ăn thịt người.

- Bẩm hoàng đế, nô tài có thể nói một câu được không ạ? - Dương công công bấy giờ im lặng đột nhiên lên tiếng.

- Công công, người có gì cứ nói.

- Vài ngày trước, nô tài tình cờ nghe được một câu chuyện. Là một vị pháp sư cao tay đến đây du ngoạn, nói là hắn đang đi tìm gương Định Thần. Nô tài liền hỏi hắn cần thứ đó làm gì. Hắn nói gương Định Thần chính là bảo vật đối với pháp sư, cũng là khắc tinh của yêu quái. Năm xưa, là do một vị thiên tiên chế tạo ra, có thể phong ấn mãi mãi yêu quái, bất kể mạnh yếu. Nô tài sau khi quay về cung, dò la tin tức thêm. Vài ngày sau mới phát hiện người tìm lại lão đạo trưởng kia nhưng đã không còn thấy người nữa. Nô tài nghĩ, chỉ bằng mạng nó đi phong ấn Vương An Cơ đi.

Hoàng đế “Ồ” một tiếng. Nhìn khóe mắt ánh lên tia xảo quyệt của công công, hoàng đế đắm chiêu suy nghĩ. Đồng thời, Triệu Thụy Nguyên cũng trầm ngâm, mắt khẽ động. Hoàng đế tức thời chặc một tiếng:

- Triệu trạng nguyên, bảo bối nằm trong tay khanh. Khi tặng cho khanh gương Định Thần, kì thật trẫm cũng không nghĩ tới chuyện này. Bấy giờ vừa hay khanh có khả năng đó. Khanh nghĩ sao?

- Thần... thần không biết.

- Nghe nói, gương Định Thần không chỉ phong ấn được yêu quái, mà một khi khởi động sẽ khiến vô số yêu quái khiếp sợ mà tránh xa. Như vậy, Chân Nhân thành sẽ mãi mãi an toàn.

- Được rồi, công công người đừng nói nữa, tránh làm Triệu trạng nguyên phân tâm. Trẫm tin khanh là người biết cân nhắc, cũng đừng đặt nặng chuyện quá. - Hoàng đế khuyên rất chân thành. Công công nghe lệnh lui ra phía sau, không dám nói tiếp.

- Thần đã rõ.

- Được rồi, mau về xem phu nhân của khanh đi. Tiện thể lấy vài cân thuốc bổ về, phụ nữ mang thai dễ sinh bệnh lắm.

- Đa tạ hoàng đế.

Vương An Cơ vẫn là một cơn gió nhỏ, đậu trên cành cây lung lay, nhìn Vương An Cơ dưới kia nằm ngủ, hai mắt nhắm nghiền. Hắn đã ngủ một ngày một đêm rồi. Sao hắn không biết trước đây hắn có một cuộc sống

rất nhàm chán nhỉ? Suốt ngày không tắm thì là ngủ, thỉnh thoảng tìm Thất tinh xà đi chơi, ra oai với mấy con tiểu yêu mới lớn, còn tu luyện tu vi.

Vương An Cơ thấy không có việc gì thì nằm nghỉ ngơi. Hắn đã bay theo đám người Chân Nhân Chiêu An một mỗi cả ngày rồi. Nghĩ lại cũng thấy kỳ lạ, Chân Nhân Chiêu An lớn miệng như vậy, vậy mà khi dân chúng tỏ ý bỏ về thì không hề đi ra ngăn cản. Giống như hết thảy mọi chuyện đang trong tính toán của gã vậy. Vương An Cơ thấy không yên trong lòng.

Rảnh rồi, hắn nghĩ đến Triệu Thụy Miên ăn nói ngốc nghếch. Rõ ràng chẳng giống bộ dạng của một pháp sư cao cường, suốt ngày ngông nghênh như một tiểu cô nương mới lớn, vậy mà mọi đường đi nước bước đều tính rõ. Chỉ là, chuyện của hắn, hắn luôn muốn tự mình giải quyết, bắt đắc dĩ mới kéo theo cô vào, còn kéo cả Đặng Vân Du nữa. Mặc khác, có người ở bên cạnh cũng không tệ.

Vương An Cơ sờ sờ cành cây sẵn sù. Không biết bây giờ Triệu Thụy Miên đang làm gì. Bỗng Vương An Cơ bên dưới có động đậy, hắn cũng hé mắt. Cảm nhận thấy một luồng sức mạnh cuồng dã đang ở rất gần mình, Vương An Cơ khoát tay áo lao như tên bắn ra ngoài.

Trong bóng tối mờ mờ, gió cuồng phong nổi lên. Một lão nam nhân đứng vững chãi, đầu đội đầu lạp, cái áo choàng màu đen che kín cả người ông, chỉ lộ ra gương mặt dưới nón. Vương An Cơ nóng ran cả người. Mắt hắn không hề nhìn lầm.

- Người là ai?

- Là người bị người suýt giết chết. Người còn nhớ mình đã làm những gì hay không?

- Người nói nhằm gì vậy?

- Tên yêu quái bất đắc, làm chuyện xấu còn không biết nhận. Rốt cuộc bao nhiêu người đã chết dưới bàn tay tàn ác của người cơ chứ?

- Nói rõ mục đích của người đi. - Vương An Cơ chẳng qua không dám manh động. Bởi vì sức mạnh trên người ông ta, cơ hồ còn mạnh hơn cả hắn.

- Đi chết đi!

Triệu Thụy Nguyên thét lên, hai tay giấu trong áo lòi ra, ôm một cái gương lớn, chia ra phía trước, đựng trũng yêu khí của Vương An Cơ, gương Định Thần phát sáng chói mắt. Vương An Cơ tận mắt nhìn thấy chính mình một lần nữa chịu đau đớn, vô duyên vô cớ bị phong ấn lại. Nỗi đau xé nát da thịt đó hắn cả đời cũng không quên.

Tại sao lại là Triệu Thụy Nguyên? Tại sao lại là cha của Triệu Thụy Miên? Chính là người đã phong ấn hắn lại, chỉ là một người bình thường. Ánh sáng chói chang chiếu thẳng vào mắt hắn như muốn chọc mù đôi mắt. Vương An Cơ thần thờ. Rốt cuộc đã biết được, người phong ấn hắn. Vương An Cơ thật sự muốn nhảy ra hỏi tại sao ông ta lại làm như vậy? Nhưng hắn không làm được.

Hắn từng hứa với mình, khi nào hắn biết được kẻ đã hại mình, hắn sẽ đích thân giết chết kẻ đó. Hiện tại, kẻ đó đang đứng sờ sờ trước mắt hắn. Vương An Cơ nhìn chòng chọc chiếc gương trong tay Triệu Thụy Nguyên.

32. Chương 32: Ẩn Tình (1)

Diệp Yên Đan gặp được người bạn cũ thân thiết của mình, hai người ngồi với nhau trò chuyện rất lâu. Hiện tại cả Chân Nhân thành đều biết nạn thảm sát trong nhà Diệp Yên Đan, vô cùng thương tiếc. Diệp Yên Đan khóc lên khóc xuống một hồi lâu rồi cũng thiếp đi. Người bạn đó thở dài rồi yêu cầu đưa Diệp Yên Đan về nhà bà chứ cứ ở đây mãi cũng không phải là cách.

Đặng Vân Du cũng đỡ lo lắng. Cô nói vài ngày nữa sẽ quay lại thăm bà rồi nhanh chóng rời đi. Vương An Cơ không biết chết ở cái xó nào rồi. Hiện giờ xem ra cô còn thê thảm hơn lần đầu đến Chân Nhân thành. Đặng Vân Du không biết mình phải đi đâu.

Cô muốn vào điện một chuyến nghe tình hình của hoàng đế. Tin rằng lão không chỉ đơn thuần đứng nhìn bên ngoài. Nếu không, lão đã không sống nổi cho đến sau này. Nhưng viên thuốc tăng hình kia đã uống mất rồi, hiện giờ không thể nào. Đang suy nghĩ miên man, đầu cô bỗng đụng trúng một thứ gì đó, dội ngược ra xa. Đặng Vân Du thốn thức ôm đầu rên rĩ. Phía trên tựa hồ mang theo tiếng cười chế nhạo.

- Hừ, thật xui xẻo. Lại là người.

- Tần Tuệ Minh? - Đặng Vân Du mắt tròn mắt dẹt. Hắn vẫn kiêu ngạo như vậy, nhưng ánh mắt bớt lạnh lùng hơn, cũng bớt ác hơn. Hôm nay lại còn mặc bộ đồ của công tử gia giáo, tay cầm một cái quạt giấy đang đưa. Nhìn hắn, ai dám nói hắn là yêu quái chứ? - Huynh sao lại ở đây? Đi chơi à?

- Chẳng lẽ ta không được đến lầu xanh?

- Hiện giờ nạn đói tràn lan, mùi xác chết nồng nặc. Thiên Cát lâu chắc cũng đóng cửa rồi, huynh đến ngao du cái gì chứ?

- Ta chính là người mùi xác chết quen rồi, có chết nhiều hơn cũng vậy thôi.

- Vậy huynh cứ tiếp tục ngắm đi, ta đi trước.

- Khoan đã.

- Cái gì?

- Người đi đâu đấy? Không sợ Vương An Cơ thấy người lại giết chết à?

- Làm sao huynh hỏi cái đó? Huynh biết nhà ta gặp chuyện à?

- Chuyện đó cả Chân Nhân thành đều biết. - Đặng Vân Du cười lạnh, suốt ngày không lo bế quan lại đi rong rêu lầu xanh. Vậy mà cứ một mực khẳng khẳng muốn khiêu chiến Vương An Cơ. Với thực lực của hắn bây giờ đúng là còn lâu - Người đang nghĩ gì đó?

- Đâu có gì. Ta không sợ, huynh cũng đừng cản trở ta.

- Người muốn vào Chân Nhân điện? - Người cô bỗng khựng lại.

- Làm sao huynh biết?

- Hướng đi đó chỉ có thể đến Chân Nhân điện mà thôi. A Vân, người muốn tự đào lỗ chết à? Hiện giờ người cũng được xem như phạm nhân truy nã rồi đấy. - Đặng Vân Du lần đầu nghe hắn gọi tên của mình, nghe qua thật là thân mật. Tim khẽ rung lên một nhịp, nhưng nhanh chóng bình ổn lại.

- Ta biết. Ta cũng không biết phải làm sao, nhưng ta nhất định phải vào đó.

Tần Tuệ Minh thấy Đặng Vân Du kiên quyết như vậy, có chút cứng chiều. Phận làm nữ nhi mà lúc nào cũng muốn làm mấy chuyện động trời như vậy. Hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, không khỏi hứng thú.

- Vậy được. Ta giúp người.

- Thật sao? - Đặng Vân Du mặt mày hớn hở, chớp lấy tay áo hắn.

- Nhưng mà phải có điều kiện. Người nợ ta một yêu cầu.

- Được rồi, sao cũng được.

- Nói phải giữ lời.

Tần Tuệ Minh nhếch môi, hắn biến cô thành một tiểu thái giám nhỏ. Đặng Vân Du chớp chớp hai mắt. Tần Tuệ Minh cũng hóa thành một tiểu cung nữ xinh xắn.

- Tại sao lại như vậy? Ta lại biến thành thái giám. Huynh muốn biến thành cung nữ sao? - Đặng Vân Du chu môi bất mãn. Mặc dù bên ngoài là thái giám nhưng bên trong vẫn là của cô. Tần Tuệ Minh hài lòng thường thức bộ dạng ẻo lả kia.

- Ủ, rất hợp với người. Đi thôi.

Lần này trái lại, Tần Tuệ Minh lèo đèo theo sau Đặng Vân Du. Bóng lưng cô tuy cồng cho đúng với vai vế nhưng vẫn rất nhỏ, nhìn giống như cái mai rùa. Lúc gần đến cổng điện, thấy quân lính ở bên ngoài canh gác, Tần Tuệ Minh cúi thấp đầu xuống. Quân lính thấy cô thì chặn đường lại. Đặng Vân Du hần giọng nói:

- Đây là cung nữ thị tẩm mới của hoàng đế. Các người mau tránh đường để nàng ta vào tẩm rửa trang điểm.

- Cung nữ thị tẩm? Trước giờ chưa nghe qua. Mà ta cũng chưa từng thấy người bao giờ.

- Chưa thấy thì bây giờ thấy. Mọi lần đều là Dương công công đích thân dẫn vào. Nay công công có việc nên ta đem vào. Ta chính là luôn làm việc ở bên ngoài thế này.

- Có cần báo Dương công công một tiếng không? - Tuy rằng thỉnh thoảng Dương công công cũng đưa cung nữ và vật lạ vào cung nhưng lúc nào cũng rất cẩn thận và nghiêm ngặt. Hai quân lính nhìn nhau dò hỏi. Đặng Vân Du lòng bàn tay ẩm ướt. Cung nữ phía dưới tiến lên một bước, xòe tay ra.

- Tì nữ thân phận hèn mọn, không có gì biểu hai vị. Đây chỉ là chút lòng thành mong rằng sau này tì nữ nhập cung rồi có thể giúp đỡ được hai vị.

- Cái này... - Quân lính nhận được tiền liền ngập ngừng. Da thịt trắng nõn như em bé sượt qua như có như không, làm bọn họ tê rần, mùi hương thiếu nữ thơm mát. Cung nữ trân quý như vậy chắc chắn dành cho hoàng đế rồi - Được rồi, vào đi.

Đặng Vân Du thở phào, lúi cúi đi vào trong. Đến khi cổng điện đóng lại mới trút một hơi.

- Khi này đúng là đứng tim. Công nhận huynh có năng khiếu giả gái ghê. - Đặng Vân Du cười khoái chí.

Tần Tuệ Minh đen mặt, cũng may hần nhanh trí nếu không chân còn chưa kịp bước vào đã bị bắt nhốt lại rồi. Đặng Vân Du cười đã rồi thôi. Cô đi men theo con đường cũ, đến gần chính điện thì chột ngừng lại, vì cô thấy một người hơi quen mắt. Gã mặc bộ đồ của thị vệ, vỏ kiếm bên hông, mắt sắc như dao, chân nhanh nhẹn khuất sau cánh cửa.

Tò mò nổi dậy, Đặng Vân Du muốn tìm hiểu kĩ hơn nữa liền khoét một lỗ trên cửa giấy nhìn vào trong. Tần Tuệ Minh thấy là cô sắp điên rồi, ngay chính điện cũng muốn nghe trộm hoàng đế. Hần đứng bên cạnh canh chừng.

- Chiêu An, lần này người làm tốt lắm, lập được công lớn.

- Đa tạ hoàng đế.

Trên mặt hần không giấu nổi vẻ kích động. Rốt cuộc cô cũng biết đã gặp gã ở đâu. Ở đàn cầu phúc mấy ngày trước của hoàng đế, gã chính là kẻ đã hô hào đồng ý tiêu diệt Vương An Cơ đầu tiên. Bởi vì thân hình lực lưỡng của gã nên khiến cô còn nhớ rõ.

- Vương An Cơ giờ đang ở đâu rồi?

- Hôm sau, sau khi thần cùng dân chúng đến khiêu chiến, hần chỉ nhìn một cái rồi bỏ đi. Chắc lại đi tu luyện đâu đó rồi.

- Rất tốt. Người đi xem một lát, xem Triệu Thụy Nguyên đã thu phục hần hay chưa? Sau đó cướp gương Định Thần về cho trẫm. - Gương Định Thần? Gương Định Thần đang ở trong tay Triệu Thụy Nguyên? Làm sao ông ta có được?

- Bẩm hoàng đế, lỡ như Triệu Thụy Nguyên không phong ấn được hần thì phải làm sao?

- Vậy thì người đến giúp ông ta một tay đi. - Ánh mắt hoàng đế ngoan độc chiếu xuống. Chân Nhân Chiêu An không dám nói tiếp - Người nghĩ công sức bao lâu nay của ta là cái gì? Ta không thể để lão ta phá hỏng được. Làm xong chuyện rồi ta còn muốn giết lão.

- Thần đã rõ, sẽ không phụ tâm huyết của hoàng đế.

- Hoàng đế, ngài cũng lao tâm khổ cực rồi, hay là về phòng nghỉ ngơi đi. - Hoàng đế không nói gì nữa, chỉ phất phất tay. Chân Nhân Chiêu An lui xuống, Dương công công đỡ hoàng đế rời đi.

Mắt thấy Chân Nhân Chiêu An đi ra, Đặng Vân Du kéo Tần Tuệ Minh trốn đi. Nhìn đi nhìn đi, cô biết ngay chuyện này có ẩn tình mà, cô nhất định phải tra được. Nhìn qua hình như chỉ có ba người bọn họ biết. Hoàng đế chắc chắn không nói rồi, tên thị vệ thì có vẻ cứng rắn hơn nữa. Chỉ còn lại Dương công công. Nhưng làm sao để lão nói ra được đây.

- Tần Tuệ Minh, huynh có phép nào làm người khác khai ra sự thật không?

- Người tưởng ta là tiên chắc? - Tần Tuệ Minh buồn cười nhìn, không biết cô lấy đâu ra cái kiểu suy nghĩ đó. Đặng Vân Du xụ mặt xuống - Nhưng tối nay chúng ta có thể nghe lén một chút. Không biết nhiều cũng biết ít.

- Bản tính đàn bà nhiều chuyện. Ta không tin không mở được miệng lão.

Tối đến, Tần Tuệ Minh ôm Đặng Vân Du bay lên mái nhà, gỡ một mái ngói ra nghe lén. Hoàng đế đang thoải mái hưởng thụ xoa bóp. Thấy Dương công công đi vào thì xua tay, cung nữ lui ra ngoài.

- Bẩm hoàng đế.

- Triệu Thụy Nguyên thế nào rồi?

- Hắn vẫn đang ở cùng nương tử, không có biểu hiện gì. Nhưng ngày thường cũng rất hay suy nghĩ.

- Hắn đang lưỡng lự, trầm biết, trước khi làm việc gì hắn đều suy nghĩ rất cẩn thận.

- Vậy có cần...

- Phái Chân Nhân Chiêu An ra ngoài một chuyến. Bóng gió nhắc tới chỗ ở của Vương An Cơ đi.

- Tuân lệnh.

Dương công công vừa đi. Đặng Vân Du cùng Tần Tuệ Minh liền bám theo. Dương công công đi đến một cái biệt viện nhỏ. Chỉ là một thị vệ mà đã được đãi ngộ cao như vậy.

- Chân Nhân Chiêu An. - Chân Nhân Chiêu An mặc thường phục, lục đục chạy ra ngoài. Thấy Dương công công thì cúi đầu. Dương công công liếc gã, giọng hơi đánh đá - Người ra ngoài một chuyến, tiết lộ với Triệu Thụy Nguyên chỗ ở của Vương An Cơ đi.

- Nhưng mà công công, ngài đã hứa với ta, sau khi ta trở về sẽ để ta ở với nương tử vài ngày. Vợ ta sinh khó, lớn tuổi mới mang thai lần đầu, cần có người bên cạnh.

- Ta nuốt lời với người sao? - Dương công công rút lên trợn mắt. Chân Nhân Chiêu An sợ đánh thức nương tử nên không dám nói nữa - Thì người đi thêm một lần nữa. Về ta sẽ thành toàn cho người. Có cái gì khó đâu, nương tử nhà người cũng đâu phải trẻ con, suốt ngày cần người giữ à? Chuyện của hoàng đế là chuyện lớn, người phải đặt lên hàng đầu.

- Công công nói phải. Ta chỉ là lo cho nàng quá. - Chân Nhân Chiêu An trút một hơi thở nặng nề.

- Được rồi. Ta cũng biết nỗi khổ của người. - Công công nhẹ giọng lại, vỗ vai hắn. Nhưng ánh mắt chẳng có vẻ gì là thông cảm - Làm xong chuyện, vợ con người sẽ hưởng phúc sau này. Ta sẽ nói hoàng đế cho người về quê sinh sống, muốn sinh mấy đứa cũng được. Người đi rồi, ta sẽ phải người đem thuốc bổ đến cho nương tử người.

- Đa tạ công công. tối nay ta sẽ đi ngay. - Dương công công thấy gã có vẻ xuôi xuôi thì mỉm cười rời đi. Chân Nhân Chiêu An quay gót vào nhà. Đặng Vân Du thở hắt người ngồi nhồm nhồm. Chân Nhân Chiêu An này tên cũng thật quen.

33. Chương 33: Ẩn Tình (2)

- Có nghe được cái gì không?

- Được. Rất nhiều là đằng khác. Ta biết được Triệu Thụy Nguyên đang giữ gương Định Thần, hoàng đế cũng có ý muốn ông đi phong ấn Vương An Cơ.

- Chuyện đó thì liên quan gì đến người?

- Đương nhiên liên quan. Bởi vì ta và... à mà thôi.

Có điều, hình như quan hệ giữa Chân Nhân Chiêu An và Dương công công gì đó có vẻ không tốt lắm. Trong thâm tâm Chân Nhân Chiêu An có lẽ là một người tốt nhưng vì gia đình nên mới làm chuyện thất đức như vậy. Tội nghiệp. Mà hình như cô đã quên mất một chuyện rất quan trọng. Chuyện gì đó... Đúng! Là hoàng đế sắp ra tay thủ tiêu Triệu Thụy Nguyên.

Vậy chẳng phải nguy rồi sao? Giờ phải làm sao? Giờ phải làm sao? Đặng Vân Du cắn móng tay, đi đi lại lại, vắt óc suy nghĩ. Tần Tuệ Minh thấy vậy thì đau đầu.

- A Vân, người đừng đi qua đi lại nữa.

- Ta... Tần Tuệ Minh, ta nhờ huynh một việc được không?

- Chuyện gì?

- Chỉ có huynh mới làm được thôi. Bây giờ huynh hãy đi tìm phu thê Triệu Thụy Nguyên, đưa bọn họ tạm lánh ở một nơi. Hoàng đế sắp thủ tiêu bọn họ rồi.

- Người yên tâm đi. Trước khi hoàn thành nhiệm vụ, lão ta không dám làm bậy đâu.

- Nhưng mà, ta vẫn lo. Hay là chúng ta cứ đề phòng trước đi.

Tần Tuệ Minh liếc xuống tay áo đang bị quần lấy của mình. Đặng Vân Du mếu máo như sắp khóc đến nơi. Thật đó, cũng đâu phải cha cô. Lo lắng cái gì. Tần Tuệ Minh thở dài, muốn từ chối cũng không được. Hắn nâng cằm cô lên, thật gần mà nói:

- Người ở đây một mình có được không?

- Ân. Ta thì có thể bị làm sao được chứ. - Nghe giọng cô hơi hụt hơi, hắn cũng biết cô không mấy tự tin. Chính Tần Tuệ Minh cũng không yên tâm chút nào. Trong cung đầy rẫy cạm bẫy, cô thì như nòi mới lên, ngơ ngác ngắc ngắc. Ngoại trừ có mấy chiêu đặc biệt ra.

- Ở yên đây, đợi ta trở về. Đừng có làm điều gì manh động. Ta đi nhanh sẽ về nhanh.

- Ừm. - Đặng Vân Du khẽ nhắm mắt, lông mi run lên. Chưa bao giờ thấy lo sợ như thế, bỗng nhiên cảm thấy nếu cô chỉ quyết định sai một thứ, lịch sử sẽ thay đổi ghê gớm.

- Ta sẽ làm phép cho người duy trì ngoại hình trong một thời gian dài. Còn nữa, cầm lấy cái này. Khi nguy hiểm thì thổi nó. - Đặng Vân Du cầm lấy vỏ ốc nhiều màu. Sau này Tần tuệ Minh cũng tặng một cái y hệt cho cô. Đặng Vân Du nắc nheo một tiếng. Bỗng nhiên có dự cảm rất xấu.

- Cái này... huynh có mấy cái?

- Thích nó hả? Nhưng mà ta chỉ có một cái thôi, về rồi ta sẽ tặng cho người.

- Không cần.

Đợi sau này cô sẽ nhận lấy, sẽ nhận lấy. Tần Tuệ Minh nói xong những lời cần nói, thẩm thoát rời đi. Đặng Vân Du vuốt mặt, cắt vỏ ốc trong túi gấm. Nhưng Tần Tuệ Minh vốn không biết phu thê Triệu Thụy Nguyên đang ở đâu. Bù lại, hắn thấy Chân Nhân Chiêu An đội đầu lạp đi ra khỏi một khách điểm. Quả nhiên bên trong có Triệu Thụy Nguyên.

Triệu Thụy Nguyên đang đắm chiêu. Dường như sự xuất hiện của Chân Nhân Chiêu An như một động lực ông trời giáng xuống để thúc đẩy ông làm một việc gì đó. Tần Tuệ Minh không biết nên lấy cái gì để đưa

hai người kia đi. Hiện tại, hẳn đã nghĩ sẽ đưa hai người xuống thủy cung là an toàn nhất. Binh mã dưới tay hoàng đế trải dài khắp nơi, ở đâu cũng không an toàn.

Còn đang lưỡng lự thì Tần Tuệ Minh đã thấy Triệu Thụy Nguyên vội vã mặc áo choàng, kín đáo đi ra ngoài. Rất kỳ lạ, so với phong cách của ông. Tần Tuệ Minh quyết định đưa Diệp Yên Đan đi trước.

Diệp Yên Đan đang xếp lại đồ đạc trong phòng thì nghe tiếng gõ cửa. Bà bỏ đồ trong tay xuống.

- Cậu là?

- Ta là Tần Tuệ Minh, hiện tại ta không có nhiều thời gian để giải thích với người. Mau theo ta đi đến nơi này.

- Người là ai? Tại sao ta phải đi theo người? - Nhìn người nọ mặt mày sáng sủa nhưng bà cũng không thể tin được. Giọng điệu hẳn hùng hổ giống như bọn bắt cóc. Tần Tuệ Minh biết bà đang mang thai, cũng không muốn dùng bạo lực.

- Ta là bạn A Vân. Nàng nhờ ta đưa hai người đi trốn. Hoàng đế sắp giết hai người rồi.

- Giết bọn ta? Tại sao hoàng đế lại làm vậy chứ? Ngài luôn quý mến A Nguyên mà.

- Chuyện rất dài. Người tin hay không thì tùy. Người phải quyết định nhanh lên, bằng không tướng công của người sẽ chết càng nhanh đấy.

- Không! A Nguyên! Ta phải đi tìm A Nguyên. - Diệp Yên Đan kích động muốn lao ra khỏi phòng. Tần Tuệ Minh ngăn bà lại.

- Ngay cả ta cũng không tìm ra, người nghĩ người có thể sao?

- Nhưng chàng vừa mới ở dưới kia...

- Hẳn đã đi rồi. Hừ, người thật lắm lời, muốn ta đem xác hẳn tới đây người mới chịu tin sao? - Tần Tuệ Minh quát lên, bà lập tức im bật. Diệp Yên Đan từ từ bình tĩnh lại. Bà nhớ lại lời Tần Tuệ Minh vừa nói.

- Người nói là ai đã nhờ người?

- A Vân. - Nhắc tới Đặng Vân Du, giọng hẳn mềm nhũn ra. Diệp Yên Đan nghe đến A Vân thì mới nhớ ra, là cô đã cứu bọn họ. Nếu là cô đã nhờ thì chắc chắn là lý do.

- Được rồi. Ta đi theo người, nhưng ta cũng muốn gặp A Vân.

- Đợi ta làm xong chuyện đã.

Tần Tuệ Minh đỡ eo Diệp Yên Đan bay nhẹ lên trời. Diệp Yên Đan sợ hãi ôm chặt lấy cổ nam tử. Mắt trợn ngược nhìn xuống bên dưới.

- Người... người là...

- Ta là yêu quái. Thế nào? Muốn ta thả người xuống sao? - Tần Tuệ Minh lạnh giọng hỏi, Diệp Yên Đan miễn cưỡng lắc đầu. Quả nhiên con người ai cũng giống nhau, chỉ từ Đặng Vân Du ra.

Suốt đoạn đường kể từ khi Tần Tuệ Minh dẫn Diệp Yên Đan xuống thủy cung, gặp cung nữ và thị vệ, còn gặp cả Long nhi quận chúa tính tình trẻ con đang bị trách phạt, bà không hề mở miệng một lời. Tần Tuệ Minh giao nhiệm vụ chăm sóc Diệp Yên Đan cho cung nữ.

- Đại ca, đây là ai? Bạn huynh mà cũng có cả bà già nữa sao?

- Muội đừng có gây chuyện nữa. Mau ngoan ngoãn ở trong phòng cấm túc đi. - Mặc dù bề ngoài tuổi tác của hai người cũng xem xem nhau, nhưng khi nói chuyện với Long nhi, hẳn luôn dùng giọng điệu của một huynh trưởng để nói chuyện. Long nhi phụng phịu.

- Người ta chỉ hỏi thôi mà.

- A Vân đâu? Ta còn phải ở đây bao lâu nữa?

- Cho đến khi ta trở về, người cứ ở đây đi.

- Xin người, hãy cứu lấy A Nguyên...

Diệp Yên Đan nghen ngào quỳ xuống cầu xin. Hắn chỉ nhìn bà một cái rồi phủi áo đi. Tần Tuệ Minh nhờ vào mùi hương và sức mạnh kỳ lạ trên người Triệu Thụy Nguyên mà tìm ông.

Đặng Vân Du ngồi một mình nghịch cỏ trong sân. Nghịch chán rồi cô đứng dậy đuổi lưng. Mấy ngày nay kỳ lạ là hoàng đế và Dương công công không trò chuyện mấy về chuyện kia nữa. Mà thị vệ canh gác ở bên ngoài cũng dày đặc.

Chân Nhân Chiêu An đã biến mất ngay sau ngày hôm đó. Đặng Vân Du buồn chán, chân bước loạn xạ cuối cùng lại đứng trước biệt viện của Chân Nhân Chiêu An. Vô tình nhìn thấy vợ gã đang chăm mấy cây rau ở sau vườn.

Một gã thô kệch như Chân Nhân Chiêu An mà cũng có vợ đẹp và hiền lành như vậy. Thật là. Đặng Vân Du toang bước tới muốn làm quen, người phụ nữ đã nhìn thấy cô, hoảng sợ tới mức đánh rơi gáo nước trong tay. Tinh thần căng thẳng cực độ.

Đặng Vân Du buồn cười, một gã thái giám bé nhỏ như cô thì làm được gì chứ. Cô luôn để ý, kỳ lạ là chỉ có nơi này trong điện là không có ai loanh quanh gần đây. Không lẽ là sợ Chân Nhân Chiêu An?

- Công công, xin hỏi công công cần gì?

- Cô nương, đừng sợ, không biết nên xưng hô với cô thế nào? - Thấy người phụ nữ im lặng không nói, cô cũng biết người này rất rụt rè nên nói tiếp - Ta gọi cô là Chân Nhân phu nhân nhé?

- Rốt cuộc công công có điều gì sai bảo? Chiêu An đã ra ngoài từ sớm rồi. - Người phụ nữ nói mà đầu vẫn cứ cúi gằm.

- Ta không đến tìm hần. Ta muốn nói chuyện với cô. Có thể vào nhà không?

- Có gì công công cứ nói bên ngoài. Vào nhà không tiện. - Người phụ nữ rất đề phòng. Cô cũng không miễn cưỡng.

- Cô biết phu quân mình đang làm cái gì không?

- Ta biết. Chàng nói, chàng làm xong sẽ đưa ta về quê. - Ánh mắt mang theo chút hy vọng.

- Về quê rồi, hoàng đế có cam đoan sẽ không đuổi tận giết tuyệt sao?

- Người, người nói có ý gì? Người không phải là người của Dương công công sao?

- Cô có biết chuyện hoàng đế uống máu của yêu quái để tăng tuổi thọ không?

Người phụ nữ trợn mắt như vừa nhắc đến điều cấm kị. Cô ta nhìn xung quanh rồi nói:

- Vào nhà đã.

Đặng Vân Du biết mình đã mò đúng chỗ, như mở cờ trong bụng. Căn nhà của họ thật đơn sơ, không hề giống bên ngoài. Người phụ nữ rót một chén trà mời cô, thái độ cũng không còn gay gắt nữa.

- Công công, có điều gì xin cứ nói.

- Ta sợ, lão hoàng đế muốn giữ bí mật chuyện của mình nên sẽ nghĩ cách thủ tiêu hai người. Cô nghĩ xem, nếu thả hai người đi, chuyện đen tối của lão nếu một ngày bị dân chúng biết được thì sao? Lão sẽ chết không toàn thây. Lão cảm thấy hai người giống như cung đã giương tên, chẳng may sẽ bắn ra, ngày đêm mất ăn mất ngủ.

- Vậy phải làm thế nào đây?

- Ta trước mắt cũng chưa nghĩ được nhiều. Ta muốn hỏi cô vài câu.

- Xin công công cứ nói. Ta biết cái gì thì sẽ khai cái đó.

- Kế hoạch của hoàng đế bắt đầu từ khi nào? Cái kết cuối cùng của lão ta là gì?

- Ta cũng không rõ. Chiêu An rất kín miệng chuyện này. Chàng sợ ta bị liên lụy. Ta chỉ biết, hoàng đế đã trù tính kế hoạch này rất lâu rồi. Có lẽ là cả đời lão.

Đặng Vân Du im lặng không nói thêm gì nữa. Cô nhìn xuống cái thai trong bụng người phụ nữ. Thoáng chốc nghĩ đến cảnh tượng một nhà ba người cùng bị giết hại.

- Con cô được mấy tháng rồi?

- Gần ba tháng.

- Đã nghĩ được cái tên nào chưa?

- Rồi. Họ là Chân Nhân, tên là Chiêu Minh.

34. Chương 34: Ẩn Tình (3)

Chân Nhân Chiêu Minh?

Cả người Đặng Vân Du chấn động. Thảo nào lại thấy quen như vậy. Hóa ra Chân Nhân Chiêu Minh chính là con trai của Chân Nhân Chiêu An a. Nhưng nếu sinh ở thời đại này thì hẳn Chân Nhân Chiêu Minh đã chết từ lâu rồi chứ.

Đặng Vân Du xua đi ý nghĩ đó trong đầu. Đời cha thế này, không lẽ con cũng bước theo vết xe đổ của cha. Đặng Vân Du tạm biệt người phụ nữ. Có lẽ sau khi Chân Nhân Chiêu An về, hai người cùng bàn bạc mau chóng thoát khỏi cái nơi quỷ quái này. Cô thở dài bước đi, không để ý đến nãy giờ có người cứ đi theo sau mình.

- Người là ai?

Đặng Vân Du điếng người, dây thần kinh căng lên. Tuy nói là đã cải trang thành một thái giám nhưng từ khi vào điện cũng chưa từng bắt chuyện với ai, không khỏi cười khan quay đầu lại.

- Xin chào.

- Ta hỏi người là ai? Sao ta chưa từng thấy?

- Người chưa thấy cũng đúng. Ta đi theo Dương công công, mới vào điện được vài ngày.

- Vậy à? - Thị vệ nọ không biết thế nào mà cứ nhìn cô đánh giá. Có phải nhìn ra điểm kỳ lạ nào rồi hay không? Đặng Vân Du hồi hộp. Bây giờ ban ngày ban mặt, chắc hẳn cũng không dám cường chế cô đi - Thôi được rồi. Mới vào phải không? Tối nay mang một vò rượu tới doanh trại đi.

- Sao lại là ta?

- Bảo người đem thì cứ đem đi. Ta đứng ở cổng trại đợi người, không cần tới sớm quá.

Đặng Vân Du khóc không ra nước mắt. Cô biết lấy đâu ra rượu đưa cho hắn bây giờ. Gã thị vệ đứng đĩnh rồi đi. Đặng Vân Du tính xem còn bao lâu nữa thì đến tối.

Vào bếp kiếm gì đó ăn, tiện thể chôm một hủ rượu luôn. Cô chẳng biết chọn rượu đâu, thấy hủ nào nhỏ nhỏ mang nhẹ thì lấy đi thôi. Tần Tuệ Minh đi chắc cũng được hai, ba ngày rồi. Chắc đợi hắn về rồi đi ra ngoài thôi. Ở trong này không biết khi nào thì mất mạng. Còn cần phải đi tìm Triệu Thụy Miên.

Không biết bây giờ thế nào rồi nữa...

Đặng Vân Du dừng chân trước cổng trại. Có hai quân lính chặn đường cô. Nói với nhau vài câu, sau đó thị vệ lúc chiều đi từ trong lều ra, ngoắc tay cô. Đặng Vân Du ngoan ngoãn theo vào trong.

Khung cảnh ẩm áp, no đủ khác hẳn bên ngoài. Lều của hắn cũng nhỏ thôi, nhưng chắc hẳn cũng có địa vị khá cao ở đây.

- Đặt xuống đó đi. Qua đây xoa bóp cho ta một chút.

- Hả? Tại sao ta phải làm vậy?

- Công công không phải làm mấy việc đó sao?

Đặng Vân Du hết đường chối cãi. Chắc hẳn không đủ can đảm dụ dỗ cung nữ của hoàng đến nên mới kiếm một “người lai” như cô. Cô bấu môi, ngồi xuống giường, tay bắt đầu di chuyển trên lưng hắn.

- Ừm... rất tốt. Phải rồi, đúng là chỗ đó. Hm, tay nghề của người cũng không tệ.

Thị vệ thoải mái thả lỏng hai vai. Bắp thịt cứng rắn cho thấy hắn là người thường xuyên tập võ. Nước da màu đồng bóng loáng. Đặng Vân Du bóp cho đến khi mấy ngón tay mỏi nhừ.

- Không bóp nữa. Ta mỏi rồi, người tự làm đi.

Đặng Vân Du trèo xuống giường mang giày. Lập tức cả người cô bị ôm trọn lên, ném vào trong giường. Đặng Vân Du hốt hoảng cuộn người lại. Đôi mắt gã thị vệ biến đổi kỳ quái.

- Người... người tính làm gì? Ta nói người biết, ta là công công, người của Dương công công. Ta mà có mệnh gì, người sẽ chết chắc.

- Một công công nhỏ bé như người cũng đòi la lớn? - Thị vệ nâng cằm cô lên, phả hơi thở nóng bỏng. Da đầu cô tê rần - Bỏ thị vệ muốn người thị tắm đêm nay. Thế nào? Tiểu công công, người nên tự thấy hãnh diện đi, thái giám nào vào đây cũng trải qua giai đoạn này thôi. Chỉ có ta mới nhìn trúng người. Là công công mà sao da dễ giống như nữ nhi thế?

Gã vừa nói vừa luồn tay vào tay áo của cô vuốt ngược lên phía trên. Đặng Vân Du hoảng hồn đẩy gã ra. Cố gắng tỏ ra hung hăng.

- Đồ quái dị. Ngay cả công công mà người cũng không tha. Giới tính người có vấn đề à? Không thích lên giường cùng nữ nhân sao?

- Ồ, người là người đầu tiên đoán trúng bí mật của ta. Yên tâm, cả cái doanh trại này đều là dùng nam nhân hoan ái. Chỉ có ta vẫn trong sạch cho tới bây giờ. Chẳng qua ta chưa tìm được người thích hợp.

Vừa nói, gã lại tiến gần thêm một bước về phía cô. Đặng Vân Du ứa nước mắt. Kinh khủng quá, làm sao đây? Còn chưa kịp suy nghĩ xong, tức thì cổ tay bị nắm lấy. Gã đưa tay sờ soạn phía thắt lưng.

- Cút ra! - Đặng Vân Du gào thét, điên cuồng cầu xé hắn.

Người cô giống như có điện giật. Mỗi chỗ hắn động đến đều rất nhạy cảm. Cô vừa khóc vừa thét. Gã đâu có chịu buông tay. Sức mạnh từ gã đàn ông tập võ dễ dàng khóa trụ cô nằm dưới thân hắn. Gã cúi xuống hít hà mùi hương từ cổ cô. Đặng Vân Du ghê tởm, cổ họng co thắt phát ra tiếng nấc.

Gã thè lưỡi liếm một đường từ cần cổ xuống tới gần xương quai xanh. Cổ áo đã bị tụt ra gần xuống ngực. Làn da trắng ngần lộ ra, cảnh xuân thấp thoáng làm gã kích thích thị giác hơn. Một công công mà cơ thể giống như của nữ nhi vậy.

Gã thị vệ thấy từng tế bào của mình như thiêu đốt. Gã cởi áo trên người mình ra, chỉ còn mặc một cái quần. Đặng Vân Du biết cho dù mình có hét lên ở đây cũng chẳng ai nghe thấy, cho dù có nghe thấy cũng chẳng để tâm. Hai tay bị giữ trên đầu, thắt lưng cô bị gã nhanh chóng tháo ra quăng một bên.

Đặng Vân Du nhắm mắt, nước mắt khê rơi xuống. Cô nghĩ là mình không qua khỏi đêm nay. Cô nghĩ đến cái chết. Chết đi rồi cũng tốt, bị cưỡng hiếp rồi chết đi, không phải lo nghĩ về bất cứ chuyện gì nữa.

Gã thị vệ hai mắt sáng lên, như một gã nghiện gấp gấp cưỡi hết mọi thứ trên người cô xuống. Đặng Vân Du trần trần nhìn lên trần nhà, ngay cả khi gã đang tập trung sắp nhìn ngắm thân thể lỏa lồ của cô, cô vẫn khó có thể vùng vẫy thoát đi được.

Khi ngón tay gã chạm đến lớp xiêm y cuối cùng, điều thèm khát bấy lâu của gã cuối cùng cũng được thỏa mãn. Tốc độ gã nhanh hơn hẳn. Cuối cùng, gã đã không thực hiện được điều đó.

Tần Tuệ Minh hai mắt ánh xanh, chưa từng độc ác như vậy, xách cổ áo gã thị vệ lên, ném ra một góc, sau đó trực tiếp một tay bẻ gãy cổ gã. Cái đầu gã nghèo sang một bên, hai mắt mở lớn, chắc còn chưa kịp hiểu tại sao mình chết.

Hắn vốn muốn cho gã nếm thứ còn đau đớn hơn cả cái chết vài lần nhưng hắn muốn xem Đặng Vân Du trước tiên. Tần Tuệ Minh phất áo đi lại giường. Nhìn thấy Đặng Vân Du hai mắt vô hồn nhìn lên trần, y phục lại vương vãi khắp giường. Hắn đoán cô cũng sắp chạm đến giới hạn cuối cùng. Tần Tuệ Minh đau lòng vực cô ngồi dậy, lấy áo đắp lên người cô.

- Vân nhi, Vân nhi... tỉnh, tỉnh lại đi...

- Tần Tuệ Minh.

- Vân nhi. Xin lỗi, xin lỗi... là ta đến trễ rồi. - Tần Tuệ Minh thổn thức ôm cô vào lòng. Cơ thể cô lạnh lẽo như sắp rời khỏi thế gian này làm hắn sợ hãi. Thà rằng cô khóc, cô gào còn hơn bình tĩnh như thế này.

- Đã xong rồi ư? Xong rồi, tạm biệt huynh.

- Cô định đi đâu?

- Đi chết. Ta đã nghĩ kĩ rồi, sau khi làm xong. Ta sẽ chết thật sạch sẽ, thật nhẹ nhàng.

- Không được. Không được! Ta không cho cô chết. Cô nghe rõ chưa? Vân nhi! - Vai Đặng Vân Du bị lắc lư dữ dội. Cô nâng mắt nhìn hắn - Cô tỉnh lại đi. Cô vẫn chưa bị gì hết, hắn ta chết rồi. Là ta đến cứu cô. Vì vậy, cô không được chết.

Đặng Vân Du nhú mày, nhìn xuống quần áo trên người, vẫn còn chưa cởi hết được ra. Não bộ bắt đầu hoạt động trở lại. Tần Tuệ Minh đã trở về? Lại còn ngồi bên cạnh cô.

- Tuệ Minh, ta chưa bị gì hết sao?

- Đúng vậy.

- Ủ, may quá. Ta còn lập trình sẵn trong đầu, đợi khi nào thì xong, khi nào thì chết, khi nào... - Đặng Vân Du vừa cười ngớ ngẩn vừa nói, giống như tử thần vừa kéo cô từ cõi chết trở về. Cả người lả đi bị Tần Tuệ Minh ôm vào lòng.

- Ta cấm cô nhắc đến chữ chết. Trước khi ta chết, cô nhất định không được chết.

Giữa đồng cỏ rộng lớn, gió nổi lên lồng lộng. Vương An Cơ chính mắt nhìn thấy Triệu Thụy Nguyên dùng gương Định Thần trong tay ông ta, thu phục hắn. Hắn nhớ lại nỗi đau cắn xé khắp người. Rốt cuộc cũng nhớ ra người đàn ông kia. Tại sao ông ta lại làm như vậy? Hắn cũng không muốn suy nghĩ nhiều.

Triệu Thụy Miên chấp chững bước đi. Cô đã như vậy suốt một ngày trời. Hận thù và đau khổ che mờ đôi mắt. Nên khi nhìn thấy Vương An Cơ đã trở về hình dạng trước kia, cô không suy nghĩ, nhảy phốc lên Thiên Khu trượng.

Vương An Cơ thổi phồng ngọn lửa trong tay. Khi Triệu Thụy Miên nhào đến như một cơn lốc, kẻ Thiên Khu trượng đang phát sáng vào cổ hắn, hắn cũng đưa tay bóp lấy cổ cô, lửa như muốn thiêu đốt. Nhưng đôi mắt cô thậm chí còn nóng hơn cả lửa.

- Vương An Cơ, chính ngươi đã giết cả nhà ta. Có phải cũng muốn giết cả ta hay không?

- Triệu Thụy Miên, vì sao cha cô lại phong ấn ta? Tại sao?!

Vẫn không ai trả lời ai, hắn đẩy cô ra, tay đánh một chưởng vào ngực cô. Triệu Thụy Miên lộn một vòng trên không, y phục màu tím thay thế, lấy trượng huơ một cái đỡ đòn.

Cánh đồng cỏ phút chốc biến thành chiến trường. Không ai nhường ai, đánh nhau kịch liệt. Đặng Vân Du vừa đến, liền hoảng hốt ngăn bọn họ lại. Còn có Tần Tuệ Minh và hai phụ thê Triệu Thụy Nguyên ở đó.

35. Chương 35: Giải Toả Hiếu Lầm

- Dừng tay, hai người mau dừng tay. Mau lên!

Đặng Vân Du hét toáng lên, suýt chút nữa là nhảy ra giữa can ngăn, cũng may Tần Tuệ Minh ngăn lại. Vương An Cơ và Triệu Thụy Miên thấy có người tới liền trở về hình dáng ban đầu. Bởi vì bọn họ chuyển động quá nhanh nên cũng không ai nhìn rõ mặt.

- Hai huynh muội có gì từ từ nói, đừng đánh nhau. - Diệp Yên Đan nhẹ nhàng khuyên nhủ. Triệu Thụy Nguyên nhẹ vuốt sống lưng bà. Đặng Vân Du trầm nghĩ, may mà cô đến kịp nếu không đã xảy ra hiểu lầm lớn rồi.

- Tôi xác thực hôm đó đã thấy Vương An Cơ đến nhà Triệu đại thúc, một tay giết cả nhà ông.

- Không thể nào. Ta vẫn luôn đi theo Vương An Cơ. Hắn chỉ một mực ở trong suối nước nóng.

- Chính mắt ta nhìn thấy. Người hai tay dính đầy máu giết hết mười mấy mạng người Triệu gia.

Triệu Thụy Miên gay gắt đáp trả. Vương An Cơ nhú mày, hẳn chắc chắn chuyện đó không thể nào xảy ra. Hắn còn không biết cả nhà cô bị thảm sát. Đặng Vân Du hít một hơi thật sâu. Kể lại tình tiết của mình, giống như đã kể với cha mẹ Triệu Thụy Miên.

- Kế hoạch của lão hoàng đế thực rất tinh vi. Tôi cũng không ngờ được lão đã tính kế lâu như vậy. Phải nói là bắt đầu từ nạn đói. Không, không, phải là từ lúc hoàng đế ban thưởng gương Định Thần cho Triệu đại thúc.

- Gì cơ? Thì ra báu vật mà thúc nói chính là gương Định Thần?

Wương An Cơ mơ hồ lóe lên điều gì đó. Triệu Thụy Nguyên khẽ gật đầu. Đặng Vân Du nói tiếp:

- Cho nên lão ta muốn lợi dụng đại thúc để dựng nên vở kịch này.

Ban đầu, lão gây ra nạn đói triền miên, sau đó lại lợi dụng đầu óc mù mờ vì đói của dân chúng, lập đàn cầu phúc. Chân Nhân Chiêu An, cũng chính là cha của Chân Nhân Chiêu Minh sau này cải trang thành dân thường, cầm đầu dân chúng, dựa theo lời nói hàm hồ của hoàng đế, đổ hết tội cho Vương An Cơ. Bọn họ đi tìm Vương An Cơ tính sổ.

Chẳng may Vương An Cơ không hề quan tâm. Vài ngày sau trong thành lại có người làm ăn phát đạt, mùa màng tươi tốt, tổ chức ban phát gạo cho mọi người. Cốt là để mọi người tin rằng mọi chuyện là do Vương An Cơ gây nên. Sau khi tính sổ với hắn thì lương thực cũng trở lại.

Trong những ngày đó, hoàng đế lại liên tục gọi Triệu Thụy Nguyên vào điện, liên tục nhắc đến gương Định Thần và công dụng trừ yêu diệt ma của nó, để dần tiêm nhiễm vào trong đầu ông: Vương An Cơ là kẻ cướp mùa màng của người dân, phải nhanh chóng tiêu diệt hắn.

Cao trào chính là, hoàng đế lén lút đi mời họ hàng nội ngoại của nhà Triệu Thụy Nguyên lên thành một chuyến. Dưới danh nghĩa của ông. Lúc Triệu Thụy Nguyên còn chưa hiểu tại sao bọn họ lại kéo đến thì Vương An Cơ giả xuất hiện.

- Vương An Cơ... giả? - Hắn khó khăn thốt lên.

- Phải, là Vương An Cơ giả. Mọi người có biết rằng, sau lưng hoàng đế còn có một lão đại sư cũng quỷ kế không kém. Lão có thừa khả năng để đóng giả thành một Vương An Cơ. Với năng lực của lão, để có sức mạnh tàn sát được như hắn cũng không khó. Sau đó, đại thúc nhìn thấy cảnh này, thù hận trong lòng dâng cao. Cùng lúc đó, hoàng đế lại triệu ông vào, nói những lời dụ dỗ.

Triệu Thụy Nguyên tỉnh táo nghĩ lại. Đúng là có một lần như vậy, chỉ tiếc là ông không cảnh giác.

- Sau cùng, vẫn chưa yên tâm, lão phái Chân Nhân Chiêu An, vốn là một thị vệ của lão, đi đến khách điểm, vờ nói bóng gió chỗ ở của Vương An Cơ. Cũng chính là ngôi nỏ cuối cùng. Vương An Cơ đã bị tóm. Tất nhiên, chắc giờ lão cũng biết kế hoạch của mình đã thành công, chỉ còn bước cuối cùng. Thứ lão muốn, chính là khả năng tăng cao tuổi thọ, lão muốn sống lâu hơn nữa. Vì vậy lão muốn ăn thịt yêu quái.

- Thế nhưng sau bao năm, lão chợt nhận ra chẳng có yêu quái nào có thể đáp ứng nhu cầu của lão. Chỉ có Vương An Cơ, nhưng muốn bắt được hắn, lão phải dùng gương Định Thần. Lão cũng chẳng muốn mất mạng, vì vậy lão lợi dụng đại thúc. Sau khi thành công, lão tìm cách cướp gương Định Thần về, lúc này Vương An Cơ đã bị phong ấn, đương nhiên hành sự sẽ dễ dàng hơn.

- Lão tốn bao nhiêu công sức như vậy chỉ để ăn thịt Vương An Cơ?

- Vậy chỉ cần ta không đưa ra là được.

- E rằng khó. Thông tin mà hiện tại ta thu thập được, lão sẽ trực tiếp giết chết hai người, cướp lấy gương Định Thần. Như vậy bí mật đen tối của lão sẽ chôn vùi mãi mãi.

- Không thể nào. - Diệp Yên Đan che miệng.

Có lẽ bà là người lo sợ nhất. Hoàng đế thực ra lại là lão hồ ly. Vậy mà từ hồi đó giờ bà cứ nghĩ phu quân mình được coi trọng. Diệp Yên Đan thì khóc nức lên. Còn bốn người còn lại thì suy nghĩ. Riêng Tần Tuệ Minh thì có vẻ là không quan tâm lắm. Nhưng nhìn qua mức độ thì sự việc có thể liên quan đến rất nhiều mạng người.

- Chúng ta không nên kinh động hoàng đế. Trước tiên cứ giả ngu trước đã. Vân... A Vân, muội trước hết thay đổi hình dạng đi. Thời gian này muội tương đối dễ nhận dạng.

- Cái này thì có gì khó. Ta bảo Tuệ Minh một tiếng là được.

- Được đằng chân lân đằng đầu. - Đặng Vân Du cười khì khì. Diệp Yên Đan ăy vậy mà tâm tình thả lỏng hơn.

- Ta biết. Ở cái Chân Nhân thành này đâu đâu cũng là cạm bẫy của hoàng đế. Há còn có nơi nào an toàn hơn nữa sao?

- Có. Thế giới loài người.

- Vương An Cơ!... À không, A Cơ, chúng ta đã thống nhất không nhắc đến chuyện này rồi kia mà.

Mấy người còn lại nhú mày, lẽ nào người này cũng tên là Vương An Cơ? Thật quá đổi trùng hợp. Triệu Thụy Miên lại không quan trọng mấy, người trùng tên trên đời này thiếu gì.

- Ta thấy bây giờ chỉ còn mỗi cách đó. Nếu cô không đồng ý cũng đành thôi. Dẫu sao sau này cũng xảy ra tranh chấp. Đến trước dễ dàng thích nghi hơn. Có gì khác nhau sao?

- A Thụy, ta thấy A Cơ nói cũng có lí đó. Bây giờ hai người cũng không biết đi chỗ nào. Dùng dây chuyền của tỷ, có thể... - Triệu Thụy Miên kéo hai người họ qua một bên. Tránh tiết lộ những chuyện phiền phức.

- Ta biết. Nhưng trong sách cổ không có ghi về thời gian không gian giữa hai bên. Nhỡ như thời gian bị đảo lộn. Bước qua bên kia là thế kỉ 21 thì sao? - Triệu Thụy Miên.

- Vậy đành dựa vào số mệnh của họ. Nếu nói như Đặng Vân Du, hắn là sẽ chết nhanh thôi. Cô còn cần chờ cái gì, mạng của cô tự mình giữ trong tay đi. - Vương An Cơ.

- Quan trọng là, bọn họ cần có thời gian thu xếp. Trong lúc đó chúng ta phải canh chừng cho họ. Lão hoàng đế nhất định muốn cướp lấy cái gương. - Đặng Vân Du.

- Đợi bọn họ qua được bên kia rồi, muốn lấy gương cũng khó. - Triệu Thụy Miên.

- Nhất định không để lão đoạt được. Nếu không, lịch sử sẽ thay đổi. Mà ta, cũng sẽ không đứng ở đây. - Vương An Cơ.

- Các người nói xong chưa vậy? Ta ở đây mỗi thất lưng lắm rồi.

Đặng Vân Du liếc xéo Tần Tuệ Minh một cái. Nếu không phải sợ hắn biết nhiều chuyện không nên biết thì sẽ mắng hắn một trận nên thân rồi, cái tội nhiều chuyện.

Wương An Cơ híp mắt. Muốn thoát khỏi móng vuốt của hoàng đế, một là phải đưa được họ qua bên kia, hai là chỉ còn cách báo danh với Diêm vương.

- Vân Du, hôm nay cô đã uống thuốc chưa?

- Thuốc gì? - Đặng Vân Du chớp hai mắt ngạc nhiên. Sau đó Triệu Thụy Miên cũng nhú mày, mũi của loài yêu hồ đúng là rất thính. Nhưng mùi trên người Đặng Vân Du đúng là càng ngày càng nồng. Đặng Vân Du giật mình, lấy một viên thuốc trong túi áo ra uống.

- Vân nhi, cô uống cái gì vậy?

- Ta... thuốc bổ, thuốc bổ thôi mà. - Đặng Vân Du cười giả lả. Làm sao dám nói ra cô là con người chứ.

Sau đó, bởi vì bụng của Diệp Yên Đan hiện tại đã thấy rõ, không thể vận động nhiều nên Triệu Thụy Miên đưa bà trở về thủy cung cùng Tần Tuệ Minh.

Vương An Cơ đề nghị chia ra hành động. Bởi vì gương mặt của Đặng Vân Du đã bị nhiều người trông thấy nên Triệu Thụy Miên đề nghị cô dùng thuốc dịch dung. Đặng Vân Du biến thành một cô nương bình thường khác. Chỉ có đôi mắt hơi đại ra vì đeo kính vẫn vậy.

Triệu Thụy Miên và Vương An Cơ đến thủy cung đã là ban đêm. Diệp Yên Đan và Triệu Thụy Nguyên đều đã được sắp xếp ở một gian phòng gọn gàng khác. Tần Tuệ Minh ngồi ghế bành, tùy hứng uống rượu giải sầu. Nhìn thấy bọn họ, hần khê cau mày:

- Vân nhi đâu?

- Cô ấy nói có việc. Phải đi rồi.

- Đi ngay trong đêm? Một mình?

- Đúng vậy. Có gì sao? - Vương An Cơ thiết nghĩ cái tên này dù 300 năm trước hay 300 năm sau vẫn bồng bột như vậy. Chẳng có gì thay đổi, nhảm chán hết sức. Có một đối thủ như vậy thật chẳng lấy gì làm vui.

- Cô ấy muốn đi, ta cũng không cản. Người sao vậy? - Triệu Thụy Miên nhìn quái lạ.

- Một cô gái yếu ớt đi trong đêm thế này thì làm được gì chứ? Hai người muốn đẩy muội muội mình vào chỗ chết à? Có còn nhân tính không?

- Ta không có nhân tính. Không cần liệt ta vào chung. - Vương An Cơ chủ động bài xích thảo luận vấn đề không liên quan này. Còn Triệu Thụy Miên thì há mồm, cô đã nói gì sai sao? Làm sao hần lại nổi giận như vậy?

- Thì... cũng đâu phải đi cướp ngôi. Ở trong thành bây giờ đang có lễ hội tạ ơn. A Vân luyện tiếu nên muốn đi chơi thôi. Chẳng lẽ ta phải ngăn cản.

Kể cũng lạ. Thời điểm triều chính rối ren, xung đột nội bộ, nạn đói vừa dứt, nạn cướp tràn lan mà người ta còn có tâm tư chơi lễ. Nói là lễ tạ ơn, chính là muốn tạ ơn trời đất phù hộ bọn họ vượt qua cơn đói.

- Đi chơi? Giờ này còn đi chơi. Có biết giờ giới nghiêm không?

- Ta nghĩ, chắc là không biết đâu.

- Người hỏi xong chưa? Xong rồi thì ta muốn về phòng.

Vương An Cơ nhú mày, rảo bước đi theo một cung nữ. Triệu Thụy Miên cũng quá mệt mỏi rồi, lúc này so 300 chiêu với Vương An Cơ, không phê cũng sắp tàn. Cô cũng bắt chước vậy một cung nữ dẫn đường.

Vậy là dưới sảnh lớn chỉ còn mỗi Tần Tuệ Minh. Hần bắt đầu có những suy đoán kỳ lạ. Hai người này so với Vân nhi còn lạ hơn. Gặp một thủy quái không sợ, ở dưới nước cũng không hoảng loạn như phu thê họ Triệu, mà còn biết đường xuống thủy cung.

Ở trước mặt Tần Tuệ Minh không hề nhún nhường mà còn mang một khí tức kiêu ngạo bức người. Nhất là nam tử A Cơ kia. Từng nghe Diệp Yên Đan kể ba người họ là anh em từ phương Nam. Nhưng có loại khí chất này quả thật còn phải xem lại.

36. Chương 36: Tiếp

- Oa, cây trâm này đẹp quá!

Đặng Vân Du cầm một cây trâm đính ngọc đỏ nam hình hoa đào cực kì tinh xảo, quanh viền còn óng ánh màu vàng, hình như thật sự bằng vàng. Thứ này còn đẹp gấp mấy lần trang sức ở cửa hàng đá quý. Đáng ra trước đó nên đi đổi thật nhiều tiền mới đúng.

Đến đây có lẽ không cần chắt vật, ở khách điểm được mấy ngày đã phải vội vã dọn ra ngoài. Nếu có thể mua thêm vài thứ về làm kỷ niệm thì tốt rồi.

- Cô nương à, rốt cuộc là cô có mua không?

- À, không đâu, làm phiền đại thẩm.

Đặng Vân Du cười xòa, đặt cây trâm xuống rồi đi. Giờ này rồi mà người người còn đổ xô ra đường cũng thật đông. Mấy đôi nam thanh nữ tú hò hẹn nhau, mặc trang phục đẹp nhất, đến hoàng lâu trên sông để thi đối đáp. Chủ đề hầu hết là về những chuyện thường ngày. Có lẽ chẳng ai muốn nhắc đến cái nạn đói khủng khiếp đó nữa.

Minh Châu tự là nơi tập trung đông đúc nhất. Người người lên chùa viếng bái, nghe giảng đạo, đến bây giờ vẫn còn đông. Đặng Vân Du nghĩ rồi lại nâng váy đi vào trong chùa.

Mùi hương khói mù mịt lan tỏa khắp sảnh chính. Tượng phật là bằng đồng cao năm mét sừng sững ngay giữa sảnh. Bên dưới là lư hương, hoa quả, bánh trái, nến, quẻ bói. Xung quanh là các tượng phật di lặt khác. Người người xếp hàng để đến phiên mình rút một quẻ.

Đặng Vân Du đi quanh một vòng. Thấy có nhiều người khóc. Hòa thượng trụ trì đang phổ độ chúng sinh, giải thoát cho những linh hồn chết vì nạn đói. Có đứa trẻ vừa sinh ra đã chết đói. Có thiếu nữ vừa đến tuổi cập kê đã đoản mệnh. Ngay cả một cụ bà đã không còn răng nữa, ấy vậy mà khi chết cũng nhiều người khóc theo.

Một bên nghe kinh phật, một bên chấp lặng hai tay, nước mắt lặng lẽ rơi. Có lẽ người sống còn đau khổ hơn người chết. Đặng Vân Du nhìn thấy cũng cảm động, cô chấp hai tay trước ngực, đứng bên ngoài, lặng lẽ cầu nguyện cho những linh hồn kia sớm được đầu thai.

Bỗng lỗ tai bắt được âm thanh bên ngoài. Như một cơn lốc cán quét, âm thanh ồn ào đó nhanh chóng lan đến bên trong điện. Nơi hòa thượng đang đọc kinh, khiến người cũng phải dừng lại. Đại đa số mọi người đều ồn ào nhào người ra xem.

Một bóng trắng lao vào trong điện, gió lướt qua tóc cô, Đặng Vân Du khẽ nhíu mày nhưng cũng chưa mở mắt. Chùa chiền là chốn thanh tịnh, có sao lại có một kẻ bốc đồng xông vào chứ. Nói không chừng triều đình còn phái người tới xử tội.

- Vân nhi!

Tần Tuệ Minh? Đặng Vân Du mở mắt. Mọi người đều hết sức bất ngờ với nam tử vừa xuất hiện kia. Nhìn cũng ngu muội như vậy. Có người khẽ lắc đầu.

- Vị thí chủ này, cho hỏi người muốn tìm ai?

- Ta tìm Vân nhi. - Đặng Vân Du nuốt nửa té nhào. Sao hắn có thể ăn nói hồ nháo như vậy với sư phụ?

Tần Tuệ Minh lại không quan tâm được nhiều như vậy. So với lão hòa thượng già trước mắt thì Vân nhi quan trọng hơn.

- Xin thứ lỗi cho bản tăng, ở đây không có ai tên là Vân nhi cả.

- Nhưng ta rõ ràng thấy cô ấy vào đây.

- Muốn tìm, xin mời thí chủ ra ngoài, sẽ có người giúp thí chủ.

Sư phụ kính cần đưa tay mời. Tần Tuệ Minh cúi bần vẫn không tin. Rõ ràng mới ban nãy hắn còn ngửi thấy mùi hương trên người Đặng Vân Du, chốc lát đã không thấy đâu rồi.

Đặng Vân Du chớp mắt, nhìn Tần Tuệ Minh âm ỉ tức giận ra ngoài mà cảm thấy hơi chột dạ. Cũng không phải cô muốn dối lừa gì hắn nhưng chẳng qua ở đây là chùa phật, chẳng lẽ để người khác biết hắn vì cô mà náo loạn một hồi?

Đặng Vân Du nuốt nước bọt, mắt thành khẩn nhìn phật tổ phù hộ. Vả lại, bây giờ hình dạng bên ngoài của cô thật sự không thích hợp để hắn thấy, cũng không biết giải thích thứ pháp thuật này đến từ lâu. Vì tránh lành ít dữ nhiều, Đặng Vân Du vái xong vài cái rồi lặng lẽ chuồn ra ngoài. Nếu còn tiếp tục ở trong kia nghe kinh, người phạm tục như cô chắc sẽ tẩu hỏa nhập ma mất.

Vẫn còn náo loạn? Tần Tuệ Minh thật sự còn chưa rời đi. Hắn đứng khoanh tay, hai mắt nhắm nghiền, tựa vào cổng chùa. Người qua lại nếu không phải sợ hãi thì chính là nhìn hắn ái mộ. Người ta đều thích những kẻ đẹp trai.

Đặng Vân Du ho một tiếng, cô đến chỗ xin quẻ bói, chính là ở gần cổng chùa, trên đường bên sườn núi lên Minh Châu tự. Những bậc thang bằng đá kéo dài dường như vô tận. Người lên chùa cũng thưa dần. Bên dưới là ánh đèn nhấp nháy mờ ảo, là tàn dư của lễ hội.

Nơi xin quẻ kì thực chỉ là một cái bàn nhỏ, có một tiểu hòa thượng ngồi ngủ gật. Ánh đèn lấp lánh từ những tượng đồng trong chùa và ánh nến le lắt soi rõ cái đầu láng bóng của vị tiểu hòa thượng. Đặng Vân Du bày ra vẻ mặt hết sức tự nhiên.

Gió đêm thổi rừng cây kêu xào xạc, vấy cô tóc lên nhẹ nhẹ. Cô không gọi vị tiểu hòa thượng dậy mà nhẹ nhàng bóc một lá xăm. Mắt dè dặt liếc Tần Tuệ Minh có vẻ như đã ngủ. Bên cạnh còn có một vị tiểu hòa thượng khác, vẻ mặt mếu mọ một mối. Bây giờ cô mới nghe rõ vị đó nói cái gì.

- Vị thí chủ này, ngài xem, trời cũng đã khuya lắm rồi. Nếu thí chủ muốn tìm người, hay là ngày mai rồi hắn quay lại.

Tần Tuệ Minh vẫn không trả lời, tựa như không nghe thấy. Tiểu hòa thượng bắt lực giấy này. Đặng Vân Du vẫn cẩn trọng lắng nghe, tay chậm chậm mở lá xăm. Cô quên mất mình không biết đọc chữ Chân Nhân.

- Đại gia à, ngài đừng làm khó chúng tôi nữa. Người ta đến chùa cầu phúc cũng bị ngài dọa cho sợ. Hay là ngài về đi, đợi chúng tôi tìm ra sẽ lập tức báo cho ngài.

- Đừng vọng tưởng nữa. Ngay cả ta cũng không tìm được thì các người dựa vào bản lĩnh gì?

Tần Tuệ Minh mở mắt, đứng thẳng người. Nhìn như muốn đâm xuyên người tiểu hòa thượng. Tiểu hòa thượng run rẩy, trán bịn rịn mồ hôi, rất sợ mang họa sát thân.

- Vậy bây giờ thí chủ cứ định đứng đây mãi sao?

- Ta không tin mình không tìm được người.

- Nhưng đã khuya như vậy rồi. Còn có cô nương nào ở đây sao?

- Chẳng phải còn vị cô nương này à?

Như cảm nhận được ánh mắt chiếu đến mình, Đặng Vân Du ngẩng đầu, bắt gặp đôi mắt sâu hun hút của Tần Tuệ Minh hờ hững lướt qua, còn có vị tiểu hòa thượng mặt ăn trái đắng nọ. Đặng Vân Du lập tức nhìn chăm chăm lá xăm trong tay, hận tại sao mình lại mù chữ.

Đặng Vân Du không nói nhiều lập tức rời đi. Dù sao mọi chuyện cũng sắp giải quyết xong rồi, sau khi đưa cha mẹ Triệu Thụy Miên sang bên kia, bọn họ sẽ trở về. Tiểu hòa thượng vẫn tiếp tục lải nhải bên cạnh.

- Đứng lại!

Tần Tuệ Minh lạnh lạnh nói. Đặng Vân Du chết đứng như tượng sáp. Hắn quét đôi mắt lạnh lẽo quanh người cô một vòng. Dường như có thứ gì đó quen thuộc nhưng hắn không thể nhận ra điều gì.

Tần Tuệ Minh bước tới, kề sát mũi gần người cô ngửi ngửi. Đặng Vân Du hoảng loạn ngửa lưng ra đằng sau, hai má nóng ran.

- Làm... làm gì vậy?

Chúa ơi, cái giọng ẻo lả này là của ai vậy? Từ miệng cô phát ra hay sao? Quả nhiên, Tần Tuệ Minh nghe giọng nói chan chất thì nhíu mày, có phần ghét bỏ. Hấn thẳng lưng, nói với tiểu hòa thượng.

- Ngày mai ta sẽ quay lại. - Rồi rời đi.

Đặng Vân Du thoáng thở phào một hơi. Được của Triệu Thụy Miên đúng là hàng xịn, may mà không bị phát hiện. Cô sửa lại nếp áo rồi rời đi.

- Huynh chưa ngủ à?

Vương An Cơ ngồi ở giữa sảnh, hình như là đang uống rượu một mình. Nhìn thấy cô cũng chưa ngủ mà còn hỏi hấn, hấn cười trào phúng. Lại nốc một chén rượu.

- Ngồi ở đây uống rượu làm gì thế?

- Bị cô đánh trọng thương rồi. Uống rượu để đỡ đau.

Tay đang rót rượu của Triệu Thụy Miên ngưng lại. Cô vậy mà quên mất chuyện này. Thấy cô mấp máy môi định hỏi, Vương An Cơ nhếch môi.

- Cô nghĩ vậy thật à? Nếu sau 300 năm mà ta chỉ được có vậy, vậy thì chẳng phải phí mấy ngàn năm tu luyện rồi sao?

- Không biết huynh từ khi nào có trò đùa nhạt vậy.

- Dưới cái thủy cung này không khí lạnh lẽo, đầy ma chướng. Chẳng khác nào cái điện thu nhỏ, ta chẳng tài nào chớp mắt được.

- Ta thấy huynh chẳng bao giờ ngủ đủ giấc.

- Trước kia ta chỉ đa phần là ngủ. Bây giờ thức đêm thêm một chút cũng chẳng sao, huống hồ đã ngủ 300 năm rồi.

- Rượu này huynh trộm chỗ nhà bếp à?

- Lấy từ phòng Tần Tuệ Minh.

Triệu Thụy Miên suýt nữa thì phun cả ngụm rượu ra.

- Thật hay giả? Rượu của hấn mà huynh cũng lấy được. Coi chừng về hấn xử huynh.

- Hấn bận đi tìm Đặng Vân Du rồi. Cái được dịch dung của cô khử cả mùi trên người cô ấy, làm hấn tìm rông rã cả ngày. Với lại, hấn biết thì sao, cũng chẳng thể giết được ta.

Triệu Thụy Miên há miệng định nói gì đó lại thôi. Chuyện gương Định Thần, cô đã biết hấn không phải thủ phạm, vậy là do cha cô hiểu lầm, cứ như thế mà nhốt hấn ngây ngô chẳng biết gì, nhốt tận 300 năm. Nếu không phải vì cô tình cờ giải thoát hấn, cũng không biết đằng sau sự thật lại đáng sợ như vậy.

Tóm lại, người có lỗi trước là cha cô, hấn vô tội. Cha nợ con trả, cô còn đi đánh người ta. Tuy ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng Triệu Thụy Miên âm thầm nhận định, nhà họ Triệu cô nợ hấn một món nợ. Triệu Thụy Miên rũ mắt, lại phát hiện dưới hông hấn, lớp vải màu đỏ lại hơi ẩm ướt, phập phồng phập phồng như trêu ngươi.

- Vương An Cơ, có cái gì...

Ngón tay lạnh lẽo của cô chạm vào vùng eo, thật không nghĩ đến chuyện nam nữ thất lễ gì đó. Vương An Cơ thoáng giật mình, vùng eo tê rần bị chạm nhẹ, dịch thể màu đỏ sền sệt dính lên ngón tay đập vào mắt cô.

- Huynh... huynh thật sự bị thương?

- Vết thương nhỏ thôi, ta cũng không có cảm giác.

Vương An Cơ vẫn kiên trì giữ vững phong độ lưng thẳng mắt thẳng. Triệu Thụy Miên ngồi dịch lại, không nói không rằng vạch áo hấn ra xem. Vết thương dài như dao cắt khăng định là do Thiên Khu trượng của cô gây ra.

- Cô... - Sao lại cứ nhiên vạch áo ra mà không xấu hổ chứ?
- Huynh xấu hổ cái gì? Ta sống từng tuổi này rồi, ngay cả phim đen cũng xem qua.
- Phim đen là cái gì?
- Thì xem người khác động phòng đấy. - Triệu Thụy Miên lấy được trong túi gấm, bày ra bàn.
- Cô... thật biến thái. - Tại sao bây giờ hắn cũng không biết cô lại biến thái như vậy?

Triệu Thụy Miên liếc hắn:

- Ngay cả một đứa con nít ở thế giới loài người cũng đã được giáo dục về chuyện đó rồi. Huynh làm ơn đừng có nghĩ xấu ta như vậy.

Vương An Cơ hít ngụm khí lạnh, dưới eo lan tỏa cảm giác mát lạnh, còn ê ẩm hơn lúc nãy, nhưng cũng rất thoải mái.

- Huynh không thắc mắc tại sao vết thương của mình không lành lại sao? Là do Thiên Khu trượng. Vết thương do Thiên Khu trượng của pháp sư gây ra không thể lành lại. Nếu không chữa trị, vết thương sẽ bị nhiễm trùng, sưng mủ, sẽ chết đó.
- Vậy chứ cô đang làm cái gì?

Vương An Cơ vừa nói xong đã thấy cô lấy miệng cắn đầu ngón tay, nhỏ máu lên đám thảo dược vừa được đắp lên vết thương.

- Chỉ có máu của pháp sư mới chữa lành được vết thương.
- Không tiếc máu sao?

Vương An Cơ tùy ý chống cằm, nghiêng người để cô dễ dàng dùng thuốc, không còn vẻ e dè nữa. Dù sao e dè cũng chẳng có ích gì.

- Vết thương là do ta gây ra, ta cũng sẽ chữa lành cho huynh. Dù sao vẫn xin lỗi.
- Cô nói cái gì?
- Ta nói... xin lỗi huynh.
- Cô nói nhỏ quá, ta không nghe được. Là chưa có đủ thành ý sao?
- Rõ ràng tai yêu quái rất thính. Bỗng nhiên hôm nay bị điếc sao? - Triệu Thụy Miên nghiêng răng nói, tay dùng chút sức.
- Đau, cô không thể nhẹ tay hơn được à?
- Tại ta tưởng huynh bị điếc nên xúc giác cũng kém rồi chứ. Muốn kiểm tra thôi.

Triệu Thụy Miên dẩu dẩu môi nói. Hắn ngồi một bên âm thầm mỉm cười. Không phát hiện trên choker một người cũng có lúc vui như vậy. Hắn nghe rồi, cô đã xin lỗi hắn.

Triệu Thụy Miên cúi đầu, chăm chỉ đắp thuốc, tóc mai rũ xuống, che đi đôi mắt mở to tập trung kia. Hắn không nhìn được mà đưa tay gạt sợi tóc đó. Mềm mại như tơ, sờ như không sờ. Triệu Thụy Miên cũng không phát giác ra cái gì bất thường.

37. Chương 37: Tương Kế Tật Kế

Đặng Vân Du tới một con hẻm nhỏ vắng người. Đúng một lúc, có tiếng vỗ cánh bành bạch bay tới. Đặng Vân Du nhắm mắt, bóp lấy chân con chim làm nó giãy đành đạch.

- Xin lỗi. Xin lỗi mà. Tao xin mày, đừng có nhảy nữa.

Đặng Vân Du chặt vật mãi mới lấy được thư trên chân con chim, ấy vậy mà lần thứ hai nhận ra mình không biết đọc chữ. Cô hận muốn xé cả mật thư. Sau đó chim bồ câu bay đi. Đến tận bây giờ cô vẫn còn chưa tin chim bồ câu có thể đưa tin. Thật là kỳ diệu.

- Tại sao lại gọi ra quán trà?

Triệu Thụy Miên một thân hồng y, thanh thoát ngồi thưởng trà ở một góc trong quán cơm. Cả khung cảnh tươi mát. Còn Đặng Vân Du thì chặt vật trốn tránh cái nóng, phè phỡn quạt tay, lảo đảo ngồi phịch xuống cái ghế bên cạnh.

Tiểu nhị lập tức rót thêm trà. Đặng Vân Du chỉ vội uống một chén. Lúc bấy giờ mới có tâm tình nói. Triệu Thụy Miên không vội, vẫn kiên nhẫn nghe.

- Tàn Tuệ Minh đột nhiên đi tìm tôi. Không lẽ cứ như vậy đi xuống thủy cung? Hay là thôi đi, cứ như vậy mà đi được rồi. Ở đây tiện hành động hơn.

- Cậu đang trốn tránh hần? - Triệu Thụy Miên phát hiện ra điểm lạ trong lời nói. Nhướn cao mày, có hơi buồn cười.

- Nay cũng không phải đâu. - Đặng Vân Du lúng túng.

- Được rồi, để tôi tìm cơ nói với hần. Còn chuyện mà cậu muốn nói là cái gì?

- À, đúng.

Đặng Vân Du nhớ ra chính sự, lấy mẫu giấy trong ngực ra, kín đáo đẩy về phía Triệu Thụy Miên. Triệu Thụy Miên nhiu mày, làm ra vẻ thần bí cái gì. Cô nhận lấy mẫu giấy, mở ra xem. Sắc mặt lập tức không tốt.

- Trong đó viết cái gì?

- Đêm rằm. Giờ Hợi. Sát Triệu.

- Có nghĩa là gì?

- Khuynh đêm rằm, giết Triệu.

- Cái gì?

- Vân Du, ai đưa thứ này cho cậu? Triệu trong này là...

- Chính là Triệu Thụy Nguyên.

- Điều này có chắc chắn không?

- Cậu yên tâm. Tôi chắc chắn, hơn nữa dựa vào nội dung và tốc độ gửi, hần Chân Nhân Chiêu An là người thực hiện. Như vậy thì càng dễ.

- Cậu đang nói cái gì vậy?

- Tôi nói, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa. Hôm nay là ngày mấy?

Triệu Thụy Miên lập tức tóm một tiểu nhị lại hỏi:

- Hôm nay hả? Vừa đúng trăng tròn.

Triệu Thụy Miên nghe xong thì thả người. Vậy là tối nay sẽ có người đến giết Triệu Thụy Nguyên.

- Vậy giờ... phải làm sao?

- Chọn ngày không bằng bây giờ. Rạng sáng mai chúng ta đi.

- Gấp quá. Tôi còn chưa kịp nói với họ về thế giới bên kia. Chẳng lẽ cứ thả họ đi như vậy, thật tội nghiệp quá.

- Để họ tự sinh tự diệt, còn hơn ở đây mà chết. Đây là cơ hội duy nhất rồi. Hơn nữa, cha cậu, ông ấy rất thông minh còn gì.

Triệu Thụy Miên cắn môi, lắc lắc đầu, siết chặt chén trà trong tay. Đặng Vân Du thở dài, lấy một mẫu giấy khác trong túi ra.

- Khoan bàn gì cả, giúp tôi biết một lá thư hồi đáp.

Vương An Cơ nằm tịnh dưỡng trong thủy viên. Tiếng bước chân không biết từ đâu dội bình bịch tới, tiếp đó là tiếng lá cây xào xạc chém tung tóe. Bị quấy nhiễu, hần nhàn nhật lên tiếng:

- Muốn phát tiết thì tìm chỗ khác đi. Đừng làm phiền ta nghỉ ngơi.

- Nơi này là của bản vương, bản vương muốn làm gì thì làm.

- Tìm không được người?

- Ta nói này A Cơ, muội muội người mất tích mà người vẫn cứ như vậy sao?

- Không can gì đến ta. Có lẽ muội ấy đã về phương Nam rồi cũng nên.

- Về rồi? Về rồi cũng không nói với người một tiếng?

Vương An Cơ nhún vai, mắt vẫn không mở.

- Muội ấy là người tùy hứng. Thích đi đâu thì đi, trước giờ cũng không nói với ai.

- Vậy... người có biết cô ấy đi đâu, nói với ta.

- Người cũng thật si tình.

Vương An Cơ chậm rãi mở mắt, thấy hần đang cầm một cái vỏ ốc nhiều màu, tư lự đứng một chỗ. Vương An Cơ nhận ra đó là cái vỏ ốc lúc trước Đặng Vân Du dùng để gọi Tần Tuệ Minh.

- Ta muốn tặng cô ấy thứ này. Si tình cái gì?

- Không biết. Người đừng đi tìm cô ấy nữa. Các người nên cách xa nhau ra.

- Tại sao?

- Tại vì... vì người là yêu quái. - Vương An Cơ không biết tìm ra cái cớ nào đành phải nói vậy. Hần biết, nói ra điều này đồng nghĩa với việc tổn thương Tần Tuệ Minh. Hần cười mỉa mai.

- Ta biết. Cho nên ta không dám quá thân cận với nàng, chỉ mong nàng có thể giữ thứ này. - Cô gái đơn thuần nhất thế gian.

Vương An Cơ chẳng buồn nói gì thêm. Dáng vẻ của kẻ si tình luôn là ngu ngốc nhất. Hần cũng sắp quên mất, trước đây mình cũng từng có dáng vẻ như thế này. Tần Tuệ Minh thở dài, cất cái vỏ ốc đi.

Trong bóng đêm, hai bóng đen nhảy như bay trên mái nhà. Từ mái ngói này sang mái ngói khác. Thoăn thoắt không ai nhìn rõ hình dạng. Hắc y nhân bịt mắt, cuối cùng dừng lại ở một gian phòng. Hai người nhìn nhau, cùng ra hiệu, khe khẽ đẩy cửa phòng.

Không một ánh nến le lắt, chỉ có ánh trăng đêm rằm mờ nhạt soi rõ đôi mắt sáng như sao của hắc y nhân đi trước, trông to cao hơn người đi sau. Gã ra hiệu cho người phía sau đứng canh chừng ngoài cửa.

Chốc sau, không một tiếng động, bỗng tiếng “xoẹt” một phát, máu tươi bắn lên cửa, nhuộm đỏ cả giấy dán cửa. Hắc y nhân bên ngoài vẫn bình tĩnh, nhiệm vụ hần đã thành công một cách dễ dàng. Hai hắc y nhân dùng khinh công bay ra ngoài. Được một đoạn dừng lại, Chân Nhân Chiêu An nói:

- Trước khoan đã, người về báo với Dương công công, ta ở lại thủ tiêu mấy cái xác.

- Còn thủ tiêu gì nữa, làm xong thì về thôi.

- Không được, hoàng đế đang muốn bình định lòng dân. Nay trong thành bỗng xuất hiện án mạng sẽ gây hoang mang.

- Vậy được. Nhanh đi.

Chân Nhân Chiêu An kéo khăn che mặt lên, nhón chân nhảy lên nóc nhà, chui tọt vào căn phòng lúc này. Nữ nhân nằm trên giường mở mắt, Diệp Yên Đan với cái bụng to cồng kềnh ngồi dậy.

- Cái bụng này mệt chết đi được, giả vờ mà cũng phiền phức quá.

- Mau nhanh lên. Triệu trạng nguyên sao rồi?

- Bị đánh thuốc mê rồi. Mà công nhận số máu gà bị ta lấy được giả dạng cũng không tệ. - Đặng Vân Du tự sướng bộ phục mình. Chân Nhân Chiêu An lại gấp rút vác Triệu Thụy Nguyên lên vai - Phu nhân người đâu?

- Nàng đã nghe sự sắp xếp của cô, ở cổng thành đợi ta. Còn đã tự đốt tòa biệt viện trong điện rồi. Đoán chắc bây giờ đang có người dập lửa.

- Rất tốt. Ta đã dặn để thêm một cái xác trong đó, chắc không có vấn đề gì đâu. Vương... A Cơ đã sắp xếp một nơi cho hai người. Đợi lúc đó ta sẽ nói bọn ta đã giết người rồi.

- Mọi sự không thể chậm trễ. Cô nương, chúng ta mau đi thôi.

Chân Nhân Chiêu An thở dài một hơi. Không biết chuyện bây giờ gã quyết định là đúng hay sai nữa. Gã chỉ muốn sống an nhàn với vợ con, không muốn làm con chó cho hoàng đế nữa.

Đặng Vân Du trong hình hài của Diệp Yên Đan, đang giả vờ là mình bị hái hoa tặc bắt đi. Chân Nhân Chiêu An đem cái xác trên người đem đi đốt. Phía bên kia, một bóng đen lặng lẽ rời đi.

Vương An Cơ và Triệu Thụy Miên đã chuẩn bị xe ngựa sẵn, bên trong có Diệp Yên Đan đang lo lắng sốt ruột. Thấy Đặng Vân Du trở về cùng với Chân Nhân Chiêu An, nhận lấy Triệu Thụy Nguyên đã ngủ rất sâu, Diệp Yên Đan bật khóc.

Triệu Thụy Miên sững sờ, quả thật giống Chân Nhân Chiêu Minh như hai giọt nước. Đặng Vân Du không chần chừ mà cùng Chân Nhân Chiêu An rời đi hướng ngược lại. Còn xe ngựa thì rục rịch kéo đi.

Chân Nhân Chiêu An dường như có dự cảm không lành về thể tử của mình, bước chân nhanh như bay, làm cô theo không kịp. Cuối cùng, nhìn thấy một nữ tử trùm áo choàng, vai đeo tay nải, đứng một mình dáo dác ở cổng thành, trái tim đang treo lơ lửng của Chân Nhân Chiêu An mới hạ xuống.

- Nương tử!

- Chiêu An, chàng không sao chứ?

- Ừ, không sao, chúng ta mau đi thôi.

- Vị này là...

- À tôi... A Vân.

Đặng Vân Du xoa xoa, dung nhan thật hiện ra, ngay cả lớp mặt nạ cũ để trốn tránh hoàng đế cũng gỡ bỏ. Đây quả thật là mặt mộc của Đặng Vân Du.

- Thì ra công công là nữ nhi a. Chẳng trách tại sao lại có công công xinh đẹp như vậy.

- Cô quá khen rồi. - Đặng Vân Du xấu hổ gãi đầu. Từ khi lọt lòng mẹ còn chưa có ai khen cô xinh đẹp đâu - Thôi, hai người mau đi đi. Chốc nữa trời sáng bây giờ.

- Phu thê chúng ta quả thật nợ cô rất nhiều. Sau này, mong rằng sẽ gặp lại.

- Ừ, lúc này A Cơ đã chỉ đường cho Chân Nhân Chiêu An rồi, người nhớ chứ?

- Nhớ. Nhưng đó chẳng phải đường tới gần cửa động của Vương An Cơ sao?

- Đúng vậy. Vương An Cơ bây giờ không còn, nơi đó hiển nhiên không ai dám đến đâu.

- Cô nương nói phải. Vậy tại hạ cáo từ, mong có dịp được báo ơn cô nương.

Chân Nhân Chiêu An hành lễ rồi mang theo nương tử rời đi. Mong rằng, phu thê bọn họ sẽ được như ý nguyện, sống yên yên ổn ổn.

Xe ngựa lộc cộc chạy đi. Triệu Thụy Nguyên đã tỉnh lại, Diệp Yên Đan đưa bình nước cho ông uống. Vương An Cơ nhắm mắt định thần ở một bên. Ngựa đã được làm phép để có thể tự chạy. Triệu Thụy Miên mở rèm cửa lên nhìn. Bọn họ đã đi đến bìa rừng, chẳng bao lâu nữa sẽ đến cửa thành. Đó chính là nơi khai phá đến thế giới con người đầu tiên. Cánh cửa này vẫn là bí mật Chân Nhân tộc, e rằng cũng chẳng mấy người biết được.

Bỗng một cơn gió thổi vù qua, bụi bay vào mắt, cô vội nhắm tịt lại. Vương An Cơ đột ngột mở mắt. Tức thì, tiếng ngựa hí dài vang lên, sau đó không còn nghe thấy gì nữa. Con ngựa đã bị cắt động mạch, máu chảy lê lết, xe ngựa vẫn tiếp tục lao về phía trước. Vương An Cơ dùng phép chặn đứng chiếc xe lại. Triệu Thụy Nguyên ôm lấy Diệp Yên Đan.

38. Chương 38: Đặng Vân Du Gặp Ngụy

Cả bốn người cùng xuống xe. Đại sư tóc dài râu dài, cầm một cây trượng, chằm chằm cười trào phúng. Phía sau, toàn bộ quân lính Chân Nhân, Dương công công và hoàng đế đã mai phục từ lâu. Hoàng đế không vui khi nhìn thấy Triệu Thụy Nguyên. Hắc y nhân bên cạnh thốt lên:

- Không thể nào. Chính mắt ta nhìn thấy người bị giết tới qua, làm sao người còn sống? Chân Nhân Chiêu An đâu?

- Có ta ở đây, làm sao bọn họ có thể chết? Chân Nhân Chiêu An kia đã bị ta hạ độc chết rồi. - Vương An Cơ kiêu ngạo.

Hoàng đế nheo mắt, thâm trầm lên tiếng:

- Người là ai?

- Cầu hoàng đế, người quan tâm làm cái gì? Cho dù thế nào, hôm nay người, không thể mang đi.

- Gương Định Thần đâu?

Hoàng đế cũng không muốn dong dài, trực tiếp hỏi Triệu Thụy Nguyên. Triệu Thụy Nguyên bấy giờ đã bình ổn, nhìn thẳng vào mắt hoàng đế.

- Thứ này chính hoàng đế đã ban cho thần. Thần tất nhiên phải giữ lấy.

- Được, ngay cả mệnh lệnh của trẫm mà khanh cũng dám cãi.

Dương công công bên dưới nghe lệnh, xạ tiễn xếp thành vòng tròn, quân lính bày binh bố trận, hoàn toàn bao vây bọn họ. Triệu Thụy Miên nắm chặt Thiên Khu trượng trong tay, chỉ đợi bọn họ xông lên là biến hình. Vương An Cơ bàn tay âm ỉ ngọn lửa bùng lên. Đại sư có thể nhìn ra khí tức của hai người này không bình thường. Cười thích thú.

Đám quân lính hò hét xông lên, Vương An Cơ chuẩn bị đưa tay lên thì một sức mạnh thổi vụt qua, đám quân lính ngã nhào ra như rơm rạ bị gãy. Tàn Tuệ Minh thoáng chốc xuất hiện ngay giữa. Vương An Cơ thu diễm lại.

- Hoàng đế. Người làm bao nhiêu chuyện ác không sợ báo ứng sao?

- Người... người chính là thủy quái.

- Haha... chuyện này thú vị đây. Thủy Dạ Hài, người cũng tham gia góp vui à?

- Đại sư thối, cuộc đời người sai lầm nhất chính là động phải ta.

- Hôm nay lão sư nhất định phải thu phục được người.

Dứt lời, cuộc chiến hỗn độn diễn ra. Triệu Thụy Miên biến hình, nhảy vào chặn lão đại sư lại. Tàn Tuệ Minh gầm lên một tiếng, liên tục tung chiêu, đánh bọn quân lính như chơi đồ chơi mà thôi.

Phu thê Triệu Thụy Miên đứng nấp một chỗ, Vương An Cơ lặng thinh đứng bên cạnh. Hoàng đế độc ác nhìn, công sức bấy lâu lao bỏ ra, nhất định phải lấy được gương Định Thần. Mắt thấy tình thế sắp nghiêng về phía bên kia, hoàng đế nhanh chóng ra lệnh.

Hắc y nhân tấn công Triệu Thụy Nguyên. Vương An Cơ thấy vậy thì tiến lên một bước, đánh hắc y nhân bay xa mấy mét chỉ bằng một cái đẩy tay. Phu thê Triệu Thụy Nguyên thấy vậy thì khiếp sợ.

Đã biết bọn họ không phải người thường nhưng như vậy cũng quá cường đại đi. Hắc y nhân chưa chịu bỏ cuộc. Tình thế cam go, bên người hoàng đế bây giờ, ngoài Dương công công ra cũng chẳng còn ai.

Dương công công nhặt kiếm dưới đất, run run cầm hai tay, tiến lại gần sau lưng Triệu Thụy Nguyên. Đôi mắt đen sẫm lại, con ngươi lóe lên tàn nhẫn, bước chân nhẹ nhàng như loài nhện. Triệu Thụy Miên đang cực lực chống đỡ, nhìn thấy nguy hiểm vội hét lên:

- Không được!

Tần Tuệ Minh nhanh mắt nhìn thấy, vội bỏ mặc tất cả lao tới đánh bay Dương công công. Dương công công bị đánh một chưởng nằm lăn ra đất, phun một ngụm máu rồi tắt thở. Khung cảnh thay đổi liên tục.

Đám quân lính không có ai chống đỡ thì càng điên cuồng xông lên, đại sư nhân lúc Triệu Thụy Miên còn đang dời đi sự chú ý thì cầm một thanh kiếm đâm thẳng về phía Tần Tuệ Minh.

Vương An Cơ đang đối phó hắc y nhân, gào lên một tiếng đáng sợ. Tất cả địch trong phạm vi 3 mét đều bị quét sạch. Như có một con đao lớn quét qua, toàn bộ quân lính đầu lia khỏi cổ, máu chảy thành sông. Đội quân của hoàng đế phút chốc tan nát, hứng chịu sức mạnh kinh người của Vương An Cơ, bao gồm cả hắc y nhân.

Hoàng đế, đại sư và Tần Tuệ Minh khiếp sợ. Sức mạnh này, e rằng phải sánh tầm với Vương An Cơ. Trong lúc đó, thanh kiếm rời khỏi tay đao trưởng, phóng thẳng về phía ngực trái của Tần Tuệ Minh.

Tần Tuệ Minh vốn không chú ý, xoay người lại đã thấy, cả ngực nặng nề. Chất lỏng màu đỏ chảy dài xuống tay hần. Triệu Thụy Miên và Vương An Cơ đều cả kinh. Tần Tuệ Minh run rẩy, ôm người trong lòng ngã xuống.

- Vân nhi... nàng làm sao vậy?

Tần Tuệ Minh vụng về chặn lại vết thương đang rỉ máu không ngừng trên ngực Đặng Vân Du. Hắn không dám rút kiếm ra, chỉ sợ cô sẽ vì mất máu nhiều mà chết. Mồ hôi hắn thấm đẫm cả trán. Hiện giờ hắn chẳng quan tâm hoàng đế là gì, Vương An Cơ là cái gì. Trong mắt hắn chỉ còn lại nữ tử lên là Vân nhi. Hắn sờ lên da mặt lạnh toát của cô, tim như chảy máu. Tại sao? Tại sao cô lại xuất hiện vào lúc này?

- Em... không sao, chàng đừng khóc.

Tần Tuệ Minh nâng niu từng hơi thở gấp gáp yếu ớt của cô. Chỉ sợ bỏ lỡ một chút thôi, sẽ bỏ lỡ cả đời. Trong mắt hắn toàn là xót xa. Tần Tuệ Minh vận công truyền chân khí cho cô để máu ngừng chảy bớt cũng giảm thiểu nỗi đau cô đang phải chịu.

Kỳ lạ là Đặng Vân Du bình thường rất sợ chết lại bình thản lạ thường, có lẽ bởi vì thấy Tần Tuệ Minh đã quá hoảng loạn rồi, cô không muốn nhìn thấy hắn hoang mang hơn nữa. Mọi cô bắt đầu trắng bệch, mặt mày muốn nói gì đó.

Tần Tuệ Minh hít sâu, cố gắng không bỏ sót từ nào từ cô. Nhưng cuối cùng Đặng Vân Du cũng khép miệng lại. Triệu Thụy Miên vội vã lấy hết thảo dược trong tay ra, lục tung cả lên, tìm được tạm thời ngăn máu chảy ra từ vết thương.

Chết tiệt! Hại cô cũng sợ đến run tay, suýt nữa thì nhầm loại. Vương An Cơ lóe lên tia hủy diệt. Thân thoát ẩn thoát hiện, phút chốc đã bóp cổ đao trưởng già, gương mặt lên trời như muốn nghiền nát. Hắn sẽ giết lão như giết chết đám thị vệ kia. Đặng Vân Du chậm chậm co rút lồng ngực, đều đều hít thở. Mắt thấy Vương An Cơ sắp giết chết đại sư, cô trút chút hơi sức nói:

- Không được... giết...

- Đừng nói nữa, vết thương rách ra bây giờ.

Tần Tuệ Minh nhíu mày, tiếp tục truyền chân khí cho cô. Trán rịn ra một tầng mồ hôi. Vương An Cơ tai vồn thính, nghe được tiếng nói, liền thả lỏng bàn tay, kiềm ném cơn giận muốn ra tay phát tiết.

Đại sư nhìn thấy thuật định thân phi thường như vậy không khỏi khiếp sợ. Năng lượng của người này, e rằng lão chỉ giống như loài kiến thôi.

Đặng Vân Du đau đến mức co quắp người. Tần Tuệ Minh hoảng hốt, ngừng làm phép, nâng lưng cô dậy để có tư thế thoải mái hơn, đúng hơn là hoàn toàn dựa vào người hấn. Tần Tuệ Minh lau mồ hôi trên trán cô, khẳng định là rất khó chịu.

- Nàng cảm thấy thế nào rồi?

- Khá hơn rồi.

Đặng Vân Du miễn cưỡng cười nhợt nhạt. Cục diện còn lại đã bị Vương An Cơ hoàn toàn khống chế, hoàng đế cũng không dám manh động. Triệu Thụy Miên gấp rút lo lắng. Tại sao? Máu vẫn đang chảy, tốc độ chảy chỉ là chậm hơn đôi chút.

Như vậy, cách cái chết cũng không còn xa nữa đi. Rốt cuộc nhất kiếm đó có đâm trúng tim không? Hay là đâm trúng động mạch gần tim?

- Vân Du, chúng ta phải về thôi. Ở đây không có cách nào cứu được cậu đâu.

- Về đâu? Đang bị thương thì đi đâu được chứ.

- Thiết bị hiện đại may ra còn có thể cứu sống được cậu. Mau đi thôi.

Triệu Thụy Miên chắt vật nâng vấy đứng dậy, kéo Triệu Thụy Nguyên và Diệp Yên Đan ôm nhau đứng một góc, kéo đến trước một cái cửa động lấp đầy lá khô, trước con mắt ẩn nhẫn bất lực, không cam lòng cũng không thể làm được gì. Triệu Thụy Miên đặt dây chuyền lên mặt đá, cửa động lập tức chuyển động, ánh sáng chói mắt hiện ra.

- Làm sao cô... - Đại sư kinh hô tiến lên một bước, lại bị Vương An Cơ trừng mắt. Triệu Thụy Miên nắm tay Diệp An Cơ.

- Hai người đi nhớ bảo trọng. Đoạn đường tiếp theo, hai người phải tự mình đi rồi.

- Triệu gia nợ cô rất nhiều. Sau này cô nương có gì cần giúp đỡ cứ đến tìm chúng ta.

- Vâng.

Triệu Thụy Miên đối mặt với sinh ly tử biệt với cha mẹ, xúc động muốn khóc. Nhưng Đặng Vân Du đang hấp hối, có rất nhiều điều cần nói nhưng cô không thể nói được, chỉ biết rơi nước mắt.

- Được rồi, chúng ta đi trước đây. Cô nương bảo trọng.

Bước qua cửa thành, hai thân ảnh kia mờ ảo biến mất. Sau đó, lại trở về là một cái cửa động bình thường. Triệu Thụy Miên thở dài một hơi.

- Chàng đừng khóc.

- Ai nói ta khóc, ta là Thủy Dạ Hồn.

- Ủ. Em với chàng có lẽ đến lúc chia tay rồi.

- Không, không được. Nàng có biết mấy ngày nay ta tìm nàng vất vả thế nào không? Bây giờ đi rồi, biết đến khi nào mới tìm lại được.

- Sau này, sau này chúng ta sẽ gặp lại mà. Em chắc đấy. - Đặng Vân Du dịu dàng lau đi vết máu trên mặt hấn. Không phải máu của Tần Tuệ Minh.

- Nói dối. Nàng nói đi, tại sao lại đỡ ta nhất kiếm đó? Một nhất đó, đối với ta chẳng là gì. Nhưng còn nàng...

“Lại thành ra như vậy”, nửa câu sau hấn không nói nên lời được nữa. Tần Tuệ Minh nghiêng rằng gục xuống vai cô. Hấn hận bản thân vô dụng không phản ứng nhanh hơn, như vậy không ai sẽ bị thương nữa.

Đặng Vân Du không trả lời. Bởi vì cô nhớ tới lúc Tần Tuệ Minh đỡ đòn giúp cô ở Thiên gia môn, bị thương chập vạt chạy xuống thủy cung. Không có thứ gì có thể cứu nổi hần, cô đã không ngần ngại cắt đi một miếng thịt. Cô chỉ là không muốn phải lặp lại hoàn cảnh đó một lần nữa.

Nhưng làm sao cô dám nói với hần. Rằng mấy ngày nay, cô đều thấy hần lẫn lộn khắp nơi tìm người. Nhiều lần muốn tiến tới thông báo cho hần một câu nhưng không đủ can đảm. Rằng khi vừa nhìn thấy đại sư đàm kiếm về phía hần, cô không ngần ngại đỡ giúp hần một nhát. Cô làm sao giải thích được đoạn tâm tình này đây.

- Nàng còn nhớ... nàng còn nợ ta một yêu cầu hay không? Bây giờ ta yêu cầu nàng lập tức ở ngay cạnh ta, vĩnh viễn không được rời đi.

Nếu rời đi, rời đi rồi hần sẽ thấy trống vắng, sẽ thấy hoang mang. Đặng Vân Du buồn cười với suy nghĩ trẻ con của hần, tâm can cũng quặn thắt khó chịu. Cô vuốt ve gương mặt thống khổ ấy, giọng nói khẽ đến không thể khẽ hơn:

- Em hứa với chàng, sau này đợi thời điểm thích hợp, em sẽ đến gặp chàng, được không?

- Không được, Vân nhi, không được!

Mặc kệ mọi khuyên can, Tần Tuệ Minh vẫn không chịu thả người. Triệu Thụy Miên bất lực, cũng hơi đáng thương hần. Riêng Vương An Cơ thì hành động quyết liệt hơn nhiều, trực tiếp một chưởng đánh bay Tần Tuệ Minh.

Triệu Thụy Miên vội bế thốc Đặng Vân Du lên. Mặc dù đã dùng đủ mọi cách nhưng máu đã thấm ướt cả váy cô. Chỉ sợ rằng...

- Vân nhi, nàng đã hứa với ta. Nàng không được đi!

- Người cầm miệng cho ta!

Vương An Cơ quàng tay, ôm Triệu Thụy Miên cùng Đặng Vân Du bay một đoạn xa. Đám người còn lại cứ ngơ ngác nhìn nhau. Rốt cuộc bọn họ là người hay là yêu?

Đặng Vân Du không còn sức mở mắt nữa, tai cô ù đi như có gió thổi bên cạnh. Nhưng Triệu Thụy Miên bằng mọi giá phải lay được cô tỉnh táo, phải là cô chính chân dẫm lên đan dược thì mới có hiệu quả.

Đặng Vân Du quả thực yếu lắm rồi. Triệu Thụy Miên gấp đến không thể gấp hơn, như kiến bò trên chảo nóng.

- Vân Du. Tỉnh đi! Chúng ta sắp về nhà rồi. Cố lên. Dẫm cái thứ này nữa thôi. Hãy nghĩ đến nhà cậu đi.

Đặng Vân Du cảm thấy cơ thể lẫn lộn như bị chích ma túy. Mờ ảo trước mắt là màu đỏ rực rỡ của Vương An Cơ dần hiện nguyên hình. Sau đó, cô không còn nghe thấy giọng nói nào bên tai nữa, trực tiếp ngất đi.

39. Chương 39: Trở Về Thế Giới Thực

Triệu Thụy Miên khoác áo che nắng, tay cầm một giỏ trái cây, sai bước vào phòng điều dưỡng. Tiết trời đã chuyển sang đầu hạ. Hôm nay là ngày thứ mười Đặng Vân Du nằm trong bệnh viện. Ấy vậy mà ngoài Triệu Thụy Miên và Vương An Cơ ra, chẳng ai buồn vào thăm Đặng Vân Du. Ngay cả cha mẹ đang ở nước ngoài của cô, cũng không hay biết cô nằm viện đã gần nửa tháng rồi.

Phẫu thuật đến ngày thứ ba mới chuyển về phòng hồi sức. Lại ba ngày sau mới mơ hồ tỉnh lại. Tiếp hai ngày nữa mới nói chuyện một cách bình thường. Nhưng tâm trạng lúc nào cũng ủ dột. Tựa hồ sau khi hồi hương, có một số chuyện cũng thay đổi.

Triệu Thụy Miên không ngại đến nhà Đặng Vân Du lấy cái thẻ ngân hàng đi rút tiền, mua vài bộ đồ cho Vương An Cơ, lại trả tiền viện, mua thức ăn. Thú thật, bây giờ cô chẳng khác nào kẻ ăn xin. Đặng Vân Du đương nhiên không quan tâm vấn đề đó.

- Cần thận một chút. Chân phải của anh đừng dùng sức nhiều quá.

Triệu Thụy Miên bắt gặp Liễu Ly Châu và Điền Định Siêu đang dắt tay nhau ở hành lang. Điền Định Siêu chống tay dựa vào tường, vụng về bước đi. Một bên được Liễu Ly Châu giữ lại. Cô chỉ hơi ngạc nhiên, sau đó là điềm nhiên đi tới. Điền Định Siêu thấy cô thì ngạc nhiên, lẩn chút vui mừng. Còn Liễu Ly Châu thì sắc mặt khó coi.

- Em... đi thăm bệnh à? - Anh không dám hỏi bữa cô đang thăm ai. Triệu Thụy Miên nhìn xuống cái chân khập khễnh của anh.

- Chân anh sao thế?

- Mấy ngày trước, không cẩn thận bị té xe. - Điền Định Siêu cười như không có chuyện gì. Nhưng Liễu Ly Châu ở bên cạnh không thể làm ngơ.

- Mấy ngày? Định Siêu, anh đã nằm viện cả tháng rồi đó. Cô ta có tới thăm anh sao? Mỗi lần anh nói nhớ cô ta, em lại không biết đi tìm người ở đâu.

- Được rồi, Tiểu Châu. Thụy Miên, em dạo này em đi đâu vậy? Tiểu Châu nói không thấy em đến trường.

- Em có việc bận phải ra nước ngoài một thời gian. Anh đã khỏe hẳn chưa?

- Ngày mai xuất viện được rồi. Có điều mỗi tuần phải đi trị liệu.

- Vậy... em đi trước đây. Còn bạn đang đợi.

- Ủ, được.

Triệu Thụy Miên có hơi lúng túng trước vẻ mặt của anh, không biết làm sao, rồi đi rất nhanh. Về phòng thì đã thấy Đặng Vân Du ngủ mất rồi cô đặt giỏ trái cây lên bàn. Bác sĩ nói cần nhiều chất khoáng và vitamin.

Sở dĩ cô bắt đầu chuyện tình với Điền Định Siêu, cốt là cũng vì lúc trước, cô mới vừa thành hình xong, cha mẹ lại vừa mất, một mình cô chơi với giữa thế giới lạ lẫm. Cô một mình đến trường, một mình tự tìm hiểu tất cả. Ở trường cũng không ai dám chơi gần với cô, nói là, sắc mặt cô u ám, vừa nhìn đã thấy xui xẻo. Triệu Thụy Miên cũng không để ý mấy.

Cho đến một ngày, có một nam sinh đến bắt chuyện với cô, nói rằng muốn làm bạn với cô. Triệu Thụy Miên ban đầu còn tưởng có người chọc ghẹo mình, liên tục một tháng không để ý tới cậu ta. Nam sinh không hề nản chí, mang theo nét mặt rạng rỡ và nụ cười hăng hái, mua đồ ăn cho cô, dạy cô học, còn bắt chuyện với cô. Mà cũng không hẳn, lúc đó, cô học tương đối giỏi. Sau này lại thành cô không chịu nổi cách giải bài ngón nghề của hắn, lại dạy hắn học.

Nhớ lại lúc đó, 200 năm tựa như chỉ mới hai ngày qua. Gương mặt nam sinh như tượng tạc in vào đầu cô. Tận đến lúc cô tận mắt nhìn thấy hắn vì muốn chạy đi mua gà nướng lúc cô đạt giải nhất cuộc thi thành phố, sau đó... cũng không còn thấy nam sinh đó quay trở về nữa. Triệu Thụy Miên đợi suốt một buổi chiều. Cuối cùng sang ngày hôm sau biết được, nam sinh đó ngày hôm qua đã bị tai nạn, tắt thở ngay tại chỗ.

Triệu Thụy Miên còn nhớ rất rõ, cô đã trốn trong nhà vệ sinh suốt năm tiết học mà khóc như thế nào. Lúc đó ở trường còn đồn đại trong nhà vệ sinh có yêu nữ. Cô khóc rất nhiều, khóc đến tê tâm liệt phế.

Đau lòng, còn có hối hận. Tính ra, cho đến lúc chết, cô vẫn chưa nói một câu đằng hoàng với hắn, đa phần đều là mắng chửi thôi. Đáng ra cô nên chấp nhận làm bạn với hắn ngay từ đầu. Đáng ra nên cho hắn biết địa chỉ liên lạc của mình. Đáng ra không nên vội vĩnh viễn đi mua gà nướng mới đúng. Nhiều lần, trong cơn mơ, Triệu Thụy Miên muốn chạy đến nhà hắn, nói một câu “Cháu sai rồi” với cha mẹ hắn.

Sau đó một ngày, Triệu Thụy Miên phát hiện ra sức mạnh khác thường của mình, Thiên Khu trượng xuất hiện bên cạnh. Cô không chần chừ liền dùng sức mạnh bay đến phòng nam sinh. Căn phòng vẫn còn đồ đạc như nguyên, cha mẹ hắn cũng không thay đổi cái gì. Chỉ riêng lần đó, Triệu Thụy Miên thấy mình bốc đồng như một đứa trẻ. Cô lục nhật ký của nam sinh đó ra xem. Sau đó, lại một lần nữa cô khóc rất to.

Triệu Thụy Miên ôm nhật ký của nam sinh kia khóc, khóc cả đêm đi. Như có ai đó hung hăng dùng tay bóp lấy trái tim cô. Cho dù một phần vụn, cô không thể đáp lại tình cảm chân thành của hắn, nhưng vẫn đau giống như mất đi thứ gì đó quan trọng. Hắn đã trở thành một phần trong cuộc sống của cô. Tuy rằng cô không thể thích hắn, tuy rằng cũng chưa kịp thích hắn, tuy rằng chưa được nghe chính miệng hắn tỏ tình, cũng không biết tình yêu là cái gì.

Nam sinh giống như một cái mụn nhọt mọc lên trái tim cô, Triệu Thụy Miên nợ hắn rất nhiều, nợ cả tấm lòng của hắn. Nam sinh ghi trong nhật ký những điều nhỏ nhặt mà hắn trải qua, kể cả việc hắn đã vô tình để ý và thích cô khi nào, thích nhìn trộm cô thế nào. Toàn bộ tâm tình xúc động đều bộc lộ bên trong, như một bình nước, mỗi ngày lại đầy lên một ít. Cái đêm trước ngày cô đi thi giải quốc gia, hắn đã thức đêm gấp hạc, cầu nguyện cho cô.

Còn có rất nhiều, rất nhiều chuyện hắn âm thầm làm mà cô không hề hay biết. Cũng không biết rằng, ở một nơi mà cô được xem như không khí, cũng có người coi trọng mình đến vậy. Cô có gì đáng để hắn phải làm nhiều việc như vậy. Cô chỉ là một pháp sư bưng chải sống ở thế giới loài người mà thôi. Còn hắn, chỉ vô tình nhìn thấy cô. Nếu như không gặp cô, hắn là hắn sẽ có một cuộc sống tốt hơn, sẽ không kết thúc sinh mệnh yếu ớt nhanh như vậy.

Triệu Thụy Miên khóc nhiều ngày liền, trở thành một cái xác khô héo. Ngay cả việc phát hiện ra sức mạnh kỳ lạ cũng không thấy ảnh hưởng mấy tới cô. Ngày làm đám tang cho hắn, cô chỉ đứng từ xa nhìn, không dám lại gần. Ngay sau đó, cô dọn dẹp đồ đạc, rời đi một thời gian. Tuy rằng căn nhà của cha mẹ không thể bỏ đi, nhưng cô tạm thời vẫn muốn rời đi. Nam sinh mất rồi, lồng ngực như khuyết đi một lỗ lớn.

Điền Định Siêu, chính là kiếp sau của nam sinh đó. Lúc cô vô tình phát hiện ra sự việc, cả người chấn động. Điều bí mật đau lòng nhất trong cô một lần nữa khơi dậy, cô nhìn Điền Định Siêu đỏ hồng vừa mới sinh ra, đưa vào phòng trẻ sơ sinh. Vẫn là một đứa trẻ. Cô có xúc động muốn khóc. Nhìn thấy người ta bế hắn đi, lại thấy cô khóc, còn tưởng đó chính là con của cô.

Triệu Thụy Miên dùng thời gian 16 năm của mình để đợi. Đợi đến khi Điền Định Siêu lớn khôn, là một nam sinh trung học giỏi giang, cô lại xuất hiện. Triệu Thụy Miên không còn là hình tượng học sinh chăm chỉ trầm lặng mà hoàn toàn lột xác, trở thành một người nổi loạn, cá biệt, khiến mọi người ai cũng phải dè dặt. Ngay cả Điền Định Siêu. Nhưng cô chỉ âm thầm bên cạnh quan sát anh. Nhìn thấy từ từ đứng lên, từ từ nổi bật, lặng lẽ giúp đỡ anh những chuyện nhỏ nhặt nhất.

Khi Điền Định Siêu rốt cuộc cũng để mắt đến cô, hai người yêu nhau. Triệu Thụy Miên lúc nào cũng nhìn trong mắt anh đầy nhu tình, nhưng đó không phải của nam sinh kia, hoàn toàn không giống. Tên khác, gương mặt cũng khác, chỉ có linh hồn là giống nhau. Cô không tài nào thích anh được, chỉ có giả vờ đi bên cạnh nhau. Người cô quan tâm, chính là nam sinh kia, muốn một lần nữa gặp lại hắn. Muốn bù đắp tất cả lại cho hắn, bù đắp lại quãng thời gian nam sinh đã lãng phí trên người cô.

Khi mà cuối cùng, cô cũng quyết định không muốn trả nợ cho Điền Định Siêu nữa, thì anh lại níu kéo cô. Triệu Thụy Miên cũng luyến tiếc, nhưng cô không muốn lừa dối anh. Hơn nữa, qua chuyện của hoàng đế, rồi của Vương An Cơ, cô thấy có Điền Định Siêu ở bên cạnh thật sự nguy hiểm. Nếu anh biết được chuyện gì đó, quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Triệu Thụy Miên đóng cửa lại, nhìn Vương An Cơ ngồi ngoài hành lang, nhắm mắt dưỡng thần. Mới chỉ qua một cánh cửa mà biết bao nhiêu chuyện tua lại trong đầu cô như vũ bão. Triệu Thụy Miên ngồi. Không khí giữa bọn họ đã trầm xuống từ khi Đặng Vân du nằm viện tới bây giờ.

- Hắn nằm viện thì có liên quan gì đến cô?
- Huỳnh nghe được à?
- Tại ta rất thính.
- Dù sao cũng là bạn trai cũ của ta. Không đến thăm, nói chung cũng hơi quá đáng.
- Cô từ khi nào lại nhân hậu như thế?
- Huỳnh nói gì cơ?

Triệu Thụy Miên trợn mắt, Vương An Cơ tức thì bật cười. Được rồi ai nói Triệu Thụy Miên trước giờ muốn đóng vai ác làm gì. Trong phòng vang lên tiếng “bịch, bịch”. Cửa đang đóng đột nhiên mở toang ra. Đặng Vân Du cười xuề xòa:

- Thật xin lỗi, không muốn quấy nhiễu hai người.
- Không được thì đừng cố.
- Tôi cũng đâu phải phế nhân.
- Ý tôi nói là cô đừng có cố cười.

Về mặt Đặng Vân Du đỡ đỡ, không cố gắng cúi người nhặt đồ nữa. Vương An Cơ nhú mày, khoanh tay tựa người vào cửa. Triệu Thụy Miên nhanh chóng nhặt hết trái cây dưới đất lên, mang đi rửa.

Dưới con mắt của Vương An Cơ, Đặng Vân Du chẳng khác nào con thỏ yếu ớt, mặc dù vết thương đã lành lặn, trên ngực còn để lại vết sẹo nhỏ. Triệu Thụy Miên quay trở lại, chỉnh sửa chăn mền, thở dài ngồi xuống:

- Cậu đang bắt an cái gì?

40. Chương 40: Không Còn An Toàn

- Thụy Miên, mấy hôm nay, trong đầu tôi toàn hiện lên những thứ gì lạ. Tôi nhớ lại lúc hồi hương, nhưng người bị thương không phải là tôi, là Tuệ Minh. Nhưng tôi đã đi rồi, không ai chịu cứu huynh ấy. Dựa vào tính cách kiêu ngạo, chắc chắn Tuệ Minh sẽ không chịu ăn thịt người đâu. Phải làm sao bây giờ? Có khi nào huynh ấy chết rồi không?

Đặng Vân Du vừa nói, nước mắt vừa rơi, không tài nào kiềm được nổi. Triệu Thụy Miên nhú mày. Những ngày tính lại, Đặng Vân Du luôn nói những lời mê sảng này, giống như mất trí. Để rồi bồn chồn, lo lắng. Thuật hồi hương đã ám ảnh cô quá lâu.

- Thụy Miên, hay là chúng ta đi Chân Nhân thành đi. Tôi van cậu, để tôi nhìn huynh ấy một lần thôi. - Đặng Vân Du khóc thương tâm, ghì chặt lấy tay Triệu Thụy Miên. Nhưng cô vừa nghe đến đó đã vội quát.
- Không được. Sức khỏe của cậu không đủ đáp ứng, không thể vận động.
- Tôi chỉ muốn chắc rằng huynh ấy khỏe mạnh thôi.
- Tôi nói không được là không được. Đặng Vân Du, nếu sau này cậu còn nhắc đến chuyện này một lần nữa, đừng hòng tôi cho cậu đến Chân Nhân thành. Nếu bóng ma này cậu cũng không thể vượt qua thì đừng đồng hành cùng tôi nữa.

Triệu Thụy Miên tức giận, nói xong thì đi một hơi ra ngoài. Vương An Cơ ở lại, nhìn Đặng Vân Du khóc, khóc rồi lại mệt, mệt rồi lại ngủ.

Đặng Vân Du dựa vào giường, yên lặng nhìn Triệu Thụy Miên thành thực gọt trái cây. Thật ra, cô gái trước mắt đã 300 tuổi. Thật ra, người đàn ông đứng ở góc phòng kia đã hơn ngàn tuổi. Cô thì tính là cái gì đâu?

- Ăn đi. Ngày mai chúng ta xuất viện. Nhìn cậu khá hơn rồi đấy.

Ít nhất cũng không điên cuồng phát tiết nữa. Đặng Vân Du há mồm, cắn miếng quýt vừa đưa tới. Chua chua ngọt ngọt, rốt cuộc hôm nay cũng nếm được vị thức ăn.

- Thụy Miên. Tôi ấy vậy mà quên mất. Từ đó đến giờ chưa từng thử hồ lô ở Chân Nhân thành.
- Rất ngon. Lúc nào sẽ đưa cậu đi.
- Ừ. - Đặng Vân Du cúi đầu nhìn miếng quýt cắn được một nửa ý cười ẩn hiện trong mắt - Hoàng đế vẫn còn đang giữ gương Định Thần. Cậu có nghĩ, không bắt được Vương An Cơ, lão sẽ bắt yêu quái khác không?

- Hiện giờ chưa nghĩ được nhiều như vậy. Chúng ta phải có kế hoạch chi tiết trước đã.
- Tôi thấy lão ra giống như loài gián, đập mãi không chết. Thật hi vọng Vương An Cơ có thể một phát giết chết lão đi.
- Lần tới ta sẽ. - Vương An Cơ nhàn nhạt lên tiếng, mang theo chút phần chấn. Rốt cuộc Đặng Vân Du đã thôi mộng寐. Đột nhiên cô nhú mày.
- Không được. Như vậy là mang tội khi quân, sẽ bị chém đầu đó.
- Bọn họ lấy được đầu ta sao?

Đặng Vân Du phì cười, bỏ trọn miếng quýt ngọt vào miệng. Đúng vậy, Vương An Cơ há là người bọn họ muốn làm gì thì làm sao?

Ngày xuất viện, Triệu Thụy Miên cùng Vương An Cơ đi làm thủ tục. Cô ở lại trong phòng xếp gọn đồ đạc. Động tác cực kì chậm chạp, bắt đầu suy nghĩ lung tung. Cô thả đồ dùng cá nhân vào túi nhỏ phía trước, mắt lướt qua cửa sổ.

- Tuệ Minh...

Đặng Vân Du thoáng nhìn thấy thân áo trắng lướt qua cửa sổ, vội xốc rèm lên, mở toang cửa. Nhưng ngoài gió ra, chẳng còn ai khác, chẳng có ai với bạch y bay phấp phới, chỉ là những bệnh nhân đang tản bộ và ngồi trên ghế đá.

Không lẽ mắt cô hoa rồi? Đặng Vân Du đứng bần thần bên cửa sổ một hồi lâu, tay buông lỏng rèm. Tần Tuệ Minh, đã bao lâu không gặp hần rồi?

Tiếng bánh xe kêu rờn rọc vang lên, y tá thấy cô đứng bên cửa sổ thì hốt hoảng:

- Cô ơi, cô còn chưa khỏe hẳn, đóng cửa sổ lại đi. - Đặng Vân Du quay lại, Triệu Thụy Miên và Vương An Cơ còn chưa trở về, chỉ có y tá soạn thuốc ra - Hôm nay cô xuất viện rồi phải không? Nào, đến uống thuốc bữa cuối đi.
- Tôi còn cần phải uống thuốc nữa à?
- Thuốc bỏ thôi. Bác sĩ sợ cô mệt.

Y tá cười, đưa hai viên thuốc cho cô. Đặng Vân Du lấy ly nước bên cạnh, uống một hơi cạn sạch. Y tá thu dọn đồ đạc rồi đẩy xe ra ngoài. Đặng Vân Du ngồi tựa vào đầu giường, mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Thứ bút này chỗ các người hay thật. - Vương An Cơ lần đầu tiên chân thật tiếp xúc với bút bi thì thích thú.
- Ồ. - Triệu Thụy Miên đảo mắt.

Cái gì? Lúc này cô y tá kia lại nhìn hần ngẩn ngơ như bị hút mất linh hồn vậy. Vương An Cơ không hề suy nghĩ mà muốn cây bút trên tay cô ta, cô ta cũng mắt nhắm mắt mở đưa cho, còn cố tình chạm tay hần. Cái này gọi là lợi dụng trắng trợn. Y tá bây giờ đều đáng sợ vậy sao?

- Cô sao thế? - Hần cất cây bút đi
- Không có gì. - Ai bảo có người xinh đẹp như vậy, còn cô lại giống bóng đèn bên cạnh.

Wương An Cơ cũng không để tâm lắm. Hai người vừa đi làm thủ tục xuất viện về, thông thả trở về phòng đón Đặng Vân Du. Thành linh Vương An Cơ đứng sững lại, cây bút trên tay rơi xuống sàn nhà, vang lên tiếng lách tách ghê rợn. Hiên nhiên đã bị gây một phần nào. Triệu Thụy Miên xoay lại khó hiểu:

- Sao vậy?
- Ta không ngửi thấy mùi của Đặng Vân Du.

Triệu Thụy Miên nhú mày, cô không hề nghi ngờ khứu giác của Vương An Cơ, lập tức chạy tới đẩy xoạt cửa phòng ra. Không một bóng người. Cô hoảng loạn mở toang phòng vệ sinh. Cũng chẳng có ai. Vương An Cơ chậm rãi đi vào trong. Căn phòng không có bị lộn xộn, Đặng Vân Du có thể tự ý rời đi, hoặc là...

- Người đâu rồi? Đặng Vân Du đi đâu?

- Hình như... ta ngửi thấy mùi gì đó. - Vương An Cơ sờ đồng quần áo vừa xếp gọn trên giường. Trong không khí thoang thoảng mùi hương kỳ lạ mà hắn không tài nào nhận ra.

- Mùi gì?

Triệu Thụy Miên dù sao cũng chẳng phải là yêu quái, mũi không thể thính bằng hắn được, cô không hề ngửi được bất cứ thứ gì ngoài mùi thuốc khử trùng của bệnh viện.

- Hừ, bọn họ quá xem thường ta rồi.

Vương An Cơ phất áo khoác lên áo bào màu đỏ, lao xuống từ cửa sổ. Triệu Thụy Miên sững sờ, rồi nhanh chóng nhảy theo sau, đứng vững vàng trên Thiên Khu trượng, tốc độ bay không hề thua Vương An Cơ chút nào. Mặc kệ bị con người nhìn thấy thứ gì, tính mạng Đặng Vân Du bây giờ là quan trọng nhất.

Trên đường giăng lên một kết giới vô hình, một nhóm khoảng năm người, trong đó hai người đang vác theo một người khác nữa. Không một ai trên đường dám nhìn họ. Một người trong số đó cười nói:

- Ta khinh. Cái gì mà thế giới con người cạm bẫy nguy hiểm. Ta thấy bọn họ chẳng khác nào 300 năm trước, nhu nhược và yếu đuối.

- Nhưng cũng phải công nhận nơi này có những thứ rất kỳ diệu.

- Đừng quên chúng ta đến làm gì. Không phải đi chơi đâu. - Người nọ liếc một cái.

- Chỉ cần sử dụng kết giới, chẳng ai thấy được và cũng không ngăn cản được chúng ta hành động.

- Hoàng đế đúng là suy đoán không sai, bọn họ chắc chắn sẽ xuất hiện, còn cái chúng ta ở đây cả tháng trời.

- Nói thật. Đồ ăn ở đây đắt đỏ quá, mỗi lần ta muốn ăn gì đều rất khổ tâm.

Đám pháp sư cứ ba câu năm lời nhận xét về cái thế giới này, dăm dăm chuẩn bị lập công lớn về cho hoàng đế.

- Chờ chút, các người có nghe tiếng gì không?

- Tiếng gì chứ? Người đánh rắm à? - Người kia phải kiêng theo Đặng Vân Du, hai vai đã mỏi nhừ vậy mà cứ bị trì hoãn chuyển đi làm hắn bức mình.

- Nhảm nhí, rõ ràng ta nghe thứ gì đó giống như...

Vị pháp sư rất tin vào thánh lực của mình, nhưng lúc chăm chú nghe lại thì lại không nghe ra được gì.

- Không lẽ ta...

Lời còn chưa nói xong, kết giới đã một mảnh bị phá tan tành, thổi văng bọn họ và Đặng Vân Du lăn lóc. Bọn người hoang mang chống lưng ngồi dậy. Khói bụi mù mịt, chỉ thấy xuất hiện hai bóng dáng mờ nhạt đứng ngược sáng.

Áo bào đỏ tươi như máu và màu tím thanh thoát như hoa đại phấp phới, tuy rằng hơi không hợp lý lắm nhưng lại hài hòa một cách thần kỳ. Hai người bước ra từ khói trắng. Tóc của nam tử dài đến tận eo, thoát nhìn còn cao to hơn người thường gấp mấy lần. Bàn tay ma quỷ của hắn vươn tới, bóp chết tên pháp sư đầu tiên vừa nhìn thấy hắn. Khi bọn họ còn chưa kịp định hình thì chỉ còn lại một người sống sót.

Vương An Cơ ra tay nhanh đến nỗi cô chưa kịp chớp mắt. Đặng Vân Du thì nằm đó như một xác chết.

- Đừng giết cô ta. - Pháp sư sợ hãi nhìn bàn tay nóng rực như lửa chạm cổ mình, không dám hé môi. Chỉ biết trợn ngược mắt nhìn đồng sự của mình bị giết ngay chớp mắt.

Triệu Thụy Miên giữ tay hắn lại. Trong mắt cô hiện ra tia tính toán. Nếu lão hoàng đế đã nghĩ sâu xa đến mức gài người đến thế giới loài người thì ngay cả yếu điểm này của lão cô cũng không thể lợi dụng rồi. Ở đây cũng không còn an toàn nữa. Nếu vậy, cô phải cho lão biết thế nào là gây ông đập lưng ông, phải trả lễ cho lão chứ.

- Giữ lại làm cái gì nữa? - Nói rồi, lực đạo trên tay hắn càng mạnh hơn nữa.

- Được, chúng ta lợi dụng được.

Nghe đến đó, Vương An Cơ nhướng mày, thả tay ra. Pháp sư sợ hãi co người một chỗ, không dám động đậy thêm nữa.

- Đây, uống cái này vào?

- Là cái...

Pháp sư còn chưa kịp nói gì đã “ực” một tiếng, viên được bị đột ngột đẩy xuống họng. Cô ta trợn ngược mắt như bị nghẹn chết đến nơi, sau đó, mí mắt nặng trĩu dần, cuối cùng là ngất lịm đi. Triệu Thụy Miên cho cô ta vào túi gấm của mình. Còn Đặng Vân Du thì được Vương An Cơ an toàn đưa về nhà.

41. Chương 41: Chân Nhân Chiêu Minh

Đặng Vân Du thiếp đi, sau đó tỉnh lại cũng không biết mình làm thế nào lại trở về nhà. Triệu Thụy Miên thuật lại cho cô nghe, đến lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo biết là lão hoàng đế đã xâm nhập đến đây, rất nhanh sẽ biết được có chuyện không hay xảy ra. Trong một tháng bọn họ hồi hương, lão đã bí mật thực hiện kế hoạch mới, như vậy, đến cuối cùng vẫn không từ bỏ.

Nay Triệu Thụy Miên đã biết được bộ mặt thật của lão. Cái lão muốn kì thực không phải là sự an toàn của Chân Nhân thành mà là Vương An Cơ. Lão đã đợi 300 năm ròng rã, nay làm sao dễ dàng bỏ cuộc được?

Triệu Thụy Miên cảm thấy vô cùng may mắn, trước đây nếu không đã chính là kẻ tiếp tay cho kẻ hại chết cả gia tộc mình. Đau đầu hơn là, suýt chút nữa hại chết thêm một Vương An Cơ.

- Vậy bây giờ phải làm sao? - Đặng Vân Du vừa cắn bánh mì vừa nói.

- Chúng ta không biết được bọn chúng còn bao nhiêu người ở đây? Bù lại, chúng ta có con tin trong tay.

- Sẽ uy hiếp được lão sao? Chắc không phải đâu. - Đặng Vân Du lập tức dè bĩu. Tính mạng một pháp sư nhỏ bé đối với lão chỉ là cỏ rác mà thôi.

- Tuy không uy hiếp được, nhưng lợi dụng được. Đợi vài ngày sau, cậu khoẻ lại, chúng ta sẽ lên đường. Lần này, phải nhờ tới cậu nhiều rồi. - Triệu Thụy Miên vừa nói vừa vỗ vai cô. Đặng Vân Du ngệt mặt ra.

- Ta sẽ giết lão già đó như giết một con bọ.

Tối đó, hoàng đế trong điện đang say sưa chơi đùa với quý phi, Chân Nhân Chiêu Minh cầu kiến. Lão ta liền phạt ý, lúc nào vui vẻ lão cũng bị hấn ta làm phiền. Tuy nhiên, nếu hấn đã diện kiến thì hấn là chuyện rất quan trọng, cho nên lão tạm thời bỏ qua, chờ quý phi sau. Quý phi biết điều nhanh chóng lui ra ngoài, đi qua hành lang còn nhìn Chân Nhân Chiêu Minh một cái rồi mới rời đi.

- Bẩm hoàng đế.

- Có chuyện gì?

- Pháp sư ở bên kia đã lâu rồi không có động tĩnh. - Giọng nói chất chứa đầy đa nghi.

- Người nên kiểm chế lại, tướng quân. - Hoàng đế uống ngụm trà, kéo hoàng bào che ngực - Câu cá cần phải có kiên nhẫn, đã thả mồi rồi thì chỉ cần cá cắn câu nữa thôi. Bọn chúng hồi hương lâu như vậy, sẽ không kịp đề phòng. Người cứ yên tâm là thành công như vậy. Huống hồ, một con người nhỏ bé không chút kháng cự đó, lẽ nào dám pháp sư mà trỗi cựa đi lại không bắt được?

- Thần chỉ lo...

- Trẫm thấy người nên về nhà nghỉ sớm đi, đừng có suốt ngày bẩm báo với trẫm những việc như vậy nữa.

Chân Nhân Chiêu Minh mím chặt môi, dường như còn muốn phản bác lại thêm một câu nào đó. Cuối cùng, hấn cũng không nói ra, Chân Nhân Chiêu Minh cúi đầu:

- Thần xin cáo lui.

- Đi đi. - Hoàng đế mệt mỏi ngả lưng, xua xua tay.

Trong màn đêm, một cái bóng thoát ần thoát hiện trong điện. Hắc y nhân phi thân một cái liền ra khỏi vòng vây nghiêm ngặt của triều đình, phóng không ngừng nghỉ về phía cánh rừng. Hướng hẳn đi tới đường như không xác định, mờ mịt trong màn đêm. Kì thực, cuối cùng tốc độ chậm lại. Hắc y nhân bước bộ, chậm chậm đi trên lối mòn dẫn tới nghĩa trang.

Không ai để ý được hắc y nhân đang nhìn cái gì, chỉ thấy hắn dừng lại trước hai ngôi mộ, chậm rãi quỳ một chân xuống nền đất ẩm ướt sau một trận mưa lớn, tay nhẹ nhàng tháo áo chùng đầu xuống, khoan khoái mỉm cười, ngón tay miết lên dòng chữ trên bia đá:

- Cha, mẹ, con về rồi.

Chân Nhân Chiêu Minh mỉm cười, dùng áo phủ bụi và cỏ dại mọc quanh nấm mộ, dịu dàng như chăm sóc vật báu. Hôm nay là ngày giỗ của cha mẹ hắn, cũng là ngày hắn bắt đầu ấp ủ kế hoạch của mình. 50 năm rồi. 50 năm hắn nung nấu cơ hội trả thù nhưng không thành. Bởi vì hắn đợi, hắn đợi cơ hội sẽ đến với mình. Và đó chính là cái ngày mà hắn gặp được Triệu Thụy Miên, cái cô pháp sư ở Chân Nhân thành, trên người thoang thoảng mùi hương của yêu quái.

- Cha, mẹ, năm nay đã là năm thứ mấy chúng ta gặp nhau rồi nhỉ? À, chính là cái ngày cha nói con không được đặt mộ cha mẹ ở gần Chân Nhân thành.

Chân Nhân Chiêu Minh còn nhớ như in, lúc cha mẹ hắn còn hấp hối, đã dặn hắn rất kĩ, tuyệt đối không được tin hoàng đế, không được lại gần lão, cũng đừng làm tay sai cho lão, lão chính là một con rắn độc. Tiếp sau đó là chuyện không được viết tên cha mẹ lên bia mộ và không được để bất cứ ai nhìn được, đặc biệt là người của hoàng đế.

Hắn không hiểu. Bọn họ đâu phải trọng phạm triều đình. Ngay cả khi Chân Nhân Chiêu Minh liều lĩnh muốn đăng ký tòng quân, gian nan leo lên vị trí tướng quân này, hắn cũng không tra ra bất kì tin tức nào của cha hắn. Trong khi, ngày trước, cha hắn chính là thuộc hạ trung thành bên cạnh hoàng đế. Rồi cũng như Triệu Thụy Miên, hắn ban đầu cũng nghĩ hoàng đế trước chính là cha của Chân Nhân để hiện tại.

Nhưng rồi, bí mật nào cũng có ngày lòi ra. Khi hắn biết được hoàng đế lén lút ăn thịt yêu quái, hắn đã nôn mửa một đêm. Bên ngoài vẫn nhậm tiết chế nhưng bên trong, hắn đã xem lão chính là một con yêu quái ăn thịt đồng loại của mình. Một người như vậy, làm sao có thể làm vua một nước? Vậy mà lão đã ngồi ở cái ngôi vị đó suốt mấy trăm năm. Trọng thần triều đình cũng có người biết người không, đa số là biết được nhưng nhắm mắt bao che cho lão. Lão càng sống lâu, càng đảm bảo cho cả dòng họ của họ có thể ăn sung mặc sướng dài dài.

Chân Nhân Chiêu Minh, chính là con trai của Chân Nhân Chiêu An. Bí mật này không ai có thể biết. Chỉ trừ một người. Chính là cô nương giả thành công công trong điện năm đó, đã giúp cha mẹ hắn thoát khỏi nanh vuốt của hoàng đế. Nghe nói, cô nương đã chết rồi, cùng với hơn vạn quân của hoàng đế, một đi không trở lại. Lúc cha hắn đến, chỉ thấy một đồng máu tươi và đầu người lăn lóc.

Chân Nhân Chiêu Minh muốn tìm lại ân nhân năm đó của cha mẹ để nghe lại tình hình một lần. Nhưng nghĩ rằng cho dù người kia không chết thì cũng chẳng còn sống nữa.

Hắn, từ đầu đến cuối đều là hắn. Là hắn dẫn Triệu Thụy Miên về gặp hoàng đế. Hắn cố tình trì hoãn quân lính để bọn họ có thể chạy thoát. Hắn bỏ một ít thuốc giải vào độc rắn để Triệu Thụy Miên không chết ngay tức thì, hòng qua mắt cai ngục. Hắn lén lút sai người thả Liên Hương bà bà đi.

Hắn nhắm mắt làm ngơ khi quân lính báo cáo cổng thành đã được mở ra một lần. Hắn mắt nhắm mắt mở để Đặng Vân Du và Vương An Cơ trốn ra cửa sau của khách điếm. Chính tay hắn cứu hoàng đế khỏi Vương An Cơ, nhằm để bọn họ có thể an toàn thoát ra ngoài. Hắn để lại dấu hiệu cho Tần Tuệ Minh tìm thấy Triệu Thụy Miên, để hắn giết lão đại sư ở Thiên gia môn. Hắn cố tình dùng sai để giảm công lực của gương Định Thần, Triệu Thụy Miên có thể đến kịp thời mà đưa bọn họ đi.

Toàn bộ đều là ý đồ của hắn, đều là một tay hắn gây ra để qua mắt hoàng đế. Hắn đã theo lão hơn chục năm nay rồi, coi như cũng hiểu được tính tình đa nghi của lão. Hắn cố tình đem chuyện tình báo dâng lên

mỗi lúc lão đang cao hứng, như vậy dần dần, lão sẽ không thích hấn làm phiền nữa. Mà hấn biết, đám pháp sư bên kia đều đã bị giết chết, coi như lão xui.

Tâm cơ hấn khó lường, sâu như đại dương. Hấn toan tính tất cả, chỉ một lòng vì dân diệt họa. Nếu trên đời có yêu quái tốt, hấn tình nguyện đưa người đó lên làm vua cũng không muốn để lão hoàng đế tác oai tác quái. Mục đích của hấn không chỉ muốn diệt lão, mà còn muốn tổng khử hết đám nghịch tặc trong triều. Thanh trừ hết tất cả. Để làm được điều đó, hấn chỉ còn cách mượn nước đẩy thuyền, công khai tội ác của hoàng đế cho dân chúng. Như vậy, cha mẹ hấn chết cũng nhắm mắt.

Đáy mắt hấn mềm nhũn. Chân Nhân Chiêu Minh dụi mắt, đứng dậy. Dáng đứng cao ngạo của một tướng quân không cho phép hấn yếu đuối. Ngay cả việc tìm người yêu cho mình mà hấn cũng không làm được, số mệnh của hấn quá lận đận. Hấn không dám đánh cược mình với bất kì ai. Ai có thể làm chỗ dựa cho hấn đây? Một tướng quân ngoan độc, lãnh khốc.

Hấn xoay người, trùm áo choàng lên, rời đi hun hút trong bóng đêm. Không ai biết, sau đó, còn có một người đứng trong rừng nhìn ra, uốn chuyển nhìn theo bóng dáng rời đi. Sau đó chậm chậm lại gần hai ngôi mộ. Kỳ lạ là trên mộ không hề có ghi chữ người chết.

Đặng Vân Du đã thay quần áo xong, bước ra từ phòng tắm. Triệu Thụy Miên đưa cho cô một viên đan dược.

- Đây là cái gì? Tại sao không bỏ trong túi gấm?

- Cái này rất đặc biệt. - Triệu Thụy Miên đưa sẵn cho cô, dặn dò cẩn thận - Luôn giữ bên người, lúc chỉ cần cảm thấy nguy hiểm, dầm lên nó, nghĩ đến nhà cậu, cậu sẽ trở về.

- Giống như lúc hồi hương à? - Đặng Vân Du cầm viên dược ngắm nghía một hồi.

- Tôi đã dựa trên đó để chế ra. - Triệu Thụy Miên gật đầu - Dùng cẩn thận một chút, đừng để bị thương.

- Tôi biết mà. Này này, Thụy Miên, cậu giỏi thế, chế ra dược giỏi thế này, cứ bán lấy tiền có khi còn giàu hơn đây.

- Có được không? - Triệu Thụy Miên cười nhạt, coi như đó chỉ là lời nói thoáng qua bên tai.

Nghĩ tới đó, cô lại nhớ tới Liên Hương bà bà. Bà vì cô mà phải nhận lấy cái chết. Bọn chúng thật độc ác, ngay cả người già mà cũng không tha. Ở Chân Nhân thành, Liên Hương bà bà cũng coi như là người thân nhất với cô rồi. Sau này, những quả cầu yêu phải tìm ai đến bán đây? Mà cũng không biết có còn cơ hội để bán được không.

- Thụy Miên?

- Hả? - Triệu Thụy Miên lơ đãng nhìn.

- Làm sao thế? Gọi cậu mấy tiếng cũng không nghe. Đi tìm Vương An Cơ đi, này giờ không thấy anh ta. - Đặng Vân Du kiểm tra lại vật dụng trong túi gấm một lượt nữa.

- Ủ.

42. Chương 42: Cửa Thành Dời Đi

Triệu Thụy Miên ra khỏi phòng của Đặng Vân Du, đi xuống dưới nhà, hai mắt đảo quanh tìm bóng dáng cao ngạo quen thuộc. Phát hiện hấn đang đứng bên cửa bếp, thẩn thờ nhìn bên ngoài cửa sổ. Triệu Thụy Miên tò mò đi lại. Thì ra tuyết đã bắt đầu rơi rồi. Cô còn nhớ, ngày cuối cùng thì tới trường còn là đầu mùa thu.

Thời gian trôi đi thật nhanh. Cũng chẳng nhớ sinh nhật cô là lúc nào nữa. Qua bao nhiêu cái sinh nhật nữa cũng chẳng già đi, vậy tổ chức sinh nhật còn ý nghĩa gì nữa chứ. Vương An Cơ đã biết cô đứng bên

cạnh từ này giờ, nhưng hấn không lên tiếng, cô cũng im lặng. Cả hai cứ như vậy theo đuổi những suy nghĩ riêng của mình.

- Đây, huynh còn nhớ sinh thành của mình là lúc nào không?

- Không nhớ. - Trả lời thật nhanh. Cô cười nhạt.

- Đúng rồi, những người sống lâu như chúng ta cần gì phải nhớ sinh nhật. Dù sao cũng không chết, tưởng niệm cũng không có ý nghĩa gì.

- Ta chỉ nhớ ngày đầu tiên ta mở mắt ra, đang bị một con nữ yêu hồ quẩn lấy. - Hấn bắt đầu hồi tưởng lại. Ký ức dù sao cũng đã mấy ngàn năm trước, bây giờ vẫn còn nhớ rõ. Xem ra là rất khó quên đối với hấn.

-Ồ, đại vương của chúng ta đã có máu đào hoa ngay từ nhỏ cơ. - Triệu Thụy Miên nháy mắt, thúc vai hấn chọc ghẹo.

- Ắ ta đang hút máu trên cánh tay ta.

- Ắ... - Cái gì? Triệu Thụy Miên ngạc nhiên, giật mình nhìn hấn. Vương An Cơ vẫn bình tĩnh như kể một câu chuyện cũ, nét bi thương thoáng hiện trên mặt.

- Nếu lúc đó không có người tới cứu, e rằng ta đã chết ngay từ khi vừa mới sinh rồi.

- Cha mẹ huynh... - “Đâu rồi?”. Cô không dám nói ra thành lời. Hấn trái lại rất hiểu ý giải đáp.

- Không biết, có lẽ chết rồi cũng nên. Mà cũng có thể họ bỏ ta lại mà đi.

Triệu Thụy Miên chưa từng thấy Vương An Cơ sầu não thế này. Cô tưởng hấn phải giống như Tôn Ngộ Không, sinh ra từ một cái hòn đá nhỏ, không ngờ, hấn cũng có cha mẹ. Lại còn có quá khứ bị tổn thương như vậy. Dù sao, một đứa trẻ vừa sinh ra đã bắt buộc phải mạnh mẽ để tồn tại thì, thì cũng quá đáng thương rồi.

Sao lại có người làm cha mẹ như vậy chứ? Cô ngước nhìn hấn, không rõ là hấn đang suy nghĩ cái gì. Cũng không biết nên an ủi hấn thế nào. Có phải ngày cha mẹ rời bỏ hấn, trời cũng có tuyết rơi hay không?

Cái mà Vương An Cơ hoài niệm, không phải là hai người đã bỏ rơi hấn kia, hấn không biết họ, cũng không đau lòng vì họ, mà là một người khác. Một người khiến nửa đời trước của hấn không thể nào quên được, mà hấn đã dành nửa đời sau này để quên nàng. Triệu Thụy Miên hiểu lắm gì đó, hấn không quan tâm.

Bỗng nhiên lồng ngực như có thứ gì lấp đầy, che đi hơi lạnh bên ngoài bắt đầu xộc vào cơ thể nhạy cảm của hấn. Triệu Thụy Miên siết nhẹ vòng tay, ôm lấy cơ thể trong xiêm y rộng thùng thình kia, cọ mái tóc thơm mùi dầu gội mùi hoa hồng vào ngực hấn. Dùng hành động trực tiếp nhất để an ủi hấn, bởi vì cô thật sự không biết phải ăn nói thế nào. Người hấn thật lạnh. Yêu quái đều có nhiệt độ cơ thể thấp như vậy sao?

Triệu Thụy Miên đứng thật lâu như vậy cũng không buông ra. Vương An Cơ kinh ngạc, chốc sau, nhiệt độ cơ thể truyền cho nhau, hấn cảm thấy một chút hơi ấm nào đó, chân mày mới dần ra, hai vai thả lỏng. Cô lại đi an ủi hấn những chuyện mà hấn chẳng quan tâm. Bỗng nhiên thấy cô cũng thật đơn thuần, đáng yêu. Có pháp sư trừ yêu nào lại đi ôm một yêu hồ không chứ? Chuyện này cũng chỉ có cô nghĩ ra.

Những bông tuyết ngoài trời bắt đầu theo gió mà thổi vào cửa sổ ở phòng bếp, một cơn gió làm da gà cô nổi hấn lên. Nhưng Triệu Thụy Miên cứ ngây thơ cho rằng nếu thả hấn ra, sẽ bị lạnh. Cô có cảm giác cả người hấn đang cứng lạnh. Nhưng kì lạ Vương An Cơ là yêu quái mệnh hỏa, đời nào lại bị lạnh. Cơ thể hấn lạnh là do hấn muốn như vậy. Triệu Thụy Miên gắt gao ôm hấn, lại cảm nhận hơi nóng rực từ người hấn phát ra, dần sưởi ấm cô đang bao bọc bên ngoài. Cô mỉm cười khẽ.

- Thụy Miên, đã tìm...

Đặng Vân Du chạy nhanh xuống nhà, định gọi Triệu Thụy Miên, tại sao vẫn lâu rồi chưa tìm thấy Vương An Cơ. Có phải lại có chuyện gì nữa hay không? Vậy mà nhìn thấy, thật sự là có “chuyện gì”. Đặng Vân Du trợn mắt, chân suýt nữa vấp té nào xuống cầu thang.

Triệu Thụy Miên và Vương An Cơ vội đẩy nhau ra. Cô chỉnh sửa lại đầu tóc, thăm trách hần tai thính như vậy sao lúc này không nghe thấy tiếng động được. Vương An Cơ hiểu ý cô, hần giọng một tiếng, dùng thuật truyền giọng nói vào tai cô.

“Mãi lo chính sự, không để ý.”

Cái gì mà “mãi lo chính sự”? Triệu Thụy Miên trừng mắt nhìn hần. Đặng Vân Du thấy mình thật sự gây ra họa lớn thì lắp bắp xoa tay:

- Tôi không nhìn thấy gì. Tôi không nhìn thấy gì. Chỉ mong hai người chút nữa đừng vì “chuyện riêng” mà thả tôi xuống đất là được. - Nói xong, chạy lên phòng như có ma đuổi sau lưng.

Triệu Thụy Miên đặt dây chuyền Thiên Khu lên cửa tủ, ánh sáng màu vàng phát ra, lúc nào cũng làm Đặng Vân Du nheo mắt lại vì khó chịu. Mắt đã cận nặng còn phải làm những việc này nữa.

Ngay sau đó, Triệu Thụy Miên cất dây chuyền lại vào trong áo, mở cửa ra. Nhưng lúc ánh sáng biến mất, phía bên kia cũng tối om. Không có bất kì không gian nào khác được mở ra, không có âm thanh chợ búa nhộn nhịp buổi sáng nào cả. Triệu Thụy Miên hoảng sợ đóng sầm cửa lại. Vương An Cơ phát giác có điều không ổn.

- Sao vậy?

- Không lẽ bọn họ biết chúng ta sẽ tới, cho phục kích sẵn rồi?

- Không phải. - Cô lắc đầu thất vọng - cửa thành... đóng rồi.

Triệu Thụy Miên nặng thốt từng chữ ra. Thời gian qua cũng lâu rồi, cô cứ nhiên không nghĩ được hoàng đế lại đột nhiên đổi cửa thành. Đặng Vân Du buồn cười.

- Đổi cửa cái gì chứ? Chẳng lẽ việc đó mà bây giờ lão mới làm?

- Hết cách rồi. Chúng ta đi tìm cửa khác.

- O, đổi thật à? - Triệu Thụy Miên liếc cô.

- Cậu tưởng tôi ăn no rửng mỡ, đi nói đùa chuyện này chắc

- Cô có manh mối gì không?

- Có. Nhưng mà...

- Giờ phút này rồi mà cô còn ấp úng cái gì nữa? Nói nhanh đi a.

- Coi chừng tôi khâu cái miệng của cậu lại. - Triệu Thụy Miên xấu xa cảnh cáo. Nãy giờ Đặng Vân Du bị mê sảng sao? Ân nói cái kiểu gì vậy? - Tuy rằng hơi mạo hiểm. Lúc trước, khi tìm thấy bọn pháp sư, tôi thấy bọn họ đi đến một nơi. Có lẽ cửa thành thật sự nằm ở đó.

- Chắc chắn là vậy.

- Nhưng mà, chỗ đó là chỗ nào mới được chứ?

Đặng Vân Du, cả đời yên phận chỉ biết làm con ngoan trò giỏi, nay vì sự nghiệp quốc gia mà phải dẫn thân vào chốn phong trần. Cô nhắm mắt, hít sâu hai cái. Mới có năm giờ, năm giờ chiều. Mà cái chỗ này đã đông nghịt người rồi. Chúng ta đây chính là cái bar lớn nhất thành phố. Nhìn cái bảng hiệu đề hai chữ “Big Luck” rất lớn kia, còn có hai anh cao to đang đứng bên ngoài. Nghiệp chướng, đúng là nghiệp chướng mà.

- Sao không vào? - Vương An Cơ đi được một nửa thì quay đầu lại, thấy hai người kia vẫn còn đứng đó. Đặng Vân Du thì có lý do rồi, còn Triệu Thụy Miên thì...

- Vân Du, cậu đã từng tới bar chưa? Nói thật, sống gần 300 tuổi rồi tôi cũng chưa từng đến đây. Có phải trong rượu đều có thuốc lắc không?

Thấy Đặng Vân Du miễn cưỡng lắc đầu, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc sau, Đặng Vân Du nói thêm:

- Tôi không biết. Tôi cũng là lần đầu tiên tới đây.

Vương An Cơ thấy hai bọn họ cứ thì thầm to nhỏ thì phát bực. Cũng đâu phải đến lâu xanh, ngại gì cái gì. Hắn đứng chờ một lúc thì bên trong có một cô gái đi ra. Dáng người mảnh khảnh, bầu ngực nhô cao. Son tô đỏ môi giống như vừa uống máu. Đôi mắt phong tình đang đưa liếc thấy Vương An Cơ liền hiểu ý, ra hiệu với bảo vệ, sau đó chủ động lại chào vai hắn.

- Anh đẹp trai, đi đâu vậy?

- Liên quan gì đến cô?

- Ay chào, mạnh miệng dữ! Anh đi cùng bạn à? - Chỉ thấy hai người con gái còn lại đứng cãi nhau, một người che mặt còn một người nhìn giống như sinh viên. Sami cũng không để tâm lắm - Em tên là Sami. Anh muốn gì, thì cứ nói với em. Ở đây em cái gì cũng biết.

- Vậy nói đi, cửa thành ở đâu?

- Cửa thành? Ý anh nói... là nơi có thể ra vào tùy thích à? Muốn loại... đẹp mặn mà hay đẹp cao sang?

- Cảnh cáo cô, biết thì nói, không biết thì tránh ra. Phí thời gian.

Vương An Cơ nổi nóng hất tay Sami ra. Tại sao nữ tử này, giọng điệu lại y hệt nữ tử thanh lâu vậy. Sami bị qua mặt thì có chút nhục nhã. Đến khi Triệu Thụy Miên và Đặng Vân Du rù rì xong thì mới nhận ra.

- Vân Du? Sao em lại ở đây?

Đặng Vân Du ngồi ở giữa, bên trái là Vương An Cơ và Triệu Thụy Miên, bên phải là Sami, hai mắt cứ như có tia lửa bắn về phía Vương An Cơ. Còn có, người đàn ông vừa đi lấy hai chai nước suối về.

Nét mặt lạnh lùng, nhưng cũng có chút lỏng lẻo. Chính xác là giống những anh chị ăn chơi có tiếng trong nghề. Hai lỗ tai bấm đầy lỗ, đeo đầy khuyên, trên bàn tay có một hình xăm con rồng lớn, dưới cằm để chòm râu lởm chởm cắt tỉa có kiểu. Anh đem hai chai nước đặt lên bàn, cười nói:

- Hai em uống đi. Bạn của Vân nhi mà anh chẳng bao giờ nhìn thấy hai đứa cả.

- Dạ, tụi em... mới biết nhau không lâu thôi anh.

Triệu Thụy Miên ngáp ngừng, đột nhiên phát hiện vào đây thì cổ họng khô khốc, cô lấy một chai nước. Cổ mở nắp nhưng bàn tay như có mồ hôi, trơn tuột mãi. Vương An Cơ thấy vậy thì chủ động mở giúp, cô lí nhí cảm ơn.

- Vân Du, người bạn này của em thật đáng yêu. Chị chưa từng gặp người nào như vậy.

43. Chương 43: Trà Trộn Yến Tiệc

Vương An Cơ ném ánh mắt sắc lạnh về phía cô ta. Sami thoáng rung mình, vẫn giữ nụ cười gượng gạo trên môi. Cô chưa từng thấy người đàn ông nào tới đây lại mang vẻ mặt muốn giết người như vậy. Nếu không thích sẽ không để ý, còn nếu xấu hổ sẽ ngồi uống một mình.

Đặng Vân Du thiếu chút nữa sặc nước miếng. Thân phận bạn mới này đúng là cô nhận không nổi.

- Hi, anh Yang, em... em đến cùng bạn là vì hôm vừa rồi tụi em đi bar, bất cẩn làm rơi một món đồ khá quan trọng. Bây giờ tụi em phải đi tìm.

- Đi bar? Tụi em đi hồi nào? Sao anh không thấy?

- Haha, vậy chắc anh bận rồi. Haha, tụi em vào đây chỉ như tép riu thôi. Chắc anh cũng không để ý tới.

Đặng Vân Du vừa nói vừa cười. Càng cười lại càng nhạt nhẽo. Vì vậy, cô thức thời ngậm miệng lại. Người đàn ông tên Yang, cũng chính là anh họ của Đặng Vân Du, kiêm ông chủ của bar Big Luck này, hầu như không mấy nghi ngờ.

- Vân nhi, nhưng mà cô chú có biết em đi bar không?

- Anh Yang, anh đừng có hỏi vậy. Em đủ tuổi rồi đó, sắp già đến nơi rồi, anh đừng xem em như con nít nữa. Với lại... cha mẹ đi nước ngoài suốt, cũng không có thời gian quản em đâu. - Giọng cô hơi ỉu. Ngay cả lúc sinh mệnh cô gần kề với cái chết, một đao đâm suýt trúng tim mà bọn họ cũng chẳng hay biết gì. Như vậy còn là cha mẹ sao?

- Ủ, hình như là vậy thật. Em lớn nhanh quá anh không ngờ.

Yang biết mình cũng đã lỡ lời nên không dám trò chuyện quá lâu. Hiện tại cũng chưa đến giờ đông khách. Quán cũng còn đang chuẩn bị chỉ có một vài người không đi chơi khuya nên đến sớm nghe nhạc thôi. Càng thuận tiện cho bọn họ. Trước khi rời đi cùng Yang, Sami còn không quên nháy mắt hân một cái.

Triệu Thụy Miên trợn mắt, con gái sao có thể lăng lơ như vậy? Thấy trai đẹp cứ thích liếc mắt đưa tình. Vương An Cơ chỉ xem như làm trò hề, đi theo Triệu Thụy Miên, cầm theo một cái la bàn nhỏ. Đặng Vân Du đau tim, ôm ngực chạy theo.

Triệu Thụy Miên dựa theo la bàn trên tay, là vật bảo gia truyền mà cha cô chế ra, chắc cũng gần trăm năm trước, dùng để dò tìm cửa thành trong thời đại thiếu thốn. Tuy lần trước dùng được, nhưng dù sao đồ cũng là đồ cổ rồi. Trán cô thấm mồ hôi.

- Thụy Miên, rốt cuộc thứ này có dùng được không vậy? Chúng ta đi lòng vòng này giờ rồi cũng chưa tìm được gì. Khách bắt đầu đông rồi kìa.

- Cái này, còn tùy thời nữa. Lúc dùng được, lúc không dùng được.

- Có nơi nào mà chúng ta chưa tìm không?

- Chỉ có nước chui vào nhà vệ sinh tìm nữa thôi, còn lại chỗ nào cũng đã đi qua rồi. - Đặng Vân Du nói đùa xong thì liền phát giác. Đúng là chỉ còn nhà vệ sinh là họ chưa đi qua thôi.

Vậy là cả ba người đều kéo nhau đứng trước nhà vệ sinh.

- Nhưng mà, nam hay là nữ đây?

- Bên này.

Đến lúc này, cái la bàn trên tay mới phát huy tác dụng, sáng đèn nhấp nháy. Vương An Cơ vào nhà vệ sinh nữ cũng trở thành minh tinh, không những bị cho là biến thái mà còn được hoan nghênh. Mấy cô gái liền tục đá đèn ra hiệu. Đặng Vân Du nhìn muốn đổ mặt.

Sau đó, cả ba người vào một cái buồng vệ sinh. Bên ngoài phát ra tiếng trò chuyện của hai cô gái, đầy ý vị:

- Ay da, chơi ba người luôn. Chơi lớn thế.

Cô gái còn lại che miệng cười khúc khích. Lấy son trong túi xách ra thoa thoa lên môi, bặm vài cái. Cô thấy cái gì đó lóe trong mắt nhưng nhìn quanh thì không thấy thứ gì sáng như vậy, đành quay sang hỏi cô gái còn lại:

- Lúc này cô có thấy gì không?

- Thấy gì chứ? Thấy bọn họ vào chơi một phòng sao?

- Được rồi. Đi thôi, đừng làm phiền người khác.

Hai cô gái kéo nhau đi ra ngoài. Trong nhà vệ sinh nữa, không còn một ai.

Chân Nhân Chiêu Minh thân mặc áo giáp sắt, đang cùng các thị vệ luyện binh đao. Bắp tay rắn chắc lộ ra dưới ánh nắng gay gắt, từng đường quyền dứt khoát như đã luyện qua hàng trăm lần. Mồ hôi chảy ròng ròng, chảy xuống cánh mũi, rơi xuống nền đất nóng bỏng. Một công công chạy lại thông báo gì đó với hắn. Chân Nhân Chiêu Minh không nói không rằng liền rời đi.

Trong tấm cung của hoàng đế không còn ai khác, ngay cả một cung nữ nhỏ bé cũng không. Công công được cho lui ra ngoài. Hoàng đế không giấu nổi nụ cười trên môi. Lúc sau có người đi vào. Chân Nhân Chiêu

Minh xoay lưng, hai pháp sư của hoàng đế phái đi lúc trước trở về. Còn mang theo thành phẩm, Đặng Vân Du. Hẩn nhú mảy.

- Haha, tướng quân, đúng không? Trẫm đã nói người quá đa nghi rồi mà. Người trẫm phái đi chắc chắn sẽ làm được việc.

Hoàng đế đắc ý nhìn từ trên cao. Chân Nhân Chiêu Minh lại gần một bước xác nhận. Đặng Vân Du bằng xương bằng thịt. Hoàng đế phát tay, hai pháp sư liền đặt Đặng Vân Du xuống, báo cáo tình hình.

- Bẩm hoàng đế, giữa đường, ba pháp sư kia bị con người bắt lại, chúng tôi không thể mang về. Sự việc cấp bách, đành lựa chọn thủ tiêu người. Mong hoàng đế trách phạt.

- Không sao. Muốn đạt được thứ lớn hơn thì phải biết hi sinh. - Hoàng đế trong mắt không hề coi trọng sinh mạng của những pháp sư này. Thậm chí cho dù bọn họ có chết, lão cũng sẽ phái một nhóm người khác đến thay thế.

- Người... làm sao các người bắt được cô ta? - Chân Nhân Chiêu Minh còn hơi nghi ngờ, vẫn chưa thôi ngạc nhiên.

- Chúng tôi phát ra hiện Đặng Vân Du đang dưỡng thương được một tháng, trà trộn vào đó bắt người.

- Dưỡng thương? Tại sao cô ta bị thương?

- Cái đó... chúng tôi cũng không biết. - Pháp sư Đông lấp lửng nói

- Pháp sư Hà, Vương An Cơ và Triệu Thụy Miên thì sao? Có bị thương không?

- Hình như là không. Đợi bọn họ đi rồi chúng ta mới đánh ngất Đặng Vân Du.

Trong đầu Chân Nhân Chiêu Minh lóe lên cái gì đó không thể thành hình. Hoàng đế thấy kế hoạch thành công thì cũng không quan tâm quá nhiều, cho phép tối nay mở tiệc rượu ăn mừng. Chân Nhân Chiêu Minh lại thấy ăn mừng còn quá sớm, nhưng cũng không dám làm mất hứng hoàng đế.

Đặng Vân Du được đưa vào ngục tối. Cũng may hoàng đế xem cô là một phạm nhân hoàn toàn không có chút sức phản kháng nên cũng không quá canh giữ nghiêm ngặt. Đáng chết, cô phải ở đây tận mấy ngày trời. Tuy kế hoạch ban đầu là vậy, có điều...

Buổi tối, tiệc rượu nhộn nhịp diễn ra ngay trong tẩm cung của hoàng đế. Quả thật, hoàng đế hiếm khi nào tổ chức yến tiệc trong thời gian này, nhất là cũng chưa từng tổ chức ngay trong chính tẩm cung của mình. Các vị quan lớn đều được mời tới, giai nhân khắp nơi tề tựu, đều là con của các vị đại thần trong triều, tương đối biết nhau. Thỉnh thoảng đâu đó còn vang lên tiếng ganh tỵ, đấu đá.

Cho dù có nhiều mỹ nữ hơn chẳng nữa, cũng không ai có thể qua được Tần quý phi ở bên cạnh hoàng đế, là tâm phúc của hoàng đế. Mấy năm nay, không ai có thể làm lung lay được địa vị của Tần quý phi, cũng không ai đủ can đảm để hạ thủ đoạn với nàng. Bởi vì Tần quý phi không những được hoàng đế sủng ái mà còn là thế lực chống đỡ phía sau các đại thần. Vì vậy nếu bọn họ không muốn trong một đêm tan nhà nát cửa, tốt nhất đừng mang đến sự uy hiếp nào cho Tần quý phi.

Tần quý phi nhìn qua thật sự không đoán được bao nhiêu tuổi. Thay vì đoán xem đó là hoàng hậu hay quý phi của hoàng đế, chi bằng nói nàng là con gái của lão. Nàng quả thực vừa trẻ, vừa đẹp, giọng nói dịu dàng như tiếng đàn. Cầm kì thi họa đều tinh thông, ngay cả chính sự bàn việc cũng có hiểu biết. Tần quý phi ngày thường đồn hậu, lại hiếu lý lẽ, cuộc sống trong điện vô cùng yên bình. Đây có lẽ là quý phi hạnh phúc nhất lịch sử Chân Nhân thành.

Tần quý phi tối nay mặc một bộ xiêm y màu vàng, trên đầu cài trâm phượng bằng vàng. Cả người vừa lấp lánh vừa kiêu sa. Chiếc vòng ngọc trên tay chính là cống phẩm từ Tây vực mà hoàng đế tặng cho. Trên đời chỉ có một cái. Khiến nữ nhân nhìn vào đều thèm thuồng mọi thứ trên người Tần quý phi.

- Ái phi hôm nay đẹp quá! Lại đây ngồi với trẫm.

Tần quý phi vừa chào hỏi với mấy vị đại thần bên dưới, nhìn thấy hoàng đế liền mỉm cười tiến tới, sà vào lòng lão. Hoàng đế cười khanh khách thích thú, hưởng thụ chiều chuộng nàng.

Tiểu viện tắm cung nhanh chóng chập kín người. Hai pháp sư Đông và Hà cũng được mời tới, xếp hẳn một bàn ngay cạnh hoàng đế và quý phi. Đây coi như là người lập công lớn hôm nay. Chân Nhân Chiêu Minh luôn làm đúng nhiệm vụ, cùng với quân thị vệ luôn canh phòng nghiêm ngặt, đảm bảo an toàn cho hoàng đế.

- Nào, ái phi, rót cho trẫm ít rượu đi.

- Hoàng đế, ngài nên uống ít thôi, giữ gìn sức khỏe.

Tuy Tần quý phi nói vậy nhưng vẫn dịu dàng lấy bình rượu cho đầy ly cho hoàng đế. Lão cười khà khà, cầm ly uống hết một hơi, giống như hôm nay chính là ngày đại hỉ của lão. Ly rượu chưa chạm được đến môi, một ánh bạc phóng tới, ly rượu rơi leng keng xuống đất rồi nát thành bột vụn.

Hoàng đế run run nhìn, trên tay vẫn còn lạnh lạnh của ly rượu bằng sứ. Chúng thần nhìn nhau kinh ngạc, sau đó nhanh chóng nhào nhào lên thành một đám loạn cào cào. Tần quý phi thất kinh, vội kéo váy đứng dậy. Pháp sư Hà ở dưới nhảy lên, không những đưa hoàng đế đi mà còn kê bàn tay lạnh lẽo nơi cổ lão, âm u nói:

- Hoàng đế, lần trước chưa giết được người. Để hôm nay ta tiễn người đi một đoạn.

Pháp sư Đông tháo bỏ lớp mặt nạ ra, lộ vẻ mặt của nữ tử kiều ngạo hào sảng, hét một tiếng:

- Tất cả đều câm miệng cho ta.

Tức thời, toàn bộ tắm cung đều im phăng phắc. Ai cũng sợ thích khách chỉ cần một đao là có thể lấy mạng họ. Chân Nhân Chiêu Minh ban nãy phản ứng nhanh chóng, đã đi triệu tập thị vệ, nay đã đứng tập trung chỉ chờ cứu hoàng đế từ tay Vương An Cơ.

Triệu Thụy Miên nhếch môi cười. Cuối cùng, cuối cùng bọn họ cũng đợi được cho đến ngày hôm nay, cái ngày mà lão hoàng đế lơ là nhất, để giết lão. Cô nhìn lên Vương An Cơ ở phía xa kia, hẳn ngạo nghễ siết chặt cổ hoàng đế. Mặt lão trắng không còn giọt máu, cũng không dám lên tiếng nữa. Chân Nhân Chiêu Minh siết chặt đao, quát:

- Yêu quái to gan, còn không mau thả hoàng đế ra.

- Được. Ta sẽ thả người... sau khi ta giết chết lão. - Vương An Cơ cười lạnh.

44. Chương 44: Thoát Chết Trong Gang Tắc

Chân Nhân Chiêu Minh không nói hai lời liền lấy gương Định Thần sáng chói trong ngực ra. Ánh sáng chói mắt làm đầu Vương An Cơ đau như búa nổ, hẳn lập tức buông hoàng đế ra, lấy tay che mắt lại. Cả người như bị rút hết sức lực, sắp ngã xuống đất co quắp người. Triệu Thụy Miên lại gần ôm lấy hắn. Cũng may Chân Nhân Chiêu Minh lấy việc cứu hoàng đế làm trọng, không muốn ngay lập tức nhốt hẳn lại nên đã nhanh chóng đưa hoàng đế đi trước.

Tên hoàng đế nham hiểm chết tiệt. Ngay khi vừa được thả ra, lão đã lấy một cái chủ thủ sắc bén được giấu trong túi áo, đâm vào một bên sườn của Vương An Cơ. Hắn gầm lên đau thấu xương. Cuối cùng lão vẫn thoát khỏi tay hắn. Thị vệ ầm ầm kéo tới, bao vây lấy hắn và Triệu Thụy Miên, cung tiễn giương cao.

Toàn bộ trọng lượng của hắn đều dồn lên Triệu Thụy Miên. Trực giác của một pháp sư cho cô biết cái chủ thủ đó không đơn giản, nhưng trước tiên lại thoát khỏi đây đã. Kế hoạch bị bể rồi, cô dìu hắn ra sau. Vương An Cơ thoát khỏi gương Định Thần cũng có một vài lần tỉnh táo. Hắn biết, dựa vào Triệu Thụy Miên có thể thoát thân được, nhưng có thêm hắn thì...

- Đi đi, rồi quay lại cứu ta và Đặng Vân Du.

- Không được. Muốn đi cùng đi.

Triệu Thụy Miên không biết lấy đâu ra dũng khí nói những lời đó, nhưng đó đúng là suy nghĩ của cô lúc này. Vương An Cơ suy yếu thở, một tay chặn máu chảy ra từ vết thương, một tay vịn vai cô hơi buông lỏng. Nhưng cô lại ôm hân rất chặt.

Cung tiễn lao tới. Triệu Thụy Miên ôm chặt lấy hân, một tay cầm Thiên Khu trượng hươ lên trời, một con phượng hoàng nhỏ xuất hiện, kéo theo sức mạnh kinh người thổi bay binh khí của thị vệ. Nhân lúc đó, cô đưa Vương An Cơ đi. Cũng không biết cái con phượng hoàng giả đó duy trì được bao lâu. Dù sao chạy càng xa thì càng tốt.

Triệu Thụy Miên chặt vật mang theo Vương An Cơ chạy trốn. Bước nặng bước nhẹ đã ra khỏi cổng thành. Những thị vệ mang theo ngựa tức tốc chạy tới. Vương An Cơ vận lực, một đám mây nhỏ đưa hai người đi. Triệu Thụy Miên lần đầu cười mảy nhưng không muốn tỏ ra bờ ngỡ, đứng một lúc thì vững vàng.

Bên dưới vẫn không bỏ cuộc, thúc ngựa đuổi theo. Tiếng hí dài vang vọng cả con phố. Không ai dám cản đường họ. Đoàn quân di chuyển nhanh như vũ bão, hay nói đúng hơn là tốc độ cười mảy của Vương An Cơ chậm dần. Triệu Thụy Miên quay đầu lại, đã thấy Chân Nhân Chiêu Minh dẫn đầu, hai mắt sáng rực, đao gươm pháp phối như muốn đoạt lấy mạng họ.

Sở dĩ bọn họ không bỏ cuộc là vì cho rằng Vương An Cơ bị thương, chạy cũng không được bao lâu nữa. Sự thật đúng là vậy, đám mây tan dần, suýt nữa làm họ ngã từ trên trời xuống. Cũng may Vương An Cơ đã bay sà sà xuống đất rồi.

Hạ xuống một cánh đồng hoang, Triệu Thụy Miên vội đỡ lấy hân. Máu chảy ra ngày càng nhiều. Bờ môi hân trắng bệch không chút sắc, cơ thể lạnh toát. Triệu Thụy Miên nhìn quanh quắc, muốn tìm một cái hang động hay nơi nào đó nghỉ chân. Hơi thở thổi ra khỏi. Trời về đêm lạnh thấu xương.

Ban nãy do chạy nhiều nên không thấy lạnh mấy, bây giờ lại hạ xuống khu rừng hoang vu này không biết là ở đâu, nhiệt độ lại thấp như vậy. Triệu Thụy Miên bị lây nhiễm cái lạnh từ hân, bên ngoài càng lạnh hơn. Suýt chút nữa là không cầm cự nổi. Triệu Thụy Miên cắn đôi môi nứt toát của mình, máu thấm vào trong họng. Đau đớn làm cô tỉnh táo hơn đôi chút.

Tiếng quân lính hò hét và tiếng vó ngựa hí hục nhanh chóng kéo tới. Thật nhanh, bọn họ chạy đi đâu lại nhanh như vậy, vượt qua cả một khu rừng. Triệu Thụy Miên hết lực, đành phải tiếp tục dìu Vương An Cơ đi tiếp. Hân mơ màng trong cơn mê, ngửi thấy mùi hương bên cạnh mà mở mắt. Bước chân hân vẫn chấp chững bước theo nhưng gần như là để Triệu Thụy Miên kéo đi.

Hân không ngờ, bọn họ đã chạy trốn lâu như vậy. Cũng không ngờ Triệu Thụy Miên đã vác hân đi lâu như thế. Chưa bao giờ hân thấy bất lực thế này. Nếu là vết thương bình thường chắc cũng không sao. Nhưng một đao của hoàng đế giống như bỏ thứ gì đó vào người hân, có thứ gì đó không ngừng chui vào ngũ tạng hân, cắn xé dày vò, ăn dần ăn mòn. Hân càng ngày càng yếu, yếu khí cũng không tài nào sử dụng được.

Chẳng mấy chốc, Chân Nhân Chiêu Minh và đoàn quân của hân dè dặt cương dừng lại, hân ngạo nghễ nhìn xuống. Triệu Thụy Miên và Vương An Cơ đã hết đường lui, đứng bên bờ vực cao, phía dưới là tiếng thác nước lạnh như băng ào ào đổ. Ngay cả chỉ đứng đây thôi, cô đã thấy lạnh cả sau lưng. Huống hồ là nhảy xuống, chỉ sợ là trực tiếp đóng băng mất.

Chân Nhân Chiêu Minh mặc áo choàng lông chồn, ánh mắt hân hân. Hân không vội bắt sống bọn họ, chỉ đợi bọn họ tự nguyện bị trời.

Những bông tuyết trắng xoá rơi lai rai. Triệu Thụy Miên mắt đỏ quặt cường nhìn Chân Nhân Chiêu Minh, thật muốn băm thay vạn đoạn, cũng hối hận lúc trước đã cứu cha mẹ hân một mạng. Để bây giờ con trai họ lại đuổi tận giết tuyệt cô. Bọn họ, một người là Vương Hầu đại nhân, một người là pháp sư, hôm nay chẳng lẽ chết dưới tay một tướng quân hay sao?

Trời lạnh rất nhanh chóng, không ai dám manh động trước. Thị vệ cũng không hiểu tướng quân của họ làm sao lại không ra tay. Tuyết nhanh chóng phủ lấy cánh đồng, cả đầu phủ đầy tuyết và chân cũng lạnh vì ướt. Triệu Thụy Miên sắp trụ không vững nữa rồi.

- Buông ra. Đi mau!

Hơi thở yếu ớt phả bên tai. Triệu Thụy Miên kinh ngạc nhìn Vương An Cơ, một tầng hơi nước dâng lên. Cô không cam tâm, tại sao bọn họ lại chết như thế này? Tại sao lão hoàng đế lại việc ác lại hả hê đến vậy? Cô cũng không nỡ bỏ hẩn lại. Chỉ biết một khi bước vào ngục tối đó thì sẽ vô cùng đáng sợ.

- Không buông.

Triệu Thụy Miên lần thứ hai nói với hẩn câu này. Vương An Cơ lười mở miệng đến nỗi không buồn phản bác. Sau đó còn chưa nói xong, tiếng gió rít bên tai. Triệu Thụy Miên ôm Vương An Cơ, nhảy xuống vực sâu.

Chân Nhân Chiêu Minh mở to mắt, vội thúc ngựa chạy tới nhưng đã không kịp. Hai bóng hình đó lại trôi xuống dòng thác lạnh lẽo cùng với những bông tuyết đầu mùa. Sâu hun hút không thấy đáy, mờ mịt trong đêm. Nếu không phải có tiếng nước quá lớn thì bọn họ cũng không biết phía dưới là thác nước.

Triệu Thụy Miên choàng tỉnh là do bị con chuột cắn vào chân. Cô hét lên một tiếng rồi đập đó văng ra ngoài thác nước. Cô nhớ lúc mình sắp rơi xuống nước, lí trí còn chút tỉnh táo. Sau khi trôi được gần nửa cái thác, cô thấy một cành cây vươn ra nên bám lấy. Lúc này Vương An Cơ trong tay bị trọng lực kéo xuống, cùng với nước chảy, làm xương tay đau muốn rã rời.

Triệu Thụy Miên mở to mắt, nước lạnh không ngừng tràn vào trong mắt, rất rát. Cơ thể bắt đầu run lên từng đợt. Vương An Cơ đã nhắm nghiền mắt. Nhưng cô không thể bỏ hẩn ra. Triệu Thụy Miên cắn lên vết thương ban nãy trên miệng, giữ hẩn lại thêm một mạng.

- Vương An Cơ, đợi thêm một chút thôi. Chúng ta sẽ không chết đâu.

Ông trời cuối cùng cũng trao họ hy vọng. Cô nhìn thấy bên trong con thác có một cái động nhỏ. Triệu Thụy Miên dùng hết sức lực cuối cùng ném hẩn vào trong. Đụng trúng vết thương, hẩn rên một tiếng. Triệu Thụy Miên biết hẩn còn phản ứng thì cũng nhanh chóng lần theo vào trong. Lúc cô biết họ vẫn còn sống, đã mơ hồ thiết đi vì quá mệt, nhưng phần lớn là do tâm trí thả lỏng phần nào.

Đến khi tỉnh lại, cô vẫn là người đầu tiên tỉnh. Vương An Cơ vẫn còn thiết đi. Triệu Thụy Miên thấy không ổn, bò tới chỗ hẩn. Cả người hẩn nóng ran, chắc là phát sốt rồi. Còn vết thương vẫn không sao khép miệng nổi, máu chảy đã nhuộm đỏ cả đất đá. Triệu Thụy Miên vuốt tóc, ngồi dậy cởi áo ngoài, đi ra thác nước giặt cho sạch máu nhiễm từ hẩn rồi mới đắp lên vết thương.

Cũng may cô tỉnh lại sớm nếu không hẩn đã chết vì mất máu rồi. Cô đúng là đoán không sai, cái chuỷ thủ của lão hoàng đế được làm từ quyền trượng của pháp sư, chắc hẩn là do lão đại sư kia cho. Hơn nữa, hơn nữa công lực còn mạnh hơn Thiên Khu trượng bình thường gấp nhiều lần. Như vậy, một đao đâm hẩn, là muốn lấy mạng của hẩn hay sao?

Triệu Thụy Miên vừa gấp vừa rối, tìm được trong túi gấm, lấy một viên ra cho hẩn ăn để tiếp thêm máu. Ngoài ra, cũng không còn thứ gì có thể chữa thương cho hẩn được. Vai cô run lên vì lạnh, Triệu Thụy Miên hắt xì liên tục mấy cái. Sau đó tiếp tục tìm được.

Lần thứ hai, Vương An Cơ mơ màng tỉnh dậy vì thần trí đã có chút tỉnh táo. Hẩn thấy Triệu Thụy Miên đang cứa một dao ở lòng bàn tay để chữa thương cho hẩn. Như vậy cái chuỷ thủ của hoàng đế cũng giống như Thiên Khu trượng? Phải dùng máu pháp sư để chữa trị. Hẩn vẫn thấy đau rất ở vùng eo.

Không hiểu sao Triệu Thụy Miên lại khóc. Là vì quá đau đớn sao? Hẩn ngẩng đầu nhìn vết thương của mình. Cô đang cật lực run rẩy, cứa vào vết rạch nơi lòng bàn tay để máu không ngừng chảy ra. Thế nhưng vết thương chỉ lành lại ngoài rìa, còn bên trong không ăn được gì. Sao lại như vậy? Lần trước chính mắt hẩn lấy máu của cô lợi hại như thế nào mà.

Vương An Cơ nhìn cô khóc đến ngăn ngợ. Đây là tình cảnh gì đây? Triệu Thụy Miên không hề biết hẩn đã tỉnh lại. Cũng không biết trong mắt hẩn là biết bao nhiêu cảm xúc ngổn ngang. Chưa từng ai dám ra tay cứu hẩn. Bởi vì họ nghĩ hẩn thần thông quảng đại, chỉ có hẩn giết người chứ người khác không thể giết hẩn. Chỉ là, những vết thương của hẩn đều phần lớn tự chữa ở hồ nước nóng.

Một lúc sau, Triệu Thụy Miên thấy không đủ, cầm con dao đặt ngay bên cạnh, hươ lên một cái. Vương An Cơ tức thì liền giữ lại.

- Không được. - Giọng hần khàn đục, gần như là nói giọng gió. Triệu Thụy Miên không có thì giờ để ý nhiều như vậy. Nhưng cô nhìn ra trong mắt hần đang muốn nói gì đó. Có chút tức giận, cũng hơi đau lòng. Triệu Thụy Miên cứng rắn giật tay.
- Tránh ra! - Giọng cô cũng không thua kém gì hần, nhưng có phần rõ hơn. Sau đó, cửa một nhát nơi động tay đang đập loạn ở cổ tay.

45. Chương 45: Gặp Lại Tần Tuệ Minh

Vương An Cơ chỉ biết không ngăn được Triệu Thụy Miên. Sau đó, cả người như bị dày vò trong sóng biển. Hần gần như tắm trong máu, máu của hần và cô. Động mạch của Triệu Thụy Miên co bóp, máu tuôn như suối. Mắt nhanh chóng mờ đi vì mất máu.

Trong phim cô thấy người ta cắt cổ tay tự tử là cả bồn máu, bây giờ mới mất chút xíu mà đã hoa mắt rồi sao? Đúng là lừa đảo. Vương An Cơ nghe thấy tiếng da thịt mình tự động lạnh lại.

Đặng Vân Du buồn bã ngồi trong ngục tối, cơ chân lại. Bên ngoài là tiệc rượu mà đã ồn ào như vậy, chắc Vương An Cơ đã bắt được hoàng đế. Chắc cũng nhanh chóng xử lão đi. Khi nào bọn họ mới tới đón cô đây?

Cửa ngục leng keng mở khóa. Đặng Vân Du tỉnh người ngồi dậy. Cô thấy một bóng đen mở cửa cho mình, sau đó lại gần cô. Đặng Vân Du vô thức lùi về sau, đụng trúng vách tường lạnh ngắt.

- Người là ai? Tại sao... Chân Nhân Chiêu Minh? - Đặng Vân Du há hốc mồm khi nhìn ra được hần.

Chân Nhân Chiêu Minh đội mũ áo choàng nên khó có thể nhìn ra. Nhưng đúng là hần. Chân Nhân Chiêu Minh thấp giọng:

- Chạy mau!
- Tại sao lại cứu ta?
- Đi tìm bọn họ.

Đặng Vân Du chẳng hiểu gì thì bị đẩy ra ngoài. Lúc cô còn ngơ ngác chưa hiểu chuyện thì bên ngoài đã loạn cào cào lên một đám. Tiếng thiếu nữ hét lên, quan binh chạy khắp nơi, giống như có thảm họa ập tới vậy.

Cái gì vậy? Chẳng phải nói giết được hoàng đế rồi sao? Cô tóm lấy một cung nữ dò hỏi. Cung nữ tưởng cô là một người hầu của tiểu thư nào đó thì cũng tốt bụng trả lời:

- Có thích khách a. Hoàng đế suýt bị hành thích.
- Suýt? Tại sao lại suýt? - Phải là giết được rồi mới đúng.
- Chân Nhân tướng quân ra tay cứu kịp thời. Bây giờ đang truy bắt thích khách.

Đặng Vân Du buông tay, chạy đến cổng điện. Đã thấy thị vệ mặc áo giáp và leo lên ngựa ngồi thành một đội quân. Một lúc sau, thấy Chân Nhân Chiêu Minh cũng vội vã chuẩn bị, dắt theo một con hắc mã, đứng đầu đội quân chỉ huy.

Đội quân nhanh chóng phi ngựa đi, Đặng Vân Du nhanh chóng nép vào một hòn núi giả. Cổng điện không có ai canh gác cả, bọn họ cứ thế xông ra. Cũng phải, xảy ra chuyện lớn như vậy, trong điện không loạn mới là lạ. Còn ai để ý gác cổng hay không chứ?

Đặng Vân Du nghĩ ngợi rồi vọt theo ra ngoài. Nhanh nhẹn lên vào đội quân ra ngoài Chân Nhân thành. Thần không biết quỷ không hay trà trộn vào người dân.

Toi rồi! Kế hoạch không thành lại còn mang theo rắc rối lớn. Cả Vương An Cơ và Triệu Thụy Miên đều đã bị truy bắt. Nhưng mà dựa vào thực lực của họ chắc trốn đi cũng dễ. Quan trọng là để hoàng đế phát giác sẽ không có lợi cho hành động sau này.

Đặng Vân Du trước tiên là muốn tìm một nơi lưu lại, đến khi tìm được hai người kia. Nhưng khổ nỗi cô cũng là trọng phạm triều đình a. Nay mai sẽ có cáo trạng truy nã nhanh thôi. Như vậy chẳng phải tự chui đầu vào lưới sao?

Nghĩ đến một nơi, tâm cô chùng xuống. Không thể lại làm phiền hần. Nhưng mà trong thời gian nằm viện, cô khẳng định đã mơ thấy hần nhiều lần. Đầu là ác mộng, bây giờ chỉ muốn xác nhận hần có khỏe hay không thôi.

Không có ốc bẫy màu ở đây, cô không thể gọi Tần Tuệ Minh. đành đứng ở gốc cây gần bờ sông Hà. Chí ít nơi này cũng an toàn hơn trong thành. Đặng Vân Du đứng mãi cho đến khi có một cô gái bước tới thúc cô. Đặng Vân Du mơ màng tỉnh dậy.

- Cô nương, cô làm sao vậy?

Đặng Vân Du choàng tỉnh. Trời đã sáng rồi. Đêm ác mộng cứ thế trôi qua. Cung nữ nhìn cô lo lắng, chốc sau nhú mày, rồi lại dãn mày. Hân hoan cầm lấy tay cô:

- Đặng cô nương. Là Đặng cô nương. Cuối cùng cũng tìm được cô rồi.

- Cô biết tôi sao?

- Chúng tôi đã tìm cô rất lâu rồi. Đặng cô nương, mau lên, cô phải đi gặp đại vương.

- Chờ đã. Cô... là người ở thủy cung? - Đặng Vân Du nhận ra qua lời nói của cung nữ. Cung nữ gần như muốn khóc, như đứa trẻ vừa kéo cô đi vừa nói.

- Cô nương mau xuống khuyên đại vương đi. Nếu không thực sự sẽ xảy ra chuyện đó.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nghe cung nữ nói, trái tim cô đập càng lúc càng nhanh. Cung nữ ăn nói lộn xộn cuối cùng đưa cho cô một ít được. Cô biết là cái gì nên nhanh chóng nuốt xuống. Sau đó đi vào thủy cung.

- Chúng tôi tìm cô rất vất vả.

- Tần Tuệ Minh... sao rồi?

- Cô nương. Hay là cô tự vào xem đi.

Cung nữ nghẹn ngào dẫn cô vào trong. Trên đường đi, thị vệ thấy cô thì mở lớn mắt, cung nữ thấy cô thì hoảng sợ khép nép. Tuyệt nhiên không có ai cản trở cô. Không lẽ mới đi có một thời gian, an ninh ở đây trệ rồi?

Gần đi tới sương phòng của Tần Tuệ Minh rồi thì bên trong có tiếng đổ vỡ. Sau đó là âm thanh tức giận đến mức khản giọng:

- Cút! Cút ngay.

Cô làm sao không nhận ra. Là giọng của hần. Sau đó là tiếng nước nổ.

- Huynh đã nhiều ngày không ăn gì rồi. Có biết đây là cái chén thứ mấy huynh làm bể rồi không?

- Ta không quan tâm.

- Vậy chứ huynh quan tâm cái gì?! Là cô nương Đặng Vân Du đã mất tích hàng tháng trời kia sao? Tìm cũng đã tìm rồi, hỏi cũng đã hỏi rồi, người ta đã đi rồi. - Tần Tuệ Minh mím chặt môi không nói. Quận chúa tiếp tục gào - Chỉ vì cô ta giống với Vân nhi của huynh hay là vì miếng thịt mà cô ta để lại? Huynh thừa nhận đi, từ lâu nay cả dung mạo của Vân nhi huynh cũng không nhớ rõ rồi.

- Ta nhớ. Ta nhớ! Ta cũng chưa từng quên nàng chỉ là... - “Chỉ là nàng đã đi rất lâu rồi”.

Hần không phải cố tình quên đi nàng đâu. Quận chúa thấy Tần Tuệ Minh lại bắt đầu rơi vào suy tư riêng thì ngưng lại. Ngày nào cũng cãi nhau, đã quen rồi.

Quận chúa xoay lưng đi ra ngoài, tiện thể gọi cung nữ vào thu dọn. Vừa một mỗi quay sang đã thấy Đặng Vân Du sững sờ đứng bên cạnh. Quận chúa ngạc nhiên, lại hơi âm ỉ tức giận, nhưng cũng không nói gì. Cung nữ bên cạnh lập tức đi thu dọn.

Quận chúa uyển chuyển lại gần. Nhìn vẻ mặt Đặng Vân Du cũng không mấy hồng hào, hẳn chắc chắn sẽ lại tưởng tượng cô vì mất miếng thịt mà tiêu tụy.

- Đã nghe thấy hết rồi chứ?

- Ta...

- Huynh thấy quan tâm đến cô là vì cô giống nữ nhân tên là Vân nhi mà thôi.

- Bao nhiêu năm rồi... vậy mà...

- Bao nhiêu năm rồi, 300 năm, chớp mắt đã già đi 300 tuổi. Huynh ấy vẫn nhớ Vân nhi.

Quận chúa lạnh lùng nói, như muốn ghim trong lòng cô rằng cô chỉ là kẻ thay thế mà thôi. Nhưng không biết Đặng Vân Du đang cúi đầu khóc vì chuyện gì. Quận chúa từng nói cô hãy tránh ra Tần Tuệ Minh ra, bởi vì có một ngày cô sẽ hối hận vì bị lợi dụng.

Nhưng không, cô nào phải bị lợi dụng. Cô chính là Vân nhi, Vân nhi cũng chính là cô. Tần Tuệ Minh đã đợi cô 300 năm. Cũng là người cô vượt 300 trở về gặp được.

Một cung nữ mang bát cháo hầm thịt. Quận chúa thấy vậy thì nản lòng:

- Huynh ấy có ăn thịt không?

- Đưa đây. Để ta mang vào cho.

Đặng Vân Du lau nước mắt, nhận lấy chén cháo nóng hổi. Mở cửa bước vào phòng. Tần Tuệ Minh ngồi trên giường, quần áo xộc xệch sau khi vừa cãi nhau. Nhìn hẩn ồm đi một vòng thấy rõ, quần áo rộng thùng thình. Thiếu niên trắng trẻo xinh đẹp đâu rồi?

- Ta đã nói cút ra ngoài.

Tần Tuệ Minh trong mũi chỉ ngửi thấy mùi cháo thịt mà không để ý rằng, còn có một mùi hương khác nữa. Đặng Vân Du đặt chén cháo ra xa để tránh hẩn làm vỡ đồ thêm.

- Ngay cả em mà chàng cũng không muốn gặp hay sao?

Tần Tuệ Minh nghe thấy giọng nói thì ngẩng đầu lên. Đôi mắt đục ngầu vì lâu ngày không ra khỏi phòng, đáy mắt hơi sáng lên, chuyển động. Hẩn nhìn thấy cô mà tưởng như ảo giác, môi mấp máy mãi mà không nói thành lời. Đặng Vân Du bước gần để hẩn nhìn rõ hơn. Tần Tuệ Minh đứng dậy, nhìn cho thật kĩ.

- Vân nhi? Không! Người không phải Vân nhi. Người là... Đặng Vân Du. - Đặng Vân Du bật khóc. Cô nắm lấy bàn tay hẩn, đặt lên má mình vuốt ve.

- Sao chàng có thể đơn thuần như vậy? - Đặng Vân Du khóc rất lâu cũng không nói được câu tiếp theo - Chàng có từng nhớ, em nói đến thời điểm thì sẽ gặp chàng không? Em đâu có nuốt lời.

Tần Tuệ Minh mở lớn mắt. Nhớ. Hẩn đương nhiên nhớ. Đây là lời, lời của...

- Tuệ Minh, chàng nhắc em nghe. Em tên là gì?

- Đặng... Vân nhi...

Gặp được hẩn rồi, biết hẩn không sao, cô thấy an lòng. Nhưng hẩn lại tự hành hạ bản thân ra nông nổi này, cô rất đau lòng. Tần Tuệ Minh mơn mớn da mặt trơn láng của cô, nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn. Đặng Vân Du vụng về đáp lại.

Lí trí rốt cuộc quay về, Tần Tuệ Minh nhận ra cái gì liền vỗ vơ ôm eo Đặng Vân Du, cuồng dã như một con sói đói lâu năm. Đến khi cô lo sợ mình sẽ chết vì tức thở thì mới được buông ra một chút. Nhưng vẫn rất sát nhau.

- Là nàng, Vân nhi. Đúng là nàng.

- Không phải em thì là ai? Chàng mấy ngày nay rớt cuộc là làm sao vậy? Không ăn cũng không uống.

Nhắc đến vấn đề này, Tần Tuệ Minh còn chưa kịp vui mừng thì đã vạch áo xem cánh tay của cô. Một vết sẹo lớn, nhưng đã mờ. Hấn long lên tức giận, cũng rất đau lòng:

- Nàng điên rồi. Tại sao lại làm vậy?

- Lúc đó không làm vậy sao cứu được chàng? Em cũng là bất đắc dĩ.

- Vậy nàng có nghĩ tới Thủy Dạ Hồn lại suy yếu tới mức ăn thịt người mình yêu, nhục nhã thế nào không?

Đặng Vân Du há miệng, không phải là định cãi lại mà kinh ngạc cùng xấu hổ. Sao lại tỏ tình lớn tiếng vậy chứ? Tần Tuệ Minh không chút để ý, miết lên vết sẹo của cô. Nó đã mờ rồi.

- Ách, không sao đâu. Vết sẹo nhỏ thôi. Ở chỗ em hiện đại lắm, chút sẹo này có thể biến mất được.

- Biến mất? Có phải ta cũng giống vậy không? Khi nàng trở về, ta cứ tưởng mình không bao giờ gặp lại nàng được nữa. 300 năm rồi, nàng rồi có ngày cũng phải trở về. Có phải không?

- Tuệ Minh, em không biết nói với chàng như thế nào. Em hồi hương, trở về, chỉ gặp chàng vồn vện một tháng. Thế giới của em, sau này em vẫn sẽ trở về. Em sẽ già, sẽ chết. Còn chàng thì không.

- Ta đợi nàng. Đợi nàng đầu thai, đợi nàng lại yêu ta. Ta đã mất nàng một lần rồi. Không thể, không thể mất nàng thêm một lần nữa.

46. Chương 46: Ta Chính Là Vân Nhi

Tần Tuệ Minh ôm chặt cô vào lòng, thổ thề bên tai. Tuy sức khỏe suy nhược nhưng tâm can mạnh mẽ như sắt thép. Đặng Vân Du biết, hấn nói là sẽ làm, hấn đã đợi cô 300 năm, rồi sẽ đợi cô thêm 300 năm nữa, 300 năm nữa. Nhưng cô không muốn hấn cứ phí hoài tuổi đời của mình vì một con người như cô. Cô muốn hấn tìm một nữ thủy quái có thể sống mãi không chết như hấn, cùng sống cùng chết, cùng trẻ cùng già.

Trong cô đang là hai thái cực đấu tranh dữ dội. Đặng Vân Du thích hấn, rất thích hấn. Cuộc đời này chưa từng thích ai ngoài hấn. Nhưng ngoại trừ tất cả, chỉ có hấn cô mới buông bỏ được. Chuyện Vương An Cơ nay mai sẽ nhanh chóng giải quyết, bọn họ sẽ lại tìm cách giết hoàng đế. Hấn đợi, có ích gì?

- Khoan nói đã. Chàng phải ăn cháo, đã mấy ngày chàng chưa ăn gì rồi?

- Nàng cũng ốm vậy. Hay là cùng ăn với ta đi.

Tần Tuệ Minh buông tay, vuốt tóc cô. Tựa như muốn nắm thật kỹ dung nhan sau bao ngày nhung nhớ. Đặng Vân Du suy nghĩ một chút rồi gật đầu. Hấn kêu cung nữ vào, dọn một bàn thức ăn. Cung nữ vui mừng như trẩy hội, chạy ra ngoài vội vàng chuẩn bị.

Đặng Vân Du ra sảnh đợi hấn. Tốc độ cung nữ quả thật là nhanh. Cô kéo một người hỏi, quận chúa đâu rồi. Họ nói quận chúa đi lên chùa báỉ phật rồi. Thành tâm như vậy? Không nhìn ra quận chúa là người kính phật.

- Cô nương không biết rồi. Từ khi đại vương bị bệnh đến nay đã gần hai tháng. Ngày nào quận chúa cũng đi cầu nguyện.

Ngày nào cũng đi sao? Hôm đó, Đặng Vân Du đề nghị cắt bỏ miếng thịt, quận chúa tuy sắc mặt lạnh lùng nhưng luôn hỏi xem cô có đau không, nếu không thì đánh ngất rồi lấy, tính đây sẽ đỡ đau hơn. Nhưng sự việc cấp bách, Đặng Vân Du đành phải làm liều. Không ngờ, chuyện đó lại mang đến phiền phức lớn cho quận chúa.

Tần Tuệ Minh đã thay quần áo sạch sẽ. Trừ có hơi tiêu tụy ra thì cũng giống trước kia. Thấy cô ngồi thẩn thờ suy tư, vẻ mặt ngốc nghếch thì buồn cười:

- Nàng đang nghĩ gì vậy? - Tần Tuệ Minh ngồi cạnh cô, vuốt tóc xoa đầu. Cung nữ lập tức dọn chén đĩa, đứng bên cạnh, coi như không thấy gì. Nhưng Đặng Vân Du thì xấu hổ vô cùng, cô né tránh bàn tay của hắn.

- Ở đây nhiều người. Chàng bớt phóng túng lại đi. - Tần Tuệ Minh vậy mà không vui. Nháy mắt, tất cả cung nữ đều không đành lòng lui ra. Tần Tuệ Minh gấp một miếng thịt kho vào chén cô.

- Ăn nhiều một chút. Đầu bếp làm ngon lắm.

- Chàng mới cần phải ăn nhiều thịt. Bây giờ chàng chỉ được phép ăn cháo thôi, ăn cơm mà bụng rỗng sẽ khó tiêu. - Sắc mặt hắn thoáng cứng đờ.

- Ta không ăn thịt.

- Tại sao? Chàng là thủy quái mà. - Hai cái đó thì liên quan gì đến nhau? Tần Tuệ Minh liếc cô rồi nói.

- Ta phát tâm ăn chay. Nàng không cần bận tâm.

- Ăn chay cái gì? Không ăn nhiều đạm sao được. Chàng mau ăn ngay đi. - Đặng Vân Du nghiêm mặt, dọn hết đồ trên bàn sang một bên, đẩy bát cháo thịt đến trước mặt hắn. Tần Tuệ Minh nhìn rồi nhíu mày, mùi thịt khiến hắn khó chịu.

- Ta không ăn.

- Rốt cuộc chàng bị làm sao? Chàng không nói, em đi hỏi quận chúa. - Tần Tuệ Minh giữ tay cô lại, thở dài, bắt lực kéo cô ngồi xuống cạnh mình. Sắp xếp từ ngữ trong đầu rồi nói.

- Ta, ngửi thấy mùi thịt thì lại buồn nôn. - Nhìn mặt mày nhăn nhó của cô, hắn nói tiếp - Là vì... chén cháo đó của nàng. Làm ta cứ bị ám ảnh, trong đó chắc chắn là thịt của nàng, ta đang ăn thịt nàng. Cho nên...

- Cho nên chàng mới không ăn thịt? Chàng điên rồi. Em cũng là người mà, thịt đâu cho chàng ăn nhiều như vậy. Chẳng lẽ chàng muốn ăn cả em hả? - Đặng Vân Du vừa nói xong liền phát giác có cái gì đó không đúng. Hắng giọng một cái - Tóm lại em không sao. Chàng đừng nghĩ lung tung.

- Ta vẫn không ăn được. Hay là, nàng dứt đi.

- Dứt cái gì?

Đặng Vân Du trợn mắt, thấy Tần Tuệ Minh lần đầu có dáng vẻ e thẹn như thiếu nữ, lại có khí bá đạo muốn được voi đòi tiên, cô liền biết trong đầu hắn đang tính toán cái gì. Mặc dù cô là con người hiện đại nhưng chuyện bừa bãi vậy không thể làm.

- Chàng mau ăn hết đi. Còn không hôm nay đừng hòng nói chuyện với em.

Đặng Vân Du nói xong, tự ngồi một bên gấp đồ ăn, thật sự không thêm để ý gì đến hắn nữa. Tần Tuệ Minh lâu lâu, đập đập mấy cái cũng không ăn thua, bèn nén cơn buồn nôn lại, chỉ xem như ăn cháo trắng thôi, không có vấn đề gì cả.

Thật ra, mấu chốt nằm ở chỗ tâm lý của hắn mà thôi. Tần Tuệ Minh ăn ngon như vậy, ám ảnh chỗ nào chứ? Đặng Vân Du vui vẻ ăn món ngon. Đến khi dọn món tráng miệng lên thì mới nhớ ra nhiệm vụ quan trọng của mình.

- Đúng rồi, còn Vương An Cơ và Thụy Miên nữa.

- Lần nào đi qua nàng cũng dắt theo bọn họ sao?

Tần Tuệ Minh sa sầm hỏi. Phải nói là cả hai bọn họ, hắn đều không có ấn tượng tốt. Một kẻ đáng ghét, kẻ còn lại đáng ghét hơn. Vậy mà ba lần bảy lượt đều là do hắn cứu. Đặng Vân Du dở khóc dở cười:

- Là bọn họ dẫn em theo mới đúng. Bây giờ hoàng đế đang truy nã ba tụi em. Em thì không sao rồi, còn bọn họ...

- Nàng đương nhiên không sao. Có ta ở đây rồi.

Tần Tuệ Minh vươn tay ôm cô vào lòng. Trên người cô bắt đầu phát ra mùi hương quen thuộc, có lẽ đàn được bắt đầu hết tác dụng rồi. Đặng Vân Du ngốc đầu nhìn hấn, tủm tủm cười:

- Em muốn đi tìm họ. Bọn họ còn chưa giết được hoàng đế.
- Còn dám giết cả hoàng đế à? Chơi cũng được đấy.
- Suýt giết được thôi. Chàng đưa em đi tìm họ nha? - Đặng Vân Du kéo góc áo hấn, đôi mắt sáng long lanh như cún con. Tần Tuệ Minh thấp giọng cười, hôn một cái thật vang. Cô muốn gì, hấn cũng đều chiều hết.
- Được.

Triệu Thụy Miên mở mắt, cánh tay phải nặng đến mức không cử động được. Thì ra là bị tê tạm thời, còn có một cục vải bó, chắc phải cả đồng, bó đến nỗi bàn tay cô tím lại vì không được lưu thông. Cô nhìn quanh hang động một hồi. Chỉ có tiếng thác nước bên tai là ngày đêm không ngừng nghỉ, còn Vương An Cơ thì không thấy đâu nữa. Triệu Thụy Miên chống tay ngồi dậy. Bên cạnh là đồng tro còn ấm. Chắc là do hấn đốt lên.

Vừa nghĩ đến đó, Vương An Cơ đã trở về. Thấy cô tỉnh lại, hấn thoáng nét vui mừng. Đặt hết củi trong tay xuống, Vương An Cơ vẫn áo bắt mạch cho cô. Triệu Thụy Miên còn không biết hấn có tài nghệ này.

- Mạch ổn, nhưng hơi yếu. Mấy ngày nay không thể kiếm ra thứ gì cho cô ăn. Ta đưa cô ra ngoài, chúng ta bắt thú ăn bồi bổ cho cô.
- Ừm.

Triệu Thụy Miên phát hiện cổ họng mình như bị teo lại, chỉ phát ra được tiếng ậm ừ yếu ớt. Mà cô cũng lười nói thêm điều gì. Vương An Cơ chống cô trên lưng, phi ra ngoài thác nước. Nước không làm ướt nổi người cô, vì hấn đã làm phép che chắn rồi.

Vương An Cơ không tốn chút sức nào đã đứng vững trên mặt đất. Đã không biết bao nhiêu ngày trôi qua, bọn họ không ra ngoài. Triệu Thụy Miên cựa quậy:

- Cho ta xuống.
- Ngồi yên đi, cô chưa đủ sức đâu. Cứ để ta công.

Triệu Thụy Miên cũng không ý kiến nữa. Cô sợ hấn mệt, cũng ngại để hấn công đi thể này. Trái lại, Vương An Cơ không có gì khác lạ. Chung quy lại, là cô đã cứu hấn, chút báo đáp này thì có là gì.

Vương An Cơ đã công cô đi rất lâu cũng chưa tìm được con thú nào có thể làm thịt. Chắc chỗ này là rừng hoang rồi. Bọn họ thật xui xẻo. Triệu Thụy Miên gật gà gật gù trên lưng hấn, nhưng vẫn giữ cho mình tỉnh táo.

Đi thêm một lát, trời bắt đầu lạnh. Cơ thể nhạy cảm nhanh chóng rung mình. Cô nép sát vào lưng hấn, vòng tay siết chặt cổ hấn hơn. Vương An Cơ hiểu ý, cơ thể liền tỏa ra một luồng ấm khí. Rất thoải mái.

Triệu Thụy Miên có rất nhiều điều muốn hỏi hấn. Tại sao tới đó hấn không nhanh tay giết hoàng đế? Cô nhớ rõ hấn đã một phút chần chừ để hoàng đế có thể ra tay. Điều gì làm hấn lơ đãng? Điều gì có thể thu hút hấn đến thế? Nhưng không tiện. Cô cảm nhận được hấn có lí do riêng của mình. Quá khứ ngàn năm sâu hun hút của hấn, tựa như chẳng ai xâm nhập được. Cả người hấn phát ra mùi vị sạch sẽ, nghiêng đầu hỏi cô:

- Chúng ta nghỉ một lát nhé. - Vương An Cơ đặt cô ngồi dựa trên một thân cây lớn. Hươu một cái đã mang đồng củi lúc này tìm được, đốt lửa. Ấm áp làm cô khá hơn nhiều. Vương An Cơ thấy cô càng ngày càng yếu thì muốn đi tìm thức ăn - Cô ở đây, ta đi tìm thức ăn một lát sẽ về.

Cô không có ý kiến. Triệu Thụy Miên nhắm mắt. Cô lại rơi vào trạng thái miên man. Tựa như đã thiếp đi rất lâu rồi nhưng kì thực chỉ mới có nửa tiếng trôi qua. Cô nghe thấy tiếng động lớn phát ra phía bên kia. Không phải đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?

Vương An Cơ rất nhanh liền đứng chắn trước mặt cô. Nhanh đến nỗi, lá cây vừa rụng còn chưa kịp chạm mặt đất. Nhưng sinh vật kia còn nhanh hơn nhiều. Nó kì thực là một con xà khổng lồ. Xem ra loài xà rất

thích Vương An Cơ. Ngay cả Thất tinh vương còn muốn ăn thịt hắc kia mà.

47. Chương 47: Tuyệt Chiêu Của Xà Tinh

Vương An Cơ phát tay, nhảy vào chiến đấu với con xà. Nhìn kích thước của nó chắc cũng sắp tu luyện thành tinh rồi. Nếu ăn được thịt Vương An Cơ thì hẳn là lên thêm một cấp. Có thể suy ra, tất cả yêu quái đều muốn ăn thịt Vương An Cơ, kể cả hoàng đế. Tuy mục đích có hơi khác nhau nhưng hiệu quả thì như nhau.

Xà tinh tuy không mạnh bằng Vương An Cơ nhưng Vương An Cơ lại dần yếu thế. Tuyệt chiêu là trên người xà tinh có phát ra mùi hương kỳ lạ, liên tục quấn lấy Vương An Cơ. Làm đầu óc hắc luôn không tỉnh táo. Triệu Thụy Miên ngồi ở xa nên tương đối không bị ảnh hưởng. Nhìn xà tinh càng ngày càng cường bạo, còn Vương An Cơ như bị đánh thuốc mê, nghiêng ngã qua lại.

Cuối cùng, trước mắt cô, hắc bị xà tinh nuốt chửng lấy. Triệu Thụy Miên há hốc, cứ như vậy mà ăn? Có tiêu hóa nổi không? Xà tinh tựa như vừa thưởng thức một bữa ăn ngon. Sau đó quay sang nhìn cô, hai mắt trong suốt. Triệu Thụy Miên hoàn toàn không có chút sức phản kháng nào. Thật không ngờ cô không phải chết vì thứ gì đáng sợ mà chỉ là vì một con xà tinh. Lại còn trong lúc cô suy yếu nhất.

Ban đầu bọn họ đi tìm thức ăn, bây giờ lại đi làm thức ăn cho kẻ khác. Thật đáng buồn. Triệu Thụy Miên coi như tình nguyện bị ăn thịt, chống đỡ cũng không có ích gì, mà còn chết đau đớn hơn. Xà tinh thấy cô ngoan ngoãn thì cũng đề phòng. Làm gì có con mồi nào tự động dâng hiến mà không có chút phản kháng?

Rồi thì bản năng đã chiến thắng, nó ngoạm lấy Triệu Thụy Miên nuốt như ăn một cái bánh. Dịch nhầy trong khoang miệng xà tinh làm cô buồn nôn. Bao quanh là vách thịt đỏ lôm, nhờn nhớt nước bọt, chuyển động hô hấp lên xuống. Mặt đất chấn động chứng tỏ xà tinh đang di chuyển. Triệu Thụy Miên bị lắc lư chóng mặt liền ngất xuống.

Mắt bị thấm ướt làm cô khó bề nhìn rõ xung quanh. Tay không biết chống ở đâu cho vững, mò mẫm tìm Vương An Cơ. Khi cô sờ tới cánh tay một người thì mừng rỡ nắm lấy. Không ngờ không cần phí sức, thậm chí đã kéo luôn cánh tay người kia ra. Triệu Thụy Miên tưởng rằng mình đã xé luôn cánh tay của hắc. Nhưng thì ra chỉ là tay người.

Người nọ chắc cũng vừa bị ăn, toàn thân đã phủ một lớp nước bọt trắng như xác ướp, dần dần phân rã. Ngay cả thịt cũng mềm nhũn thế này, chắc là, không còn sống nữa. Mà số phận bọn họ cũng sắp tương tự rồi. Triệu Thụy Miên vứt cánh tay sang một bên. Sau lần bị dọa lúc này, mắt cô đã quen thuộc dần với nơi này. Nếu không mau tìm thấy Vương An Cơ, bọn họ sẽ rất nhanh bị tiêu hóa mất.

- Vương An Cơ. Vương An Cơ.

Triệu Thụy Miên thấp giọng gọi. Thật sự đã tìm thấy hắc. Cô trườn người bò tới, vất vả nhích từng chút một nhưng rất kiên trì. Bò được một nửa, dần dần đầu óc trở nên nặng trĩu, u mê. Cô lắc lắc đầu, ép mình thanh tỉnh, bám lấy Vương An Cơ.

- Tỉnh lại. Vương An Cơ!

Kỳ lạ là càng đến gần hắc, đầu cô càng đau như búa nổ. Triệu Thụy Miên nhìn thấy hắc mở mắt, nhưng hoàn toàn vô hồn. Mùi hương của xà tinh làm hắc mù mịt. Mà cô cũng sắp bị cuốn theo rồi.

- Đứng. Đứng... đi...

Trong cơ mê sảng, Vương An Cơ đã nói vậy. Một khung cảnh xa lạ hiện ra trước mắt Triệu Thụy Miên. Trong đó là một đứa bé trai còn đỏ hỏn, được đặt trong một cái bọc nhỏ ở cửa của một hang động. Đứa bé không quấy cũng không khóc, ngoan ngoãn nằm yên từ ngày này sang tháng khác. Mắt cũng không mở, tưởng chừng đã chết rồi.

Vài con tiểu yêu tinh mới đi săn về. Nhìn thấy con mồi đặt tới tận miệng thì thêm nhỏ dãi. Cả đám đưa nó vào trong. Đứa bé được đưa đến không gian ẩm áp hơn thì thoải mái. Không lâu sau, một vài yêu tinh

không kiềm được mà há miệng cắn một miếng thịt mềm. Mùi máu xộc lên làm bọn chúng thích thú như hít phải heroin.

Triệu Thụy Miên ngạc nhiên. Đứa bé kia khóc vài tiếng rồi thôi. Chắc là đã chết rồi. Yêu giới thật đáng sợ, sẵn sàng ăn thịt đồng loại. Bỗng một tiếng hét từ xa truyền tới, cô quay đầu lại, chỉ thấy một yêu nữ mặc bạch y, tóc dài thướt tha, nhan sắc có thể ví như Đắc Kỷ. Nàng đi tới, quát bọn tiểu yêu quái một trận, rồi ẵm đứa bé rời đi.

Bọn kia ngông cuồng vậy cũng không dám làm gì nàng. Nàng hiên ngang đến, hiên ngang đi. Tựa như đám mây che chở đứa trẻ. Chốc lát, khung cảnh thay đổi, yêu nữ kia trẻ mãi không già, mà đứa bé nay đã lớn lên thành một nam tử tuấn tú. Không ai khác, chính là Vương An Cơ. Triệu Thụy Miên chưa từng thấy dáng vẻ hạnh phúc này của hắn.

Hắn cùng yêu nữ xinh đẹp như hình với bóng, chu du khắp nơi. Thực lực của hắn ngày một cường đại. Mà nàng ngày một yêu thương hắn. Hai người quấn quýt nhau như người yêu, mà cũng chính là người yêu. Vương An Cơ đã yêu nàng từ nhỏ. Tình yêu không chút vụ lợi. Là một cặp yêu quái nổi tiếng khắp yêu giới.

Khung cảnh lại một lần nữa biến đổi. Xoay vòng liên tục, cuối cùng dừng lại ở một ngọn đồi trống lộng gió. Gió thổi, mang theo tâm trạng u uất của Vương An Cơ gieo rắc khắp nơi. Yêu nữ từ đầu đến cuối không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Nàng bây giờ đã bớt đi mấy phần yêu nghiệt, thêm vào mấy phần người. Triệu Thụy Miên lại gần nghe cuộc đối thoại của hai người. Vương An Cơ mở miệng trước:

- Nàng thật sự muốn đi?
- Vâng. Ta, ta muốn trở thành người bình thường.
- Thế này không tốt sao? Nàng lại giấu ta đi uống được... thứ đó, có thể hại sức khỏe, nàng biết không?
- Ta biết. Thế nhưng, bên ngoài đầy rẫy pháp sư, ta không muốn mà cứ phải chạy trốn.
- Tiểu Tuyết, nàng ở lại với ta đi. Nàng muốn gì, ta cũng chịu.

Tim cô khẽ đập nhanh một nhịp. Vương An Cơ, hắn chưa từng tha thiết dịu dàng với một ai. Yêu nữ này là người đầu tiên. Bỗng nhiên trong lòng dâng lên cảm giác mất mát, cũng có chút ghen tỵ.

- Xin chàng. Từ bỏ ta đi, ta không thuộc về yêu giới nữa.

Dạ Như Tuyết khóc rất thương tâm. Bóng dáng cao gầy tràn ngập tâm trí hắn. Hắn vừa hận vừa đau. Muốn từ bỏ, nhưng không thể không giữ lại. Đấu tranh một hồi, Vương An Cơ xoay người.

- Nàng đi đi. Ta toại nguyện cho nàng.

Dạ Như Tuyết vẫn chưa rời đi. Nàng đứng nhìn bóng lưng phiêu dật của hắn. Ánh mắt chưa từng đau đớn đến thế. Nàng tiến tới một bước, ôm tấm lưng kia. Triệu Thụy Miên thấy rõ Vương An Cơ đã khẽ run mình.

- Chàng đi cùng ta đi. Chúng ta cùng xây dựng cuộc sống hạnh phúc, có được không?
- Đã là yêu quái thì chết cũng là yêu quái. Ta sẽ không làm những chuyện vô nghĩa. Chuyện của nàng, sau này nàng tự quản.

Hắn lại dối lòng nữa rồi. Cô biết, hắn chỉ mạnh miệng ở bên ngoài thôi. Nhìn hắn thương yêu nữ kia bao nhiêu. Dạ Như Tuyết thả hắn ra, lau nước mắt rồi cất bước rời đi. Triệu Thụy Miên biết, hắn cũng khổ sở rất nhiều, hắn chìm đắm trong quá khứ tuyệt vọng của mình. Cô lại gần hắn một bước, thấy những giọt nước mắt lăn dài xuống cổ. Đây có lẽ là những giọt nước mắt đầu tiên của hắn.

Cô phải đưa hắn ra khỏi chỗ này. Nếu cứ tiếp tục, sợ rằng hắn sẽ ngày càng u mê. Triệu Thụy Miên cắn mạnh môi mình, mùi máu xộc ra. Khung cảnh trước mắt biến mất, chỉ còn lại một Vương An Cơ nhếch nhác trong bụng con xà tinh. Cô nhìn thấy những vệt nước bắt đầu phủ thấy người hắn, từng chút một. Triệu Thụy Miên hoảng hốt, vội đập hắn dậy:

- Vương An Cơ. Tỉnh lại đi. Huynh mà không mau tỉnh, chúng ta đều sẽ chết ở đây cả. Huynh biết không? Mau tỉnh lại đi mà.

- Vương An Cơ, huynh thích cô gái đó đến vậy? Sau khi ra khỏi đây sẽ đi tìm giúp huynh. Huynh mau mở mắt ra đi. Nhìn ta đi!

Bởi vì Triệu Thụy Miên gào thét quá to nên xà tinh cũng nghe thấy, trong bụng loạn cào cào một trận. Vương An Cơ vì vậy mà mở mắt, nhanh chóng thanh tỉnh. Nhìn Triệu Thụy Miên mắt mũi tèm nhem hắn mới nhớ mình đã làm gì. Vương An Cơ không nói hai lời liền kéo Triệu Thụy Miên đi. Nhưng dù kéo mãi thì cũng không kéo được cô. Hắn quay lại nhìn, hai mắt cô thần thờ.

- Sao vậy?

Rồi hắn nhận thấy có điều không đúng. Một luồng khí đen xuất hiện trước mắt, chầm một điểm trên mặt đất. Một tòa nhà cũ hiện ra, Vương An Cơ biết, đó là trường học. Sau đó, rất nhiều, rất nhiều học sinh xuất hiện. Trong đó có một nữ sinh ốm yếu, da dẻ xanh xao. Vai đeo cặp nhỏ, mắt cứ nhìn xuống đất, thỉnh thoảng lại tránh né người khác. Cứ lúi lúi đi cho đến khi về nhà. Một mình. Trên đường về, còn gặp không ít bạn học.

- Ê Triệu Thụy Miên, lại đi về một mình à? Coi chừng bị ma bắt đấy.

- Đùa, ma nào dám bắt nó. Nhìn mặt nó, ma cũng thấy sợ mà.

- Tao nói này, mày thật sự có phép thuật à? Biến ra mấy thứ đồ chơi cho tụi tao đi.

Tiếp đó là mấy tiếng cười vang lên, mấy đứa bạn vây lại càng nhiều. Triệu Thụy Miên cảm phần nhìn bọn nó chế nhạo.

- Ôi ôi, đừng làm vậy, tao sợ lắm.

- Đứa kì dị như mày thì ai mà dám lại gần. Chỉ có tụi tao mới chơi với mày thôi. Vì vậy, biết điều chút đi.

- Bạn học nọ vỗ hai cái bên má cô cảnh cáo.

- Cho dù có người chơi với mày đi chẳng nữa, cũng được vài bữa là cùng.

Khung cảnh thay đổi. Triệu Thụy Miên lại trở về trường, đang ngồi dưới gốc cây học bài. Toàn bộ sân trường đều trống người, chỉ có một mình cô. Nhân nhĩ vô tư. Triệu Thụy Miên lúc còn nhỏ da trắng như bạch tạng, mắt lúc nào cũng hờ hững. Người ta nói gì thì nghe, cũng chẳng buồn cãi lại một câu, cùng lắm là tròng mắt.

Hoàn toàn khác với một Triệu Thụy Miên dở người như bây giờ. Một thiếu niên từ xa chạy đến. Vương An Cơ để ý, mắt cậu ta chỉ chăm chăm nhìn cô.

- Thụy Miên. Sao ngồi một mình thế? Đi chơi đi.

Triệu Thụy Miên miễn cưỡng ngẩng cổ lên nhìn. Dáng vóc cao lớn, ốm tong như que tăm. Duy chỉ có hàm răng là trắng sáng. Không quan tâm, lại tiếp tục đọc sách.

- Cậu không có ai để chơi cùng à?

Triệu Thụy Miên bắt đầu thấy phiền. Cậu ta cứ lải nhải liên tục bên cạnh về sự thiêng liêng của tình bạn. Ai cần nó chứ? Tại sao lại ép cô phải để tâm chuyện đó. Cô đứng phắt dậy, tỏ ra bực mình. Khép sách lại, quay lưng đi một hơi.

Cậu ta thấy vậy thì mất hứng, mặt dài thượt. Lần đầu tiên bắt chuyện đã bị từ chối như vậy. Lần thứ hai, lần thứ ba, thứ năm, Triệu Thụy Miên đều chọn cách im lặng để trả lời cậu ta. Thái độ xa cách cũng không làm mọi người ngạc nhiên cho lắm.

48. Chương 48: Gặp Liên Hương Bà Bà

Có người khuyên cậu ta từ bỏ. Cũng tốt lắm chứ, những được vài ngày sau lại tới làm phiền cô. Cho đến một ngày, khi sự nhẫn nại đã đạt đến đỉnh điểm. Triệu Thụy Miên lần đầu đạt điểm thấp hơn mong đợi. Tâm trạng vốn đã không tốt, cậu ta còn ngồi cạnh chỗ. Cái này sai, cái kia sai, đúng là phải thế này.

Bầu trời trước mắt cô tối sầm lại. Triệu Thụy Miên đập bàn cái “rầm”. Đến thầy chủ nhiệm đang sửa bài cũng phải dừng lại, nâng kính lão lên nhìn xuống phía dưới. Triệu Thụy Miên lần đầu tiên thấy mình tức giận đến vậy. Thật sự tức giận. Tô Thiển thấy vậy thì tròn mắt. Cô chính tay vò nát bài kiểm tra của mình, vứt xuống đất dẫm nát.

- Tôi sai cái gì còn cần cậu nói sao? Rốt cuộc là cậu muốn cái gì?!

- Đơn giản thôi. Tôi muốn làm bạn với cậu.

- Nằm mơ. Cút ngay cho khuất mắt tôi. - Nói xong, mặc kệ giáo viên còn trong lớp, cô hậm hực ra ngoài.

Khung cảnh một lần nữa thay đổi, tua qua rất nhanh, biến đổi rất lâu cũng chưa dừng lại. Có hình ảnh Triệu Thụy Miên bạc đãi Tô Thiển, sỉ vả, khinh bỉ. Đủ cả.

- Các em à, thầy rất tiếc. Tô Thiển... bị tai nạn giao thông ngày hôm qua. Không cứu kịp. Lớp chúng ta... chọn một ngày nào đó đến thăm bạn đi.

Bọn trong lớp cũng phong phanh nghe được tin buồn này. Nhưng còn chưa tin, nay vừa nghe thầy chủ nhiệm thông báo xong, một vài bạn nữ chôn mặt khóc. Về mặt nhăn nhoe thì nếp nhăn của thầy cũng xô lại.

Triệu Thụy Miên ngồi đó. Hoàn toàn bất động, không có vẻ gì là của người vừa thắng giải nhất. Tất cả chỉ là tiếng nức nở của bạn học. Cô vẫn không tin được. Chiều đó, vừa tan học liền chạy đến nhà Tô Thiển. Nhà thật sự treo tang. Ba mẹ cậu ta khóc rất thê lương. Còn Tô Thiển, cậu ta đang nằm trong cái quan tài lạnh lẽo kia.

Triệu Thụy Miên suýt nữa đứng không vững. Lần đầu tiên cô khóc vì người khác, ngoài cha mẹ ra. Trái tim như bị thứ gì đó nghiền nát. Nước mắt nóng hổi bỏng rát cả da mặt. Chỉ có cô là biết tại sao Tô Thiển lại xảy ra tai nạn, nhưng lại không có can đảm thú nhận. Chính sự vô tình của cô đã hại chết cậu ấy.

Vương An Cơ nhìn cô, còn đau hơn cả cái chết. Hắn nắm lấy tay cô, vung một chiêu, vung con xà tinh vỡ tung. Dịch búng bắn tung toé, nhờn nhờn hòa chung với máu tươi. Con xà tinh chết không nhắm mắt. Tiếp xúc với ánh sáng, Triệu Thụy Miên khó chịu nhắm mắt. Khung cảnh dưới sân trường tựa như chỉ mới ngày hôm qua. Tô Thiển vẫn ở cạnh cô chân thật đến vậy. Nhưng khi mở mắt, người mà cô nhìn thấy lại là Vương An Cơ. Hắn lại bắt mạch cho cô lần nữa.

Hai mắt nhắm lại, mờ mịt nhìn hắn. Muốn khóc nhưng chẳng thể được, vết thương cũ bị lôi ra ngoài sáng. Vương An Cơ thấy cô không sao thì thở dài. Hắn muốn tìm một nơi để nghỉ ngơi thì tai thính phát hiện tiếng động.

- Là ai?

Mắt hắn bắn về phía trong rừng, một phiến lá xoẹt ngang. Nhưng bị xé làm hai, rơi lả tả xuống đất. Hắn nhắm mắt lại, một cô nương tay cầm chủy thủ sắc bén trong tay. Hiển nhiên là người vừa cắt đôi phiến lá của hắn. Cô nương thu vũ khí lại, mỉm cười.

Hoàng đế tức giận, ném tất cả thức ăn trên bàn lên người Chân Nhân Chiêu Minh. Chân Nhân Chiêu Minh nhẫn nhịn cam chịu, không hé răng nói một lời. Hoàng đế nổi giận xem ra còn chưa đủ, giáng thêm một cái bạt tai xuống mặt hắn.

- Khốn kiếp. Tại sao? Tại sao một con người nhỏ nhoi vậy mà các ngươi còn không canh giữ nổi. Ngực tối xây ra là để như vậy sao?

- Thần biết tội. Mong hoàng đế trách phạt.

- Phạt? Người nói xem ta nên phạt người thế nào? Chân Nhân Chiêu Minh, người để bọn chúng tới ám sát trẫm? Còn dẫn Đặng Văn Du đi, người cố ý chống lại trẫm sao?

- Hoàng đế anh minh. - Chân Nhân Chiêu Minh run lên một cái rồi mau chóng quỳ xuống - Thần một lòng trung thành với hoàng đế. Lần này là do thần sơ suất, sẽ không có lần sau nữa.

- Còn có lần sau sao? Trẫm đã đợi 300 năm rồi. Bất mãi bất mãi cũng không bắt được. Nếu lần này người không tìm ra bọn chúng thì mang đầu người về đây đi.

Chân Nhân Chiêu Minh thoáng sững sờ. Tần quý phi thấy tình hình căng thẳng thì vuốt lưng hoàng đế, ôn nhu khuyên bảo.

- Hoàng đế. Ngài nên giữ gìn long thể, sức khỏe quan trọng. - Bàn tay nhỏ nhắn bị gắt gao nắm lấy. Tâm trạng hoàng đế đã khá hơn đôi chút.

- Người nghe rõ chưa?

- Thần... tuân lệnh.

- Truyền lệnh trẫm xuống. Đóng hết tất cả cửa thành, ngay cả một con ruồi cũng không được lọt qua.

- Rõ. Thần sẽ đem bọn chúng về sớm nhất có thể.

- Đi đi. - Chân Nhân Chiêu Minh đứng dậy, hành lễ rồi đi. Tần quý phi nháy mắt, sà vào lồng ngực hoàng đế.

- Hoàng đế, ngài không đứng rồi. Việc gì cũng không nên kích động.

- Trẫm biết ái phi lo cho trẫm. - Hoàng đế âu yếm vuốt ve bầu má trắng nõn mịn màng của quý phi. Tần quý phi cúi đầu cười khê. Nhan sắc thật đúng là khuyển quốc khuyển thành.

Chân Nhân Chiêu Minh bước nhanh về phía doanh trại. Quân lính thấy hấn đều cúi đầu hành lễ. Không biết tướng quân có việc gì gấp mà vẻ mặt lại rất nghiêm trọng. Chân Nhân Chiêu Minh hạ lệnh tập hợp tất cả quân lính, chuẩn bị đi bắt yêu quái Vương An Cơ.

Từ An Khê đưa hai bị khách về nhà của mình. Nhà, kì thực là một mảnh đất nhỏ có căn nhà gỗ, xung quanh trồng rau và nuôi mấy con gà. Bên trong còn có một bà lão lợm khòm. Thấy Từ An Khê dắt người về thì sợ hãi. Đặc biệt khi nhìn thấy Vương An Cơ còn cống theo một nữ tử trên lưng. Vương An Cơ nheo mắt nhìn bà quái dị.

- Bà là ai? Tại sao lại biết ta?

- Tiểu Từ, mẹ già rồi có phải không? Tại sao nhìn hấn ta có vẻ giống Vương An Cơ quá vậy? - Bà bà vẫy tay Từ An Khê. Cô mỉm cười, sau khi treo áo choàng lên móc, thông thả giới thiệu.

- Mẹ chưa già đâu. Đây đúng là Vương An Cơ. - Vương An Cơ ngạc nhiên nhìn cô. Thì ra ngay từ đầu đã biết hấn.

- Làm sao cô biết ta?

- Hử? Cáo trạng dán đầy dưới đường kia. Ngay cả một kẻ ở ẩn như ta còn biết.

Wương An Cơ nghiêng răng. Vấn đề trước mắt là phải dưỡng thương cho Triệu Thụy Miên đã. Những việc khác tính sau. Vì vậy, hấn mềm giọng:

- Có thể cho ta mượn cái giường được không?

Bà bà còn há hốc mồm, vừa hay giật mình. Gật đầu như già tởi, vội vã dẫn đường vào trong. Từ An Khê đi xắn tay áo nấu cơm.

- Vị kia, là nường tử của huynh sao? - Từ An Khê xới cơm, đặt trước mặt hấn một bát.

Wương An Cơ sững người, không biết nên trả lời thế nào. Nường tử? Hấn đời nào có nường tử bên người. Bà bà thấy vậy thì không còn ra vẻ xa cách nữa, cười tủm tỉm. Gắp miếng thức ăn bỏ vào chén hấn.

- Ăn đi, rồi còn có sức chăm sóc nường tử.

- Cô ấy không phải nương tử của ta.

- Không phải thì thôi vậy. - Bà bà vốn là người lão luyện, cũng nghe ra hấn đang che giấu gì đó nên không tiếp tục hỏi nữa. Từ An Khê nhếch môi, hoạt bát ngồi xuống.

- Hai người một mình lên núi làm gì? Có thể nhìn ra nương... vị cô nương kia bị trọng thương.

- Bọn ta gặp xà tinh. - Vương An Cơ diềm đạm kể lại - Đã giết rồi, nhưng cô ấy không khỏe. - Nhắc tới Triệu Thụy Miên, hấn lại ngập ngừng.

Trong đầu hấn vẫn còn đọng lại hình ảnh cô gái thê lương ngồi trong phòng, ôm cái hộp cũ kỹ, khóc tê tâm liệt phế. Quá thống khổ. Ngay cả hấn còn chưa từng thấy ai khóc như vậy. Triệu Thụy Miên, rốt cuộc đã trải qua chuyện gì với nam nhân kia mà lại đau lòng như vậy. Hấn dừng đũa, quay lại nhìn cô còn nằm yên trên giường, hai mắt nhắm nghiền. Tâm quặn lại một trận.

- Giết được rồi? Cũng tốt. Để nó ở đây làm loạn hồi lâu rồi cũng không tốt. - Từ An Khê không hề ngạc nhiên về sức mạnh của Vương An Cơ. Làm hấn càng nghi ngờ hơn nữa.

- Hai người biết ta. Không sợ ta sẽ giết người sao?

- Nếu muốn giết, huynh đã giết ta từ lâu rồi. - Từ An Khê hờ hững thả đũa, chống cằm nhìn, nở nụ cười giảo hoạt - Ta chỉ là một nông dân nuôi mẹ già thôi, không có gì để huynh cướp đâu.

- Nào nào, ăn cơm, ăn cơm đi.

Bà bà lại tiếp tục cười nói. Chung quy lại, Vương An Cơ vẫn thấy thái độ hai người này rất kỳ quặc. Đợi hai ngày sau, Triệu Thụy Miên rốt cuộc tỉnh lại. Lúc đó, Vương An Cơ đã ra ngoài một chuyến, không biết làm cái gì. Đột nhiên phát hiện mình ở trong một căn nhà lạ, còn có một bà bà và một cô nương.

- Liên Hương bà bà? - Bà bà thì rơm rớm nước mắt, bàn tay nhăn nheo ôm chặt cô.

- Tiểu Thụy. Tỉnh là tốt rồi, tỉnh là tốt rồi.

- Tại sao bà lại... bà còn sống à?

Tò mò liên tục đánh vào đại não, Triệu Thụy Miên chẳng hiểu gì. Mãi đến khi bà bà lau sạch nước mắt, từ từ kể lại mọi chuyện cho cô nghe. Nào là Vương An Cơ công cô từ trong rừng về đến đây, gặp Từ An Khê, con gái nuôi của bà. Bà bà kể rất chậm, nhưng cứ như thước phim tua nhanh qua đầu cô.

- Khoan đã. Làm sao bà còn sống? Bà đã bị hoàng đế giết rồi kia mà.

- Tất cả cũng là nhờ tướng quân cứu sống.

- Tướng quân? Tướng quân nào? - Triệu Thụy Miên mờ mịt nhớ lại - Chẳng lẽ là Chân Nhân Chiêu Minh?

- Đúng vậy. Chính là Chân Nhân tướng quân.

- Không thể nào. - Triệu Thụy Miên lập tức phủ nhận - Tên thị vệ độc ác sao có thể cứu bà được. Nhất định là bà bà nhìn lầm rồi.

- Tiểu Thụy, con bình tĩnh đã. Chân Nhân tướng quân xác thực đã lén lút cứu ta đi, cho ta ít tiền để ta về quê sinh sống. Đi được nửa đường, ta gặp Từ An Khê và nhận nó làm con gái nuôi. Sống với nhau cho tới bây giờ.

- Nhưng mà bà bà, năm lần bảy lượt, hấn cấu kết với hoàng đế hại bọn con gần chết. Nếu không phải bị đoàn quân của hấn đuổi bắt, bọn con đâu có rơi xuống núi để mà chặt vật thể này.

- Tin mắt nhìn người của ta. - Bà bà vỗ vỗ bàn tay của cô - Chân Nhân tướng quân tuyệt đối là người tốt. Có thể ngài có nỗi khổ riêng.

Vừa tỉnh dậy chưa được bao lâu, Triệu Thụy Miên lại nghe được hết chuyện này tới chuyện khác. Giống như mọi chuyện trước giờ cô đều đã đi sai hướng vậy. Chân Nhân Chiêu Minh, kẻ thù độc ác số hai sau hoàng đế lại là người tốt? Có đánh chết cô cũng không tin, vẫn cho rằng bà bà bị đàng trí.

49. Chương 49: Phát Lệnh Truy Nã Khắp Thành

Còn Từ An Khê mỗi lần nghe bà bà kể lại chuyện cũ thì chỉ đứng cười một bên, không bình luận gì thêm. Triệu Thụy Miên nhìn cô nương này đột nhiên có hảo cảm. Người sống với thiên nhiên đúng là có dáng vẻ nhanh nhẹn khác. Từ An Khê nấu cho cô một chén canh gà hầm bổ.

- Nhìn giờ này, có lẽ Vương An Cơ sắp về đến nơi rồi đấy. - Từ An Khê nhìn ngoài trời hơi ngả sang hoàng hôn thì thông báo. Triệu Thụy Miên cũng vừa uống xong bát canh.

- Hẳn đi đâu thế?

- Đi làm chuyện tốt đấy. Con có muốn ra đón hẳn không? Chắc hẳn rất muốn nhìn thấy con. - Bà bà điềm đàm vỗ vai cô, rồi dẫn Từ An Khê ra phía sau bếp chuẩn bị bữa tối.

Cô cứ có cảm giác hai mẹ con nhà này thần bí thế nào ấy, vẫn chưa tin được người vừa nói chuyện với mình lại là Liên Hương bà bà. Triệu Thụy Miên đặt bát lên bàn, chống người ngồi dậy. Các khớp xương còn ẻo lả chưa linh hoạt được. Nhìn một mảnh rừng bên ngoài, cô mới biết là mình còn sống.

Đầu đá cái gì? Giết chóc cái gì? Đều không quan trọng nữa. Chỉ muốn ở nơi này mãi mãi, hằng ngày lên núi hái quả trồng cây. Cuộc sống muốn an nhàn bao nhiêu có bấy nhiêu. Cô thở dài, nhắc chân qua cửa. Đột nhiên nghe thấy tiếng gió, cô ngẩng đầu lên. Nam tử áo đỏ nhìn cô, đôi mắt trong chưa từng thấy.

Có biết bao nhiêu giọng nói đang gào thét trong đầu cô, nhưng Triệu Thụy Miên chẳng thể nói được gì, đành phải đến gần hẳn hơn. “Đừng di chuyển”. Trong biết bao nhiêu âm thanh đó, vang lên giọng nói của hẳn, tuy nhỏ nhưng thật sự có trọng lượng. Thật ra cô cũng chẳng cần nghe làm cái gì, bởi vì Vương An Cơ di chuyển còn nhanh hơn cả ánh sáng. Thoáng chốc đã một tay đỡ lấy lưng cô.

- Mọi tỉnh khi nào thế?

- Lúc này thôi. - Triệu Thụy Miên vịn vào tay áo hẳn, yếu ớt nở nụ cười. Vương An Cơ phối hợp xoa lưng để cô thấy đỡ mỏi hơn, rồi mới dìu cô vào bên trong.

- Huynh đi đâu về thế? - Cô đưa mắt nhìn về phía eo hẳn, hình như vết thương đã lành hẳn rồi.

- Ta đi tìm cái này. - Hẳn lấy một bông hoa tuyết trong ngực ra, đưa cho Từ An Khê chế biến.

- Là cái gì?

- Là thuốc. Mọi uống vào, sẽ nhanh khỏi thôi.

- Ta hiện giờ rất khỏe, đợi vài ngày nữa là có thể chạy nhảy rồi. - Triệu Thụy Miên vẫn mạnh miệng nói.

Bỗng cô nghe thấy tiếng động, nhìn phía sau, thì ra Liên Hương bà bà đã nấp ở đâu đó nghe lén cô nói chuyện. Triệu Thụy Miên nhướn mày, bà bà già rồi nên hồi xuân à?

- Mọi nên chú ý nghỉ ngơi, đừng chủ quan. Chúng ta ở đây thêm vài tuần cũng được.

- Đây là nhà của người ta, đâu phải cứ muốn ở thì ở lại.

- Không ngại. Ta không ngại đâu. - Liên Hương bà bà từ đâu nói vọng tới, cô nghiêng rằng, mặc kệ lời nói của bà.

- Đợi ta đi tìm Đặng Vân Du đã.

- À đúng rồi. Còn Đặng Vân Du! - Triệu Thụy Miên thốt lên. Không phải đã bị lão hoàng đế tra tấn đến chết chứ.

- Không sao. Hôm qua ta có đi, nhưng không tìm thấy cô ấy trong ngực. Hẳn đã tự thoát ra rồi, chỉ là bây giờ không biết đang ở đâu thôi. Trong điện, lão hoàng đế đang trừ tính cái gì đó.

- Cái gì là cái gì?

Đôi mắt to tròn mở lớn còn chưa tỉnh táo, da hơi xanh xao nhưng vẫn linh động rõ ràng. Triệu Thụy Miên còn có mặt hài hước này? Vương An Cơ nhin xuống nụ cười, không trả lời câu hỏi của cô, hần quay lưng xuống bếp coi Từ An Khê đã nấu xong thuốc chưa.

Lúc quay lại, đã không còn thấy người đầu nữa. Vương An Cơ nhanh chóng đặt chén thuốc xuống, bay ra ngoài tìm. Tìm tới tìm lui còn chưa đến một nén nhang đã thấy Triệu Thụy Miên quay lại, nét mặt còn nhăn nhó khổ sở, hần lập tức sà xuống.

- Muội đi đâu vậy?

- Đi đâu? Đi vệ sinh chứ đi đâu, nhà gì mà buồn tiểu muốn chết cũng không tìm nổi cái nhà xí. Liên Hương bà bà đi đâu mất rồi... - Cô lẩm bẩm khó chịu một mình. Vương An Cơ nhú mày, tay lấy chén thuốc.

- Sau này đi đâu cũng phải báo một tiếng.

- Sao vậy? Sợ pháp sư ta đây còn bị yêu quái ăn thịt sao? - Cô nhận lấy, mắt nhìn chất lỏng màu đen lờm bên trong và mùi thuốc đắng xộc lên mũi - Ngay cả đi vệ sinh cũng phải thông báo à?

- Ủ. - Hần máy móc trả lời.

Triệu Thụy Miên hết chỗ nói. Cái này gọi là cẩn thận quá mức. Cô uống một cạn sạch chén thuốc. Đắng! Cực kì đắng! Còn có mùi vị rất kinh dị. Vương An Cơ nhanh tay thả vào miệng cô một viên kẹo đường. Chát ngọt tan ra, chân mày cô cũng giãn. Vị thơm thơm của mía, hai mắt sáng lên như đứa trẻ.

- Huynh kiểm đầu ra cái này?

- Lúc này lấy ở trong bếp một viên. - vốn là thứ được dùng để nấu ăn. Vương An Cơ chăm chú quan sát cô - Có thấy biến đổi gì không?

- Ồ... hình như là không. - Cũng có thể cô tư chất kém, chưa nhận ra cái gì. Hần cũng không nôn nóng. Chỉ khuyên cô nên nghỉ ngơi nhiều hơn.

Triệu Thụy Miên không biết từ khi nào Vương An Cơ lại nói nhiều như vậy? Còn rất cẩn thận nữa, lại còn biết chăm sóc người bệnh. Tỉnh dậy sau giấc ngủ, quả nhiên cái quái gì cũng có thể thay đổi được, ngay cả người chết còn sống lại kia mà.

- Tướng quân, mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi.

- Chỉ cần đợi...

Chân Nhân Chiêu Minh đỡ trán, hai mắt nhắm nghiền. Tách trà trong tay đã nguội lạnh từ một canh giờ trước, nhưng vẫn chưa mất đi giọt nào. Hần đã suy nghĩ, cực kì cẩn trọng. Hần đã đợi. Cũng đã phí hoài tuổi đời của mình. Nhưng không sao, như vậy cũng đáng.

Hắc Tiêu, thị vệ đặc lực bên cạnh hần, cũng là ám vệ duy nhất của hần. Bao nhiêu năm nay, Chân Nhân Chiêu Minh luôn ẩn mình như một con chó, chỉ để chờ đợi cơ hội có được ngày hôm nay. Hắc Tiêu ở bên cạnh hần từ lúc hần vừa chân ướt chân ráo vào điện, lúc hần chỉ mới là một quân lính nhỏ nhoi của Chân Nhân đế.

Lần hành sự này, rất quan trọng. Nếu thất bại, hần không dám tưởng tượng ra Chân Nhân Chiêu Minh sẽ trở nên như thế nào. Chân Nhân Chiêu Minh cả đời cô độc, sống trong mưu lợi và tính toán. Con người y như thế nào, Hắc Tiêu vô cùng hiểu rõ.

- Đến khi tìm được bọn họ, chúng ta sẽ theo như kế hoạch mà tiến hành.

Đội quân Chân Nhân nhanh chóng ngày đêm tập hợp, không chậm trễ liền lên đường, thực hiện nhiệm vụ quốc gia, truy bắt tội phạm Vương An Cơ và Triệu Thụy Miên. Chân Nhân Chiêu Minh hai mắt lạnh lùng, tay gài từng cái thắt nút trên bộ giáp. Toàn bộ động tác gọn gàng sạch sẽ, như đã làm nó hàng nghìn lần.

- Tướng quân, chúng ta đi thôi.

Một thị vệ ở bên ngoài lều thông báo. Chân Nhân Chiêu Minh vừa hay đã chuẩn bị xong, cầm bảo đao trên giường, khoan thai tung lều lên.

Chân Nhân thành chào đón lần truy nã lớn nhất lịch sử. Trong thành có lệnh cấm buôn bán ngày hôm nay. Mà cũng không ai dám bày hàng ra trước cuộc hành quân đáng sợ này. Tiếng ngựa vó quanh quẩn bên tai khắp nơi. Không ai biết được lúc ló đầu ra ngoài có bị chém chết hay không.

Cả tòa thành hoang vắng không một bóng người. Ngay cả một con gà cũng không thấy bóng dáng. Gió thổi đều đều, mang theo không khí rợn người đi khắp các ngõ ngách. Chân Nhân Chiêu Minh cười trên hắc mã, lao đi như tên bắn. Người ta chỉ thấy một tấm áo choàng màu đen phấp phới, hoàn toàn không nhìn rõ hình dạng.

- Đợi một chút.

Tần Tuệ Minh nhìn xuống bàn tay đang đè lên ngực mình, cười ái muội. Đặng Vân Du lại không nhận ra điều đó, vẫn nép vào mép tường, nhìn đoàn quân chạy dọc khắp Chân Nhân thành. Thật sự hoảng hốt muốn quyết tâm bắt được bọn họ, không chừa đường sống. Tất cả cửa thành đều đã sớm đóng lại. Làm cô tìm kiếm suốt mấy ngày nay, giống như cá mắc cạn.

- Phu nhân, không cần chưa kết bái đã muốn động phòng a.

Trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc như vậy mà Tần Tuệ Minh còn nói được câu đó, Đặng Vân Du vội rút tay về. Hắn cười cợt nhả, nắm lại tay cô.

- Xem ra chúng ta phải tìm đường khác rồi, hẳn phải tìm ra Vương An Cơ trước. Nhưng mà bọn họ lực lượng đông đúc, chúng ta chỉ có hai người. Tìm chắc chắn không kịp.

- Không kịp thì chỉ cần đi theo là được rồi. Đến lúc đó thì cướp người. Nói về chuyện cướp người, ta giỏi hơn bọn họ nhiều đấy. - Đặng Vân Du liếc mắt nhìn hắn. Tần Tuệ Minh hạ xuống một cái hôn, rồi dắt cô cười mây đi.

Triệu Thụy Miên lần đầu tiên tập cưỡi ngựa, có chút căng thẳng. Tiêu chí của cô là, nếu như trong trường hợp nguy cấp có thể dùng ngựa để tẩu thoát. Hơn nữa, những người cưỡi ngựa trông cũng rất ngầu.

Bởi vì cô đã khỏe mạnh trở lại nên Vương An Cơ cũng không phản đối chuyện này, chỉ an nhàn ngồi ngoài vườn, viết gì đó trên giấy, cùng với một quyển sách nhỏ. Dù sao cuộc sống dạo này của bọn họ rất ổn định yên. Từ An Khê không biết tìm đâu ra một con ngựa nhỏ hiền lành, tương đối dễ cho người mới tập.

Triệu Thụy Miên nghiêng ngả một lúc mới lấy được thăng bằng trên lưng ngựa. Không hiểu làm sao người ta có thể vừa giữ thăng bằng, vừa chạy, lại vừa đâm chém nhau. Từ An Khê dắt cô ra xa nhà một đoạn. Đó là một cánh rừng hoang sơ, thích hợp để chạy.

- Được rồi, cô giữ chặt dây cương, thúc nhẹ phía dưới thôi. Tuyệt đối đừng đánh mông nó, cô giữ thăng bằng chưa quen sẽ bị ngã gãy xương đấy.

- Ủ, thúc như thế nào? Thế này á? - Triệu Thụy Miên co nhẹ hai chân, kẹp bụng ngựa.

Con ngựa hí dài một phát rồi chậm chậm di chuyển, cô la oai oái. Vương An Cơ chú ý, con ngựa đi với tốc độ còn chậm hơn người thường, vậy mà đã làm cô sợ hãi vậy rồi. Dù vậy, trông bộ dạng cô lúc này rất buồn cười.

- Từ từ... từ từ thôi. Mẹ ơi!

Gương mặt cô biểu cảm vô cùng đặc sắc, liên tục kêu cha gọi mẹ, còn tự mình nói chuyện với con ngựa. Đáng tiếc nó chẳng hiểu tiếng người gì đâu. Từ An Khê cười khanh khách, vẫn sát sao đi theo canh chừng, không ngừng hướng dẫn cô. Toàn bộ đều lọt từ tai này sang tai khác.

Bởi vì quá hoảng sợ, Triệu Thụy Miên chỉ biết dựa vào bản năng bám chặt lấy lưng ngựa, kêu gào điên cuồng. Chú ngựa vẫn điềm nhiên đi bộ chậm rì, chẳng mấy may quan tâm đến người sau lưng.

- Được rồi. Từ từ thôi, ngựa ngoan.

Giọng nói nhẹ nhàng của Từ An Khê, phối hợp với động tác vuốt bõm làm con ngựa khoái chí, mà Triệu Thụy Miên cũng từ từ im lặng, tập trung đi thẳng.

- Tiểu Từ, ta làm được rồi. Ta cưỡi ngựa được rồi.

- Ừ, ta thấy rồi. Cô làm rất tốt. - Từ An Khê cười đến dịu dàng.

Triệu Thụy Miên kích động, xoay lưng lại muốn khoe với Từ An Khê. Từ An Khê vừa định lên miệng nói cô “Cẩn thận một chút” thì chú ngựa bỗng đứng nhảy lên, kêu một tiếng dài. Từ An Khê phản ứng, chưa kịp nắm lấy dây cương thì nó đã vụt chạy đi xa.

Vương An Cơ nghe thấy tiếng hét lớn của Triệu Thụy Miên, lập tức đứng dậy. Mắt thấy con ngựa đã mang cô đi xa, còn là với tốc độ nhanh kinh người. Cô vừa mới tập đi ngựa chưa được bao lâu, giữ thăng bằng còn chưa vững đã chạy với tốc độ này, đúng là muốn đòi mạng.

50. Chương 50: Đuổi Bắt Tận Nơi

Từ An Khê không biết tìm đâu ra một con ngựa để đuổi theo từ phía sau, một cơn gió thổi ngang qua. Từ An Khê trợn mắt. Quá nhanh đi! Vương An Cơ đuổi kịp con ngựa. Triệu Thụy Miên nước mắt tèm nhem, ôm chặt lấy lưng ngựa, hai mắt nhắm tịt, lắm bầm cẩu trời khẩn phật.

Sao lúc trước không nhìn thấy bộ dạng sợ chết này của cô, còn dứt khoát muốn cắt cổ tay cứu mạng hần kia mà. Vương An Cơ kêu mấy tiếng cô cũng không thèm nghe, đành phải gạt chân ngựa, làm nó dừng lại, rồi nhân lúc ôm Triệu Thụy Miên ngã lăn ra ngoài, lộn vài vòng.

Triệu Thụy Miên vừa mới qua một trận sống chết, cảm giác sau lưng còn có đệm thịt, cô lập tức ngồi dậy, sờ sờ khắp người, tay đặt lên ngực trái. Sau đó mới thở phào một hơi:

- May quá, không sao.

- Cái gì không sao? - Vương An Cơ nhăn mày, lưng hơi ê ẩm. Lúc này té cũng đau lắm đó. Vậy mà cô tỉnh dậy thì biết lo mình có bị thương hay không.

- Chân khí của ta, hoàn hảo là nó không sao.

- Muội mà cũng có chân khí à? - Hần tưởng chỉ có mình yêu quái mới có chứ.

- Đúng vậy, pháp sư cũng có mà, nếu không thì chẳng phải là pháp sư rồi. Này nhé, chân khí của pháp sư cũng lợi hại lắm đấy.

- Vậy à?

Vương An Cơ hoàn toàn trả lời tùy tiện, phui cổ trên áo đứng dậy. Triệu Thụy Miên tưởng hần coi thường thì vội bám theo giải thích.

- Ta nói thật mà, có thể cải tử hồi sinh đấy, trị được bách bệnh.

- Sao lúc trước không thấy muội dùng nó, còn để bản thân sắp chết kia mà.

Vương An Cơ lạnh nhạt liếc cô. Triệu Thụy Miên đi sau liền ngậm miệng. Cái này, chỉ có tác dụng với người ngoài thôi, đương nhiên đối với bản thân chủ thể thì không được. Nếu không thì cô đã là thần tiên rồi, đâu có rảnh rỗi ở dưới này lâu đến vậy.

Từ An Khê thấy cô trở về thì như trút được tảng đá nặng. Con ngựa đó không biết lại đỡ chứng gì nữa. Cũng may mà Triệu Thụy Miên không bị làm sao, nếu không bà bà chắc chắn sẽ lột da cô.

Sáng sớm, Từ An Khê xuống thành đi mua thịt về nấu ăn. Nghĩ lại, Triệu Thụy Miên đã bao lâu rồi không được ăn một bữa tử tế. Tự hứa với bản thân, nhất định sau khi trở về phải mượn Đặng Văn Du chút tiền để ăn một bữa thật thoải mái. Tiền của cậu ta dù sao cũng chẳng để làm gì, mượn nhiều rồi, mượn thêm một chút nữa cũng không sao.

- Vương An Cơ, dạo này huynh đang nghiên cứu thứ gì vậy?

- Ta đang chăm chỉ học tập, muội không thấy à? - Vương An Cơ thay đổi tính nết làm cô có hơi bất ngờ. Kiêu ngạo như hần, cần phải dùng tới sách vở sao?

- Hở? Học cái gì?

Triệu Thụy Miên nhướn người sang nhìn, quả thật là đang học. Nhưng là hần học cái gì, y thuật sao?

- Huynh học y? Muốn đổi nghề làm đại phu à?

- Không được sao? - Trước con mắt kinh ngạc của cô, hần tỏ vẻ không gì là hần không làm được

- Đừng đùa nữa. Cả yêu giới nhất định sẽ sốc chết mất.

- Chết đi càng tốt. - Vương An Cơ lật trang sách, chăm chỉ ghi chép lại những thứ quan trọng. Lần đầu tiên thấy nét chữ rồng bay phượng múa của hần. Có hơi... khớp. Chữ của người 300 năm trước đều đẹp như vậy sao? Nếu đi viết thư pháp còn có thể kiếm được rất nhiều tiền a.

Vì vậy, cô đột nhiên không nói thêm nữa. Triệu Thụy Miên dịch ghế lại gần, say mê coi hần viết chữ, mặc dù chữ hiểu chữ không. Vương An Cơ nhếch môi cười, lần đầu có cảm giác là một người trưởng thành muốn ra oai trước mặt cô.

Từ An Khê hốt hoảng chạy về, thức ăn trên tay đều vút sang một bên, chưa kịp hít thở đã chạy đến đập bàn một cái.

- Quân lính... quân lính đuổi đến nơi rồi.

- Cô nói cái gì? - Triệu Thụy Miên đứng dậy. Từ An Khê vừa trông chừng phía sau vừa nói.

- Thật sự, lúc ta đến chân núi đã thấy bọn họ rồi. Nhanh thôi, sẽ lục soát đến đây. Hai người, mau chạy đi.

Liên Hương bà bà vừa đi ra liền nghe được, cả người run rẩy một trận. Mạng của bà là do Chân Nhân Chiêu Minh tha. Nếu bây giờ có người phát hiện bà vẫn chưa chết, như vậy sẽ ảnh hưởng rất lớn tới hần. Từ An Khê cũng nhìn ra được nỗi lo lắng của bà, đi tới bên giường, mở xuống bên dưới có một mật thất nhỏ.

- Bà bà, bà trốn trong đây đi. Chút nữa dù sao cũng không thoát được, bọn họ nhìn thấy Vương An Cơ và Thụy Miên sẽ dốc lực đuổi theo, không còn tâm tư đào ra chuyện của bà đâu.

- Nhưng mà, Tiểu Từ à...

Bà bà run run nắm chặt cổ tay Từ An Khê. Từ An Khê vắng vắng nghe thấy tiếng ngựa chạy, vội vàng rút tay, đóng sầm mật thất, đẩy kín chắn. Vương An Cơ và Triệu Thụy Miên cũng không muốn liên lụy bọn họ, nhanh chóng thu dọn đi. Từ An Khê lấy một thanh kiếm trong tủ.

- Cô làm gì vậy? - Vương An Cơ mơ hồ cảm giác được cô muốn làm chuyện gì. Từ An Khê dứt khoát đi ra.

- Hai người bỏ chạy đi. Ta sẽ cố gắng giữ chân bọn họ.

- Một mình cô nương? Được không? - Triệu Thụy Miên nghĩ ngợi - Hay là thôi đi. Dựa vào sức của bọn ta là được rồi. Lỡ như cô cũng bị bắt thì làm sao.

- Không sao, bọn họ không có thời gian để ý đến một tép riu như ta đâu. Ta tự có tính toán của mình, hai người cứ yên tâm.

- Đừng tự làm khó mình. - Vương An Cơ kì thực không muốn mắc nợ ai, càng không muốn người khác vì mình mà hy sinh. Từ lúc sinh ra cho tới bây giờ, người mà hần chịu nợ nhiều nhất vẫn chỉ có mỗi Triệu Thụy Miên.

- Tướng quân. Bên này có một căn nhà.

Vương An Cơ nghe tiếng có người, vội kéo Triệu Thụy Miên đi ra, vừa hay chạm mặt Chân Nhân Chiêu Minh đi tới. Hần cười rất vô sỉ, gỡ mũ áo choàng xuống, đoàn quân nhanh chóng dừng lại. Ba người mặt đối mặt, lúc sau, còn có thêm một Từ An Khê nữa.

- Cuối cùng cũng tìm thấy người. Mau theo chúng ta về đi.

- Chân Nhân Chiêu Minh, thứ cặn bã thối tha. Tại sao ngươi không chết đi? - Triệu Thụy Miên nhìn thấy bộ mặt của hắn, mọi lời kể của Liên Hương bà bà tức thì đều bay mất. Vương An Cơ giữ cô lại.

- Đợi mang các ngươi về rồi, muốn chém muốn giết thì tính sau.

Không chần chừ là bao nhiêu, Chân Nhân Chiêu Minh hạ lệnh. Quân lính xông lên cùng một lúc. Vương An Cơ quật tay, bọn họ đều ngã rạp xuống như cỏ rác. Kiếm rút ra khỏi vỏ, Chân Nhân Chiêu Minh đạp lưng ngựa bay lên không, đưa kiếm chĩa thẳng xuống Vương An Cơ. Liền bị một thanh kiếm khác chặn lại.

Chân Nhân Chiêu Minh mở to mắt, nhìn một nữ tử mảnh khảnh, nhưng tay cầm kiếm lại vô cùng chắc, nghiêm nghị nhìn hắn. Từ An Khê đạp kiếm hắn lệch sang một bên, thừa lúc chém một phát ngang ngực. Chân Nhân Chiêu Minh phản ứng lập tức lùi ra sau nhưng không hoàn toàn tránh khỏi, giáp bị cửa một đường vang lên tiếng.

Từ An Khê xoay một vòng, xoáy kiếm đâm về phía hắn. Chân Nhân Chiêu Minh không ngờ giữa đường lại lòi ra một cô nương không biết từ đâu tới. Quân lính không có sự chỉ huy của hắn, bị Vương An Cơ liên tục đánh bay. Không lâu sau thì đến người cũng đã biến mất.

Chân Nhân Chiêu Minh thảm thán không ổn, mắt đuổi theo bóng dáng Vương An Cơ. Hắn bỏ mặc Từ An Khê ở đó, đi về phía hắc mã, nói với Hắc Tiêu.

- Mau chóng đuổi theo, nhất định không được để mất.

- Rõ.

- Tướng quân! - Chân Nhân Chiêu Minh đang chuẩn bị leo lên ngựa thì một thị vệ thông báo.

- Chuyện gì?

- Ngài bị thương rồi.

- Ta đâu có bị thương. - Chân Nhân Chiêu Minh thấy kỳ lạ. Thị vệ bấy giờ vẫn cúi đầu, lóe mắt rút con dao găm trong tay áo, đâm thẳng vào sườn trái của Chân Nhân Chiêu Minh. Hắc Tiêu vội rút dao kề sát cổ thị vệ.

- Đó, bây giờ người đã bị thương rồi, nên ở lại đây dưỡng thương thôi. - Chân Nhân Chiêu Minh bịn kín vết thương, nhưng máu vẫn cứ chảy, hắn trợn mắt nhìn tên thị vệ.

- Ngươi... ngươi... - Chính là thị vệ đã vào lều gọi hắn. Tại sao hắn lại làm vậy?

- Hoàng đế có lệnh. Nếu tướng quân chẳng may bị thương thì ta sẽ là người tiếp nhận đội quân, nay ngài bị thương rồi. Chuyện đuổi bắt trọng phạm, hay là để cho ta đảm nhiệm đi.

Hắc Tiêu nghe đến lệnh của hoàng đế thì yếu ớt hạ kiếm xuống, nhìn Chân Nhân Chiêu Minh chật vật vì bị thương mà không có cách nào khác. Một bên hắn phải đi thực hiện mệnh lệnh, và bọn họ còn có sứ mệnh cực kỳ quan trọng nữa. Hắn biết, tướng quân coi chuyện lần này đáng giá hơn mạng sống của mình, chắc chắn sẽ không đồng ý cho hắn ở lại.

Quả nhiên, Chân Nhân Chiêu Minh cũng nghĩ vậy thật, hắn trừng mắt nhìn Hắc Tiêu đang có ý định xông lên, thả dây ngựa ra, điều chỉnh hơi thở, rồi nói với thị vệ.

- Nếu đây là lệnh của hoàng đế, ta sẽ tuân theo, đây là lệnh bài. - Chân Nhân Chiêu Minh đưa lệnh bài tối cao của tướng quân cho hắn. Thị vệ nhếch môi.

Đoàn quân nhanh chóng rời đi. Từ An Khê một bên quan sát tình hình biến chuyển thì thấy thú vị. Trong điện, không chỉ nữ nhân biết đấu đá lẫn nhau mà ngay cả thị vệ cũng như vậy. Đúng là cái thời đại thối rửa. Nhiệm vụ của cô đến đây coi như là xong. Thật ra, chẳng qua cô chỉ đứng làm nền mà thôi. Một mình Vương An Cơ có thể dư sức đối phó.

- Đây...

Từ An Khê lên tiếng, sợ rằng hắn đã bị đông thành tượng đá rồi. Chân Nhân Chiêu Minh rất lâu sau quay lại. Máu đã thấm ra ngoài áo giáp của hắn, nhìn thật sự đáng sợ. Từ An Khê thôi đùa giỡn nữa. Chân Nhân Chiêu Minh môi dù trắng bệch cũng không hề tỏ ra yếu đuối. Cô thật sự sợ vẻ mặt này của hắn.

- Người...

Chân Nhân Chiêu Minh ngã xuống đất, ngất xỉu.

51. Chương 51: Kế Hoạch Trăm Năm

Lúc Đặng Vân Du và Tần Tuệ Minh đuổi đến nơi thì đã không thấy người đầu nữa. Tức giận vì bị mất dấu, Đặng Vân Du lao vào nhà của Từ An Khê để hỏi cho ra nhẽ. Thì ra, Chân Nhân Chiêu Minh vẫn còn chưa tỉnh lại.

Từ An Khê nhận ra Đặng Vân Du cũng là một tội phạm bị truy nã, còn Tần Tuệ Minh, theo lời Liên Hương bà bà kể thì là một con thủy quái. Nhưng tại sao hai người này đi với nhau thì không biết.

- Đừng cản ta, để ta một đao giết chết hần cho xong.

- A, cô nương. Không được. - Liên Hương bà bà được giải thoát sau khi toán quân kia đi, vội vàng giữ lấy Đặng Vân Du.

- Tại sao? Bà thương hại hần à? Hần làm biết bao nhiêu chuyện xấu.

- Không phải. Chân Nhân tướng quân là người tốt. Chính y đã cứu mạng ta.

Nhắc đến cứu mạng, cô bỗng nhớ ra Chân Nhân Chiêu Minh từng một lần cứu cô. Lúc đó cô còn chưa hiểu nguyên nhân. Bây giờ đúng lúc hần ở đây. Đặng Vân Du nghĩ rồi thu tay lại. Sự tình còn chưa rõ, cô không thể ra tay. Ngộ nhớ còn khai thác được chút thông tin thì sao.

Vì vậy, cả bốn người bọn họ đều trông chờ Chân Nhân Chiêu Minh tỉnh lại. Nhưng thật ra thì chỉ có bà bà và Đặng Vân Du thôi. Từ An Khê vốn chẳng quan tâm đến sống chết của người này. Còn Tần Tuệ Minh lại càng không. Ngay từ đầu hần nhận lời tham gia cũng bởi lo cho Đặng Vân Du mà thôi. Đặng Vân Du chờ chán lại trò chuyện cùng Từ An Khê, hỏi tình hình của Vương An Cơ và Thụy Miên.

- Tại sao Thụy Miên lại bị thương nặng như vậy? Có sao không?

- Cũng may không sao. Hôn mê hai ngày thì tỉnh. Lúc tìm thấy bọn họ, bọn họ còn đang chiến đấu với xà tinh ngàn năm. Sau đó Vương An Cơ đi tìm hoa tuyết trăm năm do xà tinh canh giữ, mang về làm thuốc cho Tiểu Thụy.

- Thấy chưa, em nói đầu có sai. Chẳng thấy không, rõ ràng giữa bọn họ có gian tình. Lần trước Thụy Miên suýt mất mạng, Vương An Cơ cũng đòi sống đòi chết đi tìm đan gì đó của Thái thượng lão quân.

- Hừ, đều đáng ghét như nhau, bọn họ đương nhiên là hợp rồi.

Tần Tuệ Minh vốn không ưa gì bọn họ, nghe thấy chuyện vui cũng chẳng cười nổi. Niềm phấn khởi làm Đặng Vân Du bỏ mặc cả biểu hiện không vui của hần, tiếp tục hỏi:

- Vậy cô có thấy gì mờ ám nữa không?

- Ồ, chuyện này... cô nương à, kì thực ta cũng không biết rõ lắm đâu. Rõ ràng bọn họ thân thiết như huynh muội nhưng có cái gì đó khác lắm. Không nói rõ được.

- Ai da, tướng quân, ngài tỉnh rồi.

Liên Hương bà bà cắt ngang câu chuyện của họ. Ai nấy đều quay lại nhìn, Chân Nhân Chiêu Minh uể oải chống hai tay ngồi dậy. Vết thương ở eo đã được băng bó cẩn thận. Hần nhìn sang vị cô nương thông thả ngồi đằng kia, tùy ý liếc sang hần.

- Tướng quân, ngài có khát không? Uống chút nước đi. - Chân Nhân Chiêu Minh lập tức nhận ra bà bà, liền nhận lấy chén nước uống cho thông họng.

- Bà bà, sao bà lại...

- Ta vốn ở trên núi cùng con gái nuôi, không ngờ gặp phải biến cố. Ông trời đúng là biết trêu người.

Vậy hẳn cô nương kia chính là con gái nuôi của Liên Hương bà bà. Tại sao còn có Đặng Vân Du và Tần Tuệ Minh ở đây nữa? Đến lượt Đặng Vân Du thì cô đứng lên hỏi:

- Ta muốn hỏi người, tại sao ngày hôm đó lại cứu ta? Có ý đồ gì?

- Không ngờ cô nghe lời ta không hiểu.

Chân Nhân Chiêu Minh thất vọng lắc đầu. Hắn còn tưởng ba người đã đoàn tụ với nhau, không ngờ Đặng Vân Du lại chậm chạp bị bỏ phía sau. Tuy nhiên, điều đó cũng không làm ảnh hưởng gì đến kế hoạch của hắn.

- Người đang coi thường ta đó sao?

- Ta bảo cô đi tìm bọn Vương An Cơ, cô ở đây làm cái gì?

- Tại sao người lại quan tâm chuyện đó? Muốn bắt cá mè một lứa à?

- Cô nương. Từ từ, để tướng quân nói. Ngài ấy vừa mới tỉnh lại chưa được bao lâu.

Đặng Vân Du nghe bà bà nói thế thì kiềm chế lại. Chân Nhân Chiêu Minh mím môi, mắt một lần nữa đảo qua Từ An Khê, cô vẫn đang đợi hắn nói tiếp. Tự nhiên hắn có cảm giác quen thuộc gì đó với cô.

- Bọn họ nhất định phải bị bắt.

Đặng Vân Du vừa định mở miệng mắng người thì Chân Nhân Chiêu Minh ôn tồn kể lại kế hoạch mấy chục năm nay của mình. Đặng Vân Du nghe xong, từ kinh ngạc đến hốt hoảng. Tần Tuệ Minh thì nhủ mày, không ngờ bên cạnh hoàng đế lại còn một người đáng sợ như vậy. Đến đoạn hắn kể lý do của mình, Đặng Vân Du mới hỏi ôi:

- Nói vậy, là người trả thù cho cha mẹ?

- Đúng vậy.

- Chà, ông trời đúng là có mắt. Bọn họ cuối cùng cũng có thể yên nghỉ rồi.

- Cô biết cha mẹ ta sao?

Đặng Vân Du nghĩ là mình cũng không cần thiết phải che giấu gì thêm nữa nên đem chuyện hai tháng trước hồi hương kể lại cho Chân Nhân Chiêu Minh nghe. Cô còn thấy hắn xúc động đến mức hai mắt ngấn lệ.

- Nói vậy, cô chính là Tiểu Vân cô cô?

- Cái gì mà cô cô chứ? Ta già vậy sao?

- Đúng là cô cô rồi. Cha mẹ ta trước khi chết luôn nhắc đến một người gọi là Tiểu Vân cô cô. Nói nếu không nhờ cô ấy, có lẽ bọn họ đã chết dưới tay hoàng đế rồi. Rất cuộc ta cũng tìm được cô.

- Người luôn muốn tìm ta? - Chân Nhân Chiêu Minh gật đầu.

- Nhưng nghe cha nói, khi ông tìm thấy thì chỉ là một đồng xác khô, còn tưởng cô đã chết rồi.

Đặng Vân Du cười giả lả. Thấy Tần Tuệ Minh có vẻ khó hiểu thì giải thích cho hắn. Rằng đó là cái lần bọn họ chia tay, xác người ngổn ngang đó là do Vương An Cơ giết.

- Nàng nói gì cơ? Tên đó là Vương An Cơ? Thảo nào hắn lại mạnh như vậy. Hắn đến rồi, tại sao còn để mình bị bắt vào trong gương?

- Chúng ta không thể thay đổi lịch sử mà. Với lại, nếu không bị nhốt làm sao biết được bộ mặt thật của lão hoàng đế. May không đã hiểu lầm kẻ giết cả nhà Thụy Miên là Vương An Cơ rồi.

- Cô cô, lúc trước, cha mẹ ta còn sống rất cuộc đã xảy ra chuyện gì? - Đặng Vân Du kể lại chuyện cho Chân Nhân Chiêu Minh nghe. Dù sao nghe từ một nhân chứng cũng chân thực hơn. Cũng không khác so với những chuyện hắn biết là mấy.

- Nhưng Vương An Cơ và Thụy Miên đâu có biết kế hoạch của người. Dựa vào bọn người kia làm sao bắt được.

- Ta đã gài người vào đó rồi. Kế hoạch vẫn sẽ được thực hiện. Vương An Cơ và Triệu Thụy Miên phải thật sự bị bắt thì mới làm hoàng đế tin được.

- Vậy tốt quá. Tên hoàng đế cuối cùng cũng có ngày bị hạ bệ.

- Đừng vội mừng. Ta thấy, lão bắt đầu có biến chuyển rồi đấy. - Từ An Khê nãy giờ im lặng đột ngột lên tiếng. Chân Nhân Chiêu Minh nhìn sang cô, vẫn tùy hứng uống trà - Tên thị vệ ban nãy chính là tay trong của hoàng đế. Lão đã sớm nghi ngờ người rồi, mới không cho người tiếp tục đi tìm. Nói không chừng, lão cũng có kế hoạch riêng rồi.

- Hả? Có chuyện đó nữa sao? - Nhìn sắc mặt Chân Nhân Chiêu Minh khó coi như vậy thì đúng rồi - Vậy bây giờ phải làm sao?

- Cô nương, có kế sách gì không?

- Không biết. - Từ An Khê đáp rất nhanh - Nhưng trước tiên phải xuống thành xem tình hình đã, đồng thời phải vào thành kích động hoàng đế. Một mình ám vệ của người thì sẽ không làm nổi đâu. Hắn còn phải áp giải Vương An Cơ. Và tất nhiên, người sẽ phải ở lại đây với bà bà.

- Tại sao? Ta cũng muốn đi.

- Người chưa khỏe, đừng làm vướng tay chân. Người tưởng đây là đi chơi sao?

Ặc. Đặng Vân Du căng thẳng nhìn hai người đấu khẩu với nhau. Quả thật, Từ An Khê là nữ trung hào kiệt. Tuy hơi sợ nhưng trong mấy người bọn họ chỉ có Chân Nhân Chiêu Minh là am hiểu tình hình nhất. Có hắn đi sẽ an tâm hơn. Vì vậy dù rằng cô có cảm giác lơ mơ rằng Từ An Khê không thích Chân Nhân Chiêu Minh đi cùng đi chăng nữa, cô vẫn mở miệng nói:

- Ta có đan được. Có thể cho hắn dùng thử.

Chân Nhân Chiêu Minh dùng xong được thì tốc độ vết thương lành rất nhanh, vốn chỉ trong chớp mắt. Bà bà vừa nhìn liền biết thuốc tốt, phải dùng rất nhiều công sức mới hoàn thành được. Đặng Vân Du cảm động, cái này là Triệu Thụy Miên cho cô. Chân Nhân Chiêu Minh, dưới tác dụng thần kỳ của được thì đã khỏe mạnh như voi.

- À mà khoan, làm sao người... làm sao qua nhiều năm như vậy người vẫn không già đi tí nào chứ? - Đặng Vân Du khựng lại, một linh cảm kì quái dâng lên.

- Bởi vì hắn cũng là một pháp sư.

Từ An Khê buông tay đứng dậy, thông thả đi đến trước mặt Chân Nhân Chiêu Minh, sắc mặt lạnh lẽo đâm chột vào tim hắn. Chân Nhân Chiêu Minh hơi chột dạ vì bị bắt thóp, bây giờ thì hắn đã biết tại sao mình nhìn thấy Từ An Khê lại thấy quen thuộc rồi.

- Pháp sư? Giống Thụy Miên? - Đặng Vân Du trợn mắt. Như vậy hắn chẳng phải là một đối thủ đáng gờm sao?

- Chẳng phải cô cũng giống ta à?

Chân Nhân Chiêu Minh nhếch môi. Lần này thì cả ba người còn lại đều tròn mắt. Kỳ lạ là Tần Tuệ Minh là thủy quái cũng không ngửi được mùi gì trên người Từ An Khê, hoặc chỉ trách cô ta che giấu quá kín. Lại nói, Liên Hương bà bà kinh nghiệm mấy chục năm cũng không nhìn ra được gì. Vậy mà Chân Nhân Chiêu Minh, chỉ gặp lần đầu tiên đã có thể đoán chính xác.

- Tiểu Từ, con...

Điều duy nhất Từ An Khê không ngờ tới là bọn họ lại dùng cùng một phương thức, uống đan được để làm mất hoạt tính của pháp sư. Nếu không phải là đồng loại cũng rất khó nhận ra, bởi vì đã sử dụng rất lâu rồi. Từ An Khê không giấu nổi bí mật này, đành phải lộ đi.

Tên tướng quân chết tiết này ăn no rừng mỡ lại đi vạch trần chuyện của người khác. Hắn sống lâu bên hoàng đế như vậy, tại sao lại không bị nghi ngờ được chứ?

52. Chương 52: Bắt Gọn Một Lưới

- Tại sao em nhìn thấy bọn họ cứ có chỗ nào kì quái ấy nhỉ? - Đặng Vân Du nghiêng đầu hỏi nhỏ Tần Tuệ Minh, hai mắt vẫn dán vào Chân Nhân Chiêu Minh và Từ An Khê là hai bóng đen đang đội đầu lạp đi phía trước. Hắn liếc cô.

- Chuyện của chúng ta nàng không lo, lại đi lo chuyện bao đồng. - Giọng điệu có chút gì đó chua chát, cô ngạc nhiên.

- Chúng ta thì có chuyện gì chứ?

- Là chuyện chúng ta đó. Từ lúc đó đến giờ toàn lo chuyện thiên hạ, nàng đã bao giờ để ý đến suy nghĩ của ta chưa?

Đặng Vân Du tròn mắt, nhận ra Tần Tuệ Minh đang ghen tỵ bởi vì bị cô bỏ lơ mấy ngày nay, phụt cười:

- Được rồi mà, em xin lỗi. - Đặng Vân Du khoác tay hắn, nũng nịu - Đợi chuyện này qua đi, em sẽ đền bù cho chàng. Ở chỗ em, người ta nói đây là hẹn hò đấy.

- Hử? Hẹn hò? - Tần Tuệ Minh cảm giác nghe từ này cũng không tệ, hắn vòng tay ôm vai cô - Nàng có muốn ăn hồ lô ngào đường không?

- Hồ lô?

Hai mắt Đặng Vân Du sáng lên, chuyện chính sự gì cũng quăng ra sau đầu. Vậy là hai người kéo nhau, sa đà vào một quây bán hồ lô. Chân Nhân Chiêu Minh và Từ An Khê thì vẫn chẳng hay biết gì. Nói đúng hơn, không khí giữa hai người có chút quái dị.

- Cô biết ta là pháp sư từ lúc nào? - Chân Nhân Chiêu Minh máy móc lên tiếng, phá vỡ bầu không khí.

- Người bất chấp tất cả, kiếm hãm khả năng của mình, ở bên cạnh lão hoàng đế lâu như vậy, chỉ vì ngày hôm nay?

Chân Nhân Chiêu Minh hơi ngạc nhiên, cô lại hỏi vậy. Hắn không muốn trả lời, cô cũng chẳng hỏi thêm nữa. Con người này, không biết nên nói là hắn tâm cơ hay dùng cảm nữa. Hai người một lần nữa rơi vào trầm mặc.

- Cô không sợ bị liên lụy à?

- Cái này thì gọi là liên lụy cái gì, chỉ là loại bỏ một con bọ mà thôi.

- Bây giờ, cô bỏ cuộc vẫn còn kịp.

Chân Nhân Chiêu Minh bao nhiêu năm qua đã từng gặp rất nhiều thuộc hạ. Hắc Tiêu là ám vệ duy nhất còn sót lại bên cạnh hắn. Còn lại, nếu không phải vì nhiệm vụ gấp trực trặc thì là cúi đầu rút lui. Bọn họ đa số đều là những kiếm khách lưu lạc giang hồ, chỉ muốn sống cuộc sống bình yên, không muốn dính vào chém giết triều đình.

Hắn hiểu, cũng chứng kiến nhiều. Cho nên hắn không muốn phải tạm biệt thêm một người nữa. Từ An Khê hiếm khi nào lại biết được bộ mặt suy tư này của tướng quân, hơi bất ngờ, nhưng nhiều hơn là buồn cười.

- Yên tâm, nếu chết, người đầu tiên ta kéo xuống sẽ là huynh.

- Cha, con muốn đi nhà xí.

Một tiểu cô nương tầm 13 tuổi, hai mắt to tròn màu nâu, kéo góc áo của lão trung niên bên cạnh. Lão ta lạnh lùng liếc nhìn tiểu cô nương, tiểu cô nương lập tức ngậm miệng, khước môi chậm chậm cong lên. Hai người ghé vào một quán cơm trưa. Trên người ăn mặc rách nát, tựa như hành khất nhiều ngày đi đường.

- Nhị vị dùng gì ạ? - Tiểu nhị thấy có khách lập tức lau bàn dọn chén.

- Cho mấy cái màn thầu, thêm một ấm trà. - Lão trung niên nói ngắn gọn.

- Có ngay, có ngay.

Tiểu nhị nhanh nhẹn rời đi. Tiểu cô nương nhàm chán đứng đưa chân, mắt đảo quanh một vòng, dừng lại ở vị phụ thân bên cạnh. Vẫn còn muốn đi tiểu. Lão trung niên nghiêng răng, cúi thấp đầu, ghé vào tai con gái nói nhỏ. Bên ngoài nhìn như hai cha con đang tâm tình thủ thủ với nhau.

- Thế nào? Vẫn muốn tiểu tiện à? Ở đây có chỗ đấy.

- Cha, người không đứng đấy. - Tiểu cô nương méo mào thốt lên, tròng mắt ngấn nước, diễn xuất xuất quỷ nhập thần.

- Nếu muội vẫn kiên quyết, vậy để ta dẫn muội đi. - Dứt lời, lão trung niên nắm lấy cổ tay nhỏ bé của cô. Tiểu cô nương giật mình rụt lại.

- Không cần, không cần... đâu.

Một bên má của cô bị hun đỏ. Lão trung niên đột nhiên áp sát gần, tuy bên ngoài là một lão già nhăn nheo nhưng bên trong vẫn còn hơi thở yêu hồ nồng sắc, đặc biệt nụ cười rợn người đó. Tiểu cô nương đẩy lão ra, ngồi thẳng dậy, không biết rằng cổ tay mình vẫn đang còn bị nắm hờ.

Lúc sau, tiểu nhị mang màn thầu ra. Lão trung niên nhàn nhạt rót một tách trà. Bàn bên cạnh thềm thì tiếng trò chuyện:

- Này, đạo này trong thành siết chặt giới nghiêm lắm rồi đấy. Ban đêm đi lại nhớ cẩn thận.

- Huynh không cần lo, ở nhà nương tử ta đã mua mấy dây tỏi và bùa, đảm bảo yêu quái không thể lại gần.

- Lão trung niên nhướng mày, nước trà thấm dần vào cuống họng.

- Vương An Cơ không phải là yêu quái nào đó đâu, chưa tính bên cạnh hắn có thêm một pháp sư nữa. Không biết cô ta nghĩ cái gì mà đi theo một gã yêu quái, thật trái với luân thường đạo lý. - Người nào đó có vẻ rất bất mãn với cô. Tiểu cô nương ăn màn thầu chính thức bị nghẹn.

- Đợi sau khi bắt được, yêu quái thì sẽ do hoàng đế chính thân thiêu chết, còn Triệu Thụy Miên thì đem cho bọn pháp sư hành hạ. Để sau này không có ai dám phạm sai lầm nữa. - Lão trung niên đưa tách trà mình đang uống dở cho tiểu cô nương, cô lập tức uống ừng ực. Lão phối hợp, tay vỗ vỗ lưng nhỏ của cô.

- Bọn họ ai cũng có pháp thuật, bây giờ ngồi trong đây cũng không biết có ai đang dịch dung thành không nữa. Thế gian bây giờ đầy rẫy nguy hiểm.

- Huynh dài, chúng ta cứ là nông dân làm ăn chất phác là được rồi, đừng tham gia vào những chuyện phức tạp này nữa. - Người kia lại vỗ vai bằng hữu của mình.

Hai người nói xong thì tính tiền rời đi, còn không quên xách theo một đồng vải lụa. Tiểu cô nương trợn mắt, chửi rủa trong lòng. Bọn họ cứ dịch dung thể này cũng không phải là cách. Trốn được một ngày, không trốn được cả đời.

- Cha, đi từ từ thôi.

Ra khỏi một khách điểm nhỏ, hai cha con tiểu cô nương lại lưu lạc khắp nơi, đỡ nhau đi xin thức ăn. Toán quân lính truy tìm phạm nhân truy nã vẫn đang lùng sục trong thành mấy ngày nay. Bọn họ thô lỗ, hung bạo, ngay cả người già, phụ nữ cũng không đối xử đàng hoàng được, huống hồ là hai cha con nhà nọ.

Quân lính thấy cha con vị cô nương chậm chạp chắn đường thì thô lỗ đập một cái, lão trung niên tuy chưa già nhưng có bệnh trong người, đáng đi ốm yếu, bị đập một cái thì lăn đùng ra đó. Dân chúng thấy vậy cũng không dám lên tiếng bênh vực. Thị vệ sợ chân bắn, lều bàu một tiếng rồi đi. Trái lại, Hắc Tiêu vẫn còn nán lại.

Tiểu cô nương dịu cha đứng dậy, phủ bụi trên người ông, hai mắt xót xa. Hắc Tiêu rút đao, kề sát cổ tiểu cô nương, làm cô run rẩy lắp bắp. Lão trung niên ho lên vài tiếng nặng nề. Thị vệ thấy Hắc Tiêu vô có động tay thì can lại. Dù sao giết hại nhiều người vô tội, đối với hoàng đế cũng không phải là chuyện tốt.

- Hừ, người vô tội? Triệu Thụy Miên, Vương An Cơ, để xem hôm nay ta lột bộ mặt thật của người thế nào?

Mũi kiếm bén nhọn của Hắc Tiêu đâm thẳng vào má phải của tiểu cô nương, muốn lột lớp mặt nạ phía sau nó. Tức thì, cổ tay bị bẻ cong, kêu rắc một tiếng, đường kiếm vì vậy mà bị chệch hướng. Áo bào đỏ rực lan toả cả một khoảng trời. Tất cả quân lính cảnh giác, rút kiếm ra, bao vây lấy hai người họ. Tiểu cô nương, lúc bấy giờ đã hiện nguyên hình là Triệu Thụy Miên lập tức không vui:

- Vương An Cơ, sao huynh vội vàng thế? Kịch còn chưa diễn xong mà.

- Diễn? Muốn diễn đến lúc hãn giết muội luôn sao?

Triệu Thụy Miên “Xì” một tiếng, lôi dây chuyền Thiên Khu ra, lẩm bẩm. Hai sắc màu tím, đỏ đứng đối lưng nhau ấy vậy mà hài hoà lạ kỳ. Hắc Tiêu nghiêm mặt, tay cầm chặt kiếm. Nghe lệnh của “tướng quân” tạm thời, quân lính bày binh bố trận, kiếm chĩa thẳng lên trời. Triệu Thụy Miên cảm nhận có điều không ổn.

Vương An Cơ xoay người, thổi bay cả đám người. Nhưng bọn họ đã nhanh tay hơn, mũi kiếm sáng loáng đâm thẳng vào hãn. Triệu Thụy Miên kéo hãn ra, Thiên Khu trượng chặn lại đường kiếm, dùng sức hất văng ra.

- Đừng cử động. Yêu quái động vào thứ đó, sẽ chết đấy.

Cô mím môi nhìn hàng loạt thanh kiếm được chế tạo như một Thiên Khu trượng. Nói đúng hơn, là chất liệu làm nên Thiên Khu trượng chứ không hề có chút sức mạnh ẩn chứa nào. Tương truyền, thanh kiếm làm từ nó có thể giết được yêu quái. Lão hoàng đế, lại muốn làm cái gì đây?

- Triệu Thụy Miên. Ngoan ngoan nộp mạng đi! - Hắc Tiêu bay tới, chém thẳng vào đầu cô.

Triệu Thụy Miên lướt người đối phó. Hắc Tiêu kiếm thủ phải gọi là phi thường. Huống hồ, pháp thuật của Triệu Thụy Miên chỉ có chuẩn không có nhanh, Hắc Tiêu nhanh chóng chiếm ưu thế. Bên kia, Vương An Cơ không có cách đối phó triệt để với vũ khí của bọn quân lính, chỉ còn cách né tránh.

- Vương An Cơ!

Triệu Thụy Miên quát lên một tiếng. Nhưng đã không kịp. Vương An Cơ bị một cái lồng sắt chụp lại. Lồng sắt, kì thực bên trong chính là những lưỡi dao sắc bén khổng lồ chế Vương An Cơ. Làm hãn không thể cử động được. Triệu Thụy Miên vừa định nhào lên thì bị Hắc Tiêu đập một cái vào gáy, mơ màng bất tỉnh, bị nhốt chung với Vương An Cơ.

Chống đỡ nửa ngày, cuối cùng cũng bắt gọn bọn chúng. Hoàng đế vừa nghe tin đã vội vã đích thân đi xác nhận. Về mặt lão chưa từng vui mừng đến vậy. Cho dù không có gương Định Thần trong tay, lão vẫn có thể có được Vương An Cơ. Ngày mai, chỉ cần qua ngày mai thôi, là lão đã có thể trở nên trường sinh bất lão.

300 năm rồi. Lão đã đợi rất lâu rồi. Nhớ tới Chân Nhân Chiêu Minh, lão lại cảm thấy hả dạ. Thật ra, bao năm qua hãn trung thành thế nào lão cũng biết. Việc hãn trẻ mãi không già ở bên cạnh, lão cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Nhưng dạo gần đây hãn cứ hay làm sai, không thể không khiến lão nghi ngờ. Kế hoạch này lão đã trù tính rất lâu, không thể để có bất cứ sai sót nào. Vì vậy, lão mới bắt đắc dĩ làm cho hãn không thể đi được.

Nếu vận hãn thật sự may mắn, có thể quay về thì lão sẽ cho hãn một cơ hội nữa. Còn nếu không, vậy xem như lão mất đi một thị vệ trung thành.

53. Chương 53: Xử Trảm Phạm Nhân

Tuy không thể thoát ra khỏi lồng sắt nhưng giăng kết giới quanh nó thì vẫn được. Vương An Cơ an tĩnh ngồi thiền bên trong. Ở ngoài thành đã loạn cào cào. Xe chở phạm nhân được quân lính kéo đi dọc các con phố. Người dân đổ ra đường, hết chỉ chỗ lại phải nhỏ. Có nhiều người kích động mà chọi rau và trứng thối.

- Đồ yêu nghiệt. Người mau chết đi!
- Lúc trước hại bọn ta chết đói còn chưa đủ, làm sao hoàng đế còn để người sống cho đến bây giờ.
- Tưởng có pháp thuật thì ngon lắm sao?
- Thiêu chết nó đi!
- Thiêu chết nó đi!
- Thiêu chết nó đi!

Dần dần, tiếng hô vang ở phía dưới càng nhiều. Quân lính nhanh chóng vận chuyển phạm nhân về, không dám chậm trễ. Triệu Thụy Miên nhăn nhó, tức chẳng thể làm gì. Một bà thím cũng đi theo đoàn người, mân mê lại gần cái lồng sắt, chỉ vào mặt Triệu Thụy Miên:

- Con quỷ cái, mày mới đi chết đi. Là một pháp sư, mày sao có thể đi theo loại yêu nghiệt đó? - Người đàn bà ném trứng về phía cô. Nháy mắt, Triệu Thụy Miên quát lên.
- Bà già thối, ta làm gì mặc xác ta, liên quan gì đến bà. Ở nhà mà lo nuôi dạy chồng con cho tốt đi.
- Đê tiện, còn dám nhắc đến chồng con bà à. - Người đàn bà xắn tay áo, dẫu mỡ lên - Cái thứ hồ ly tinh, chỉ biết đi theo nam nhân. Mày đáng lẽ cũng phải bị thiêu sống như nó mới đúng. Thương nhau lắm mà, vậy thì chết cùng nhau đi.
- Chết thì chết. Sợ cái quái gì. - Triệu Thụy Miên chống nạnh nói - Tốt nhất mà nên coi chừng cái mạng già đi, đợi ta ra khỏi đây sẽ tìm bà tính sổ. Bà già thối.

Người đàn bà còn định nói thêm gì đó, đã bị hất bay ra xa, xa gần cả dặm, đến khi không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Dân chúng hoảng hốt, người gì đó vừa định lên tiếng đã im bật. Vương An Cơ mở mắt, nhìn chằm chằm xuống dưới:

- Còn định nói gì không?

Suốt chặng đường đi về sau đó, đường phố cực kỳ im lặng. Nếu chẳng có người liều mạng xông ra thì cũng bị đánh cho tơi bời đến không mở miệng nổi. Người đánh không phải Vương An Cơ. Người đánh là dân chúng, bọn họ sợ lại bị liên lụy như người đàn bà lúc nãy. Triệu Thụy Miên bị ảnh hưởng bởi không khí quái dị cũng khép nép lại.

- Vương An Cơ, huynh định làm gì?
- Muội nói xem.
- Muội... nói thế nào? Muội đâu biết gì. - Triệu Thụy Miên lơ là nhìn lên khung sắt trên đầu đang đung đưa lắc lư. Vương An Cơ mở mắt, đôi mắt tối đen sâu hun hút nhìn cô.
- Chẳng phải lúc nãy còn kêu “Chết thì chết. Sợ cái quái gì” kia mà. - Hần nướng cao mày, thích thú nhìn biểu hiện lúng túng của cô.
- Ách, cái đó, nói cho mạnh miệng mà thôi. Huynh tin thật à? Đừng tin.
- Ồ? Vậy mà ta cứ mừng thầm. Cuối cùng muội cũng chịu hy sinh chút gì đó vì ta.

Nói xong lời này, đột nhiên Vương An Cơ thật sự thấy vui vẻ trong lòng, không hiểu nổi tại sao. Vốn chỉ muốn chọc ghẹo Triệu Thụy Miên một chút, lại thành ra vạch trần thật. Triệu Thụy Miên mất tự nhiên, lại lí nhí:

- Đâu có.

Vương An Cơ chỉ cười, không nói gì thêm nữa. Lồng sắt đã nhanh chóng được đưa vào điện, nhưng là để ở bên ngoài. Hoàng đế vì muốn đích thân kiểm chứng, đã đứng đợi nắng biết bao lâu.

Hoàng đế chỉ cười ha ha một tiếng, tựa như một lão già tâm thần. Triệu Thụy Miên mở mắt nhìn lão, thấy hơi nhảm nhí. Không ngờ có một ngày lại bị lão bắt được, tự nhủ rằng sau này phải trau dồi thêm pháp thuật mới được. Vương An Cơ tĩnh tâm bên cạnh, không để ý là bao.

Hoàng đế ra lệnh nhốt bọn họ vào ngục, không được để trốn thoát. Giờ ngo ngày mai, xử trảm. Chỉ là chém đầu thôi mà, dù sao cô sống cũng đã lâu rồi. Còn Vương An Cơ, hẳn thừa sức hồi sinh lại được. Bị tống vào ngục tối, mà thực ra vẫn bị giam trong cái lồng sắt đó, bọn họ chỉ được chuyển đến một địa điểm mới thôi.

- Vương An Cơ, muội muốn hỏi huynh một việc, trả lời đi. - Triệu Thụy Miên cầm cọng rơm dưới chân ngo nguẩy. Hẳn rốt cuộc cũng chuyển tâm mắt sang cô - Người đó... là người yêu cũ của huynh à?

- Muội nói Tiểu Tuyết? - Cô gật đầu, lăm lét không dám nhìn thẳng. Vương An Cơ không hề lúng túng hay buồn bã, điềm đạm trả lời - Nàng ấy là người quan trọng nhất đối với ta.

- Tiểu Tuyết... - Triệu Thụy Miên có chút thất vọng trong mắt. Dẫu tưởng rằng nàng đã bỏ đi, hẳn sẽ nguôi ngoai trong lòng. Cô lại quên mất một điều, Vương An Cơ rất chung tình.

- Nhưng nàng ấy đã lựa chọn thiên hạ, cũng không chọn ta. - Nhắc lại Tiểu Tuyết, cho dù qua thêm 300 năm nữa hẳn cũng không quên được nét mặt xinh đẹp như tuyết của nàng - Ta đã nói, ta sẽ thành toàn cho nàng.

- Ồ...

Triệu Thụy Miên không hỏi thêm nữa, mà cũng chẳng biết phải hỏi gì. Bởi vì cái gì cô cũng biết rồi. Lại còn biết hẳn vẫn còn nhớ nhung nàng rất nhiều. Như vậy còn chưa đủ hay sao? Trước khi chết, biết được chuyện này cũng chẳng mấy vui vẻ.

- Vậy còn muội?

- Muội?

- Tên đó... cũng rất quan trọng với muội kia mà. - Vương An Cơ không thường có thói quen hỏi chuyện của người khác. Nhưng cô đã gợi chuyện, làm hẳn cũng tò mò.

Triệu Thụy Miên lập tức hiểu được hẳn đang ám chỉ ai. Không giống Vương An Cơ, Triệu Thụy Miên từng sờ, ánh mắt đượm buồn, còn có đau lòng. Hẳn không quen nhìn thấy cô như thế này, nhưng đã lỡ hỏi ra miệng rồi.

- Tô Thiển... là nuôi tiếc lớn nhất của muội.

Chỉ một câu nói, đã bộc lộ hết cả tâm tình của Triệu Thụy Miên. Cả hai rơi vào trầm mặc. Bất cứ ai cũng có quá khứ của mình. Vương An Cơ có Dạ Như Tuyết, Triệu Thụy Miên lại có Tô Thiển. Chẳng ai muốn nhắc lại. Nếu không nhờ có xà tinh, Triệu Thụy Miên cũng không biết Vương An Cơ đã có một mối tình sống chết như vậy.

Thì ra, hẳn cũng biết yêu một người. Chỉ là bây giờ người đó không có ở đây mà thôi. Cô muốn hỏi hẳn, nếu như bây giờ Dạ Như Tuyết muốn quay trở lại, hẳn có bằng lòng tha thứ cho nàng hay không? Nhưng thâm tâm lại không muốn nghe đáp án.

Ngày mai có xảy ra hiện tượng nhật thực. Bất kì pháp sư nào cũng biết điều đó. Giờ ngo. Mặt trời kéo qua đỉnh sào. Lồng sắc nục nịch được đẩy ra ngoài pháp trường. Dân chúng đã kéo đến đông đúc. Về mặt ai nấy cũng hơn hớn thấy rõ.

Triệu Thụy Miên bởi vì tối qua mất ngủ mà hai mắt lơ lơ. Bỗng nghe Vương An Cơ bên cạnh thốt lên một tiếng "Tiểu Tuyết!", cô ngẩng mặt. Không rõ rằng hẳn đang lăm bầm thật hay đang mơ màng. Vương An Cơ mờ mịt nhìn về phía hoàng đế Chân Nhân đang ngồi trên ghế bào.

Thật. Là thật. Hẳn thấy Tiểu Tuyết. Người đó chắc chắn là Tiểu Tuyết. Thế nhưng, tại sao nàng lại là Tàn quý phi chứ? Triệu Thụy Miên mở lớn mắt, người nọ giống hệt trong trí nhớ của Vương An Cơ, Dạ Như Tuyết.

Tần quý phi nhìn thấy Vương An Cơ thì thoáng giật mình, sững sờ nhìn hắn thật lâu. Ánh mắt vui mừng, dịu dàng, cũng bắt đầu dần. Sau đó hoàng đế đi bên cạnh nhấc nàng, nàng mới lúng túng dời tầm mắt. Nàng nhận ra hắn. Khóe môi Vương An Cơ khẽ nhếch lên, Triệu Thụy Miên thấy rõ điều đó. Điều thắc mắc tối qua của cô cuối cùng cũng được giải đáp rồi.

Ông trời thật trớ trêu. Một yêu hồ lại đường đường leo lên vị trí quý phi, không biết đã nỗ lực như thế nào. Tần quý phi yêu kiều dứt trái cây cho hoàng đế. Vương An Cơ chứng kiến toàn bộ. Trái tim lạnh lẽo. Hắn không ngờ lại là Tần quý phi được sủng ái bên cạnh hoàng đế. Nàng tình nguyện bỏ hắn để đến với một lão già. Càng nghĩ, hắn càng không khỏi chua xót trong lòng.

Tối đúng giờ, mặt trời dần bị che khuất sau bóng tròn. Dân chúng phấn khích “Ồ” lên một tiếng. Còn đối với Triệu Thụy Miên, cho dù có tối đêm cũng nhìn rõ mồn một ánh mắt Vương An Cơ trao cho Dạ Như Tuyết, đang đóng vai Tần quý phi ngồi trên kia.

Hoàng đế hạ lệnh tới giờ. Thị vệ bên cạnh đốt đuốc lửa, lửa nóng hừng hực hong khô cả hốc mắt của cô. Hoàng đế ngồi trên cao, cười thỏa mãn. Cuối cùng lão đã thành công rồi, bắt được Vương An Cơ, cũng giả vờ thiêu đốt hắn. Dự khi thành công, lão sẽ chế biến hắn thành món ăn ngon nhất trần đời.

Vút... Bỗng một mũi tên sượt qua. Khi bóng đen che lấp hoàn toàn mặt trời, trên cổ hoàng đế rướm máu. Tần quý phi thét lên một tiếng. Thị vệ được báo động lập tức xách gươm giáo bảo vệ hoàng đế.

- Có thích khách. - Hắc Tiêu là thị vệ gần nhất, rút đao đứng chắn trước hoàng đế.

54. Chương 54: Gánh Nặng Bỏ Xuống

Chân Nhân đế run run mở bàn tay đang che vết thương trên cổ mình, thật sự bị chảy máu. Lão suýt nữa mất thăng bằng ngã xuống bậc thang phía dưới, cũng may có Tần quý phi bên cạnh đỡ lấy. Lão run như cây sậy, đẩy Tần quý phi sang một bên, vịn tay cầm đi xuống phía dưới.

Máu trên cổ chỉ chảy một ít, lại giống như rút đi hết sức lực của lão. Hắc Tiêu ngăn lão lại, sợ bị thích khách hành thích nhưng lão cố sống cố chết cũng phải xuống kia. Cả bộ hoàng bào nhếch nhác bị quăng sang một bên, chỉ còn lại bộ đồ lót màu trắng bên trong. Nhìn lão có chỗ nào giống hoàng đế?

Quân lính phong tỏa hết cả pháp trường. Dân chúng bị đuổi ra thì hét tán loạn, có một số người lại không chịu đi, dừng lại tò mò xem. Hoàng đế mất đi cả lí trí, lão chỉ chăm chăm dán lấy Vương An Cơ. Vương An Cơ vẫn đắm đuối nhìn Dạ Như Tuyết, muốn ngắm nàng thật kĩ. Bao nhiêu năm nay, hắn chưa từng gặp lại nàng.

Tần quý phi thấy hoàng đế phát điên cũng không để ý nữa, nàng nâng váy bước nhanh xuống chỗ hắn. Từ trong đám đông, hai hắc y nhân xông ra, một người chìa mũi kiếm đâm thẳng vào cổ hoàng đế, Hắc Tiêu bên cạnh nhanh nhẹn chặn lại. Hắc y nhân còn lại lướt một đường trên má trái của hoàng đế. Lão bây giờ như một lão ông trăm tuổi không hơn.

Máu từ trên mặt chảy xuống, lão hoảng sợ nhìn, bàn tay còn lại vụng về chặn lại vết thương. Nhưng đã không kịp nữa rồi. Ánh sáng mặt trời bắt đầu soi rọi xuống mặt đất. Trong bóng tối, âm thanh đao kiếm vang lên nhưng không ai thấy rõ thích khách. Cho đến khi có một người che miệng thét lên.

Nhìn kìa, hoàng đế bây giờ đã thành cái dạng gì rồi.

Da mặt lão nhăn nheo như một cụ bà, mái tóc bạc trắng, cả người chỉ còn xương bọc da trơ trọi, hai mắt sâu hóm. Bây giờ, người ta không còn sợ một Vương An Cơ giết người không ghê tay nữa, mà là một lão hoàng đế già lom khom, ma không ra ma, quỷ không ra quỷ. Tiếng phụ nữ và trẻ con hét toáng, bỏ chạy tán loạn.

Tần Tuệ Minh hươ tay một cái, lồng sắt nhấc lên, quăng ra xa cả dặm. Đặng Vân Du lập tức nhào vào đỡ Triệu Thụy Miên dậy. Hoàng đế nghiêng rằng. Đã đến bước cuối cùng, đến bước cuối cùng rồi, lão vẫn để vụt mắt. Lão không cam tâm, không cam tâm! Công sức bao lâu của lão không thể cứ thế đổ đi.

Lão hoàng đế vươn hai tay, hướng đến cổ Vương An Cơ. Vẫn còn ý định muốn lấy mạng của hắn. Vương An Cơ liếc mắt liền nhìn thấy, trong tay phóng ra một ngọn chủy thủ nhỏ. Lão sống đến tuổi này cũng là quá thọ rồi.

- An Cơ, không được!

Triệu Thụy Miên vừa quay lưng lại đã nhìn thấy Tần quý phi xông ra, gọi tên Vương An Cơ. Tay hắn thoảng khựng lại nhưng chủy thủ đã đâm ngay vào tim nàng. Hắn mở lớn mắt, lập tức rút tay lại. Máu từ vết thương tuôn ra ngày càng nhiều. Dạ Như Tuyết run rẩy nhìn xuống, môi hơi mím chặt. Hắn thả tay ôm chặt lấy nàng.

- Tiểu Tuyết.

Đặng Vân Du há hốc mồm. Người này là ai? Vương An Cơ tại sao lại tỏ ra thân mật với quý phi của hoàng đế như vậy? Chân Nhân Chiêu Minh một đao chém đứt đầu hoàng đế. Người ta tận mắt chứng kiến, hoàng đế từ từ hóa thành tro bụi ngay trước mắt. Lão ta dùng máu của yêu quái để duy trì chút hơi tàn này, bên trong chắc đã mục rữa cả rồi.

Quân lính buông bỏ vũ khí, cảm thấy vô cùng hoang mang. Hắc y nhân gỡ khăn che mặt, Chân Nhân Chiêu Minh trở về làm vị tướng quân của cả đội thị vệ. Hắc Tiêu thu kiếm, cúi đầu. Toàn bộ pháp trường trở thành một mảnh hỗn độn. Chỉ trong một tích tắc, đã diễn biến ra chuyện gì thế này? Hoàng đế mà bấy lâu nay họ phụng mệnh rôt cuộc là ai?

Chân Nhân Chiêu Minh mang tội sát vua nhưng không một ai dám lên tiếng buộc tội. Trái tim chợt nhói đau. Vương An Cơ cẩn thận ôm Dạ Như Tuyết, tay chặn miệng vết thương trên ngực nàng. Nàng cười yếu ớt, nắm lấy tay hắn:

- Chàng đã giết quá nhiều người rồi, đừng giết nữa.

- Thế này là...

Đặng Vân Du vừa mở miệng định hỏi đã bị Tần Tuệ Minh bịt lại. Từ rất nhiều năm trước, khi Vương An Cơ vừa nổi lên trong yêu giới, người ta đã biết đến chuyện tình giữa Vương An Cơ và Dạ Như Tuyết. Hắn chỉ không ngờ, hôm nay hai người lại một lần nữa gặp nhau. Nghe đồn, chính Dạ Như Tuyết đã bỏ rơi Vương An Cơ.

Từ An Khê bỏ khăn che mặt, đi đến bên cạnh Chân Nhân Chiêu Minh, không biết mùi máu tanh ở đâu xộc lên tận mũi. Pháp trường chỉ còn lại tiếng thở hấp hối của Dạ Như Tuyết, và giọng nói mềm nhũn như nước của Vương An Cơ.

- Nàng... sao lại khờ như vậy?

- Cuối cùng, ta cũng được gặp chàng rồi.

- Tiểu Tuyết, đừng ngủ. Ta nhất định có cách cứu được nàng.

Wương An Cơ bế bổng nàng lên. Chân Nhân Chiêu Minh bừng tỉnh, vội sai người chuẩn bị phòng cho Tần quý phi.

Chỉ trong một buổi sáng ngắn ngủi, cả triều đình đã bị đảo lộn một vòng. Hoàng đế bị hành thích còn không nói, lại lộ ra sự thật thân phận của hoàng đế khiến lòng người hoang mang. Quan lại trong triều không dám hó hé. Nay cái chống lưng duy nhất của bọn họ bị giết, ở lại trong điện còn có ích gì. Nhiều người toan tính thu dọn gia tài, cáo quan về quê ở ẩn.

Nhưng Chân Nhân Chiêu Minh nào có tha mạng cho họ dễ dàng như vậy. Hạ lệnh khoá cổng, không cho dân chúng ra khỏi Chân Nhân thành nửa bước. Vì vậy, trong điện hiện tại như ngồi trên chảo nóng, sai một ly đi một dặm. Dạ Như Tuyết còn chưa tỉnh lại, nhưng vết thương đã được Từ An Khê cầm máu. Có điều,

chủ thủ của Vương An Cơ không phải là loại bình thường, có thể giết được bất cứ thứ gì. Lại còn đâm gần tim Dạ Như Tuyết như vậy, chưa chết ngay đã may mắn lắm rồi.

Bây giờ, Dạ Như Tuyết chỉ còn lại một hơi tàn. Nhưng Vương An Cơ vẫn không bỏ cuộc, ngày ngày đút cháo nạng ăn, lau mặt, rửa chân, trò chuyện cùng nạng, luôn ngày luôn đêm. Hầu như, người ta chỉ thấy hắt quanh phòng của Tần quý phi.

Người có thể lực mạnh nhất trong triều đình là Chân Nhân Chiêu Minh. Hắn sắp xếp cho mỗi người một phòng riêng, ăn uống thoải mái. Còn hắn thì bận việc ổn định triều chính, đi không thấy mặt. Có điều, bọn họ được cung nữ đối đãi rất tốt, cũng không có ai đến làm phiền. Từ An Khê sống tự do quen rồi nhưng vì bệnh của Dạ Như Tuyết nên phải nán lại một thời gian.

Đặng Vân Du thấy Triệu Thụy Miên cứ ủ rũ thế nào ấy, đặc biệt mỗi lúc nhìn thấy Vương An Cơ chăm sóc Dạ Như Tuyết. Nói về địa hình trong điện thì cô đã nắm như lòng bàn tay rồi. Có điều hiện giờ thân phận khác mà thôi. Lại nói Dạ Như Tuyết kia quả nhiên xinh đẹp, nghe Tần Tuệ Minh kể lại chuyện trước kia còn khó tin hơn. Nàng và Vương An Cơ từng yêu nhau?

- Cùng lắm là tối nay. - Từ An Khê thu tay lại sau khi bắt mạch cho Dạ Như Tuyết.

- Tối nay làm sao? - Vương An Cơ bên cạnh sốt sắng hỏi.

- Nàng ấy sẽ không qua nổi tối nay. Ta kêu huynh đi tìm giải được, có tìm được không?

- Không tìm được. - Hắn trả lời yếu ớt, đưa mắt nhìn Dạ Như Tuyết làn da trắng bệch.

- Không kiếm được cũng không sao. Ta chỉ là nghe truyền thuyết thôi, có thể thứ đó cũng chẳng có thực. Hiện tại, chỉ mong có thứ gì đó có thể cải tử hồi sinh, hoặc là, chờ vào ý trời. - Kết quả này, Từ An Khê đã biết trước, nhưng lại không nỡ nói ra với Vương An Cơ.

Cả phòng rơi vào trầm mặc. Chân Nhân Chiêu Minh lặng lẽ ra khỏi phòng, phân phó chuẩn bị làm lễ tang cho Tần quý phi. Vương An Cơ khẽ khàng ngồi xuống đầu giường, nắm lấy bàn tay yếu ớt của nàng, miết nhẹ:

- Nàng hứa với ta sẽ sống tốt rồi. Nàng không được chết.

Sau khi Triệu Thụy Miên ra khỏi phòng, bên trong vẫn còn nghe thấy tiếng thủ thi của Vương An Cơ như thế. Cô nghịch cổ đại. Thời gian buổi tối sắp đến rồi. Có lẽ, sau khi Dạ Như Tuyết mất, cô sẽ trở về thế giới bên kia. Đặng Vân Du thấy cô thì thở dài:

- Chân Nhân Chiêu Minh nói, hắn sẽ mở cổng thành, tôi có thể ra vào tự do. Đợi sáng mai, sẽ cùng Tần Tuệ Minh đi du ngoạn một thời gian, coi như đi du lịch.

- Là tuần trăng mật thì đúng hơn. - Triệu Thụy Miên cắt ngang. Đặng Vân Du đỏ mặt.

- Không cần lo cho tôi nữa. Đợi khi chơi chán rồi sẽ về.

- Cậu biết mà. Người và yêu, không thể chung sống. - Triệu Thụy Miên đưa mắt về phía phòng của Dạ Như Tuyết.

- Chính vì vậy tôi mới càng trân trọng những ngày tháng này.

Nhìn đầy mắt long lanh vì vui sướng của Đặng Vân Du, cô cũng thấy vui vẻ phần nào. Một cung nữ báo đã đến giờ dùng cơm. Hai người gật đầu đi đến phòng ăn. Kì thực, Chân Nhân Chiêu Minh mời mọi người dùng bữa ở một khu vườn nhỏ, có cầu, có ao, có núi rừng. Khung cảnh rất đẹp. Đặng Vân Du phần khởi nhìn ngắm lung tung.

- Thật ra, từ lúc đó đến giờ vẫn chưa có dịp mời mọi người dùng một bữa đằng hoàng, hiện tại cũng chưa muộn đi.

Từ An Khê ngồi xuống trước tiên. Sau đó Tần Tuệ Minh, Đặng Vân Du, Triệu Thụy Miên và cuối cùng là Chân Nhân Chiêu Minh. Tần Tuệ Minh gấp nhanh một miếng bỏ vào miệng, sau đó lập tức phun ra:

- Thức ăn thua xa thủy cung của ta.

- Nếu người chè, hay là dùng thử rượu đào này đi. Rất được. - Tần Tuệ Minh uống thử một chén, đúng là mùi vị không tệ, miễn cưỡng gật đầu cho qua.

Đây có lẽ là bữa cơm êm ấm nhất của họ từ khi đến Chân Nhân thành đến nay.

- Chân Nhân Chiêu Minh, người đừng xảo biện nữa. Nếu không phải ta và Vương An Cơ diễn trò, bọn họ có thể bắt được bọn ta sao? - Triệu Thụy Miên nghiêng ngả chỉ.

- Chân Nhân Chiêu Minh, lỡ như chúng ta không tìm được lão hoàng đế vào đúng là ngày nhật thực thì làm thế nào?

- Lần này phải nói là ông trời giúp chúng ta. Nhật thực là thời gian lão hoàng đế yếu ớt nhất. Lão đã lâu không uống máu nên cơ thể cũng suy yếu lắm rồi. - Chân Nhân Chiêu Minh uống một ngụm rượu - Cũng nhờ Từ cô nương có ý muốn xuống thành, nếu không chúng ta chẳng gặp Vương An Cơ ở quán cơm rồi.

- Tuỳ ý nói thôi. - Từ An Khê không mấy làm tự hào vì điều đó.

- Sau đó các vị yên tâm là cổng thành sẽ được mở tự do, muốn đến chơi lúc nào cũng được.

- Thật không? Còn nhớ người lúc trước bậm trợn đuổi bắt bọn ta, còn hành hình Thụy Miên. Thật muốn giết người cho rồi. - Đặng Vân Du nhớ lại vẫn còn thấy rùng mình.

- Thật xin lỗi. Lúc đó không còn cách nào khác. - Chân Nhân Chiêu Minh hướng Triệu Thụy Miên xin lỗi.

Cô khoác tay:

- Không sao. Đừng để ý, việc lớn quan trọng.

Đang nói chuyện vui vẻ thì một cung nữ hét hải chạy ra, quỳ rạp trước mặt Từ An Khê:

- Từ cô nương, Tần quý phi... không xong rồi. Vương đại nhân cho gọi cô.

55. Chương 55: Cuộc Sống Bình Yên

Lúc bọn họ chạy vào phòng Dạ Như Tuyết thì đã thấy Vương An Cơ nâng người nàng dậy, truyền nội lực. Từ An Khê nhanh chóng bắt mạch. Mạch đập rất yếu, hình như vừa mới...

- Nàng ấy đã...

- Không!

Từ An Khê còn chưa kịp nói xong, Vương An Cơ đã gào lên một tiếng, gắt gao ôm nàng vào lòng, một giọt nước mắt lăn dài trên má. Đặng Vân Du đứng sững như trời trồng, Tần Tuệ Minh ở phía sau đỡ cô. Dáng vẻ này, giống hệt Triệu Thụy Miên lúc trước, khi ôm quyền nhật ký của Tô Thiển đứng khóc trong phòng cậu ấy. Hắn đang tiếc nuối, giống như chính cô năm đó vậy.

Tim cô vỡ nát thành từng mảnh nhỏ. Đau lòng vì thấy được chính mình, đau lòng vì người chịu đựng lại là hắn. Vương An Cơ bỗng nhiên loé lên cái gì, xoay người lại quỳ trước mặt cô. Triệu Thụy Miên mở to hai mắt.

- Ta cầu xin muội, cho ta mượn chân khí.

- Người điên sao? - Chân Nhân Chiêu Minh vừa nghe đã giật mình. Từ An Khê nhú chặt mày. Bọn họ đều hiểu, thứ mà hắn đang nhắc tới là gì.

- Chỉ có chân khí của pháp sư mới cứu sống được mạng người. Muội từng nói vậy mà.

Triệu Thụy Miên nhìn hắn chằm chằm. Cô cũng từng nói, nếu không có chân khí, pháp sư cũng sẽ không còn là pháp sư nữa. Tại sao hắn lại không nhớ điều đó? Chân Nhân Chiêu Minh thiếu điều muốn xông lên đánh cho Vương An Cơ tỉnh ra.

- Người có biết nếu mất chân khí...

- Chỉ cần muội chịu đưa chân khí ra, điều kiện gì ta cũng đáp ứng.

Triệu Thụy Miên nhú mào, ép cho nước mắt chảy ra. Vương An Cơ kiêu ngạo tới trời, lại có một ngày vì nữ nhân quỳ xuống cầu xin cô. Đủ hiểu nàng quan trọng cỡ nào đối với hắn. Nếu bây giờ cô không đồng ý, chẳng phải là chia rẽ uyên ương nhà họ sao? Hậu quả của việc mất đi chân khí đối với một pháp sư, hắn không thể nào biết được. Mà cho dù biết được, nàng tự hỏi, hắn có thay đổi quyết định của mình hay không?

Hiện tại tính mạng Dạ Như Tuyết đang mỏng manh như sợi tóc, hắn còn tâm trí nào nghĩ đến những chuyện khác. Biểu hiện những ngày này của hắn, cô đều hiểu rõ. Hắn coi Dạ Như Tuyết như sinh mạng của mình mà trân trọng. Một pháp sư như cô thì có gọi là gì.

Đặng Vân Du và Tần Tuệ Minh mặc dù không biết thứ đó là gì nhưng nghe qua thì hình như có vẻ rất quan trọng. Từ An Khê định mở miệng lên tiếng thì cô đã nói:

- Được. Muội cho huynh.

- Triệu Thụy Miên!

Chân Nhân Chiêu Minh kinh ngạc. Sau đó một luồng sáng từ trong ngực trái của Triệu Thụy Miên đi ra. Vương An Cơ lập tức đứng dậy nhường đường, vẻ mặt u ám nhiều ngày giờ đã sáng hẳn lên. Cô kề sát miệng mình với Dạ Như Tuyết, để chân khí có thể truyền qua. Từ An Khê quay đầu nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy cảnh đau lòng này mà vẫn không nói ra sự thật.

Triệu Thụy Miên cảm giác trái tim như bị bóc ra khỏi lồng ngực, rộng một lỗ lớn. Như trút hết sinh khí của mình. Chỉ một chốc thôi, sau đó liền trở lại như bình thường. Mất đi chân khí, cũng không quá đau đớn. Liền sau đó, Vương An Cơ bước tới bên Dạ Như Tuyết, cũng không thể tâm sắc mặt cô hiện giờ thế nào. Triệu Thụy Miên cười chua chát, lui xuống một bước.

Dưới sự hối thúc của Vương An Cơ, Từ An Khê bắt mạch cho Dạ Như Tuyết. Riêng Chân Nhân Chiêu Minh vẫn không tán đồng việc làm này của Triệu Thụy Miên. Đặng Vân Du và Tần Tuệ Minh hồi hộp quan sát.

- Đã tốt rồi. Nghỉ ngơi vài ngày nữa là khỏe.

- Thật kỳ diệu. - Đặng Vân Du cảm thán. Nhưng chẳng ai vui vẻ lấy, chỉ có Vương An Cơ.

Hắn quay lại nói với Triệu Thụy Miên:

- Tiểu Thụy, đa tạ muội. Muội muốn gì, ta cũng đều làm cho cả.

Thấy được nét mặt vui sướng chưa từng có của Vương An Cơ, cô thật muốn khóc một trận lớn. Triệu Thụy Miên mở miệng vừa định nói thì chân bước lảo đảo, Từ An Khê đã nhanh tay hơn Chân Nhân Chiêu Minh, đỡ lấy cô.

- Chóng mặt thôi. - Chắc là do vừa mất đi chân khí - Ta không cần huynh phải làm gì cả. Nhiệm vụ chúng ta đã xong, giết được hoàng đế rồi. Huynh chỉ cần an ổn sống với Dạ Như Tuyết là được.

- Muội... không sao chứ?

- Ta không sao, đừng lo. Vậy đi, ta đi trước.

Từ An Khê cũng hiểu ý, nhanh chóng dìu cô ra bên ngoài, tránh tầm mắt của mọi người. Triệu Thụy Miên ngồi xuống bên khóm hoa, nôn mửa liên tục. Từ An Khê vuốt sống lưng cô. Từ từ rồi sẽ quen thôi. Nôn xong, Triệu Thụy Miên cảm thấy còn chưa đủ, ho thêm vài tiếng nữa. Sau thức ăn là một ít tia máu.

- Cô tình nguyện sao?

- Hừ, có gì đâu mà tình nguyện với không. Con người sống chết đều có số cả rồi. - Triệu Thụy Miên vuốt ngực, ngồi bệt xuống đất.

- Cô có biết hậu quả của nó không?

- Có pháp sư nào mà không biết điều đó.
- Cũng chẳng có pháp sư nào tình nguyện giao chân khí của mình ra cả.
- Vậy thì ta tình nguyện làm người đầu tiên.

Từ An Khê không tiếp tục đôi co với cô nữa. Chỉ hỏi cô tiếp theo muốn làm gì, cô nói muốn trở về nhà.

Một tuần sau.

Chân Nhân thành lại buồn bán náo nhiệt như trước. Chân Nhân Chiêu Minh hiện đang nắm giữ ngôi vị trong tay, là hoàng đế của Chân Nhân tộc. Sự việc tiên đế uống máu yêu quái được công bố rộng rãi. Người dân tỏ ra hết sức phấn nộ đối với tiên đế, cũng bày tỏ xin lỗi chân thành đối với yêu giới. Biểu hiện chính là mở cửa giao thương với yêu giới lẫn các tộc khác.

Việc làm mới này của Chân Nhân Chiêu Minh được người dân ủng hộ. Còn gương Định Thần trong truyền thuyết, có lẽ nó vĩnh viễn chỉ nên trở thành truyền thuyết. Tuy vậy vì vai trò quan trọng của nó trong tương lai, Chân Nhân Chiêu Minh cất nó trong mật thất của Chân Nhân điện. Gương Định Thần trở thành cấm vật quốc gia. Sau này, không ai có thể nhìn thấy nó nữa.

Khi thấy Vương An Cơ thảnh thơi xuống phố đi dạo cùng Tần quý phi cũng không có ai nói gì nữa, chỉ tỏ ra vui vẻ chào đón như bình thường. Đi qua một quầy bán trâm cài tinh xảo, Dạ Như Tuyết dừng lại ngắm nhìn:

- Chàng xem, nếu ta mua cái này tặng Triệu cô nương, cô ấy có thích không?
- Chắc là không đâu, muội ấy không thích trang sức. Vả lại, đồ ở bên kia còn đẹp hơn nhiều. - Vương An Cơ vuốt tóc nàng.
- Tại sao ta không thấy Triệu cô nương đến đây chơi? Có phải cô ấy rất bận không?
- Hình như là vậy.

Vương An Cơ bắt giác buông tay, hắn không quen cảm giác thiếu một hình bóng thể này. Dạ Như Tuyết thấy hắn đột ngột bỏ đi liền đuổi theo.

Dạo này Vương An Cơ hành động rất lạ. Đang dịu dàng với nàng đột nhiên lạnh lùng bỏ đi, làm Dạ Như Tuyết tưởng rằng mình đã làm cái gì sai rồi. Sau khi tịnh dưỡng một thời gian trong điện, sức khỏe nàng cũng tốt lên. Nàng biết, Vương An Cơ hỷ sinh rất nhiều vì nàng, bỏ cuộc sống tự do ở trong điện chăm lo cho nàng. Nàng đều biết hết, vì vậy nàng luôn muốn bù đắp cho hắn.

Chân Nhân Chiêu Minh hạ bút viết vài nét trên công văn rồi gấp lại, đặt sang một bên. Từ khi lên ngôi đến nay, chưa một ngày được nghỉ ngơi. Hoàng đế đúng là nô lệ của người dân. Ngoại trừ khoác bộ áo bào và được người khác cung kính ra thì chẳng có gì cả, hắn nhận ra trước kia làm tướng quân còn sung sướng hơn.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng cung nữ chỉ choé. Cửa phòng bị đánh bay ra, Từ An Khê tay cầm kiếm, vai đeo tay nải, hùng dũng đi vào trong, đập bàn quát Chân Nhân Chiêu Minh:

- Cầu hoàng đế, Dạ Như Tuyết khoẻ rồi, người còn không mau thả ta đi.
- Cô nương...

Cung nữ nghe cô xưng hô với hoàng đế như vậy thì thất kinh, vội thấp giọng. Chân Nhân Chiêu Minh nhượng mảy rồi cho cung nữ lui ra. Hắn xoa mi tâm rồi hỏi:

- Nàng muốn đi?
- Phải đó. Ta xong chuyện rồi, ở lại đây còn có ích gì? Bà bà còn đang ở nhà chờ.
- Trẫm đã cho bà bà trở về cửa tiệm cầm yêu rồi. Không cần lo, ngay gần đây, nếu muốn có thể bảo thị vệ dẫn ra.
- Bảo thị vệ dẫn ra? Người tướng ta còn là con nít chắt? Ta có chân, tự ta đi. Nếu người còn không cho ta đi, ta sẽ phá cổng đây. - Từ An Khê nghiêng răng nghiêng lợi.

- Ở lại thêm một thời gian, theo dõi Dạ Như Tuyết đi. - Chân Nhân Chiêu Minh mềm giọng.

- Còn cần theo dõi làm gì? Có chân khí trong người, thiếu chút nữa thành tiên rồi.

Từ An Khê chán ghét nói. Mặc dù cô ngày ngày gây chuyện trong điện nhưng Chân Nhân Chiêu Minh cũng chưa một lần trách phạt. Cô biết, trong điện nhiều quy tắc, hấn lại vì cô mà bỏ qua tất cả, khiến cô muốn làm lớn chuyện cũng không được. Nhắc tới chân khí, Chân Nhân Chiêu Minh lại nhớ tới Triệu Thụy Miên.

- Triệu Thụy Miên thế nào rồi?

- Đã qua bên kia từ lâu rồi. Ai mà biết cô ấy thế nào. - Nói thì nói vậy nhưng Từ An Khê cũng có chút lo lắng.

- Đã đến... ngày đó chưa?

- Chắc cũng gần đến rồi.

- Đặng Vân Du có ở cạnh cô ấy không?

- Chắc là đi chơi với Tần Tuệ Minh, còn chưa thấy về.

Rốt cuộc, Từ An Khê vẫn phải ở lại. Còn Đặng Vân Du, ngày ngày hôm sau đã hưng phấn xách bao lớn bao nhỏ đến điện kiến tân đế và Từ An Khê.

- Cái quạt giấy này rất đẹp, ta đặc biệt mua tặng cho hoàng đế mới. - Đặng Vân Du đưa cho công công, công công dâng cho hoàng đế - Để cho huynh bớt oai phong lại, thêm vài phần thư sinh.

- Quạt tốt. - Chân Nhân Chiêu Minh cười đến mang tai.

- Còn Tiểu Từ... - Đặng Vân Du lấy một con dao nhỏ ra. Trên vỏ có khắc một con rồng đỏ - Cho cô con dao của người Mông Cổ.

- Đa tạ cô. - Cầm rất vừa tay - Cô định bây giờ trở về à?

- Đúng vậy. Bước qua bước lại cũng chỉ là một cánh cửa mà thôi. Ta nhớ ra mình đã lâu rồi không về nhà. Hoàng đế nhớ giữ cửa thông với phòng ngủ của ta, đỡ đi lại bất tiện.

- Theo ý người.

- À đúng, còn Vương An Cơ đâu? Ta đi tìm mãi cũng không thấy hấn.

- Công công? - Chân Nhân Chiêu Minh quay sang hỏi.

- Bẩm hoàng đế, Vương An Cơ đã cùng Dạ cô nương đi dạo từ sớm rồi ạ.

- Đi rồi? Không phải hai người họ thật sự yêu nhau chứ? Vậy chứ còn biểu hiện của Thụy Miên, là do ta hiểu lầm hai người họ sao?

- Người trong cuộc u mê. - Từ An Khê đối mặt với chuyện này chỉ biết thở dài - Cô về coi Tiểu Thụy một chút. Mới vừa lấy đi chân khí, sức khỏe không tốt.

- Vậy được, ta lập tức đi liền.

56. Chương 56: Sự Thật Tiết Lộ

- An Cơ, chàng xem, hoa đào năm nay sắp nở rồi.

Dạ Như Tuyết kéo ống tay hấn, chỉ vào vườn ở phía sau tấm cung của Tần quý phi. Chân Nhân Chiêu Minh coi như nhân đạo, không phể nàng đi, bởi vì nể mặt Vương An Cơ. Hấn khẽ mỉm cười, mặc cho nàng kéo đi khắp nơi. Nụ cười cứng nhắc nơi khoé môi. Vậy là mùa xuân lại đến rồi.

Bao nhiêu tháng qua, hắn đã bao giờ để ý đến thời tiết nóng lạnh đâu. Nhớ lần gần nhất nhìn thấy tuyết, là cùng Triệu Thụy Miên giữa đêm khuya, chạy trốn khỏi sự truy bắt của Chân Nhân Chiêu Minh. Cô không chịu bỏ cuộc, vẫn sống chết muốn dìu hắn đi, chạy đến tận vách núi. Hình dáng giữa trời đêm, tuyết trắng bay lá tả, mái tóc cô bị gió nhẹ tung lên, nhưng đôi mắt vẫn kiên định không tả nổi, rằng có chết cũng phải đưa hắn đi. Lần đó, Vương An Cơ mơ màng không nhớ rõ.

Trước đó một thời gian, hắn có cơ hội ngắm tuyết rơi ở thế giới bên kia. Triệu Thụy Miên khẽ ôm an ủi hắn. Là không biết hắn đang buồn vì không có cha mẹ, hay là đang nhớ đến Dạ Như Tuyết. Cái đêm mà hắn được nhốt vào trong động yêu, suýt bị ăn thịt, cái đêm tuyết rơi lạnh thấu xương đấy, Dạ Như Tuyết đã xuất hiện cứu hắn. Lúc đó, hắn chỉ có một ý nghĩ, sau đó phải tận lực yêu thương chăm sóc nữ nhân này.

Dạ Như Tuyết, đối với hắn vừa là mẹ, vừa là chị, vừa là ân nhân, vừa là bạn, vừa là người mà hắn yêu nhất. Bây giờ thì hình như đã khác. Xa nàng mấy trăm năm, cảm giác của hắn đã không còn như trước. Mặc dù Dạ Như Tuyết hầu như vẫn không có gì thay đổi. Hắn không thích cái cách nàng cười nói và làm nũng với hắn như nàng đã từng âu yếm với hoàng đế. Hắn không cần một Tần quý phi khôn ngoan biết chiều lòng thiên hạ.

Hắn nhớ đến Triệu Thụy Miên. Triệu Thụy Miên giáo hoạt xấu xa, nghịch ngợm quậy phá, một pháp sư thích hành động bữa bãi không theo quy củ, lại nhiệt tình hơn bao giờ hết. Đã rất lâu rồi hắn không nhìn thấy cô. Có lẽ, cô đã trở về thế giới bên kia, tiếp tục mai danh ẩn tính, cũng có thể quay về với Điện Định Siêu cũng nên. Nhắc đến Điện Định Siêu, hắn lại có một nỗi căm ghét khó tả.

- An Cơ. An Cơ...

- Hử? - Vương An Cơ nhìn nàng.

- Chẳng đang nghĩ gì vậy? Đạo này thấy chẳng lạ lắm. - Không phải chỉ có mình nàng nghĩ vậy, tất cả mọi người đều thấy Vương An Cơ rất lạ - Chẳng nhớ Triệu cô nương có phải không?

- Đã lâu rồi, ta không gặp muội ấy. - Vương An Cơ trầm tư, nhìn xuống vườn đào đang nở rộ.

- Cũng phải, hai người trải qua bao nhiêu chuyện, là bạn tốt mà. Cô ấy còn hy sinh cả chân khí của mình nữa... - Dạ Như Tuyết luồn bàn tay nhỏ vào tay hắn.

Vương An Cơ lạnh nhạt rút lại, quay người đi vào trong. Giữa đường, còn thấy nàng chưa di chuyển, hắn quay đầu nói:

- Vào trong đi, trời còn lạnh đấy. - Dạ Như Tuyết sau một hồi hựt hắng, cong môi cười đi theo hắn.

Tết Đoan Ngọ. Tuy trong điện không có tổ chức náo nhiệt như bên ngoài nhưng Chân Nhân Chiêu Minh cũng cố gắng đãi được bữa cơm. Bàn ăn gồm có Chân Nhân Chiêu Minh, Vương An Cơ, Dạ Như Tuyết và Từ An Khê. Từ An Khê khó hiểu, tại sao cô lại được mời tới đây chứ? Mà tại sao cô lại phải ở trong cái nơi tù túng này.

- Này, bao lâu rồi ngươi chưa thả ta đi hả? Hoàng đế chết tiệt.

Từ An Khê trước kia rất kiệm lời. Từ khi bị nhốt trong điện thì tính khí thất thường, hay mở miệng mắng những lời khó nghe, câu mở đầu sẽ là “Hoàng đế chết tiệt. Hoàng đế thối”. Làm những hậu nhân trong điện đều toát mồ hôi lạnh, không dám khuyên bảo. Chân Nhân Chiêu Minh nghe vậy thì cười càn sang khoái. Có hôm còn mời cô ở lại ăn cơm.

- Trẫm mời nàng ở lại mà nàng còn chê?

- Phi. Ta không cần.

- Nào, ăn miếng bào ngư này ngon lắm. - Chân Nhân Chiêu Minh ân cần gấp một miếng bỏ vào chén cô. Từ An Khê hừ lạnh.

- Ăn ăn cái đầu ngươi.

- Hai người vui thật, cứ như phu thê mới thành thân. - Dạ Như Tuyết che miệng cười khê - Hiếm lắm chúng ta mới có bữa cơm đầy đủ như vậy, đừng làm mất hứng. - Từ An Khê trợn mắt, không tiếp tục đôi co nữa.

- Đúng rồi, Vương An Cơ đâu?
- An Cơ đi có chút việc, lát sẽ đến ngay. - Nhắc đến Vương An Cơ, nụ cười nàng thoáng gượng gạo.
- Hai người dạo này tốt chứ? Sức khỏe cô thì sao? - Chân Nhân Chiêu Minh hỏi thăm.
- Nhờ có Triệu cô nương và hoàng đế giúp đỡ, ta đã không sao rồi. - Nhắc đến Triệu Thụy Miên, cả Từ An Khê và Chân Nhân Chiêu Minh đều mất tự nhiên.
- Qua một thời gian nữa, trầm định hôn cho hai người, sinh thêm vài tiểu yêu hồ trắng trẻ nữa cũng được.
- Hai má nàng ửng hồng, Dạ Như Tuyết cúi đầu ăn cơm.
- Đúng rồi, dạo này hai người có gặp Triệu cô nương không?
- Ta không biết. - Từ An Khê trả lời tương đối nhanh - Chắc là có việc bận.
- Ta luôn đề nghị An Cơ dẫn ta đi thăm Triệu cô nương nhưng chàng cứ luôn ngập ngừng. - Dạ Như Tuyết chọc chọc đũa - Nếu không đi ngay, sợ rằng sẽ không kịp nữa.
- Cô nói vậy nghĩa là sao? - Chân Nhân Chiêu Minh nhíu mày - Không lẽ cô biết chuyện pháp sư mất đi chân khí thì sẽ chết?

Choang!

Cả ba lập tức hướng mắt ra cửa. Bình rượu dưới sàn bể tan tác. Vương An Cơ khó nhọc đi tới, đưa mắt nhìn Chân Nhân Chiêu Minh, rồi đến Dạ Như Tuyết.

- Người vừa... nói cái gì?

Chân Nhân Chiêu Minh mím chặt môi, không thốt ra thêm lời nào nữa. Dạ Như Tuyết cười đứng dậy, kéo Vương An Cơ ngồi xuống:

- Thôi mà, bọn ta chỉ nói đùa thôi. Chàng chắc đã nghe nhầm rồi.
- Nghe nhầm? Nghe nhầm?! - Vương An Cơ cười đáng sợ, hất tay Dạ Như Tuyết ra - Nàng dùng được nhiều quá có phải bị lú lẫn rồi hay không? Yêu hồ tai rất thính, nàng quên rồi sao? Ta đi từ xa đã nghe thấy rồi.
- An Cơ, không phải vậy. - Nàng ầm ỨC lắc đầu.
- Chân Nhân Chiêu Minh, ta hỏi người lại một lần nữa, người vừa mới nói cái gì? - Vương An Cơ đã thật sự tức giận. Nếu bây giờ không trả lời hẳn hoàng đế thì chắc sẽ bị dày vò đến khuya.

Từ An Khê lên tiếng:

- Để ta nói cho. Pháp sư một khi bị lấy đi chân khí sẽ chết, không có con đường nào khác.

Vương An Cơ nghe xong như bị sét đánh bên tai. Điều mà cô không mong đợi nhất cũng đã xảy ra, Vương An Cơ biết được chuyện. Hẳn biết được rồi. Bọn họ muốn giấu cũng giấu không nổi. Vương An Cơ cười lớn, hai mắt điên loạn, bấu chặt vai Dạ Như Tuyết:

- Nàng nói đi, đây có phải sự thật không? Nàng nói đi!
- Ta... - Dạ Như Tuyết rơi lệ. Gương mặt mỹ miều kia thật sự khiến người ta không nỡ làm tổn thương. Nhưng Vương An Cơ thì khác.
- Nàng biết mà vẫn nhắc cho ta trên người Tiểu Thụy có một viên chân khí có thể cứu sống nàng. Nàng biết mà vẫn cứ nhận lấy nó, nàng biết mà vẫn muốn hại chết Tiểu Thụy, nàng biết lại không nói với ta. Cái gì nàng cũng biết, khiến ta còn nghi ngờ nàng cố tình bị thương để hại chết Tiểu Thụy.
- Ta không có, ta thật sự không cố tình hại cô ấy. Chàng phải tin ta. - Dạ Như Tuyết ôm lấy cánh tay hắn giải thích. Nhưng tất cả đã quá muộn, hắn còn nghe lọt được thứ gì sao?
- Nàng nói đi, tại sao nàng lại làm như vậy? Tiểu Thụy đã làm gì nàng sao? - Vương An Cơ gầm lên, hắn chưa từng hung dữ với nàng như vậy, khiến Dạ Như Tuyết sợ hãi khóc nức - Có phải nàng cố tình đỡ một nhát cho hoàng đế không? Phải hay không?

Vương An Cơ lắc người nàng. Dạ Như Tuyết như con rối bị cắt đứt dây, tê liệt cảm giác. Nàng không muốn thừa nhận nàng ghen tỵ với Triệu Thụy Miên nên mới bóng gió nói với Vương An Cơ. Nhưng nàng càng không ngờ Triệu Thụy Miên lại thật sự trao chân khí ra, chứng tỏ cô ấy rất chung tình với Vương An Cơ. Đáng tiếc hắn không nhận ra. Đã như vậy, nàng cũng không cần thiết phải nhắc tới chuyện đau lòng này nữa.

- Được, vậy ta hỏi nàng một câu. - Vương An Cơ mệt mỏi buông tay - Bây giờ, bảo nàng đi theo ta, bỏ hết vinh hoa phú quý, trở về là một yêu hồ Dạ Như Tuyết trước kia, nàng có bằng lòng không?

Dạ Như Tuyết mở lớn mắt nhìn hắn, hơi đắn đo. Sau đó nàng im bật, suy nghĩ thật lâu nhưng không tìm ra đáp án. Vương An Cơ nhìn thấy trong mắt đều là thất vọng. Hắn đã hiểu rồi, ngay từ đầu hắn đã bị nàng tính kế. Hắn làm tổn thương Triệu Thụy Miên, hắn giết cô. Vương An Cơ chưa bao giờ hận bản thân hại chết một người như vậy.

- Nàng không cần trả lời ta nữa. Ta hiểu rồi, so với ta thì vinh hoa phú quý vẫn quan trọng với nàng hơn. Nàng thà rằng sống như một người bình thường cũng không muốn làm yêu hồ với ta.

Kỳ lạ là sau khi nhận ra chuyện đó, Vương An Cơ không thấy đau lòng, chỉ có mỉa mai và thất vọng. Hắn hỏi:

- Còn bao lâu? - Thấy không có ai trả lời, hắn nhìn Từ An Khê - Thời gian sống còn bao lâu? - Từ An Khê bây giờ mới nhận ra hắn hỏi ai.

- Ba tuần, tối đa bốn tuần. Tính đến bây giờ thì đã gần hai tuần rồi. - Có lẽ cũng sắp tiêu rồi.

Vương An Cơ không nói không rằng quay đi. Dạ Như Tuyết hoảng hốt vội ôm lưng hắn:

- Chàng đừng đi. Xin chàng. Ta biết sai rồi, chàng đừng bỏ đi. - Nàng đã đợi rất lâu rồi mới có ngày hôm nay. Khó khăn nàng mới gặp được hắn, hắn không thể bỏ nàng mà đi.

- Nàng có từng nghĩ tới, trao cho nàng chân khí, Tiểu Thụy đã khổ sở thế nào không? Muội ấy thậm chí đã trao cả sự sống cho nàng, nàng chỉ cho đi một Vương An Cơ mà cũng keo kiệt sao?

- Nhưng chàng là cả sự sống của ta.

- Không có ta, mấy năm qua nàng cũng tự sống tốt đấy thôi. Tiểu Tuyết, nàng nên biết tự thoả mãn đi. Đừng quá tham lam nữa. - Vương An Cơ gỡ tay nàng ra. Dạ Như Tuyết quát lớn.

- Vương An Cơ, chàng nói dối. Ngày trước chàng nói chỉ yêu một mình ta. Hiện tại thì sao? Chàng thay đổi rồi, ở bên cạnh ta nhưng chàng chỉ nghĩ đến Triệu Thụy Miên. Chàng làm vậy là có tôn trọng ta hay không?

- Nàng lầm rồi. Người mà ta yêu năm đó là một Dạ Như Tuyết, không phải là Tần quý phi biết chiều lòng người khác. Bao nhiêu năm qua, nàng thay đổi, ta cũng thay đổi. Nàng không thể cứ ích kỷ nghĩ cho mình.

- Hừ, ta ích kỷ? Chàng đối với ta không công bằng. Chàng không cho ta cơ hội để khiến chàng lại yêu ta, trong lòng chàng chỉ có Triệu Thụy Miên.

Dạ Như Tuyết ghen tuông đến mù quáng. Vương An Cơ không thiết nghĩ nhiều như vậy. Thời gian gấp rút, hắn bay đi tìm cửa thành.

57. Chương 57: Triệu Thụy Miên Bị Thu Nhỏ

Đặng Vân Du vừa hoàn tất thủ tục đóng tiền học cho năm học sau xong thì thấy Điền Định Siêu cùng Liễu Ly Châu sóng đôi với nhau, cười nói vui vẻ. Bọn họ nhìn thấy cô, thoáng sững người, nhưng cũng mở miệng chào hỏi:

- Đặng Vân Du, dạo này... Thụy Miên thế nào rồi? Tôi không thấy cô ấy đến trường.

- Hai người hẹn hò à? - Đặng Vân Du nhìn chăm chăm bọn họ. Triệu Thụy Miên đang như thế nào mà bọn họ còn ở đây vui vẻ nói chuyện.

- Đúng vậy. - Điền Định Siêu cuối cùng cũng nhận ra người luôn bên cạnh mình là ai. Bọn họ vừa đến với nhau được một tháng.

- Các người không cần lo, sau này sẽ không gặp Thụy Miên nữa đâu. Cô ấy xin nghỉ học đi nước ngoài rồi. - Cô mĩa mai.

- Vậy à? Đi cũng không nói một tiếng. - Liễu Ly Châu thốt lên.

Đặng Vân Du còn tính nói câu “Tại sao phải nói cho mấy người biết” nhưng lại thôi. Nói với bọn người này chỉ tổ phí nước bọt. Cô xoay người rời đi. Chợt thấy có một bóng đen vượt qua, bên kia nhanh chóng đã rất đông người.

Đặng Vân Du chen chúc vào, chỉ thấy Vương An Cơ cao lớn đồ sộ đứng chình ịch giữa trường, đưa mắt tìm người. Vội kéo hắn sang một bên:

- Vương An Cơ, anh làm cái gì vậy? Sao lại ở đây? Lần sau đừng mang cái bộ đồ đồ này nữa. Nhìn dọa người lắm.

Cô kéo hắn ra phía sau nhà vệ sinh, không có một ai. Hắn liền biến thành bộ dạng người thường. Như vậy không tốt hơn sao? Vương An Cơ nhún mày:

- Tiểu Thụy đâu?

- Thụy Miên? Ở đâu làm sao tôi biết được?

- Cô đừng có giả ngu với ta, coi chừng ta đánh cô tàn phế. - Hắn hung dữ nói.

- Oa, Vương An Cơ, mới mấy ngày không gặp, anh đã đối xử với tôi như vậy. - Đặng Vân Du tỏ ra tổn thương.

- Đừng nói nhiều nữa, Tiểu Thụy đang ở đâu? - Hắn kiên nhẫn hỏi lại lần nữa.

- Tôi thật sự không biết. Lúc quay về tìm đã không thấy rồi. Thật đấy. Hay là, anh dựa vào cái mũi thính, đi kiểm thử xem. - Hắn nom cô không giống nói dối thì cũng tin.

- Ta đến nhà cô ấy tìm thử. Cô biết gì thì mau báo.

- Được rồi.

Thấy Vương An Cơ rời đi, cô mới thở phào một hơi. Được rồi, tạm thời kế hoãn binh là như vậy, hắn tìm một rồi sẽ bỏ cuộc thôi. Nhưng Đặng Vân Du đã quá đánh giá thấp hắn rồi. Nửa đêm, Vương An Cơ bay vào phòng cô, lật chăn ra, bật đèn lên:

- Cái gì vậy? - Đặng Vân Du đang ngủ ngon lành thì che mắt lè nhè.

- Ta không thấy Tiểu Thụy. - Hắn thở dốc, trên mặt toàn là gấp gáp cùng lo lắng.

- Không thấy có lẽ cũng là tin tốt. Huynh để ta ngủ một lát đi, có gì sáng mai nói tiếp nhé. - Đặng Vân Du toang kéo chăn lên thì bị giật ra.

- Cô có biết Tiểu Thụy sẽ chết không? - Cô sững người lại, đưa mắt nhìn hắn, không dám hỏi câu “Anh biết rồi?” - Vậy là cô cũng biết? Ai cũng biết chỉ trừ ta ra? Các người thật giỏi, hợp lại lừa ta? - Vương An Cơ nói ra một câu, cả người lão đảo - Hiện tại còn khiến ta không thể gặp được nàng, có phải muốn ta hối hận đến chết không?

- Là Thụy Miên không muốn gặp anh, anh đừng tự trách mình nữa.

- Rõ ràng cô biết Tiểu Thụy đang ở đâu. Ta vốn tưởng chạy quanh một hồi cô sẽ nói cho ta biết. Cô muốn để Tiểu Thụy đến chết vẫn cứ lặng lẽ như vậy sao?

Đặng Vân Du bật khóc:

- Anh tưởng tôi muốn sao? Tôi cũng là bất đắc dĩ thôi. Ai ngờ được cô ấy lại sắp chết kia chứ. Sao ông trời lại bất công như vậy?

- Nói cho ta biết, Tiểu Thụy ở đâu? Ta muốn gặp nàng.

Đặng Vân Du đành dắt hắn đến căn nhà kho bên cạnh. Vương An Cơ đưa mắt nhìn cô:

- Tiểu Thụy ở đây? Không thể nào, ở đây đâu có mùi của pháp sư.

- Cái đó làm sao tôi biết được. - Đặng Vân Du mở cửa - Anh vào đi.

Bên trong tối đen như mực, Vương An Cơ bước vào, một không gian khác hiện ra. Bên phải có tiếng suối róc rách, chim bướm bay lượn, bên trái có một khu vườn rộng lớn đầy cỏ. Bầu trời trong xanh, mây trắng lơ lửng từng đám. Đây chẳng khác nào tiên cảnh. Quanh đây chỉ có một căn nhà duy nhất, được xây theo kiểu cổ đại, có núi giả, có ao. Ánh mặt trời chan hoà khắp nơi, tựa như một thế giới không hề có bóng tối.

Wương An Cơ đi về phía trước, nghe thấy một giọng nói trẻ con đang ngồi nói chuyện, phát ra từ phía sau căn nhà. Hắn vòng qua, những tưởng là Triệu Thụy Miên, hoá ra chỉ là một tiểu cô nương. Tiểu cô nương trò chuyện với bông hoa bên cạnh:

- Không biết chừng nào mới có người đến chơi với ta? - Chốc sau lại vui vẻ nói - Nhưng mà không sao, ta sẽ chơi với các người. - Vừa nói vừa vuốt ve cánh hoa.

Tiểu cô nương quay lại, phát hiện một nam tử đỏ từ trên xuống dưới thì phát hoảng:

- Người là ai?

- Tiểu Thụy? - Tại sao cô lại... biến thành tí hon thế này?

- Người là ai? Tại sao lại gọi tên ta như thế? - Triệu Thụy Miên lấy bừa một cọng cỏ dài dưới chân đưa lên, hai mắt to sáng chớp chớp đề phòng.

- Nàng hỏi ta là ai? Nàng quên rồi sao? - Hắn muốn bước tới chạm vào nàng nhưng sợ làm nàng sợ.

- Người đừng qua đây, làm sao người ở đây được. Chỗ này quanh năm chỉ có mình ta.

- Rốt cuộc nàng bị làm sao vậy? Ta là Vương An Cơ. - Vương An Cơ còn nhớ rõ ngày đầu tiên mà hắn xưng danh với cô. Trước đó cô còn gọi hắn bằng cái tên rất khó nghe “Người kiến”.

- Vương An Cơ nào? Chưa từng nghe qua. Người đừng hòng lừa ta. - Tiểu cô nương dần trở nên hung dữ.

- Được rồi. - Vương An Cơ lui xuống một bước - Ta là Vương An Cơ, nàng là Triệu Thụy Miên, nàng nhớ không?

- Tên của ta đương nhiên ta phải nhớ rồi. - Triệu Thụy Miên hươ hươ cọng cỏ trong tay - Còn người là ai ta không biết.

- Ta là yêu hồ Vương Hầu đại nhân, Vương An Cơ, chưa từng nghe qua sao? - Triệu Thụy Miên thành thật lắc đầu, hắn mỉm cười - Không sao, ta đến đây bầu bạn với nàng. Đừng sợ.

- Bầu bạn? Ai phái người đến? - Tiểu cô nương thật đa nghi.

- Cha mẹ nàng.

- Nói láo. Cha mẹ ta đã chết rồi.

- Trước khi chết, bọn họ dặn ta đến chăm sóc nàng.

- Tại sao ta phải tin người chứ? - Triệu Thụy Miên đến cuối cùng không thể tin người này. Thứ nhất hắn là yêu quái, thứ hai là hắn rất đẹp. Mẹ cô nói càng đẹp thì càng độc ác.

- Mẹ nàng là Diệp Yên Đan, cha nàng là trạng nguyên Triệu Thụy Nguyên có phải không? Bọn họ chỉ có một đứa con gái là nàng.

- Làm sao... người biết? - Triệu Thụy Miên mở lớn mắt, hạ tay xuống.

- Đã nói là ta biết họ mà nàng không tin. - Thấy cô đã không còn bài xích nữa thì lại gần - Nàng có biết mình là pháp sư không?

- Ta đương nhiên biết. Ta đã mười sáu tuổi rồi. - Mười sáu tuổi mà nhỏ bé như vậy - Người muốn ta giết người à? - Nhìn đôi mắt nhỏ của cô cố gắng trợn lên đe dọa hắn thì buồn cười.

- Không phải, ta chỉ muốn hỏi nàng. - Vương An Cơ ngồi xổm xuống để ngang tầm cô - Nàng biết trong người nàng có mang chân khí không?

- Đương nhiên rồi. - Vừa trả lời xong, cô vội dùng hai tay che ngực mình lại - Pháp sư nào cũng phải có thứ này. Người hỏi làm cái gì? Định cướp nó khỏi ta à?

- Nàng không đồng ý, ta cướp được sao?

- Đúng a. Người sẽ không cướp được, mà ta có ngu mới đưa cho người. - “Vậy mà nàng lại giao nó ra”. Vương An Cơ tràn đầy đau xót nhìn nàng, nhìn nàng vô lo vô nghĩ mà chết đi.

- Tiểu Thụy, nếu pháp sư bị mất chân khí thì sẽ như thế nào? - Vương An Cơ vươn tay vuốt tóc nàng, Triệu Thụy Miên bận suy nghĩ nên không để ý. Mặc dù không muốn biết nhưng hắn cần phải nghe.

- Pháp sư đó sẽ bị thu nhỏ. Hay nói đúng hơn là trở về hình dạng nhỏ bé của mình. Tốc độ nhanh thì một, hai ngày, chậm thì bốn, năm ngày. Ba mươi tuổi thì còn hai mươi, mười lăm, mười, bảy, ba, một, nửa năm, một tháng, thậm chí là một ngày. Nhỏ đến không thể nhỏ hơn, sẽ thật sự biến mất.

Triệu Thụy Miên chu mỏ nhắm đếm số ngày mà không hay biết Vương An Cơ đang khổ tâm thế nào. Khoé mắt ẩm ướt nhưng môi thì gượng cười. Vẫn chăm chú nghe cô nói. Nói như vậy, ký ức năm mười sáu tuổi của cô, không có hắn, càng về sau sẽ càng không.

- Đây, người khóc sao? - Triệu Thụy Miên hươ tay trước mặt hắn.

- Không có. - Vương An Cơ mỉm cười xoa đầu cô - Gọi ta là An Cơ ca ca đi. - Cô chưa từng gọi tên hắn thân mật bao giờ.

- Không đâu. Nghe uỷ mị chết đi được.

- Ta gọi nàng là Tiểu Thụy, nàng gọi ta là An Cơ ca ca thì có gì đâu. Ta thích nghe nàng gọi. - Triệu Thụy Miên cực kì không thích loại con trai dịu dàng như vậy, nhưng nhìn ánh mắt long lanh như sắp khóc của hắn, cô lại không đành lòng. Có lẽ hắn đang có chuyện buồn, thôi thì chiều ý hắn một lần đi.

- Vậy được, An Cơ ca ca.

- Ngoan. Nàng đang chơi cái gì vậy? - Hắn nhìn xuống khóm hoa dưới chân cô.

- Ta chỉ đang nói chuyện với hoa thôi. Nhưng bọn chúng chưa bao giờ trả lời ta cả. - Triệu Thụy Miên ỉu xiu như cọng bún thiêu.

- Vậy ta nói chuyện với nàng nhé.

- Thật không?

- Ừ.

Đôi mắt trẻ con híp lại hình vòng cung, Triệu Thụy Miên nhảy cẫng lên vì vui sướng, nắm lấy tay hắn lắc lư. Vương An Cơ cười đầm đìa dắt nàng đi đến cạnh con suối nhỏ, nơi dòng thác đang rì rào đổ xuống, bãi cỏ xanh mướt. Hắn lựa chỗ có bóng mát rồi biến ra một cái ghế dài. Triệu Thụy Miên vỗ tay hoan hô:

- Oa, An Cơ ca ca, huynh giỏi quá đi, còn biết phép thuật nữa.

- Ta là yêu hồ mà. - Hắn buồn cười ngồi xuống trước, vỗ lên đùi - Nào, ngồi xuống đây.

Triệu Thụy Miên nhảy nhót, gối đầu lên chân hắn. Vương An Cơ thân mật vuốt tóc cô như lúc này. Đột nhiên cô lại rất thích cảm giác mới mẻ này. Vương An Cơ kể cho cô nghe rất nhiều chuyện. Hắn kể cuộc hành trình chiến đấu với hoàng đế của hắn và Đặng Vân Du, Triệu Thụy Miên, Tần Tuệ Minh, Chân Nhân Chiêu Minh, Từ An Khê. Tuyệt nhiên không hề nhắc đến người tên là Dạ Như Tuyết.

- Hả? Vị cô nương tên giống ta kia, cô ấy có tốt không? Có xinh đẹp không? Có thông minh không? Cô ấy cũng là pháp sư à? - Triệu Thụy Miên đột nhiên hỏi rất nhiều câu.
- Cô ấy cũng là pháp sư, rất giỏi, rất xinh đẹp, còn cứu ta rất nhiều lần.
- Vương An Cơ nói trong mê man. Triệu Thụy Miên nổi lên tò mò, kéo góc áo hắn, ngược mặt lên:
- Này này, vậy huynh có thích cô ấy không?
- Vương An Cơ gần như không cần suy nghĩ, khi nói còn mang theo nụ cười ảm áp:
- Hình như là có. Rất nhiều.

58. Chương 58: Gặp Được Người Quan Trọng

Buổi sáng thức dậy, Vương An Cơ đã lâu rồi không nghe thấy tiếng chim hót đầu ngày và tiếng suối chảy ngay bên tai, bất giác ngủ ngon hơn nhiều so với trước kia. Hắn đẩy cửa phòng Triệu Thụy Miên, nhưng bên trong chẳng có ai cả. Chắc là cô lại đi đâu đó chơi rồi. Nghĩ vậy hắn nhếch môi cười, trẻ con đúng là hay chạy loạn. Mười sáu tuổi ở Chân Nhân thành đã hai tay ôm hai đứa con rồi.

Vương An Cơ đi xuống bếp xem có gì ăn không. Mùi thức ăn thơm lừng phát ra từ nồi há cảo hấp còn nóng hổi. Chắc là vừa nấu xong chưa được bao lâu. Nhưng hắn không ăn vội, lại muốn đi tìm cô trước. Bỗng nhiên ở bên ngoài có tiếng la nhỏ. Vương An Cơ thoáng chốc đã xuất hiện trước mặt cô, dọa Triệu Thụy Miên ngây ngốc một hồi, đau đớn thì đều không quan trọng nữa.

- Huynh, huynh từ đâu ra? Rõ ràng huynh còn ở trong nhà kia mà. Sao lại... - Dừng tốc độ gì mà đi ra đây vậy?
- Làm sao bị thương? - Vương An Cơ nâng đầu gối cô lên. Quần bị rách, lộ ra mảng da rướm máu. Chân nữ nhi để lại sẹo sẽ không đẹp.
- À. Ta... tại thác chảy mạnh quá, nước văng lên cầu. - Triệu Thụy Miên chỉ về phía cây cầu nhỏ bằng gỗ bắc ngang qua sông - Ta vừa chạy qua liền trượt té. Nếu không xoay người sẽ ngã xuống nước đấy. Chỉ là, hơi quá đà nên không cần thận... - Càng về sau, giọng cô càng nhỏ dần.
- Lần sau đừng như vậy nữa. Nàng cũng lớn rồi, hớ chút là chạy nhảy lung tung. - Vương An Cơ xé miếng vải trắng trong người chấm lên vết máu.
- Huynh đang mắng ta à? Nếu không chạy nhảy thì ra biết làm gì ở đây cho hết chán đây? Ta lại không thể ra ngoài. - Động tác hắn hơi khựng lại.
- Tại sao không thể ra ngoài?
- Ta không biết. Ta chỉ biết rằng mình sẽ phải ở đây cho đến già. Nếu ra ngoài kia sẽ rất đáng sợ. - Trán cô nhăn lại. Vương An Cơ bắt đầu băng bó vết thương - Huynh còn biết y thuật nữa à?
- Có từng nghiên cứu qua. - Hắn còn không quên, lúc ở nhà Từ An Khê, hắn đã đọc qua sách y chỉ để nghiên cứu bệnh tình của cô.
- Ta bắt đầu hiểu tại sao cha mẹ lại muốn huynh đến bầu bạn với ta rồi. Huynh thật giỏi, pháp thuật cao cường nữa. - Triệu Thụy Miên tấm tắc khen ngợi - Nhưng mà huynh ở đây lâu như vậy, cha mẹ huynh không nói gì chứ?
- Ta... cha mẹ ta cũng mất rồi. - Dù sao cô vẫn chỉ là một đứa trẻ.
- Vậy còn nương tử? Nương tử của huynh thì sao?
- Ta còn chưa thành thân. - Vương An Cơ nghiêm nghị thông báo.

- Vậy là huynh khá giống ta rồi, trên đời này chỉ có một mình. - Triệu Thụy Miên thở dài, tay vọc nước sông.

- Nàng còn có ta.

- Huynh rồi sẽ có một ngày không thể ở cạnh ta được nữa, sẽ bỏ đi giống như cha mẹ ta vậy.

- Không đâu, ta sẽ ở bên cạnh nàng mãi. - Vương An Cơ đan mười ngón tay với cô - Sẽ không đi nữa đâu.

- Huynh đừng lừa ta đấy nhé. - Triệu Thụy Miên cong môi cười.

Bar Big Luck.

- Cả tháng nay em đi đâu thế hả? - Yang đặt mạnh ly cocktail trước mặt Đặng Vân Du - Cô chú bảo anh thỉnh thoảng sang nhà chăm sóc cho em. Kết quả thì sao, cửa cũng không khoá, em đi đâu thế?

- Bọn họ mà cũng có ngày sợ em không có người lo à? - Đặng Vân Du mĩa mai, tay nâng niu ly rượu - Ngạc nhiên đấy. - Cô thấy Yang còn trầm trọng nhìn mình thì ngồi thẳng dậy - Em đi du lịch với bạn thôi, đừng lo.

- Em đấy, trước giờ có bao giờ như vậy đâu. - Yang ảo não - Người làm anh như anh thật là khổ.

- Mà Sami đâu rồi? - Đặng Vân Du bây giờ đã biết sử dụng kính áp tròng, không phải đeo một cặp kính dày trên mặt nữa, ngũ quan xinh xắn cũng lộ ra.

- Về quê rồi, nghe nói nhà có việc. - Yang xoa mi tâm - Bình thường em chỉ có biết học thôi mà, từ khi nào thay đổi thế? Yêu rồi phải không?

- Anh xem, em yêu đương không được bao lâu nữa đâu. - Đặng Vân Du cười nhạt, thấp thoáng thâm lương.

- Yêu mà còn biết lúc nào chia tay nữa à? - Lần đầu tiên anh thấy có kiểu yêu đương thế này đấy.

Từ An Khê, một lần nữa náo loạn Chân Nhân điện. Vườn thượng uyển người ta dùng để trồng hoa tản bộ, cô lại bắt nhỏ bỏ tất cả, xới đất trồng rau, còn thả thêm mấy con gà nữa, làm tất cả cung nữ thái giám đều không dám đến gần. Nhũ ma ma, là người từ trước tới nay đều quản chuyện trong hậu điện, cũng tức đến mức hộc máu cũng không làm gì được cô.

Mục đích Từ An Khê náo loạn là gì? Chắc ai ai cũng hiểu rõ. Nhưng hoàng đế chẳng mấy may để tâm đến cô. Thậm chí trong lúc lên triều, có một số vị quan có ý kiến với vị cô nương không rõ lai lịch này lại ở trong điện làm mưa làm gió với Chân Nhân Chiêu Minh. Hắn chỉ cười nhạt, bảo là “Cứ mặc kệ nàng đi”. Như vậy được sao? Như vậy được sao?

Từ An Khê trả lời một chữ “Không!”. Không biết lần thứ bao nhiêu, cô xách đao lên điện tìm gặp Chân Nhân Chiêu Minh cãi lí. Ba tháng, cô đã nhốt trong cái nơi quái quỷ này một mùa xuân rồi. Dẫu biết Liên Hương bà bà đã có cuộc sống sung túc hạnh phúc nhưng còn cô? Cô cũng muốn được sống như vậy a.

Thế nhưng, Chân Nhân Chiêu Minh không có trong điện. Công công nói hắn đã ra ngoài từ sáng rồi. Hoàng đế tự ý rời khỏi điện mà cũng không ai cản lại là sao? Công công kiểu gì thế? Từ An Khê thoáng nhăn mày, lại nhận ra đây là cơ hội tốt để bỏ trốn. Cô liền không suy nghĩ, đồ đạc cũng không thu dọn là bao, dùng khinh công bay ra ngoài.

Thật tốt, không khí thật trong lành, không có mùi của quy tắc. Từ An Khê lắc hông hai cái, vươn vai thông dong bước đi. Đi được vài bước lại nghĩ, liệu cô rời đi như vậy có gọi là tuyệt tâm tuyệt tình hay không? Chân Nhân Chiêu Minh cũng coi như bằng hữu, hắn lại còn là hoàng đế của Chân Nhân tộc, không chào từ biệt hình như là hơi thất lễ rồi.

Buồn cười, cô đâu biết hắn hiện giờ đang ở đâu? Làm sao đi tìm? Cái ý nghĩ vừa mới nhen nhóm đó lập tức bị cô bóp nát. Không muốn nghĩ tới, nó lại càng quẩn lầy. Từ An Khê ôm đầu nhăn trán, cái gì đó đang khiến cô nín thở vậy?

Chân Nhân Chiêu Minh quỳ một chân bên hai ngôi mộ trong rừng, bên dưới có hoa cúc trắng, bánh và trái cây. Là hắn cất công kêu nhà bếp chuẩn bị từ sớm. Đã lâu lắm rồi cha mẹ hắn không có một bữa ăn ngon. Phải nói là từ trước đến giờ. Nay hắn đã có thể danh chính ngôn thuận khắc tên bọn họ lên bia.

Cuối cùng cha mẹ hắn đã có thể nhắm mắt nơi chín suối rồi. Chân Nhân Chiêu Minh kéo khoe môi, bàn tay vuốt ve nắm mộ bằng đá lạnh ngắt qua năm tháng. Nơi mà thậm chí hắn còn không dám thường xuyên đến thăm, ngay cả ngày giỗ của bọn họ, chỉ sợ hoàng đế phát hiện ra hành tung.

Hắn vẽ vang kể với cha mẹ về chiến công của mình lúc tiêu diệt tiên đế, còn có, hắn đã tìm được Tiểu Vân cô cô rồi. Thì ra, chính là Đặng Vân Du. Ngoài ra, hắn còn tìm thấy một người khác nữa. Nghĩ đến đó, Chân Nhân Chiêu Minh khẽ cười, phải sa y đứng dậy.

- Sao nàng tới được đây?

Từ An Khê đảo tròn mắt, hai tay chắp sau lưng, do dự đi tới:

- Thật xui xẻo, ta vốn định cước, nếu đến đây gặp người thì sẽ từ biệt một tiếng, còn không thì thôi.

- Từ biệt? Nàng bỏ trốn à? - Hắn rõ ràng nhìn ra được. Dựa vào năng lực của cô, đã sớm có thể thoát ra ngoài. Hắn chỉ là sử dụng cấm vệ miễn cưỡng giữ chân cô lại thôi - Nàng còn chưa trả lời trẫm, sao nàng biết chỗ này?

- Ta làm sao biết người ở đây. - Từ An Khê tròn mắt - Đoán bừa mà thôi. - Rồi cô nhìn đến hai nắm mộ đã khắc chữ bên trên, lòng như có sợi chỉ cửa nhẹ qua - Hôm nay là ngày giỗ của cha mẹ người à?

- Ủ. - Hắn cũng không hỏi tại sao cô biết bọn họ là cha mẹ của hắn - Nàng có biết tại sao trẫm muốn giữ nàng lại không?

Từ An Khê tròn mắt nhìn hắn. Lần đầu tiên Chân Nhân Chiêu Minh nghiêm túc tiết lộ lý do hắn giam giữ cô ba tháng. Chân Nhân Chiêu Minh hít sâu một hơi, cười trào phúng:

- Ít nhất có nàng náo nhiệt trong điện, trẫm sẽ không thấy lạc lõng. Làm hoàng đế của một bộ tộc, có bao nhiêu cô độc nàng có biết không?

Từ An Khê rụt rè nhìn hắn. Nàng không phải không nhìn ra, một pháp sư tiêu diêu tự tại lại chọn đi làm kẻ hầu trong điện hết nửa đời, nửa đời sau, phải dành ra để ngồi trong điện, thay thế kẻ trước đây mình đã hầu hạ. Chỉ nghe đến thôi đã cảm thấy khó chịu rồi.

Chân Nhân Chiêu Minh không muốn bộc lộ về yếu đuối của mình, hắn cũng chưa từng làm vậy. Nhưng bây giờ, đối mặt với cô, hắn lại không muốn nói dối. Từ An Khê tuy điềm tĩnh ít nói nhưng mấy ngày nay nhìn thấy cô nổi loạn cũng rất thú vị. Trái ngược hoàn toàn với người nguyên tắc như hắn, cô là kẻ tùy tiện không ai sánh bằng.

Từ An Khê chính là sợ về mặt đau khổ này của hắn, trái tim vừa căng lên của cô thoáng chốc mềm nhũn. Không phải là dùng chiêu này chứ? Chân Nhân Chiêu Minh rũ mi:

- Đây là lần đầu tiên trẫm viếng thăm đàng hoàng cha mẹ. Lúc ở nhà nàng, nàng nhìn thấy ra nhớ nhung họ. Nhưng những lần trước, nàng không thấy được...

Chân Nhân Chiêu Minh run hai vai. Nếu không có thanh kiếm chống đỡ, có lẽ hắn đã ngã khuỵu xuống đất rồi. Từ An Khê rút cuộc thu lại biểu tình ngạc nhiên. Đôi mắt tùy ý lướt qua dưới đất, nơi giọt nước gò đó vừa rơi xuống. Nam nhi đại tướng quân mà lại như vậy sao?

Từ An Khê thở dài, bước tới choàng tay ôm hắn, vỗ vỗ lưng an ủi:

- Không phải vậy đâu. Lần trước, ta cũng có gặp huynh. - Chân Nhân Chiêu Minh ngẩng đầu, nhìn về hướng cô chỉ vào phía trong rừng, một hướng vô định nào đó - Ta đã đứng đó. Nhìn huynh mặc áo choàng quỳ trên bia mộ, trò chuyện cùng họ.

- Nàng đang lừa trẫm có phải không? - Hắn chớp mắt hỏi.

- Không đâu. Ta nói thật, ta đã ở đó mà. - Từ An Khê tròn mắt thề thốt.

Đương nhiên là hắn tin. Chỉ là hắn không ngờ thật sự có người nhớ ra hắn. Mặc kệ là cô qua đường hay cố tình nán lại. Cô đã gặp hắn, cũng nhớ hắn. Chân Nhân Chiêu Minh ôm chặt lấy cô. Chính ngay lúc đó, Từ An Khê cho đến suốt đời cũng không quên được lời hắn đã nói "Ta thích nàng".

Rất lâu sau này, Từ An Khê yêu cầu hấn nói lại một lần nữa, hấn đều không nói. Còn ở tương lai gần, thật ra, Từ An Khê vẫn chịu đựng ở lại Chân Nhân điện.

59. Chương 59: Trở Về Chân Nhân Thành

- Hai người đừng có tình tứ nữa được không?

Từ An Khê nghe thấy giọng nói thì bất giác giật mình, gạt tay Chân Nhân Chiêu Minh ra. Vương An Cơ nhàn nhạt đi tới, liếc mắt cũng thấy tình tiết quái quỷ gì đang diễn ra. Hấn cùng lắm chỉ mới rời đi có ba ngày thôi. Bọn họ làm sao lại tiến triển nhanh như vậy, mặc dù hấn cũng mơ hồ nhìn ra ý đồ của Chân Nhân Chiêu Minh rồi.

- Ai... ai tình tứ chứ? - Từ An Khê hai má phồng hồng, nghịch nghịch mài mực.

- Người đi tìm Triệu Thụy Miên sao rồi? - Chân Nhân Chiêu Minh hỏi thăm.

- Tiểu Tuyết sao rồi?

- Người còn hỏi Dạ Như Tuyết nữa à? - Từ An Khê bất mãn, dựa vào những gì Triệu Thụy Miên hy sinh cho hấn, dù hấn trả cả đời cũng chưa hết, huống chi còn có chân khí của pháp sư đó - Tại sao không trực tiếp đi tìm cô ta đi? Thật ra huynh cũng không dám, đúng không? Thật ra trong lòng huynh có ai vậy huynh biết không? - Chân Nhân Chiêu Minh kiềm cô lại để không bùng phát lửa giận.

- Đừng có nói bậy, trong lòng ta có ai ta rõ hơn ai hết, không cần cô phải chỉ điểm. - Vương An Cơ thoáng không hài lòng. Mặc dù hấn thừa nhận mình làm sai, nhưng hấn không phải ngu muội - Ta chỉ muốn hỏi thăm tình hình Tiểu Tuyết mà thôi.

- Cô ấy, vẫn còn ở trong hậu điện. Những ngày nay trầm cũng không rõ, nhưng chắc là vẫn ủ rũ một mình. Tần quý phi lúc trước, cũng không ai dám hỏi han. - Thân làm hoàng đế, chuyện phức tạp của bọn họ hấn không có thời gian để tâm tới, huống hồ còn có Từ An Khê bên cạnh.

- Tiểu Thụy, thế nào rồi? - Từ An Khê dè dặt hỏi, thật ra vẫn sợ hãi không muốn nghe.

- Nàng ấy bây giờ đã 14 tuổi rồi. - Hôm qua mới trở nên nhỏ hơn. Chính hấn đã chứng kiến quá trình biến đổi đó, nhẹ nhàng tựa như giấc ngủ - Đường nhiên ta sẽ phải chào hỏi lại một lần nữa. Hôm nay ta tới đây là muốn hỏi các người có biện pháp gì không?

- Chờ đã... - Từ An Khê khó hiểu ngắt lời - Chào hỏi lại? Tại sao phải chào hỏi lại? Pháp sư bị thu nhỏ, nhưng không có bị mất trí nhớ a.

Chân Nhân Chiêu Minh phát hiện ra điều khác thường, khẽ siết chặt tay Từ An Khê. Trái lại, Vương An Cơ lại không ngạc nhiên mấy, chỉ nhếch môi một cái. Điều này, hấn đã nhận ra từ lâu rồi. Có một buổi sáng tỉnh dậy, hấn tìm thấy Triệu Thụy Miên đang nấu cháo trong bếp, miệng lẩm bẩm “Vương An Cơ khi nào mới chịu đi đây, ta sắp chịu không nổi rồi.”

Lúc sau, cô trở ra, vẫn cười nói vui vẻ như một đứa trẻ 14 tuổi. Vương An Cơ phối hợp cùng cô, diễn vở kịch này. Hấn biết, cô vẫn chưa đồng ý tha thứ cho hấn, nên cứ tiếp tục giả ngây giả ngô. Nhưng cô không biết, hấn tình nguyện giả vờ cùng cô, đợi cho đến khi cô chính miệng nói chuyện với hấn, cho dù có đợi bao lâu đi nữa.

Khi Vương An Cơ trở về, Triệu Thụy Miên đang ngồi ngẩn ngơ nhìn trời xanh, mấy ngọn cỏ bình thường cô hay dùng để chơi bị dẫm nát dưới chân. Mắt ánh lên vẻ buồn thê lương. Linh cảm có chuyện không ổn, Vương An Cơ đi lại thăm dò:

- Nàng làm sao vậy?

- Có phải ta sắp chết rồi không, An Cơ ca ca? - Triệu Thụy Miên ngược đôi mắt vô hồn nhìn hấn - Ta cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào. Một mối vô cùng.

- Nói vậy, ta sẽ không để nàng chết. - Vương An Cơ ôm cô vào lòng, như sợ phải mất đi thứ gì đó. Ngay cả lúc Dạ Như Tuyết sắp tắt thở, hắn cũng chưa từng xót xa như vậy - Ta dẫn nàng đi chơi nhé, được không?

- Đi đâu? - Hắn nhìn thấy hai mắt cô hơi loé sáng - Mà thôi, ta định là mình sẽ ở đây vĩnh viễn rồi, sẽ không đi đâu hết.

- Ta có bảo nàng đi lâu đâu. Đi một chút rồi sẽ về mà. Đảm bảo nàng sẽ rất thích nơi này.

- Ở đâu vậy?

- Nơi đó gọi là Chân Nhân thành. - Vương An Cơ siết chặt cô vào lòng. Triệu Thụy Miên vẫn cố ngốc đầu dậy xem vẻ mặt của hắn. - Là nơi trước đây cha mẹ nàng từng ở.

- Ta cũng từng nghe cha mẹ kể qua. Nhưng vẫn chưa hình dung nổi. Người biết đường đi sao? - Nhìn cô có đôi chút phấn khích của trẻ con.

- Ừ. Ta sẽ dẫn nàng đi.

Nói là làm. Để tránh làm Triệu Thụy Miên bỡ ngỡ với thế giới hiện đại, Vương An Cơ đợi cô ngủ rồi bế đi. Đặng Vân Du nhìn thân hình thu nhỏ của Triệu Thụy Miên không khỏi đau lòng. Nước mắt lặng lẽ rơi, cô không dám khóc lớn làm đánh thức Triệu Thụy Miên. Vài ngày nữa Đặng Vân Du cũng sẽ sang đó. Triệu Thụy Miên được Vương An Cơ bế vững vàng trên tay, đặt chân đến Chân Nhân thành.

Lúc mới mở mắt tỉnh dậy, nhìn xung quanh là một căn nhà gỗ cũ kĩ xa lạ, Triệu Thụy Miên hoảng hốt lăn xuống giường, lưng đau ê ẩm. Sau đó mới lồm cồm bò dậy.

- Đây là đâu?

Cảm thấy hơi lạnh từ bên ngoài xộc đến. Triệu Thụy Miên mở toang cửa chạy ra. Khung cảnh hoàn toàn khác với nơi ở của cô. Xung quanh là rừng núi, trong nhà có một khoảng sân để trồng hoa. Một vườn hoa bát ngát màu đỏ rực, hoa gì mà cô không biết tên. Một bông tuyết đậu trên vai, trời có tuyết rơi rồi.

Chỗ cô quanh năm suốt tháng đều là mùa xuân tươi đẹp. Chưa từng thấy tuyết. Ở đây lại có rất nhiều tuyết, nhưng hoa thì vẫn đỏ chói nở rộ. Khung cảnh đẹp đến mức nhói lòng người. Triệu Thụy Miên đứng sững một hồi, cho đến khi có một hơi ẩm lan toả từ sau lưng.

- Nàng ra ngoài không mang theo áo choàng, sẽ lạnh đấy. - Vương An Cơ bọc cô trong lòng.

- Người vẫn chưa nói với ta. Đây là đâu?

- Là Chân Nhân thành. Nhưng bây giờ là mùa xuân. Là ta tạo kết giới để nàng có thể thấy được tuyết.

Triệu Thụy Miên hơi khựng lại, chân mày nhíu chặt, đôi mắt vô định nhìn về phía trước. Đây là nhà của Từ An Khê. Có lẽ đã lâu rồi không sử dụng. Triệu Thụy Miên rời khỏi vòng tay của hắn, bước ra giữa sân. Tuyết phủ trắng xóa cả mái tóc.

- Coi chừng lạnh. Nàng mặc... - Vương An Cơ vừa định cởi áo choàng mặc cho cô thì Triệu Thụy Miên lên tiếng.

- Tại sao lại đưa ta tới đây?

Giọng nói tuy vẫn còn là của một bé gái, nhưng ngữ điệu thì lạnh lùng hơn hẳn. Vương An Cơ dừng lại, vẫn chậm rãi muốn choàng áo cho cô. Triệu Thụy Miên bồng hất tay, chạy ra xa thêm mấy bước, xoay người đối mặt với hắn. Tuyết rơi trắng xóa âm u, Vương An Cơ vẫn mặc áo bào màu đỏ, nổi bật hơn bao giờ hết, nhưng ánh mắt lúc nào cũng đượm buồn u sầu.

- Ai cho phép huynh đưa ta tới đây? Ta đã nói không cần. Ta không cần sự thương hại của huynh. Trở về với Dạ Như Tuyết đi. - Triệu Thụy Miên nhìn hắn gay gắt - Huynh đã nói sẽ đáp ứng yêu cầu của ta. Ngày đó ta có nói huynh hãy sống tốt với Dạ Như Tuyết. Mới đó đã quên rồi sao?

- Nàng như vậy là đang trút giận lên ta sao? - Vương An Cơ cười nhẹ nhàng, kiên nhẫn nghe cô phát tiết xong mới nói.

- Ta nào dám trút giận gì lên huynh đâu. Bây giờ ta chẳng khác nào đứa trẻ lên ba, chỉ cần huynh phát tay đã có thể đánh chết ta rồi. - Không hiểu sao cô nhìn thấy điệu cười của hấn lại càng chướng mắt. Triệu Thụy Miên tiếp tục cay nghiệt.

- Tiểu Thụy, ta nào dám động vào nàng. - Vương An Cơ vẫn dụi dàng đi tới để choàng áo cho cô - Mặc áo vào kéo lạnh rồi muốn nói gì cũng...

Triệu Thụy Miên tức giận lấy cái áo choàng ném xuống đất, dẫm mạnh dẫm mạnh. Vừa dẫm nước mắt vừa tuông rơi. Ngoài trời thì lạnh, miệng phả ra từng lọn khói.

- Mặc cái gì mà mặc. Ta không mặc, ta không mặc...

Triệu Thụy Miên quả thật chẳng khác nào trẻ con làm nũng. Nhưng đáng tiếc là lời làm nũng này quá đối bị thương. Nó còn chất chứa cả mong muốn được sống lâu thêm chút nữa. Vương An Cơ cúi đầu xuống, chặn môi cô lại. Triệu Thụy Miên vừa định há miệng mắng tiếp thì lời nói đã nuốt vào trong.

Mùa đông lạnh giá năm đó. Mùa đông mà Vương An Cơ bằng lòng lấy toàn bộ pháp thuật để tạo ra, là mùa đông đầu tiên mà hấn không nhớ lại chuyện xưa cũ. Áo bào màu đỏ máu ôm lấy Triệu Thụy Miên kín kẽ, tựa như sẽ không bao giờ buông tay. Đôi môi Vương An Cơ lạnh như băng, nhưng kỳ lạ bên trong ấm nóng.

Chiều cao Triệu Thụy Miên rút ngắn lại, mái tóc cũng thu ngắn, đôi mắt lại thêm vài phần trẻ con. Đến khi hai người rời môi, Triệu Thụy Miên chỉ còn là tiểu cô nương tám tuổi. Chỉ có nước mắt còn đọng lại ở khoé là chứng minh cô vẫn còn đó. Vương An Cơ như vừa mất đi một miếng thịt nữa.

- Tâm ý của ta, nàng có hiểu không?

Giọng Vương An Cơ run run, cả người Triệu Thụy Miên ghì chặt lấy hấn, bàn tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo để giữ vững trọng tâm. Biết nói gì đây? Cô biết nói gì đây?

- Tiểu Từ, nàng đừng được voi đòi tiên nữa. Lần trước ta đã cho phép nàng ra khỏi điện một chuyến rồi.

- Lần trước là có thị vệ đi theo mà. Huynh xem, ta khỏe mạnh vô cùng, không cần phải có thị vệ đi theo.

- Vậy cũng không được.

Từ An Khê lườm nguyệt Chân Nhân Chiêu Minh đủ kiểu. Còn hấn thì đang nhàn hạ cắt tỉa cây cảnh. Keo kiệt. Chỉ xin có đi ra ngoài điện chơi cũng không được. Nay cô bằng lòng ở đây cũng đâu phải vì hấn. À thì cũng một phần là do hấn.

- Huynh không cho ta đi thì ta tự đi.

- Nàng dám? - Chân Nhân Chiêu Minh ngừng động tác, đưa mắt nhìn Từ An Khê. Cô cũng vừa lúc xoay người định rời đi, bất ngờ lại nhìn thấy Vương An Cơ đi tới.

- Vương An Cơ? Chẳng phải người nói đi tìm Tiểu Thụy à? Sao về sớm thế?

Từ An Khê vừa nói xong, phía sau có một cô gái nhỏ nữa đi ra, đã thay loại trang phục vừa vặn phù hợp hơn với mình. Cả Từ An Khê và Chân Nhân Chiêu Minh đều tròn tròn mắt. Chân Nhân Chiêu Minh vội thả con dao nhỏ trong tay xuống.

60. Chương 60: Biến Chuyển Xấu

- Tiểu Thụy? - Từ An Khê rơm rớm nước mắt, quỳ hai chân xuống để nhìn rõ cô hơn. Triệu Thụy Miên bẽn lẽn đi tới, hai mắt to tròn liếc nhìn - Cô... - Từ An Khê ghen ngào không nói nên lời.

- Hai người ở cùng với nhau từ lúc nào thế? Ta nhớ mình mới đi được nửa tháng. - Triệu Thụy Miên nhếch môi cười, vẫn đồng đánh như ngày nào. - Chân Nhân Chiêu Minh, người làm hoàng đế tốt không?

- Ủ. Có Tiểu Từ bầu bạn nên ta cũng đỡ buồn. Có... thấy trong người thế nào rồi? - Chân Nhân Chiêu Minh nhú mày, không quen nhìn thấy bộ dạng này của cô. Đồng thời cũng chua xót theo.

- Bình thường. Ta thì có chuyện gì được chứ? - Triệu Thụy Miên khoanh tay, vừa nói xong liền ho theo một trận. Vương An Cơ nhanh tay vuốt lưng cô - Tại Vương An Cơ tạo kết giới lạnh quá.

- Ta về sẽ lập tức bỏ.

- Không cần. - Triệu Thụy Miên trả lời rất nhanh, giữ vững sắc mặt - Đẳng nào cũng chết rồi, lạnh thêm một chút thì khi chết đẹp hơn.

Mặc dù Vương An Cơ luôn khuyên cô đừng nói những lời xui xẻo đó nhưng Triệu Thụy Miên vẫn chứng nào tật nấy. Có lẽ cô đang giận dữ với ông trời.

Chân Nhân Chiêu Minh hạ lệnh chuẩn bị một bàn ăn thịnh soạn để đãi Triệu Thụy Miên. Mọi người đều cố gắng không nói về chuyện sống chết của Triệu Thụy Miên. Trong lúc ai nấy đang ngồi vào chỗ thì công công báo có Tần quý phi tìm đến.

Ai cũng sững sờ nhìn nhau. Có lẽ không ngờ đến vị khách không mời này. Chân Nhân Chiêu Minh thở dài, dành cho Tần quý phi vào. Dạ Như Tuyết vừa bước vào tấm cung của hoàng đế đã nhìn rất nhiều người, ngoài ra còn có một đứa bé lạ hoắc, nàng hơi ngáp ngừng, đặc biệt khi nhìn thấy Vương An Cơ đã lâu không gặp.

- Thần thiếp bái kiến hoàng đế. - Theo lệ, Dạ Như Tuyết vẫn phải hành lễ trước mặt Chân Nhân Chiêu Minh. Không khí ngưng ngập ấy vậy mà nhạt dần.

- Tần quý phi không cần đa lễ. - Nếu hợp tình thì phải mời cả Dạ Như Tuyết vào dùng bữa nhưng hấn vẫn còn ngại Vương An Cơ. Nếu Vương An Cơ không muốn thì...

- Dạ cô nương ở lại dùng bữa đi. Đều là người quen cả mà. - Người lên tiếng là Triệu Thụy Miên. Cô đã ngồi chễm chệ vào bàn ăn.

- Đúng vậy, Dạ cô nương... ngồi đi. - Từ An Khê cứng nhắc lên tiếng. Triệu Thụy Miên đã không có ý kiến thì thôi vậy.

- Vậy... ta không khách sáo nữa. Đa tạ. - Dạ Như Tuyết kéo ghế ngồi cạnh Triệu Thụy Miên, chỗ đó vừa hay Vương An Cơ định rồi. Bởi vì chỗ kia đã có Từ An Khê - Vị này là...

Triệu Thụy Miên đói bụng, vừa định động đũa gấp cái đùi gà thì nghe Dạ Như Tuyết nói vậy, lòng chợt chùng xuống. Miệng vừa há ra đã khép lại, cô hạ đũa.

- Chào Dạ cô nương, ta là Triệu Thụy Miên. Thật ngại quá, bộ dạng hiện tại...

Dạ Như Tuyết mở to đôi mắt màu nâu nhìn cô, thật lâu, như không tin được lại có việc này. Dạ Như Tuyết chớp mắt thêm vài cái khẳng định. Vương An Cơ tương đối khó chịu với hành động này, vội lên tiếng:

- Tiểu Tuyết, phiền nàng ngồi sang bên đây. Ta muốn ngồi cạnh Tiểu Thụy.

Không khí lại một lần nữa nặng nề thêm. Triệu Thụy Miên tức muốn hộc máu. Chỉ là một bữa ăn thôi mà hành hạ trái tim người ta lên lên xuống xuống như vậy.

- Vương An Cơ, bỏ đi, chỉ là một bữa ăn thôi mà, huynh đừng làm khó người ta nữa. Ta đói muốn chết. - Vương An Cơ vẫn như cũ, đứng chờ Dạ Như Tuyết chuyển chỗ ngồi.

- Thôi được rồi, là ta không chu đáo. An Cơ muốn chăm sóc cho Triệu cô nương. - Dạ Như Tuyết cười khó nhọc, ngồi dịch sang chỗ bên cạnh. Vương An Cơ liền ngồi vào.

Bữa ăn bởi vì có thêm Dạ Như Tuyết mà trở nên không thoải mái. Triệu Thụy Miên hỏi thăm tình hình của Liên Hương bà bà. Bà vẫn khỏe. Cô tiếp tục hỏi chuyện triều chính, xem Chân Nhân Chiêu Minh có quen chưa, quan lại trong triều có vắng lời không. Hầu như chỉ có Triệu Thụy Miên hỏi chuyện và Chân Nhân Chiêu Minh trả lời.

- Tiểu Từ, còn cô, đã có tin vui chưa? - Từ An Khê đang húp miếng canh thì sặc sụa.

- Tin vui gì chứ? - Chân Nhân Chiêu Minh vuốt lưng cô.
 - Ô... thế hai người chưa có gì à? - Triệu Thụy Miên mở to mắt - Chân Nhân Chiêu Minh, người làm ăn kiểu gì thế? Mau thành thân với Tiểu Từ đi, để lớn chút thì không tốt đâu, nên cho cô ấy một danh phận đẳng hoàng. Người không biết trong điện nhiều lời bàn ra nói vào lắm, Tiểu Từ sẽ lại thiệt thòi nữa.
 - Ừm, ta biết rồi. - Chân Nhân Chiêu Minh đáp khê. Từ An Khê bắt giắc đỏ mặt.
 - Đương nhiên, ta khuyến khích hai người nên làm sớm một chút, chứ đến lúc ta đi rồi không được chứng kiến thì tiếc lắm.
 - Tiểu Thụy... - Vương An Cơ khê gắt. Ai lại cứ đặt chuyện này lên đầu miệng chứ.
 - Ta nói không đúng sao? - Tuy là khổ sở, nhưng Triệu Thụy Miên vẫn tỏ ra tùy hứng - Vương An Cơ, ta nói huynh nên tập nghe những lời này đi, sau này đôi mắt khỏi phải bỏ ngỡ.
 - Bỏ ngỡ hay không là chuyện của ta. Sau này cảm năng chắc đến chuyện này nữa!
 - Ta... - Triệu Thụy Miên còn định mở miệng ra nói điều gì đó thì bất gặp ánh mắt sát khí của Vương An Cơ, đành thu lại - Ta sẽ không nói nữa.
 - Ăn nhiều thịt một chút. - Vương An Cơ thở nhẹ nhõm, gấp một miếng thịt vịt nướng cho cô.
 - Đúng vậy, Triệu cô nương nên bồi bổ nhiều vào. Nghe nói lúc trước cô từng bị giam trong ngục rất thống khổ. - Dạ Như Tuyết cười khan, không biết nói chuyện gì, đành lôi chuyện cũ nghe được từ bọn cung nữ nói lại.
 - Tần quý phi nghe được những chuyện gì từ đâu? - Chân Nhân Chiêu Minh hẳn là không vui vẻ gì, bởi vì đó ký ức rất đáng sợ. Quả nhiên, Triệu Thụy Miên nghe được thì run mình, đánh rơi đôi đũa trên tay.
 - Ta nói sai rồi sao? Ta chỉ nghe bọn cung nữ kể lại. Nếu làm cô nương kinh sợ thì cho ta xin lỗi. - Dạ Như Tuyết ngậm ngùi cúi đầu.
 - Không phải tại cô, là do ta sơ ý thôi. - Vương An Cơ lấy lại một đôi đũa khác cho cô. - Thật ra chuyện đó đã qua lâu lắm rồi.
- Wương An Cơ vẫn còn nhớ mãi lúc nhìn thấy Triệu Thụy Miên bị lôi ra ngoài pháp trường, cả người gần như là bị lôi đi chứ không còn sức để tự bước nữa. Sắc mặt nhợt nhạt như người sắp chết. Mà cô đã thật sự chết đi, là hẳn tìm cách hồi sinh. Chuyện dường như chỉ mới vừa xảy ra ngày hôm qua.
- Thật may quá. - Dạ Như Tuyết mỉm cười.
 - Dạ cô nương có dự định gì không?
 - Ta cũng chưa biết. Có lẽ ta sẽ ra thành mở một cửa hàng bán vải lụa.
 - Vậy thì tốt.

Đó có lẽ là bữa cơm đẳng hoàng cuối cùng của Triệu Thụy Miên. Tối hôm đó, tình hình của Triệu Thụy Miên biến chuyển vô cùng xấu. Cả Chân Nhân điện tối đó đều thấp sáng đèn. Phòng của Vương An Cơ ngay bên cạnh phòng cô, tối đó hẳn cảm nhận một luồng ánh sáng, sau đó liền vọt qua. Triệu Thụy Miên đã trở thành một cô nương năm tuổi.

Năm tuổi, giọng nói the thé vang lên. Vương An Cơ sốt sắng lo lắng, chạy tới chạy lui cả ngày, lục tung cả yêu giới để tìm ra cách chữa trị cho Triệu Thụy Miên. Mỗi ngày trở về, trông hẳn lại càng tiêu tụy hơn, lại sợ không có ai chăm sóc Triệu Thụy Miên. Đúng lúc đó thì Đặng Vân Du xuất hiện.

Chân Nhân Chiêu Minh thì bận việc triều chính ngày đêm, cũng thỉnh thoảng sắp xếp sang thăm cô một chút. Từ An Khê và Đặng Vân Du thay phiên nhau chăm sóc Triệu Thụy Miên. Vì cô cũng tương đối hiểu chuyện nên không phá phách gì. Cả ngày nhàm chán chỉ nằm lên rồi nằm xuống.

Wương An Cơ đi biệt tăm không thấy mặt. Chỉ có mọi người đều biết, hẳn mỗi đêm khuya sẽ trở về, vào thăm cô một lát, lấy khăn lau mặt và tay cho cô, sau đó lại rời đi, hết như một bóng ma. Ngày thứ hai

mà Đặng Vân Du chăm sóc cho Triệu Thụy Miên, Triệu Thụy Miên tiếp tục thu nhỏ thành một đứa trẻ hai tuổi.

Triệu Thụy Miên lúc này lại chỉ nói được vài tiếng đơn giản. Tuy trong suy nghĩ là của một cô gái 20 tuổi nhưng bên ngoài lại chỉ là một đứa trẻ. Lúc này Triệu Thụy Miên chỉ đi được những bước chập chững nên Đặng Vân Du và Từ An Khê phải thay phiên trông nom. Chân Nhân Chiêu Minh phải thêm nhiều cung nữ vào.

Tuổi nhỏ dễ bị nhiễm bệnh. Chạy nhảy chưa được bao lâu thì Triệu Thụy Miên bị cảm lạnh, sốt miên man. Chân Nhân Chiêu Minh lo lắng phải thái y khám bệnh, cho thuốc bổ. Tuy có khá hơn nhưng vẫn nằm đó. Từ An Khê nói, với tốc độ như vậy thì chỉ còn có năm ngày.

- Nàng ấy thế nào rồi?

- Tại sao anh lại hỏi tôi chuyện này? - Đặng Vân Du khoanh tay, đợi ngoài bếp cho đầu bếp sắc thuốc xong, sau đó thì mang vào cho Triệu Thụy Miên.

- Ta không tìm được bất kỳ phương thuốc nào cho nàng.

- Cho nên anh trốn tránh? - Đặng Vân Du nhú mày cao giọng - Quen anh trước giờ sao tôi không biết anh còn có mặt hèn nhát này thế Vương An Cơ?

Hắn chỉ sợ đối mặt với thân hình ngày một nhỏ bé của cô, giống như chết dần chết mòn. Trong khi hắn, miệng thì nói nhất định không thể để cô chết, nhưng thật ra lại chẳng có cách nào khác. Cho dù độ cho cô tất cả tu vi mà hắn có, cũng không thể cứu mạng cô. Tốc độ biến hóa làm hắn càng thêm lo lắng.

- Tuy không thể nói tròn chữ, nhưng tôi biết Tiểu Thụy luôn ngóng chờ anh ở bên cạnh. Cậu ấy mỗi ngày đều chạy ra nhìn ngoài cửa, sau đó lại ủ rũ trở về giường. Anh như vậy là sao?

- Ta không biết phải làm thế nào?

- Việc của anh chỉ là ở bên cạnh cô ấy thôi, trải qua bao nhiêu chuyện mà anh vẫn không hiểu sao Vương An Cơ?!

Đặng Vân Du bực bội hét lên. Tưởng cô không đau lòng sao? Không khóc sao? Mỗi đêm về phòng đều tức muốn ứa nước mắt, nhưng biết làm sao đây? Cô lại là con người bình thường, thiết bị y tế hiện đại không thể cứu sống Triệu Thụy Miên.

Mỗi lúc Tần Tuệ Minh đến tìm cô đều thấy cô một mình ngồi khóc, hắn sẽ ôm vào lòng an ủi. Cô từng nhờ Tần Tuệ Minh tìm cách giúp nhưng đến hắn cũng chịu. Thế giới pháp sư vô cùng phức tạp, huống hồ tình huống pháp sư trao chân khí cho một người khác lại chưa từng xảy ra. Hay nói đúng hơn, Triệu Thụy Miên thật sự ngốc nghếch.

61. Chương 61: Tình Hình Khởi Sắc

- Từ cô nương, không hay rồi.

Từ An Khê đang ngồi báo lại tình hình mấy ngày nay của Triệu Thụy Miên cho Chân Nhân Chiêu Minh hay thì cung nữ từ đầu chạy vào, la hét quỳ rạp xuống đất. Thị vệ vừa định chạy vào thì Chân Nhân Chiêu Minh phát tay, hắn nhận ra đây là cung nữ chăm sóc cho Triệu Thụy Miên.

- Có chuyện gì từ từ nói.

- Triệu cô nương, sáng nay không thấy đầu nữa ạ. - Cung nữ run rẩy dập đầu xuống đất.

Chân Nhân Chiêu Minh và Từ An Khê lập tức chạy đến phòng của Triệu Thụy Miên, có Đặng Vân Du ở đó, đang nhìn Vương An Cơ cao lớn ôm lấy cái bọc nhỏ trong người. Thấp thoáng đoán được xảy ra chuyện gì, Từ An Khê vội hét lên:

- Vương An Cơ, không được, người không được mang Tiểu Thụy đi. Sức khỏe nàng ấy rất yếu.
- Ta mặc kệ.
- Ta nói người đặt Tiểu Thụy về chỗ cũ mau. Muốn nàng ấy chết sớm à?! - Từ An Khê hoảng loạn ra lệnh.

Vương An Cơ không nói tiếng nào, phất áo rời đi. Hắn sẽ mang cô đi, đi đến nơi chỉ có hai người. Không có cung điện đầy quý tộc, không có cung nữ chăm lo. Hắn không muốn cho đến lúc chết, cô vẫn ở trong nơi ở của lão hoàng đế xưa kia.

Triệu Thụy Miên chỉ còn là đứa trẻ một tuổi, không nguầy cũng không khóc, nằm im một chỗ, mặc cho hắn bế đi. Đến nơi rồi, Triệu Thụy Miên mở to hai mắt. Là một vườn hoa rộng lớn bao quanh căn nhà của Từ An Khê. Không còn tuyết, không còn hoa đỏ, là những bông hoa màu vàng và trắng.

Khóe môi cô khẽ cong lên. Vương An Cơ thấy cô cười thì biết rằng cô thích, cho thêm mấy con chim nữa, và thêm một cái ghế tựa dài. Hắn thông thả nằm bên trên, ôm cô vào lòng, nhìn ra phong cảnh đẹp đẽ. Tiết trời đã thay đổi thành mùa thu mát mẻ.

Gió mơn mơn cỏ xanh, thổi vào cánh mũi nhỏ xinh của Triệu Thụy Miên, khiến cô cười thích thú. Vương An Cơ cảm nhận cơn sốt trong người cô vẫn còn nên điều chỉnh nhiệt độ cơ thể cho phù hợp. Cô lạnh thì hắn sẽ sưởi ấm, cô nóng thì hắn sẽ mát lạnh. Cho nên suốt một hồi lâu, Triệu Thụy Miên thấy cơ thể rất thoải mái, dần chìm vào giấc ngủ.

Vương An Cơ rất sợ cô sẽ ngủ mãi không tỉnh nên hắn không dám động dậy hay ngủ quên, cứ mở mắt như vậy. Đến khi ánh mặt trời rọi thẳng vào mắt, Vương An Cơ đột nhiên bừng tỉnh. Hắn ngay lập tức nhìn xuống, Triệu Thụy Miên đã tỉnh, thế nhưng chỉ còn là đứa bé vài ba tháng tuổi. Họ đã ngồi đây trọn một ngày một đêm.

Mắt Vương An Cơ cay xè. Triệu Thụy Miên lần đầu tiên được ngắm bình minh đẹp như vậy thì thích thú, ngẩn ngơ nhìn mà không hay, Vương An Cơ chỉ đang ngắm nhìn cô. Chốc sau, Triệu Thụy Miên quay đầu nhìn hắn, cô vẫn ngây ngô chớp mắt.

Vương An Cơ cúi đầu, hôn lên vành tai bé bỏng của cô. Đứa bé chỉ vài tháng tuổi này, là người mà hắn yêu thương nhất trên đời. Cô cảm nhận bờ vai hắn run rẩy, bất giác nước mắt cũng chảy dài. Vai áo của cô bị thấm ướt.

- Tiểu Thụy, ta yêu nàng... Đời này, tội ác lớn nhất của ta chính là không gặp được nàng sớm hơn.

Có lẽ Triệu Thụy Miên nghe hiểu lời nói của Vương An Cơ, cô đưa tay chạm vào mặt hắn, khẽ khàng như chạm vào chính trái tim Vương An Cơ. Thời gian ở bên nhau chưa được bao lâu, Vương An Cơ chưa kịp nhớ rõ hình dạng lúc vài tháng tuổi của Triệu Thụy Miên thì đến chiều, khi hoàng hôn buông xuống, Triệu Thụy Miên chỉ còn là đứa bé một tháng tuổi.

Tốc độ càng ngày càng nhanh. Có lẽ trong đêm nay, hoặc là ngày mai, sẽ không còn kịp nữa. Càng có ít thời gian bên nhau, Vương An Cơ lại càng kiệm lời, suốt ngày chỉ bế Triệu Thụy Miên trên tay không biết mỏi. Ngay cả ngày trước thì Từ An Khê và Đặng Vân Du còn phải thay phiên nhau bế cô.

Nửa đêm, Triệu Thụy Miên đang say giấc bên Vương An Cơ thì bên ngoài có tiếng vó ngựa và tiếng gió rít ồn ào. Sợ Triệu Thụy Miên thức giấc, Vương An Cơ lập tức giăng kết giới quanh người cô, không để âm thanh bên ngoài làm ảnh hưởng, rồi bế Triệu Thụy Miên bước ra ngoài.

Cả một toán quân lính Chân Nhân, bao gồm cả Chân Nhân Chiêu Minh cùng cỡi ngựa với Từ An Khê. Tần Tuệ Minh thì ôm Đặng Vân Du cười mây đến. Còn có Dạ Như Tuyết và Liên Hương bà bà đang ngồi xe ngựa. Về mặt ai nấy đều lo lắng, nhưng đa phần là nóng vội.

- Nửa đêm các người kéo đến đây làm gì? - Vương An Cơ tỏ ra không mấy vui vẻ.
- Nhanh, đặt đứa bé xuống. - Đặng Vân Du nhảy xuống đất, toang giật lấy Triệu Thụy Miên. Dạ Như Tuyết dìu Liên Hương bà bà đến.
- Không được, Triệu Thụy Miên đang ngủ.

- Cái tên này, nhanh để Liên Hương bà bà chữa cho Triệu Thụy Miên đi. - Tần Tuệ Minh bực mình nói. Vương An Cơ hại mọi người tìm muốn phát điên cả ngày hôm nay.

Trong lúc Vương An Cơ còn đang ngơ ngẩn gì thì Đặng Vân Du đã giật lấy Triệu Thụy Miên, đặt lên cái ghế dài ở ngoài sân. Liên Hương bà bà đi đến bắt mạch. Vương An Cơ như kẻ ngốc vừa tỉnh mộng, khoác tay để gỡ bỏ kết giới.

- Mạch đập yếu lắm, Tiểu Thụy sắp không xong rồi. - Nghe đến đó, ai cũng không kiềm được hít một ngụm khí lạnh. Vương An Cơ nghiêm trọng nhìn cô.

Không nói nhiều nữa, Liên Hương bà bà lấy trong túi ra một cái hộp nhỏ, bên trong, thứ sáng chói kia chính là chân khí của pháp sư. Trong màn đêm, thứ ánh sáng kỳ diệu kia cũng như niềm hi vọng cuối cùng bọn họ. Liên Hương bà bà cẩn thận đưa nguồn chân khí mỏng manh lại cần Triệu Thụy Miên.

Dường như cơ thể cô cũng khao khát có được chân khí, ưỡn ngực lên hướng đến, miệng phối hợp mở ra. Khi mà chân khí tưởng chừng đã được dung nạp vào cơ thể Triệu Thụy Miên thì đột nhiên một lực đạo đánh mạnh vào cánh tay của Liên Hương bà bà làm viên chân khí bị văng ra ngoài. Trái tim Vương An Cơ như bị bóp nghẹt.

Hắn ngơ ngác nhìn chân khí bị văng lăn lóc ra ngoài vườn hoa. Liên Hương bà bà vội lồm cồm bò tới. Từ An Khê đã nhanh tay hơn, dùng khinh công bay tới nhặt lấy. Liên Hương bà bà nhìn Triệu Thụy Miên. Vừa tiếp xúc với chân khí lại bị lấy đi, Triệu Thụy Miên chỉ còn lại chút hơi tàn cuối cùng. Tình hình vô cùng nguy kịch, dù chỉ là một giây cũng có thể giết chết cô.

Ai nấy đều thót tim dõi theo viên chân khí, không ai để tâm đến kẻ vừa gây ra chuyện. Trái lại, Vương An Cơ đứng đó cảm nhận rất rõ. Hắn xoay phắt người lại, đánh cho Dạ Như Tuyết một chưởng mạnh ngay ngực. Nàng bị đánh văng ra ngoài xa chục mét, đập lưng vào gốc cây gần đó, phụt ra ngụm máu tươi. Đặng Vân Du đứng gần nhất, hoảng hốt chạy lại, dù sao người ta cũng thân nữ nhi a. Đánh như vậy có mạnh quá không?

- Dạ Như Tuyết, không gặp cô vài ngày mà tâm địa cô đã đáng sợ như vậy sao?! - Vương An Cơ nổi giận quát lớn. Gió lốc nổi lên.

- Được rồi, xem Tiểu Thụy thế nào đã. - Chân Nhân Chiêu Minh kiểm hắn lại, Triệu Thụy Miên bây giờ mới là quan trọng nhất.

Wương An Cơ nén cơn giận. Chân khí đã đi vào cuống họng Triệu Thụy Miên. Cả cơ thể vẫn không có biến chuyển gì lớn. Chỉ là sắc mặt có vẻ hồng hào hơn. Thấy vậy, Liên Hương bà bà giải thích:

- Đợi thêm một thời gian đã, có khi là sáng mai chân khí mới có hiệu lực. Cũng không biết chân khí này có phù hợp với Tiểu Thụy không.

- Cô ấy cần nghỉ ngơi. Trước mắt hãy đưa về điện.

Nghe lời đề nghị của Chân Nhân Chiêu Minh, Vương An Cơ cuối cùng cũng gật đầu. Khi hắn vừa định bế cô đi vào xe ngựa thì bỗng một tiếng hét vang lên. Là của Đặng Vân Du. Tần Tuệ Minh hốt hoảng bay tới, tưởng đâu Dạ Như Tuyết làm gì cô. Thế nhưng nhìn Dạ Như Tuyết bây giờ còn tiều tụy hơn cả xác chết làm hắn có hơi khiếp sợ. Tần Tuệ Minh một mực ôm lấy Đặng Vân Du.

Đặng Vân Du không biết bị trúng cái gì mà cả người nóng rất khó chịu. Hỏi cái gì cũng không chịu nói, Từ An Khê chạy lại bắt mạch cho cô. Liên Hương bà bà thì bế Triệu Thụy Miên, Vương An Cơ thấy vậy thì quay sang nhìn Dạ Như Tuyết. Nàng cười yếu ớt:

- Xem ra ta sắp không xong rồi An Cơ. - Nhìn vẻ mặt vẫn còn lạnh lùng của hắn, nàng biết hắn vẫn còn giận - Ban nãy đột nhiên ta nghĩ, nếu Triệu cô nương khoẻ lại, có phải chàng sẽ rời bỏ ta mãi mãi không? Cho nên ta mới... thật xin lỗi. Suýt chút nữa đã hại chết cô ấy.

- Nàng lúc trước cũng bỏ ta mà đi đó thôi. Ta cũng không hề giữ nàng lại.

- Nhưng bây giờ ta hối hận rồi. Gặp lại chàng, ta biết mình vẫn còn rất yêu chàng. - Dạ Như Tuyết nghẹn ngào khóc. Tiếng khóc của nàng nghe thật đau đớn - Có lẽ nếu không có ta, Triệu cô nương cũng sẽ không ra nông nổi như vậy.

- Nếu không có nàng, có lẽ ta cũng không biết Tiểu Thụy quan trọng với ta đến nhường nào. - Vương An Cơ đáp rất nhanh và chắc chắn.

Dạ Như Tuyết không nói gì thêm nữa. Giây phút cuối cùng, Vương An Cơ vẫn chỉ tặng cho nàng một cái nhìn xót xa. Không quyến luyến, không nhu tình, tình đã hết nhưng nghĩa vẫn còn. Có lẽ hẹn kiếp sau, nàng sẽ lại tìm đến Vương An Cơ. 300 năm trước, đáng lẽ nàng không nên ra đi. Dạ Như Tuyết nhìn Đặng Vân Du một lần cuối. Cô ấy sẽ không sao.

- Chân khí hoà lẫn với yêu khí trong người Dạ Như Tuyết được chuyển sang cho Đặng Vân Du. Có lẽ lúc này Vương An Cơ ra tay mạnh quá. - Từ An Khê thu tay nói. Mạch đập nhanh, không biết có nguy hiểm không.

- Vậy phải làm sao? - Tần Tuệ Minh lo lắng hỏi.

- Tạm thời đưa về điện rồi tính. Trường hợp này chưa từng xảy ra nên ta cũng không biết hậu quả nó như thế nào.

Khi mọi người nhìn lại, Dạ Như Tuyết đã hoá thành cát bụi. Có lẽ số phận nàng ấy nên là chết đi từ lâu rồi. Vương An Cơ vì sức khoẻ của Triệu Thụy Miên nên theo Liên Hương bà bà ngồi vào xe ngựa chứ không cưỡi mây. Tần Tuệ Minh rất nhanh đưa Đặng Vân Du về điện. Bọn họ vốn đi chữa cho Triệu Thụy Miên sao lại thành ra thế này.

62. Chương 62: “ta Muốn Nắm Tay Nàng.”

Triệu Thụy Miên cảm thấy mình như đi qua hàng vạn con đường. Đi mãi, đi mãi, vô định không điểm dừng. Trái tim càng ngày càng mệt mỏi. Cô dừng lại, bên cạnh bỗng có một quả bóng sáng, liền đi theo nó. Đến một nơi.

Người mà Triệu Thụy Miên nhìn thấy sau khi tỉnh lại là Từ An Khê. Lúc đó là một buổi trưa nắng nóng, Từ An Khê vừa dùng bữa trưa cùng mọi người và hoảng để xong thì ghé qua phòng cô xem thử tình hình.

- Tiểu Thụy, cô nhớ ta không? Ta là Tiểu Từ đây. - Từ An Khê nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường.

Chỉ chưa đầy năm phút sau khi Từ An Khê sai cung nữ đi thông báo, Vương An Cơ đã có mặt tại phòng, tốc độ chỉ hận không thể nhanh hơn. Từ An Khê biết hấn gấp rút nên lập tức nhường chỗ ngồi. Vương An Cơ rồi xuống, tay đặt lên trán đo thử nhiệt độ của cô. Tất cả đều bình thường, chỉ có ánh mắt là dại ra.

- Nàng... - Hốc mắt Vương An Cơ đỏ lên. Bàn tay xoa nắn mặt cô, ồm đi nhiều rồi - Ta đã nói nàng sẽ không chết.

- Ừ. Giờ ta tin rồi.

Sau đó, Từ An Khê mừng đến phát khóc, ôm Chân Nhân Chiêu Minh khóc nguyên một ngày trời. Triệu Thụy Miên sau khi trở lại thành cơ thể bình thường thì được Vương An Cơ bồi bổ, ép ăn rất nhiều thứ không hợp khẩu vị. Cô vừa mới bĩu môi thì hấn lập tức quát nặng lời. Cung nữ không dám lại gần nửa bước. Đây là kiểu đối xử với người bệnh sao?

Còn bên phía Đặng Vân Du, nói đến đây, ai cũng thắc mắc. Chân khí và yêu khí hòa quyện vào nhau nhập vào người Đặng Vân Du, một con người, ấy vậy mà trở nên hài hòa không đối nghịch. Tần Tuệ Minh mất ăn mất ngủ mấy ngày, kéo Từ An Khê và Liên Hương bà bà đến chăm bệnh.

Cho đến một ngày, Đặng Vân Du tỉnh lại, thấy trong người thật kỳ lạ. Tay chân nhanh thoăn thoắt, tai thính, mũi cũng thính, mắt đương nhiên sáng tỏ mà không cần dùng dục. Liên Hương bà bà nói, Đặng Vân Du là người nửa yêu nửa pháp sư đầu tiên. Quan trọng là, cô có thể sẽ như bọn họ, trẻ mãi không già.

- Thật à? - Triệu Thụy Miên nghe kể đến đó thì trợn mắt. Vương An Cơ tiếp tục dút tổ yến cho cô ăn.

- Ủ. Chuyện này quá đổi ngạc nhiên. Ta vốn tưởng con người không thích sống quá lâu, ai ngờ Đặng Vân Du còn có vẻ phần chân.

- Đương nhiên rồi, cuối cùng cậu ấy có thể ở bên Tần Tuệ Minh mà không cần suy nghĩ. Quá hợp đôi rồi còn gì. - Triệu Thụy Miên ngồi một chỗ, chỉ việc há miệng. Ngoan ngoãn như một đứa trẻ. - Vậy bây giờ cậu ấy ở đâu? Ta muốn đi thăm.

- Tần Tuệ Minh đưa cô ấy xuống thủy cung chăm sóc rồi, tiện thể làm quen. Chắc là... sắp có đại hỷ.

- Ta mới đi chưa được bao lâu mà sao nhiều chuyện xảy ra thế. Chàng kể tiếp đi.

Dù sao tổ yến cũng còn nhiều, vậy là Vương An Cơ lại kể tiếp. Sau khi bé Triệu Thụy Miên rời đi, Liên Hương bà bà vừa hay tìm đến nơi. Khi Chân Nhân Chiêu Minh phái người thông báo tình hình cho bà bà, bà bà đã thức ngày thức đêm nghiên cứu cách cứu Triệu Thụy Miên.

Cuối cùng cũng tìm ra. Bà bà lặn lội tìm đến Thiên gia môn, vừa hay có một vị pháp sư vì thất tình mà gieo mình cùng chết với người yêu. Câu chuyện nghe tưởng chừng lâm li bi đát, nhưng Liên Hương bà bà lại lên trộm viên chân khí trong người vị pháp sư này. Dù sao chết rồi lấy đi cũng không có vấn đề.

Bởi vì chân bà bà hơi yếu nên tốc độ đi có hơi chậm một chút. Lúc tìm đến điện thì lại nghe tin Vương An Cơ đã bé Triệu Thụy Miên đi mất. Cả đám người trong điện nghe tin Liên Hương bà bà tìm được cách cứu thì cuống cuống lên đi tìm. Chân Nhân Chiêu Minh phái cả một đám quân đi lùng sục khắp nơi.

Tần Tuệ Minh cùng Đặng Vân Du đi tìm ở phạm vi xa hơn, còn Chân Nhân Chiêu Minh thì trực tiếp chỉ huy tìm kiếm trong thành. Lúc đó tình hình nguy cấp, ai cũng không nghỉ ngơi liên tục suốt một ngày trời. Đúng lúc đó, Từ An Khê bỗng nhiên nhớ tới một thời gian trước rất lâu, Vương An Cơ có hỏi cô về căn nhà gỗ trên núi. Linh tính được chuyện gì đó, Từ An Khê liền gọi ý lên núi.

Quả nhiên, trời không phụ lòng người, rốt cuộc cũng tìm được bọn họ. Thiếu một chút nữa là Triệu Thụy Miên đã không giữ được mạng rồi.

- Vậy còn Dạ cô nương? Nàng ấy đâu?

- Nàng ấy đương nhiên không giữ được mạng.

- Chàng... - Nghe Vương An Cơ nói với vẻ mặt bình tĩnh như vậy, cô có chút không ngờ tới - Chàng không sao chứ? Dù sao tình nghĩa hai người cũng sâu nặng. Lúc trước chàng còn xin ta cả chân khí...

- Số nàng ấy đã tận thì đành chịu. Ngược lại, nàng nên lo cho sức khỏe của mình đi. Nàng chỉ vừa mới bình phục thôi. - Vương An Cơ múc thêm một muống đưa đến miệng cô.

- Người ta yêu chàng như vậy mà chàng thật vô tâm. - Triệu Thụy Miên chu môi - Chàng có phải cũng rất vô tâm với ta hay không?

Vương An Cơ là người tương đối thụ động, ít khi thể hiện tình cảm của mình trước mặt cô. Mỗi ngày chỉ ép cô ăn cái này, ăn cái kia, nuôi sắp thành heo mất rồi. Sao đột nhiên cô thấy quãng thời gian trước kia, Vương An Cơ lãng mạn thế nhỉ? Nhiều lần cô muốn nghe hắn nói lại lời lúc bình minh kia nhưng hắn đều làm lơ.

- Nàng thấy ta như vậy sao? - Vương An Cơ hạ bát xuống, trầm thấp nói.

- A, ta không... - Triệu Thụy Miên tưởng hắn phạt ý nên vội vàng giải thích.

Không ngờ vừa nói được nửa câu đã bị hắn hôn lấy. Lúc trước chỉ là hôn một cô bé 12 tuổi, cảm giác không có gì đặc biệt. Hôm nay là người thật, kích thích thật. Triệu Thụy Miên vẫn thấy chuyện này vô cùng hư ảo.

Đặng Vân Du cuối cùng cũng quyết định từ giã thế giới hiện đại để cùng Tần Tuệ Minh chu du khắp nơi, hoặc có khi là hai người cùng đến thế giới hiện đại sau vài chục năm. Ba mẹ Đặng Vân Du biết con gái đột nhiên mất tích thì lo lắng, tìm suốt vài năm mà cũng không tìm ra đành bỏ cuộc.

Đặng Vân Du thỉnh thoảng sẽ thăm hỏi tình hình của họ, tiện đường thì giúp đỡ. Thật ra đối với cô, ba mẹ cũng chỉ là trên danh nghĩa, từ khi sinh ra cô đã sống với vú nuôi, người giúp việc, rồi sống một mình, vậy có khác gì mồ côi đâu chứ.

Tóm lại là cuộc sống của Tần Tuệ Minh và Đặng Vân Du vô cùng phong phú, không rõ hành tung, đi khắp bốn phương. Chân Nhân Chiêu Minh thì cuối cùng cũng đón Từ An Khê về làm hoàng hậu. Hoàng hậu như Từ An Khê thì quả thật là độc nhất vô nhị. Suốt ngày làm loạn.

Trừ ngày đại hôn ra, những ngày khác cô nào thích mặc trang phục nữ y đức hạnh, suốt ngày chạy nhảy lung tung và vùi vãnh việc ra khỏi điện du ngoạn giống như Đặng Vân Du và Tần Tuệ Minh. Nghe đến đó, Chân Nhân Chiêu Minh không đồng ý. Từ An Khê yêu cầu chỉ đi một mình thôi cũng được, hần kiên quyết từ chối.

- Tiểu Thụy, nàng đang làm gì đó? - Vương An Cơ thông thả nằm trên ghế tựa, nhìn ra núi đồi xanh ngát và vườn hoa mà bọn họ tự trồng. Căn nhà của Từ An Khê lúc trước đã được sửa sang lại.

- Ta đang làm tượng gỗ. - Triệu Thụy Miên miệt mài dùng dao nhỏ đẽo tượng gỗ. Là Từ An Khê dạy cho cô, còn đưa hần cho cô một đồ nghề. Mỗi lúc buồn chán, Từ An Khê thường có thú vui như vậy.

- Cần thận đứt tay.

- Yên tâm mà, sẽ không đứt. - Triệu Thụy Miên vẫn chăm chú vào tượng gỗ, không quan tâm đến biểu hiện đầy ghen tỵ của Vương An Cơ. Suốt ngày cô cứ chăm chú vào đóng gỗ đó.

- Tiểu Thụy.

- Hửm?

- Đưa tay nàng đây.

- Ta đang bận mà.

Không nói không rằng, Vương An Cơ giật lấy tượng gỗ, đặt sang một bên. Triệu Thụy Miên hốt hoảng nhìn theo, chưa kịp mắng Vương An Cơ thô lỗ thì tay trái đã bị nắm tay. Mười ngón tay siết chặt vào nhau.

- Ta muốn nắm tay nàng. - Vương An Cơ hít thở nhẹ nhàng - Nàng nhìn xem, hoàng hôn rồi.

Hoàng hôn. Thật đẹp.

63. Chương 63: Ngoại Truyện: Lễ Thành Hôn (1)

- An Cơ, chàng xem... - Triệu Thụy Miên mặc một bộ trang y màu hoa đào, chạy lại kéo tay áo Vương An Cơ - Nhìn ta có được không? Đi dự lễ thành thân có hợp không?

- Hừm... - Vương An Cơ ngẫm nghĩ - Nhìn nàng mặc vậy ta lại nhớ tới lúc trước, khi ta tạo kết giới hoa cho nàng. Dù sao, nó vẫn hợp với bộ của ta.

Triệu Thụy Miên tròn mắt nhìn y phục quanh năm một kiểu của Vương An Cơ. Hần tuy lúc nào cũng chỉ thấy mặc một bộ nhưng cơ thể không bao giờ có mùi hôi, trái lại còn có hương thơm nhàn nhạt. Đúng là yêu hồ. Tuy vậy, tối ngủ ôm sẽ rất sướng a. Muốn mát có mát, muốn ấm có ấm.

- Đang nghĩ gì vậy? Mau đi thôi. Trễ giờ là con cá kia lại nhảy đồng đánh lên. - Nhắc tới Tần Tuệ Minh, Vương An Cơ vẫn không có chút thiện cảm. Chẳng qua vì nể mặt Đặng Vân Du nên hần mới nhận lời tham gia đại hỷ. Nhìn Triệu Thụy Miên vẫn còn sẫm soi trước gương, hần nổi cáu - Đi mau lên.

Triệu Thụy Miên bĩu môi, chậm chạp mang giày rời đi. Mắt thấy Vương An Cơ chuẩn bị làm phép cưới mây thì cô ngăn lại, trong đầu đột nhiên lóe lên vài ý nghĩ.

- Ta nghĩ mình nên đi thuyền qua sông Hà. Chàng xem, thời tiết đẹp như vậy, ta lại mặc trang phục đẹp như vậy, đi thuyền phong cảnh chắc chắn rất hữu tình. - Nói rồi, Triệu Thụy Miên còn lấy một cái điện thoại hàng hiệu trong túi gấm - Ta còn mang theo điện thoại chụp hình nữa, đăng lên mạng chắc chắn sẽ hot.

-... - Vương An Cơ không ngờ cô còn có thể mang theo thứ này. Hắn suy nghĩ nếu mà không cười mây thì tốc độ chắc chắn sẽ chậm gấp mấy chục lần. Như vậy được sao? Hữu tình cái quỷ gì - Không được.

Triệu Thụy Miên nghe xong, không kịp phản bác đã chạy đi mất. Vương An Cơ hừ lạnh. Dù sao hắn cũng tử thân thay cho Triệu Thụy Miên. Từ khi đến Chân Nhân thành tới giờ chưa một lần được mặc y phục đẹp đẽ. Hôm nay còn đặc biệt lên mạng tìm hiểu kiểu tóc cổ đại thịnh hành từ sớm rồi nhờ hắn làm phép giúp.

Hồi mới đến, giúp hắn đánh bại hoàng đế, sau lại vì giúp Dạ Như Tuyết mà mạng sống mong manh. Được Liên Hương bà bà chữa khỏi nhưng chân khí chưa hoàn toàn phù hợp với năng lực của cô, Triệu Thụy Miên phải mất một thời gian dài suy yếu để thích ứng rồi rèn luyện pháp thuật lại từ đầu. Vương An Cơ nhìn thấy cô, giống hệt như đứa trẻ 16 tuổi hắn gặp lúc trước, thấy nhói một hồi.

- Nhanh lên, An Cơ. - Triệu Thụy Miên thấy hắn chậm chạp thì vươn tay kéo hắn lên thuyền - Chuyến này đi sớm nhất rồi đấy, chàng còn không mau lên thì trễ mất.

Wương An Cơ nhìn quanh. Chiếc thuyền nhỏ đến mức chỉ chứa được vài người.

- Trên thuyền không phải chỉ có mình chúng ta à? - Hắn nhìn ra phía sau - À, có thêm lão già chèo thuyền nữa. Ông ta không chở chúng ta thì chở ai?

- Chàng ăn nói kiểu gì vậy. - Triệu Thụy Miên gầm nhẹ - Làm phiền ông đưa bọn cháu ra giữa sông là được.

- Chỉ giữa sông thôi à? - Ông già nhìn cô ngờ vực. Có lẽ cũng chứng kiến nhiều chuyện kì quái ở đây rồi nên cũng không kinh ngạc mấy - Được thôi, ngồi chắc vào.

Triệu Thụy Miên cười tủm tỉm chạy lên đầu mũi thuyền đứng. Vương An Cơ nhàn nhạt chấp hai tay sau lưng, chỉ yên lặng đứng đằng sau. Sương buổi sáng ướp lạnh da mặt cô, Triệu Thụy Miên chưa bao giờ thức dậy vào lúc sáng sớm như vậy, Vương An Cơ toàn để cô ngủ đến gần trưa. Đột nhiên gió không còn trở nên lạnh lẽo nữa, hiển nhiên là Vương An Cơ đã nhúng tay vào.

Con thuyền thả trôi trên mặt sông Hà. Cảnh sắc không thua kém gì trong phim truyền hình. Vạt áo hồng nhạt thấp thoáng tung bay. Vương An Cơ thần thờ nhìn bóng lưng của cô, có lẽ chẳng ai bảo rằng Triệu Thụy Miên là một pháp sư ở thế giới hiện đại. Đột nhiên Triệu Thụy Miên quay ra đằng sau, nhìn hắn phần khởi:

- Chàng nói xem, hôm nay ta có đẹp không?

Wương An Cơ chỉ nhếch môi cười. Hắn không phải là người sẽ nói những lời như vậy. Nhưng hôm nay đột nhiên cô vui vẻ khiến tâm trạng cũng mặc nhiên tốt lên.

- Đẹp lắm.

Chẳng mấy chốc, con thuyền đã trôi đến giữa sông, ông lão chậm chạp dừng lại. Triệu Thụy Miên nhanh chóng bảo Vương An Cơ làm phép, để bộ đồ xuống nước khỏi bị ướt. Vương An Cơ cười khan hai tiếng, vậy mà cũng yêu cầu được. Trước khi rời khỏi Tần Tuệ Minh cũng lo hết xong xuôi mọi việc rồi, đầu tới lượt hắn.

Đùng một cái, cả hai người đều nhảy xuống nước. Ông lão nhìn theo rồi lắc đầu, tuổi trẻ bây giờ thật nông cạn, rồi từ từ đẩy mái chèo rời đi. Nhảy xuống dưới, quả nhiên đầu đầu cũng thấy thảo được trôi lênh bênh, chắc là để cho quan khách tới tham dự có thể thoải mái hít thở. Mà người Tần Tuệ Minh mời đến chắc cũng toàn là yêu quái.

À không, vẫn còn Chân Nhân Chiêu Minh và Từ An Khê, Liên Hương bà bà chắc sức khỏe già yếu nên không thể đi được. Lại nói, Liên Hương bà bà vì tìm thuốc giải cho Triệu Thụy Miên mà lặn lội đường xa, leo núi vất vả chưa nói, sau đó lại phải chạy ngược chạy xuôi chữa trị cho Đặng Vân Du. Chân Nhân Chiêu

Minh đích thân cấp phép cho bà bà vào cung nghỉ ngơi một tháng, đãi ngộ vô cùng nhiều. Vừa mới nhắc đến là đã thấy bọn họ.

Triệu Thụy Miên và Vương An Cơ vừa đáp chân xuống thủy cung đã thấy Chân Nhân Chiêu Minh và Từ An Khê đứng trước ở đó. Trang phục phải nói là sáng chói, chắc là muốn ra oai với yêu giới, thông báo rằng mình là hoàng đế và hoàng hậu của Chân Nhân tộc đây mà. Khụ... làm cũng hơi quá rồi.

- Tiểu Thụy, lâu quá không gặp, cô vẫn khỏe chứ? Nhìn cô tròn lên nhiều rồi. - Từ An Khê hồ hởi chào hỏi. Triệu Thụy Miên lập tức sờ mặt.

- Có mập lên sao? Vương An Cơ, sao chàng bảo ta nhìn vẫn bình thường hả? - Triệu Thụy Miên trừng mắt.

- Ta thấy mập đẹp mà, có gì đâu. - Có lẽ bởi vì quá lâu không nghe những lời ngọt ngào, hôm nay lại được nghe đến tận lần thứ hai nên Triệu Thụy Miên có hơi đỏ mặt, cuối cùng là ngậm miệng không nói thêm được gì nữa.

- Tiểu Từ, nói đến cô thành thân đã lâu như vậy sao vẫn chưa có tin vui? - Triệu Thụy Miên nhìn Chân Nhân Chiêu Minh rồi nói nhỏ - Không phải hần ta bắt lực đấy chứ?

- Cô nói bậy gì đó?! - Chân Nhân Chiêu Minh lập tức quát. Thể diện của một hoàng đế qua miệng Triệu Thụy Miên thật chẳng còn ra thể thống gì. - Coi chừng ta khâu cái miệng của cô lại.

- Sao nào? Xuống đây không xưng “Trẫm” nữa sao? Tiểu Từ, ta khuyên cô nên tiết chế tên này lại. Ở đây là yêu giới đấy, không phải bọn phạm nhân ngu ngốc đâu.

- Được rồi. Chúng ta mau vào thôi. Vân Du chắc mong lắm, ở đây cô ấy có quen ai đâu.

Vậy là cả bốn người kéo nhau vào thủy cung. Thủy cung bên ngoài được trang hoàng lộng lẫy. Hai bên cổng đặt hai bức tượng con cá chép to bằng vàng. Dù nó là cá gì thì bằng vàng đều rất quý giá. Đá quý dưới lòng biển được mang treo khắp trần nhà. Trần nhà thật ra chỉ là một kết giới mà Tần Tuệ Minh tạo ra thôi. Xung quanh nhìn đâu cũng là nước.

Nền cát bên trong được lát sỏi màu trắng toàn bộ. Nhìn kiểu thành hôn này có khác gì ở hiện đại đâu chứ, chắc chắn là ý tưởng của Đặng Vân Du. Cả buổi lễ hoàn toàn chẳng có chút sắc đỏ nào, trừ chữ hỷ bằng Chân Nhân tự ở giữa. Quan khách có ghế ngồi xếp sẵn ở hai bên. Nói chung lần này chuẩn bị khá chu đáo.

Vương An Cơ giới thiệu, người đứng ở kia chính là Long nhi quận chúa, muội muội duy nhất của Tần Tuệ Minh. Ngày trước Long nhi rất nghịch ngợm, nổi tiếng trong yêu giới là phá phách và ngang ngược, nhưng nhờ có Tần Tuệ Minh chống lưng nên vẫn còn an nhàn cho đến bây giờ. Long nhi quận chúa sau khi trưởng thành trở thành một mỹ nhân kiều diễm.

Có lẽ bởi vì đi chùa khấn Phật khá nhiều nên ngoan hiền lại chẳng? Long nhi khoác một bộ sa y màu xanh biển nhạt. Đầu gắn một chuỗi hạt màu bạch kim, làm Triệu Thụy Miên liên tưởng đến tiên nữ. Quá xinh đẹp rồi. Long nhi quận chúa thoáng chốc để mắt đến Vương An Cơ. Có lẽ đã rất lâu rồi yêu giới không nhìn thấy lại hần. Thoáng chốc, cả thủy cung ngưng trọng vì sự xuất hiện của hần.

Trái lại với cảm giác không thoải mái của Vương An Cơ, Triệu Thụy Miên lại cảm thấy khá hãnh diện, vẻ mặt vênh lên. Chân Nhân Chiêu Minh sa sầm, hần là hoàng đế của Chân Nhân tộc, có sao xuống đây lại trở thành một thường dân nhạt nhòa. Còn Vương An Cơ lại được mọi người tung hô như vậy. Từ An Khê buồn cười đồ dành hần.

Phần đông mọi người đều e ngại Vương An Cơ, chỉ có một số yêu quái lớn tuổi biết đến thì đi lại chào hỏi. Vương An Cơ cũng rất lịch sự đáp lại, cảm giác hần như ở một đẳng cấp khác trong yêu giới. Trước giờ không biết Vương An Cơ lại lợi hại như vậy. Triệu Thụy Miên đứng bên cạnh nghe ngóng, cùng với đám Chân Nhân Chiêu Minh và Triệu Thụy Miên, hoàn toàn chỉ là một cái bóng mờ ở đây.

- Nghe nói đạo này người tu tâm dưỡng tính rồi? Không ngờ Vương Hầu đại nhân lừng lẫy một thời còn có ngày hôm nay.

- Chưa vị quá lời rồi. Trước đây ta cũng ăn chơi rồi ngủ như bây giờ thôi, có điều chỉ đổi nơi ở. - Nhưng xác thực là từ khi thoát khỏi gương Định Thần, hần trầm tính hơn nhiều, cũng bớt ngông cuồng.

- Ta thấy gương Định Thần đã làm người sợ rồi. Giam người tận 300 năm nay. Người đi rồi yêu giới liền tẻ nhạt.

- Đúng vậy. Ta nghe nói đợt trước Chân Nhân tộc có một trận đại náo gì đó. Người cũng tham gia à Vương An Cơ?

Vương An Cơ liếc người nọ một tiếng rồi hừ lạnh:

- Chẳng phải ta vừa đi các người liền mở tiệc ăn mừng ba ngày đó sao? Đừng tưởng ta không biết gì. - Hần còn nhớ rõ lời Đường Hành Nhật Dạ nói. Đám đông lập tức đều ngưng ngưng sờ mũi.

64. Chương 64: Ngoại Truyện: Lễ Thành Hôn (2)

- Vương An Cơ. - Vương An Cơ bỗng nghe được âm thanh dịu dàng liền quay lại. Long nhi quận chúa uyển chuyển đi tới, thu hút vô số ánh nhìn. Dù sao trong đám yêu quái, nàng ấy vẫn là kiều diễm nhất - Lâu lắm không gặp huynh, huynh vẫn khỏe chứ?

- Cảm ơn cô. Ta vẫn khỏe. - Vương An Cơ vừa nói vừa khinh bỉ trong lòng. Không khỏe còn đứng đây được sao?

- Huynh thoát ra ngoài lúc nào sao không báo muội một tiếng? Nhìn xem, huynh gầy đi thấy rõ kìa. - Triệu Thụy Miên giật mình nhìn lại. Dáng người Vương An Cơ vốn không phải như vậy sao? Có ăn hay không ăn cũng thế, tối nào ôm hẳn ngủ cô cũng rõ mà. Với lại, nữ nhân này thân thiết lắm sao? - Hôm nay huynh tới đây, tranh thủ ăn nhiều một chút. Thức ăn ở đây không hợp khẩu vị, để muội kêu đầu bếp nấu món dễ tiêu hơn được không?

Long nhi quận chúa thân mật khoác tay hắn, kéo đến một dãy bàn đầy thức ăn. Triệu Thụy Miên tức tối đi theo. Ở bên cạnh, Từ An Khê lên tiếng:

- Không ngờ vừa mới đến, Vương An Cơ đã được mỹ nữ để ý rồi.

- Vương An Cơ xuống đây có khác gì đại vương đầu chứ. - Chân Nhân Chiêu Minh đệm lời.

- Hừ, tự nhiên lôi đầu ra một quận chúa. Vương An Cơ này đúng là lên trời rồi. - Triệu Thụy Miên đứng từ xa chòng chọc nhìn đôi nam nữ đang quàng tay nhau. Lỗ tai động đập lảng nghe.

- Để muội sai đầu bếp làm vài món dễ tiêu cho huynh. Huynh ăn bào ngư không? Bào ngư ở thủy cung là tươi nhất đấy. - Long nhi giới thiệu.

- Được. - Vương An Cơ ngẫm nghĩ một lát rồi nói.

Triệu Thụy Miên cau mày. Bình thường Chân Nhân Chiêu Minh mời hắn có ăn những thứ này đâu. Giờ xuống đây thì giới rồi. Từ An Khê lại cười nói:

- Vương An Cơ thật tốt số, còn được ăn cả bào ngư. - Từ An Khê và Chân Nhân Chiêu Minh đều là pháp sư nên nghe rõ. - Bào ngư ở điện đắt lắm.

- Nàng muốn ăn ta sẽ kêu người làm cho nàng. - Chân Nhân Chiêu Minh ân cần vén tóc cô. Triệu Thụy Miên lạnh lẽo nhìn, bọn họ ân ái cũng phải lựa chỗ chứ.

- Thôi đừng. Ăn bổ quá cũng không tốt.

Từ An Khê vừa nhong nhèo với Chân Nhân Chiêu Minh xong, bên kia Vương An Cơ đã vẫy tay Triệu Thụy Miên. Triệu Thụy Miên xoay phắt sang chỗ khác, không thèm ngó ngang gì đến hắn. Vương An Cơ ngạc nhiên, ra hiệu liên tục nhưng cô vẫn không để ý. Hắn dùng thuật nói riêng với cô như ra lệnh:

- Nàng mau sang đây!

Nếu lần này cô không để ý nữa thì thật sự xảy ra chuyện. Cũng may, Triệu Thụy Miên đã đi tới, khoan tay liếc nhìn chén cháo bí đỏ bằm bào ngư, trông ngon hơn trong Chân Nhân điện nhiều. Long nhi quận chúa nghĩ bọn họ là bạn của Vương An Cơ nên cũng không có thắc mắc.

- Huynh ăn đi. Cháo còn nóng đấy. - Vương An Cơ cầm chén cháo đưa sang cho Triệu Thụy Miên.

- Nàng ăn đi. Từ sáng giờ đi, bây giờ gần trưa rồi mà vẫn chưa ăn gì. - Từ An Khê và Chân Nhân Chiêu Minh ẩn ý nhìn nhau cười.

- Ta không ăn. Cháo do người ta nấu cho chàng thì chàng ăn đi. Đừng phụ tấm lòng của người ta.

- Ta mang ra cho nàng. Từ đầu đến cuối cũng chưa nói muốn ăn chén cháo này. - Long nhi nghe vậy thì hệt hăng nhìn chén cháo bốc khói trong tay Vương An Cơ. Triệu Thụy Miên xoay lại, có chút cảm động. Nhưng đúng là đói bụng thật.

- An Cơ... đó là nương tử của huynh à?

Tức thì mọi người đều quay lại nhìn Vương An Cơ, dường như mong ngóng đáp án từ hắn. Yêu quái thì tò mò với nhân vật vĩ đại kia. Triệu Thụy Miên lấp ló lên nhìn, không biết hắn sẽ trả lời thế nào. Bởi vì bọn họ chưa có thật sự thành thân a. Vương An Cơ khuấy chén cháo, thối nguội, không có vẻ gì là bận tâm suy nghĩ.

- Nàng ấy không phải.

Thoáng chốc không khí thủy cung xẹp xuống. Long nhi hân hoan trong ánh mắt, còn Triệu Thụy Miên thì buồn bã nhìn chằm chằm xuống đất. Nước mắt như muốn ứa ra ngoài. Cô thật sự chẳng là gì đối với hắn ư? Vậy những lời trước kia hắn nói thì tính sao?

-... Chúng ta cũng sẽ không thành thân. Trước kia ta từng thề rằng mình sẽ không lấy ai. - Chính là lúc Dạ Như Tuyết bỏ đi. Hắn từng nói Dạ Như Tuyết sẽ là thê tử duy nhất của hắn - Nhưng nàng ấy là người quan trọng nhất của ta. Câu trả lời như vậy, có được chưa?

Nhất loạt ai cũng đổ mắt nhìn về Triệu Thụy Miên. Triệu Thụy Miên ngẩng đầu lên, nước mắt không biết từ lúc nào đã lưng tròng. Nhìn cô dường như rất oan ức. Long nhi khó chịu nhìn sang rồi phui áo rồi đi. Triệu Thụy Miên nháy mắt, nước mắt đã chảy dài. Thật xấu hổ, lại khóc trong lễ thành thân của người ta. Vương An Cơ chỉ nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô.

- Đừng khóc nữa. Nàng mau ăn cháo đi.

Triệu Thụy Miên gật đầu, ăn rất ngoan. Cô tự hứa sau này sẽ không hỏi những câu như vậy với Vương An Cơ nữa. Tình cảm của hắn có vẻ không mặn nồng như Chân Nhân Chiêu Minh, không rộn ràng như Tần Tuệ Minh nhưng hắn có cách thể hiện của riêng mình. Vương An Cơ mỉm cười xoa đầu cô, đợi Triệu Thụy Miên ăn hết.

Cuối cùng cũng bắt đầu. Phu thê dắt nhau đi ra trong con mắt chúc phúc của mọi người. Triệu Thụy Miên ăn xong, vội vã đặt bát xuống rồi chạy nhanh vào hàng đứng cạnh Vương An Cơ. Bỗng có một ngón tay lạnh lẽo lướt qua khoé môi, Triệu Thụy Miên ngạc nhiên nhìn hắn.

- Vết cháo còn dính. - Mắt hắn vẫn chăm chú theo dõi hai người kia bái đường.

Triệu Thụy Miên cười tíu mắt. Tần Tuệ Minh trên kia thì mặc hỷ phục màu đỏ cổ truyền, Đặng Vân Du cũng xinh đẹp không kém. Cô thấy hơi lạ là Đặng Vân Du không mặc váy cưới màu trắng, có lẽ là không hợp với bộ của Tần Tuệ Minh. Nhưng dù sao bọn họ cũng rất đẹp. Bái đường xong thì mọi người vỗ tay chúc mừng rồi ngồi vào bàn tiệc. Phu thê uống rượu tiếp khách.

Đặng Vân Du chắc chắn đã được làm phép. Nếu không với tử lượng của cô chưa chắc đã uống được hai ly. Nhìn thấy bọn họ, Đặng Vân Du lập tức hớn hở:

- Chào mọi người. Cảm ơn đã đến dự.

- Hừ. Ta mời đương nhiên bọn họ phải đi. - Tần Tuệ Minh nhếch môi. Triệu Thụy Miên đột nhiên nhớ ra gì đó, ghé tai hắn nói nhỏ.

- Chết rồi, lúc đi thuyền ta không chụp hình. Sao chàng không nhắc?

- Thì ta cũng quên mà. - Vương An Cơ nhún vai. - Nàng tốt nhất nên dẹp ý nghĩ đó sang một bên đi.

Triệu Thụy Miên nhăn nhó một hồi rồi thôi. Thành thân rồi cuộc đã xong, tiệc tùng giải tán hết. Triệu Thụy Miên không hứng thú với trò phá động phòng gì đó của bọn yêu quái nên từ chối tham gia, ra về. Bọn họ không đi thuyền như lúc sáng nữa mà Vương An Cơ cười mây về. Suốt buổi Triệu Thụy Miên cứ ngáp mãi, chắc bị Vương An Cơ nuôi thành heo rồi. Hết ăn rồi ngủ. Đa phần là chán vì không chụp được bức hình nào ra hồn.

Triệu Thụy Miên phụng phịu, nửa đêm ngủ không an giấc, mò mẫm ra ngoài sân chơi. Trong sân có một con thỏ, nhốt trong chuồng, là cô đích thân nuôi. Mặc dù loài thỏ có linh tính, nhìn thấy Vương An Cơ sẽ sợ nhưng cô vẫn nuôi, mặc định rằng hần không được phép lãng vãng gần đây tránh làm thỏ hoảng sợ.

Triệu Thụy Miên buồn chán ngồi xồm xuống. Ánh trăng tròn, sáng vàng vạc soi xuống mặt đất. Đêm rằm, bọn họ thành thân vào đêm trăng tròn. Triệu Thụy Miên chọc vào thân hình xù lông núc ních thịt của con thỏ, làm nó đang lim dim chợt thót dậy thì giật mình. Đến cả con thỏ cũng sợ cô hay sao?

Cô ử rử lấy điện thoại trong túi ra chơi. Cũng may trước khi đến đây đã sạc đầy pin rồi, nếu không lấy gì mà dùng đây hả? Sáng nay không chụp được bức hình nào, pin vẫn còn đầy đây này. Nhìn đến đó cô cũng chán đến muốn bỏ mặc nó. Đột nhiên đôi mắt sáng lên trong đêm. Bức ảnh trong điện thoại chụp vào vài giờ trước. Một bóng lưng mặc áo hồng đứng trước mũi thuyền, nó thổi phấp phới, vô cùng phiêu dật.

Không hỏi cũng biết ai là người chụp. Nháy mắt Triệu Thụy Miên ôm điện thoại cười đến xán lạn. Hần lấy điện thoại của cô khi nào ấy nhỉ? Canh góc chụp cũng đẹp quá, không biết đã nghiên cứu lúc nào. Nghĩ vậy, tâm tình Triệu Thụy Miên đã bay bổng lên tận trời xanh, vội cất điện thoại, chạy nhanh vào phòng. Vương An Cơ vẫn còn đang nằm ngủ.

Cô rúc mình vào chăn, hai tay hai chân ôm lấy cơ thể lạnh cóng của hần, lập tức ấm nóng. Vương An Cơ có lẽ đã quen, ngay cả trong giấc ngủ cũng muốn điều chỉnh nhiệt độ phù hợp với người kia. Thấy có thứ gì đó câu vào người, hần xoay lại, vòng tay ôm cô vào lòng. Có hơi lạnh, có lẽ vừa ra ngoài. Triệu Thụy Miên nghe thấy giọng khàn của hần trên đỉnh đầu:

- Mới ra ngoài?

- Ủ. - Nói đến đó, Triệu Thụy Miên lại ôm hần chặt hơn. Vương An Cơ luôn làm rất nhiều chuyện mà cô không biết.

- Tối rồi ra ngoài làm gì, lạnh lắm. Sức khỏe nàng còn chưa tốt. - Bất giác cơ thể lại ấm hơn một, hai độ.

- Không đâu. - Triệu Thụy Miên cười tươi - Ấm lắm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quay-dau-lai-ngam-chan-nhan-thanh>